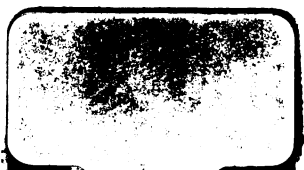

www.libtool.com.cn

107. b. 3

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Bernhard Sev. Ingemanns

www.libtool.com.cn

Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Femte Bind.

(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

www.libtool.com.cn

S a m l e d e

www.libtool.com.cn
Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Femte Bind.

(Reiselyre, anden Deel. Det øde Slot).

Kjøbenhavn.

Ferlagt af Universitetsboghandler C. A. Reibel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

www.libtool.com.cn

Forerindring.

Den i nærværende Bind meddeelte 2den Deel af min „Reise-lyre“ indbefatter, foruden største Delen af den første Udgaves anden Deel (hvoraf Begyndelsen her er optaget i første Deel og vedføjet det foregaaende Bind) den under Navn af „Reise-minder“ 1832 udgivne Fortsættelse af disse Reisebilleder.

Eventyrdigtet „det øde Skot,“ som her første Gang meddeles, blev forfattet 1821, men blev henliggende utrykt, da jeg kort efter i det historiske Digt „Baldemar den Store og hans Mand“ kom til at fremstille den Tid og de historiske Begivenheder, hvortil dette Eventyr blot ved en vilkaarlig Tilknægtningstraad slutter sig. Det optages nu her, som betegnende hiin Overgangs-

periode i mit Forfatterliv fra den undertiden paa historisk Grund
spillende Eventyrdigtning til den historisk-poetiske Fremstilling af
Danmarks Middelalder, som i denne Udgaves anden Afdeling
samlet er meddeelt. Om dette lille Eventyr skal jeg kun bemærke,
at det er en fri Composition i Spøgelsehistoriens Character, for-
bundet (i anden Sang) med et temmelig bekjendt Sagn, som
med forskjellige Gjetninger har været henført til en nyere Tid
end den her antagne.

Valget af den sydlige Stanzeform til et Slags Novel-
digtning af denne Art kunde maaskee møde grundet Indvending,
medens den ubundne Fortællingsform muligen her havde været at
foretrække.

Cors i September 1845.

Forfatteren.

Indhold.

Reiselyre. Anden Deel.

I. Rom. (1818—1819).

	Side.
De første Dage i Rom	5.
Det nye og gamle Rom	6.
Dagligt Romerliv. Tydske Kunstnere. Canova	12.
Thorvaldsens Bærtsteb	16.
Romerst Følseliv	22.
St. Pederskirken	24.
Vaticanet	25.
Den belvederiske Apollo	25.
Laocoon	27.
Marias Kroning	30.
Madonna di Foligno	31.
Røverhøvdingen De Cæsaris	32.
Romerst Fester	36.
Aften paa St. Pietro Montorio (alle Sjæles Fest)	38.
Hjemmet	39.
Danmark og Italien	39.
Konneindvielse	42.
Himmelbruden (Italiens Sonnet)	44.
Træl af Livet i Rom	45.
Pifferari	47.

	Side
Juni i Rom	49.
Danſtes Sang i Syden	52.
Julemorgen	54.
Danſt Juleglæde	54.
Juletræet	55.
Helligtrekongersfeſt	58.
St. Antonio-Feſten	59.
St. Agneſe-Feſten	60.
Spanſt Sørgeſtild i Rom	61.
Romerſt Muſik	66.
Catholiſt Confirmation	67.
Danſt Nationalfeſt i Rom	68.

Udvandringer fra Rom.

Ariccia	70.
Brylluppet i Ariccia	72.
Nemi ved Ariccia	74.
Aften i Ariccia	76.
Carnevallet i Rom	77.

II. Sydditalien. (1819).

Sydens Genius	125.
Reiſe fra Rom til Neapel	126.
Aftenſang i Herberget	132.
De pontinſke Sumper	133.
Circes Tryllebjerg (Sang)	133.
Haymanden (ved Terracina)	134.
Theodorik's Borg ved Terracina	136.
Strandborgen (Sang)	138.
Ciceros Grav	140.
Mola di Gaëta	140.
Rina (et franſt Sagn)	141.

	Side
Tarantella (Sang)	146.
Fcelandet.	147.
Neapel	150.
Marionet-Pulcinellen (fra Hælleboden)	150.
St. Lucie-Gaden	152.
Aftensang paa Taget	154.
Studierne	155.
Dæmonen	156.
Udflugt til Besuv	156.

Neapel og dens Omegn.

3 Musæet	162.
3 Catacomberne	162.
3 Hotellet	162.
Pompeii og Herculaneum.	163.
Hjulstoen (Sang)	165.
Overføgt og Tilbageblif (fra Camaldolenser-Klosteret)	167.
Her blomstrer Paradisets Have (Sang)	167.
Udflugt til Capri	172.
De hvide Iris (paa Capri).	185.
Affbed fra Neapel	188.

III. Tilbagereise.

Tilbageblif (Rom)	189.
Affbeden ved Ponte Molle	192.
Affbedsfeft i Storta	195.
Eensomt Landliv (i Frascati)	197.
Grotta Ferrata	207.
De sidste Dage i Rom og dens Omegn	208.
Blomsterfeften i Gensano	210.

Tilbagereise gjennem Italien.

Paa Veien fra Rom	214.
Cisanello	216.

	Side
Stjerneblomsten (paa Appenninerne) Sang	217.
Paa Veien fra Bologna til Padua og Benedig	219.
Benedig	220.
Adria	224.
Affed med Italien (Triest)	225.
Gjenhilsen til Fædrelandet (1819)	227.

Det øde Slot, Eventyrbigt (1821)	229.
--	------

www.libtool.com.cn

Reiselyst.

Anden Deel.

(1818—1819.)

www.libtool.com.cn

Rom. 1818—1819.

Ikke Alt, hvad Diet Ruer,
Ikke Alt, hvad Dret hører,
Aun hvad Sands og Hjerte rører,
Aun hvad Blid og Sjæl opluer,
Livligt tone fan i Sang.
Lunefulb er Stjalbens Gang :
Fryd og Sorg han selv medbringer ;
Lyren tier, Lyren flinger —
Snart den søger, snart den søger ;
Efter du den, ei du spørger
Hvi den taug og hvi den klang.
Sangens Flugt de lette Binger
Ivangeløs over Verden svinger ;
Verden gaar sin tvungne Gang —
Fri er Sang og Lyreklang.

www.libtool.com.cn

De første Dage i Rom.

Lidt Vandrerer gik hjemløs henover Mark og Eng,
Nu vaagner han som Jeppe i Herremændens Seng.
Jeg i en Kro mig drømte — og vaagner op i Rom,
Kan ikke ret begribe, hvordan saavidt jeg kom.
En Landsmand*) mig omfavner, og, fast af Glæde stum,
Jeg strax med ham spadserer — til Capitolium;
Derfra jeg stuer Forum og Colosseum hist,
— Ifald her ei var Rækværk, nedtumled jeg nu vist —
Der løber via sacra — hist Seiersbuer staae,
Her hellige Ruiner, med Ros og Blomster paa.
Him Side Tiberstrømmen staaer Peters Ræmpe-Dom,
Jeg staaer blandt de syv Høie — og spørger dog derom.

Fra Capitol jeg løber til Thorvaldsen paa Stand,
Seer Verdens gamle Guder — og deres Slabermænd.
Han Anbefalingsbrevet i Krogen kaster hen:
I danske Thorvald finder den Danske strax en Ven.
Vor Frennd, som Quintus Messis, staaer i hans Værk-
sted tro,
Omfavner mig, som Broder, og tager Meislen fro.
Den Mester nikker kjærlik til Svenden, tro og stærk;
Hist stander alt i Leret et dygtigt Svendeværk.

*) Dr. Estrup.

Snart løber jeg tilbage, og snart jeg løber frem —
 Her maa jeg boe og bygge; i Rom er nu mit Hjem.
 End kan jeg dog ei hvile: fast Lykken er for stor;
 Selv midt i Lykkens Gade*) jeg flytter hen og boer.
 Med Livins for Diet, med Kortet i min Haand,
 Det gamle Rom jeg søger og Spor af Romeraand.
 Tro, ved min Side vandrer en Kronikernes Ven**):
 Det Svundne grant han stuer og finder her igjen;
 Dog længe gaaer jeg fremmed i underfulde By,
 Og kan de gamle Drømme ei glemme for de nye.
 Kun naar i Midnatstunden jeg taus paa Forum staaer,
 Mens over Fredens Tempel den stille Maane gaaer —
 Kun da, mig synes, stiger af Graven gamle Stad;
 Men tidt jeg gaaer fra Høi til Høi, og seer og veed ei hvad.

Det nye og gamle Rom.

(d. 10de October 1818.)

„Qvid Romam in media qværis novus advena Roma
 Et Romæ in Roma nil reperis media?“

D Verdensdronning, Roma! hvor stander du?
 Paa dine Høie staaer jeg og søger dig,
 Studser selv ved dit Navn at nævne,
 Studser og spørger: Roma, hvor er du?

*) Strada felice.

**) Dr. Estrup.

Jeg trindtom stuer Paladser hæve sig,
 Templerne's Rupler lue i Aftenglands;
 Roma nævnes Borg og Paladser,
 Og dog jeg spørger: Roma, hvor er du?

Jeg seer omkring mig herlige Stikfæller:
 Høibarmet Dvinde smiler fra gyldne Rarm,
 Rævner end sig stolt Romerinde,
 Og dog jeg spørger: Roma, hvor er du?

I Rarmen sidde Herrerne statelig,
 Smile og vinke — er dette Romere?
 Bagved stander guldbræmmede Tjener —
 Her vil jeg ikke søge dig, Roma!

See hist paa Hjørnet toges Kastanierne,
 Der stander rolig fattige Dagleier,
 Slaaer over Stuldren Rappen med Kermet,
 Synes end stolt, at det er en Toga.

Histnede stoe vrimlende Kræmmere;
 Høien er stille, der boer den Fremmede;
 Hist ligge Marmorblokke ved Brakken,
 Der har en Billedhugger sit Bærsted.

Her Præster gange langsomt høitideligt;
 Fredsomme Kunstner vandrer sin stille Gang;
 Fæstligt tone Klokker og Messer;
 Pilgrimen knæler fromt ved Kapellet.

Derude ligge sølsomme Orkener:
 Stille er Marken, Tidsler kun vore der;

Rebsalvne Huse stande forladte,
Luften er giftig — Ingen der lever.

Af Gruns og Aste Søder hist hæve sig,
Eldgamle Mure ligge saa eensomt der;
Græsset groer paa halvsjunkte Buer —
Her skal jeg dog ei søge dig? Roma!

Her vander eensom Fremmed med Bog i Haand,
Læser og forfler, seer paa Ruinerne,
Studser ved de uhyre Masser,
Undres og spørger: var dette Roma?

Hvad fuser mægtig her over Søilerne?
Ørnen sig svinger over dem stoltelig,
Ryster høit i Skyen sin Binge:
Fremmede! tvivl ei! — dette var Roma.

Paa disse Søiler Templer har hvælvbet sig,
Her toned fordum Hymner for Tordneren;
Idmyg gik gjennem hine Buer
Lænkede Konger, Seierherrens Følge.

Du staaer paa Veien til Capitolium —
Bæver din Fod ei sælsomt, o Fremmede!
Denne Steen, hvorpaa du nu træder,
Den haver baaret Cæsar og Brutus.

Blandt brudte Broer ruller den gule Strøm
Mellem Ruiner — ja det er Liberen;
Hist paa Stenen Cocles har kæmpet,
Der har den høie Cloelia svømmet.

Hvor staaer din Due? herlige L berh lt!
 H ndret er Pragten, kunstet er Marmoret,
 Afspredt ligge Stene paa Stene;
 Er det eders Efterm le, o Helte!

www.libtool.com.cn

See h st en Gr nsh b! — derfra har Ciceros
 Taler udstr mmet. Dv gtorvet kaldes nu
 Kredsen, hvor de M gtige raadsl g —
 Er disse Sten din H rlighed? Roma!

Ja sj nket er du — Jorden tilh yller dig
 Med dine Helte, Verdensbetvingerne;
 Paa din Grav staaer end Colosseum
 Og vidner m gtig: her st ndet Roma!

O Verdensdronning! det er din B nt sten:
 Borgen, som var dig Leg kun og G glespil,
 See! den blev din h ieste Gravsten —
 Den overleved din Alvorsgj rning.

Der lever Ingen af alle de M gtige;
 Grandf teren s ger efter de tabte Spor,
 Ryster ofte Hovedet tv visom,
 Vil dig udgrave af Jorden, Roma!

Nei, det skal Ingen. — Hv l i din Grav med Fred,
 Med dine Helte, med dine G ddomme!
 Var du stor, forgil du dog ikke:
 M gtigt og stort er dit Navn end, Roma!

Som Drnevingers Lyd det omsuser mig —
 Er det din Aand, som rører mig sælsomt her?
 Roma! ja jeg har dig fornummet,
 Spørger ei mere: Roma, hvor er du?
www.libtool.com.cn

Med Verdenskronen over blege Pande,
 Den høie Skjoldmø sig af Gruset hæver;
 Mod Skyen Drnen fra sit Banner svæver,
 Trindt Indele Fyrsterne i fjerne Lande.
 Med Jernets Scepter seer jeg hist dig stande:
 Blod eller Trældom Hersterblikket kræver —
 En Verden knuset under Aaget bæver,
 Og Helteblodet farver tusind Strande.
 Men seer du Drmen ei, som hisset gnaver?
 See, Mulddæmonen Jorden undergraver;
 Paa hule Grund du bygget har din Throne —
 Vil du med Blod Afgrundens Magt forsone?
 Fortviol da, Stolte! — Jord og Throne raver —
 Søg over Stjernerne din Verdenskrone!

Du har den søgt, og see! — du har den fundet:
 I Aandesyrstens himmellyse Klæder,
 I hellig Damp, fra Altret du fremtræder —
 Du har én større Verdenskrone vundet.
 Den største Tanke i din Sjæl har blundet —
 Dybt knæler Jorden; men dens Engel græder:
 Med Himmelpalmebaand og Helvedsfjæder
 Du selv al Verdens Sjæle nu har bundet.
 Hist lænked Thronen du med Stjernerebet —
 Paa Verdens Grundsteen er dit Sværd nu flebet,

Har Bei til evigt Herredom dig banet;
 Men, Bee! du har i Himlen frækt indgrebet —
 Afgrundens Drot til Træl du har fremmanet,
 Og Himmelfyrstens Stjernekrone ranet.

Du styrtes maa — uhyre Drøm maa sviinde:
 Saa stor en Tanke har paa Jord ei hjemme —
 Du styrter, kan dog ei dit Fald fornemme:
 I store Drøm du hersker end iblinde.
 Hift sidder nu den store Drømmerinde —
 Fra Nonnesløret hvifter dæmpet Stemme;
 Kan aldrig meer hun Verdenskronen glemme —
 Vil nu i Konstens stille Land den finde?
 — Af Mulsd udgraver hun sin gamle Throne
 Blandt Hedenoldets brustne Tempelbuer
 Og lader Messer over Graven tone:
 Med Himmelfyrsten vil hun sig udsone —
 Og pryder ham, hvor Alterflammen luer,
 Med Konstens underfulde Billedkrone.

Hift sidder Nonnen, stille,
 Med Kors i Haand, og stuer
 Paa sjunkne Seiersbuer;
 Paa Afgudstemplets vore Roser vilde.

Hun stirrer hen og bæver —
 Hvor Verdens Dronning seired,
 Hvor Kronen er henveiret,
 I Sløret nu et Styggebilled svæver.

Det Roma er, som glemmer
 De gamle store Dromme —
 I Diet Taarer svømme,
 Mens stille hun sit Requiem iflemmer.

Dagligt Romerliv. Lydste Kunstnere. Canova.

Her boe vi nu i Huset, med strobelig Altan.
 Bertinden er ei Enke, har heller ingen Mand;
 Signora Giovanina med Søster Nanna her
 Tidt laane Danske Hunsly; de har Rationen kjær:
 De prise Høvissheden i nordiske Natur,
 Og aabne ubekymret os det velste Jomfrubuur.
 I Sproget de os øve med Munterhed og Lyst;
 Tidt liden Nanna rører Guitaren ved sit Bryst:
 „Chi dice mal d'amore” er hendes Indlingsfang,
 Og Saltarella danser hun ret sjønt til Guitarflang.
 Halv Barn endnu i Sindet, hun vel naivt sig teer,
 Og Søsterens Formaning letfindigt Barn ubleer.
 Naar til Jesuitterkirken hun hen at strifte gaaer,
 Hun ingen Synder huske kan; men Pateren er haard,
 Og ei hun fra ham slipper før Alting er bekjendt:
 Tidt op og ned paa Huset hun har forleden vendt;
 Hun Søsteren har drillet, og truet med et Spring
 Fra „Loggien” ned paa Gaden; men det var Jngenting:
 Tidt „furiosa” er hun, og stundom lidet for fri;
 Men det i Blodet stikker, og det er snart forbi.
 De lystige Bertinder kan ei i Hovdet faae,

Hvorfor vi hele Dagen omkring i Byen gaae
 Fra Kunstner og til Kunstner, fra Kirke til Palads,
 Fra Pantheon til Forum og til St. Peters Plads.
 De selv engang imellem har Vaticanet seet,
 Og Engellænderførmene, den gabende, ugleet.
 Selv maae vi ofte smile, naar i et Gallerie
 Med Bog og Leietjener en Lord os gaaer forbi
 Og seer om Alting findes, som det i Bogen staaer,
 Hvert Malerie vurderer, og troelig da bortgaaer.
 Naar saa han Alt har mønstret, og naar han kommer hjem,
 Sin Dagbog han kan tage med vigtig Mine frem
 Og sige: Alt det saae jeg, hiin Dag jeg, paa hiin Stund,
 Saa gode Malerier — for henved tusind Pund.

— Originaler stuer man her ved hvert et Skridt,
 Hans Sachsens Oldefædre man troer at møde tidt;
 Og Riddertiden vandrer livagtig os forbi
 I Kunstens unge Dyrker paa Romantikens Sti.
 I Rosten vel der stikker iblandt en Smule Bind;
 Tid gammel Aand dog løber med i gamle Ungdomsfind,
 Og hvor ei Rosten lyver, hvor Slægget taler sandt,
 Jeg savner Modelærken ei, hvori Paris os bandt. *)

*) Kunstnerne i Rom deelte sig i tvende Partier; af den ældre fransk og italiensk (saakaldte klassiske) Skole kaldtes Rodpartiet (Romantikerne) spotviis Nazarener, fordi disse som oftest bare langt nedhængende Haar til gammeltydsk Dragt og med Streng-
 hed, undertiden vel ogsaa med en vis Løsthed og eensidig Efter-
 ligning af den forrøpbaelste og gammeltydske Skole, søgte at gjen-
 give Kunsten den Trohjertighed, Inderlighed og religiøse Genfald,
 man troede at savne selv i Bærterne fra den italiensk Kunst-
 skoles Culminationsperiode. I Spidsen for Romantikernes
 (de saakaldte Nazareners) Partie stode Cornelius og Over-

Her mangent herligt Billed Germanen har opstilt,
 Hvor Oldfaderkonsten ei blues ved sit Skilt.
 Gaaer stolt, med classist Snorliv, hist gallist Konst forbi,
 Og roser sig af Smagen i tomt Academie —
 Opbygger mig kun lidet den nye velste Konst,
 Og gif til Camucini og Landi jeg omsonst —
 Germanen sidder stille med Bibelen i Haand,
 Og søger der en hellig, men ingen classist Aand.
 Lad Tiden først udvilde det Konstens gamle Frø,
 Her fromme Haand neblagde! og lad den Aand ei døe,
 Som her i Stilhed røres og stræber frem til Liv! —
 Vist over Konstens Chaos da høres skal et: Bliv!

bed, og til dem sluttede sig mange unge Kunstnere med
 Geni og Kraft, navnlig Philip Veit og Eberhardt.
 For den nyere italienske Skole ansaaes Camucini og Landi
 for Repræsentanter. Blandt Kunstnerne i det franske Academie
 var der Ingen med noget Navn af Betydning. Stræben efter
 theatralist Effect syntes at karakterisere den franske Konstskole
 i denne Periode; til denne sluttede Canova sig, medens
 Thorvaldsen, uden at hendrages til noget af Partiernes
 Extremer, syntes alene at gaae frem, med Naturen og Antikerne
 for Die, og allerede var paa Veien til udelukkende gennem
 Skjønhedsideen at give Skulpturens Romantisk og den kriste-
 lige Billedhuggerkonst et nyt Opving. Hans Udvikling i
 denne Retning var ikke uden Opposition fra de strengeste
 Nazareners Side, der i hans Engle kun saae græske Genier;
 med Canova og hans Skole følte han sig ikke mindre i Oppo-
 sition; men han syntes vis paa Seiren, og Seiersideen gif,
 maaskee ubevidst, gennem alle hans Arbejder. Den religiøse
 Idee, der ogsaa fremtræder seirende i hans store Række af
 kristelige Heroer og Compositioner, var han sig dog endnu
 i denne Periode af sin Virksomhed kun bevidst, som en sær-
 egen Form af den samme Skjønhed, han saae i Naturen og
 Antikerne.

Ran Tiden sig tilegne, med nye Kraft gjensødt,
 Hvad hos de Gamle leved, ei blot hvad der er dødt;
 Vil Krøniken optegne, hvad Flyvebladet nu
 Ved Kaffebordet stundom vil bringe os ihu;
 Naar da van Eyt man ærer, og haaner Dürer ei,
 Maastee dit Navn, Cornelius! betegner nye Bei,
 Hvor Beisers, Dwerbeisers og Eberhardters Navn
 Af en Basari sluttes i Eftermælets Favn.

— „Men glemmer du det Store, og dvæler ved det Smaa?

Canovas Mesterværker du henrykt dog vel saae?”

Fast. Diet han mig blander: hans Billeder har Glands;
 Men kold paa fransk Cothurne han beiler med sin Krands.

Forslidt er ham Antiken, Naturen for gemeen,

Dg slet og ret ei Helten maa staae paa sine Been:

Han flyve maa og rase og gjøre stærkt Effekt —

Det simple, roligt Store er ei for denne Slægt.

Skal nu Herakles more, saa maa man see ham gal,

Dg Dandsferinden springe, naar hun henrive skal.

Af Skuespillet klapper hver velst og gallist Haand;

Dog søger Alvorsbliffet ei blotte Liv, men Aand,

Vil reen Natur du stue i gjensødt classist Kunst,

Til den moderne Afgud du stirrer hen omsonst.

Vel har sig her Plastiken forvildet paa sin Bei;

Til Liv den dog er vaagnet — det glemmer Verden ei,

Dg Tiden ei afvrister Canova vundne Krands,

Selv naar den meer ei blendes af Politur og Glands.

Naar Mesteren vildfarer, ham følger Hoben stor;

Men Genien staaer stille og varsles ved hans Spor.

Derfor nu Diet høller saa roligt og saa fro
 Paa Genien fra Norden, som blev de Gamle tro,
 Men sprængte dog med Bælde hver akademisk Maur,
 Og fulgte kun som Mester Guds evige Natur.

Thorvaldsens Bærsted.

(Alexanders Triumftog — Venus med Eblet — Gratterne — Amor
 og Mars — Jason — Mercur, som overlister Argus — Minerva,
 som sætter Sommerfuglen paa Prometheus's Billedstøtte — de
 legende Børn — Scener af Homer — kristelige Basrelief —
 Dagen og Natten.)

Triumpf fremtræder
 Med Stjorhedskrandsen,
 Og med Helteflæren fra Baabendandsen,
 Som en Engel i Marmorklæder,
 Seirens herlige Mo.
 De gamle Læder skal aldrig døe:
 Et Triumftog stuer
 Roma endnu,
 Kommer Kæmpernes Dage ihu,
 Hvor fra Rarm Phillipiden truer.
 Over Kampen dog luer
 Fredsalige Stjerne:
 Paa Muren hender den Helt fra det Hjerne
 Under Konstens evige Seiersbuer.

Dg seirende med Genien fremtræder
 De gamle Guder selv med Skjønhedskronen,
 Ei for at hæve sig paa Himmelthronen —
 Ved Thronens Fod de staae i Ustylsklæder.

De stige op af Tidens dunkle Strømme,
 I Evighedens Stjerner Blikket stirrer;
 Ei Afgudsstæren Sjælen meer forvirrer,
 Men smiler skjønt gjenfødt som Barndomsdrømme.

I hviden Marmor Aphrodite smiler,
 En Skjønhedsendel fra de soundne Læder;
 Fra hellig Barm vanhelligt Blik bortglider,
 I Haanden rolig Seirens Vble hviler.

Hist Huldgubinderne staae armindeflynget;
 Olympist Gubdomsro hver Barm fornemmer.
 Til deres Fod har Genien sig flynget,
 Dg Barnehaanden Elfskøvelhyren stemmer.

Hvorhen jeg Blikket vender,
 En Seier Anden feirer;
 Her fro jeg Barnet kjender,
 Som over Guder feirer:
 Selv Kampens store Heltegub han twinger,
 Dg prøver Pilen med sin Barnefinger.

Med Hjelmen og med Sværdet
 Jeg Argonauten stuer;
 Chimæra soandt forfærdet,
 Ei Helten mere truer;

Han rolig Seirens store Scepter hæver:
 Det gyldne Skind paa Heltearmen svæver.

Bed tusindøiet Drage
 Hift Guden sidder stille,
 Beredt sit Sværd at tage,
 Og fort paa Fløiten spille.
 For Konsten tusindøiet Kløgt indblunder —
 For Himlens Wiisdom bukker Verdens under.

Og see! en herlig Dvinde
 Til Korsfæren indtræder;
 Ham leder en Gudinde
 Til Seier og til Hæder.
 Hans Bærl var Leer — en Guddom Sjælen bringer
 Fraoven ned med Sommerfuglevinger.

Og Liv og Sjæl bevæger
 De Stene underlige:
 Her Børnestæren leger
 Som Engle fra Guds Rige;
 Og hvad Homeros saae og sang iblinde,
 I Steen sig røre skal fra Borgens Linde.

— Dog Guderstæren svinder,
 Som Drømme fra det Fjerne,
 For Korsets Seiervinder
 Hift under Østens Stjerne.
 Bed Graven Dvinderne her om ham lede,
 Hift den Opstandne Salige tilbede.

En Verden her sig rører:
 Fra Stene Toner klinge —
 Steenharpens Klang jeg hører,
 Seer Digtningen sig svinge
 Fra Jord til Himmel, distende med Krandsen,
 Som Dagen lys, som Nat i Stjerneglandsen.

Dagen.

Flyv, gennem Skyer flyv paa Serafvinger,
 Du Himmels, som Morgenrøden bringer!
 Strø Paradisets Blomster over Jorden!
 Forklart ved dig dens Herlighed er vorden.
 See Livets muntre Genius sig hviler
 I Flugten paa din Stulder, glad, og smiler;
 Han følger dig, paa Barneenglens Vinger,
 Og høit i Flugten Lysets Fakkelt svinger.
 Flyv lystelig fra Ost til Aftenrøde!
 Lad Livet røre sig og Hjertet gløde!
 Lad Englevingen Taagerne bortluste!
 Lad Himmelblomsterne paa Jorden dufte!
 De slagre hen — de flye for alle Vinde —
 Snart vil og du, o Himmelske, forsvinde;
 Men flyv, vær glad, og smil, mens du bortiler!
 Den vakle Aand ei slumrer meer og hviler:
 I Lysets Glands den Livets Engel følger,
 Til atter Nattens Slør dit Afsyn følger.
 O, salme da og dine Blomster alle;
 Et Fro maaskee dog vil til Jorden falde,
 Som spire kan til Lys og Liv gjenkommer,
 Og blomstre frem i Evighedens Sommer.

Natten.

Stille, dalende, henseæver
 Søvnens Moder gennem Luften;
 Sagtelig et Bindpust hæver
 Lokkerne med Balmduften;
 Let hun blunder, sødt hun drømmer,
 Mens hun gennem Luften svømmer.

See! ved hendes Hjerte hvile
 Børnene saa sødt og blunde,
 Drømme underfuldt og smile,
 Drømme, at de flyve kunne.
 Klynget tæt til Moderbarmen,
 Flyve, svæve de paa Armen.

Hvi maa du dit Hoved bøie?
 Moder! seer du ei foroven
 Stjerner funkle i det Høie;
 Maanen glider over Skoven,
 Bjerget klæder sig i Taager,
 Jorden blunder, Himlen vaager.

Ogsaa du maa Diet lufte,
 Bøier Kinden mod de Spæde,
 Lytter, om de ikke sukke,
 Om de ei i Drømme græde;
 Rei, de hvile taus og rolig,
 Med din stille Flugt fortrolig.

Bil du vide hvad de drømme,
 Lyt til Hjertet hos den Lille!

Livets Rilder i det strømme,
 Det er ikke taus og stille:
 Sønnens Engel seer i Blandten
 Lyse Glimt af Morgenstunden.

Dagens Herlighed og Glæde,
 Menneſter i ſpraglet Brimmel,
 Bjerg og Dal i Blomſterklæde,
 Grønne Jord og lyſe Himmel —
 Livets muntre Engleſtær
 Dandsende forbi ham farer.

Dybt alvorlig Broder blunder,
 Benter her ei Morgenrøden:
 Høiere hans Rængſel ſtunder —
 Ei om Jorden drømmer Døden;
 Ei han vaagne ſkal hørnede —
 Over Stjerner boer hans Glæde.

Dybt han aner, ſjernt han ſkuer
 Glimt af ſtore Morgenrøde:
 Om den Sol, ſom evig luer,
 Og om Livet hos de Døde,
 Lyſet, ſom fra Gud udftrømmer,
 Derom Dødens Engel drømmer.

— Svæv kun hen, og blund i Luften!
 Blund og drøm med dine Spæde!
 Spred fra Loffen Valmudufte!
 Luk hvert Øie til hørnede!
 Jordens Fryd og Dagens Rummer
 Skjul, o Nat, i venlig Slummer!

Dgfaa jeg vil med dig blunde,
 Drømme, at jeg med dig svæver:
 Over Dal og dunkle Lunde,
 Over Bjerget jeg mig hæver,
 Glider sælsomt i det Høie,
 Flyver hen med luffet Die.

Som de Engle smaa jeg flynger
 Til dit Hjerte mig fortrolig;
 Verdens Sorg mit Bryst ei tynger:
 Sjælen flyver let og rolig,
 Drømmer om sit soundne Eden,
 Drømmer sødt om Evigheben.

Romerst Folkeliv.

Sund paa Havernes Hoi *) er Lusten; eensomt og stille
 Lever den Fremmede der, priser den hjemlige Fred.
 Staffet han hviler dog kun; fra Gry til Døel han omvænter
 Gjennem den sælsomme Stad, agter paa Romerens Liv,
 Seer paa Kunstnerens Id, som stille, fro sig udfolder
 Her, hvor paa hellige Grund Hedenolds-Storværter staae.
 Folket vil nyde sit Liv, og hviler sig gjerne paa Gaden;
 Men, er det Søndag, jeg seer Corso og Rarmenes Tog:
 Der Romerinderne nu i Skjønhedsfyldte herkulle

*) Collis hortulorum.

Fulgt af tjenstagtige Ben *) — sjælben Gemalen har Tid.
 Blodig Skuespil-Leg August end fornemmer i Graven:
 Tyrefægtningen der glæder det klappende Folt.
 Bildt Salamanderens Leg nu Romersiet forlyfter,
 Nu man jubler og seer piilsnare Beddeløbsdyft.
 Gadernes Marionet og Theatrets rasende Elsker
 Latter vækker — og Skrig, dog Pulcinell er ei seen:
 Snart fortvivlede Helt i høieste Banvid han trøster,
 Trøster Romeren med, naar han af Rasen er led.
 Her er Sang og Musik, heelt konstigt, i Operahuset,
 Fromt i Pavens Kapel; stundom med Fasker i Haand
 Helligt Broderflabstog med Sang hendrager, formummet,
 Hævende mægtige Kors, mens paa det knælende Folt
 Blege Døbning udseer fra aabne Riste paa Vaaren —
 Dog et Dieblis kun Nu-Livets Glæde bortflyr.
 Snart, hvor Liigtoget svandt, staaer lystig en Improvisator,
 Morer med opgiivet Dvad Gadernes Konstbommerflok!
 (To Folietter Viin gjør strax Lazaronen til Digter,
 Snakker endog han som før, Rimet dog klinger som Sang.)

Casse nuovo er stor, og tallos er Gjesternes Brimmel;
 Frugternes kjolende Jis her er som daglige Brød:
 Udenfor sidde, med Jisglas i Haand, i Vognen de Skjønne,
 Kjøle kun glødende Blod, Bliffenes Klammepiit ei.
 Medens paa Corso endnu den glimrende Berden sig tumler,
 Gaae vi til Pantheon hen og til St. Peter paany:
 Daglig hendrage os did de skjønne, de mægtige Former;
 Størst jeg dog nævner hvad Skjont høiest opløfter min Sjæl.

*) Cacciabern (Cavaliere servente).

St. Peters-Kirken.

Løsted Konstkæmpens Haand end Pantheon her som en Kugle,
 Kun for at pryde dermed stolteste Menneskebært;
 Større, som stjønnere, tykkes mig dog hiin hvælvede Kuppel,
 End Colossen, hvorpaa her den kan staae, som en Rnap.
 Skal til Storheden først forstandigt Diet sig maale,
 Seent forbaufede Blik studser ved Massen dog kun;
 Derfor jeg Verdens mægtigste Dom saa ofte har stuet
 Før jeg dens Storhed har seet: „Maal“ — man udraaber —
 „kun først

Kæmpebornene hist, som holde paa Bievandskarret,
 Hanen paa Muren — og selv Kuppelapostelens Pen!
 Saa fra kæmpestort Smaat til Storhed Tanken opløstes,
 Dg beundrer, som stor, Peters den mægtige Dom.“
 Daglig vorende, nu den løfter sig meer for mit Nie,
 Helst naar, i Stumringen skjult, smaalige Prydelser flye,
 Eller naar Havens hele Armee en Fesldag indtræder,
 Dg jeg troer kun at see — Finsoldat-Rækker paa Gulv.

Hviler Petrus end hist, hvor evigt nu Lamperne brænde,
 Røres til Andagt end her stundom en troende Sjæl;
 Afgudsbilledet hist dog Diet bortdrager fra Himlen,
 Medens den kvælende Hob Malmfoden slider med Rys.
 — Styrtte maa du engang, du Tempel, bygget i Mørket
 Her af hovmodige Aand! falsk og huul er din Grund.
 Kunde du Himlene naae, dog Jordkloden under dig sukker:
 Sjælens Babelske Taarn Aflads-Blodguld har bygt.
 Styrtte maa det engang, og Saliggjørelsen tale

Over den store Ruin høit med Befrielsens Røst.
 Rummed du trefold et Rom, du største Kirke paa Jorden!
 Større skal over dit Gruus Verdenskirken opstaae!

www.libtool.com.cn

Vaticanet.

Ud fra St. Peter toner endnu høitidelig Messen.
 Lyft Vaticanet idag aabner os Konsternes Stat.
 Hedenoldet opstaaer i sin evige Skønhed af Graven:
 Guder nu paa mig hensee her i den marmorne Hal;
 Oldtidshelte jeg seer, og de gamle Reiserer stirre
 Taus alvorligt herud blandt det forstenede Liv.
 Som ved et Trylleflag her en livsfuld Verden er standset,
 Saae i Aarhundreder alt taus paa henvandrende Slægt.
 Dyrene selv ere Steen: her staae de, blandt Helte og Guder,
 Fast i Fortryllessens Baand lænket til Jorden endnu.
 Synet fast ængster min Sjæl; dog see, nu Fortryllessen løses:
 Stenen jo rører sig hist — lever endnu her en Gud?

Den belvederiske Apollo.

Staaer Digterguden synlig for mit Øie?
 Har Jorden da Olympens Fald ei stuet?
 Hvo har dens Gunders slukte Liv opluet?
 Du lever end, du Bældige, du Høie!
 Du Pythons seer sit Dragehoved boie:
 Din lette Pæl Uhyrets Magt har kuet;
 Din Harm er Ro — den knused før den trued,
 Foragter Seiren uden Kamp og Møie.

Run saa en Gud kan paa Dæmoner vrede,
 Saa høit hans Blit Heroers Krands bortkaster,
 Mens over Jord han til Olympen haster.
 Ei meer, o Digtergud! dit Navn tilbedes;
 Men hvo dig saa har tænkt og drømt og stuert,
 Hans Sjæl en mægtig Guddom har opluert.

Paa Jorden har han ei dit Billede fundet:
 Saamangen Helt er giennem Verden gangen,
 Og Varden fulgte ham med Harpeklangen —
 Dig var det ei: du høiere har fundet.
 Camoenen dobbel Laurbærkrands har vundet
 Om Heltens Linding, naar til Seiersfanger
 Med Harpen Sværdet kæmped stolt om Rangen —
 Din rene Skikkelse dog her var fundet.
 Fra sjantne Guderverdens skjønne Rige
 Jeg seer dig hoi, guddommelig fremstige —
 D! er det ei en Drøm, som brat maa svinde?
 Hvo er du? Engel, som kan Drømme binde!:
 Du mægtig slog paa Hjelmet med din Binge,
 Bød Guden frem af Marmørklippen springe.

Der staaer han — nei, han neppe Jorden rører;
 I evig Ungdomsskønhed han henvæver,
 Og Dybets Slægt dog for hans Manddom bærer:
 I lette Haand han Ræmpebuen fører.
 For Gubens Blit sig Dalens Mo tilfløjer,
 Mens bly hun skønhedsblendet Die hører;
 Et Elfskovesuf med Inglingen bortsvæver —
 Det guddomsrørte Hjerte ham tilhører.
 Men fort til større Bælt den Stærke iler:
 I Dalens Myrthely ei Guden hviler —

Han søger Daphnes Lund paa Pinus' Høie;
 Han seer ei Taaren i Hyrbindens Nie:
 Paa Skuldren raft han gyldne Rogger svinger —
 Snart Harpen høit i Guderhallen klinger.

Billeddyrker dog ei og Hedning ei heller jeg vorder,
 Dandser Livet end her yndigt paa Hedenolds Grav.
 See! Bacchanaliers Fryd afbildet de paa Sarkophager,
 Livsglædens Genier der end triumfere med Lyft:
 Styrter en Genius brat, de Andre hen over ham dandse —
 Der, hvor et Barn ligger lig, tumler et andet sig glad.
 — Sorgløse Barndomsold! dit Letfind Sjælen forfærder,
 Borer til Manddom du op — staaer du forfærdet der selv:
 Mærk, i Laocoons Kamp med Rædsel du saae dig som Dsding —
 Stort, nu det tragiske Syn ryfter af Drømmen min Sjæl.

Laocoon.

Maa du evig med Uhyrer kæmpe?
 Kan du aldrig Slangelænken sprænge?
 Gamle Kæmper, er du ikke træt?
 Kan din Marter Dybets Harm ei dæmpe?
 Afgrundsormen har dig knuget længe —
 Er Uhyret af dit Blod ei mæt?

Maa du end i Skjæbnekampen grue
 For de Smaa, med Knuder til dig bundne,
 Uopløselige som din Dval?
 Maa du deres spæde Arme stue
 Med dæmonisk Offerbaand omvundne,
 Som kun Evigheden løse skal?

— Martyrhelt fra Hedenoldets Dage!
 Dine Gubers Afsmagt du ei kjendte,
 Og forgjeves Dfferblodet randt:
 Ei de hørte dine Sønners Klage,
 Ei de beres Afsyn til dig vendte —
 Ingen Frelser du foroven fandt.

Menneffene blege fra dig flyede,
 Brede Magter dig til Dffer kaared —
 Jord og Himmel har dig kolbt forladt.
 Kan du Skjæbnens store Gaade tyde?
 — Dybet har sin Engel til dig baaret
 Og indviet dig til evig Nat.

Staa forstenet da, mens Sefler svinde!
 Kæmp med Slangerne, til Jorden falder!
 Kæmp, til Himlen knuser dem med dig!
 Staa forstenet, som et Rædselsminde
 Over Haabløshedens dunkle Alder,
 Mørkets Kæmpeold paa Jorderig!

Krampepændt, som du, har Tiden standet,
 Som af Evighedens Slange knuget,
 Af Nødvendighedens Arm omsnoet.
 Kæmpen har Uhyrets Magt forbandet,
 Og, mens det hans Hjerteblob udsuged,
 Har han fri sig i sin Lænke troet.

Stolte Frihed! vil du Himlen tvinge?
 Vil du Guder og Dæmoner true,
 Og dig drømme stor, mens du forgaaer?
 Skjæbnen ryfter over dig sin Vinge,

Dybets Slangeknuder dig nedkue —
Som Laocoon du for mig staaer.

Staa og vidn for Slægterne, som komme,
Om den store Kamp, som er udkæmpet!
Naadens Vinger over Jord har suust:
Løst er Gaaden — Skjæbnens Tid er omme:
Himmelofret Dybets Magt har dæmpet —
Davids Sæd har Slangens Hoved knuust.

Ud af Forstenelsens Kreds! og ud nu af Hedenoldsghallen!
Venlige Billebers Lys! væg den befrieede Sjæl!
Raphaels Loggier her i store Buegang glimre —
Her fra hvælvede Loft taler med Farver Guds Ord:
Billedbibelen stjønt fra Muur og Steen sig oplukker,
Verdens Skabelse selv, og Patriarkerne Liv
Herlig i Livs-Billedskrift fraoven til os nedtaler;
Hift fra den aabne Hal Frelseren seer jeg forklart *).

Høit han sig hæver fra Tabor i Lys, den Aandernes Herre!
O men Disciplene staae ved Foden af Bjerget, forladte:
Ei de af Barnets Bryst kan mægtig bortjage Dæmonen.
Dybet sig glæder. — Er Mesteren fjern, Hvo tvinger dets
Magter?

— Fjern var Mesteren ei: selv i høiest Forklarelse glemte
Lysets Ronning ei dem, som haabed, mens det var Midnat:
Aandefyrsten nedsteg i Glands fra Aandernes Samfund —
Ewig sank for hans Lys i Nat Dæmonernes Hærmagt.

*) Raphaels berømte „Transfiguration“.

Marias Krøning.

(Malerie af Raphael og Giulio Romano.)

Hvad from Legenden om Marias Død
 Og underfulde Hedenfart bebuder,
 Det skjønneste Underbælt jeg stuer her.
 Paa Jordens Herrens Moder meer ei vandrer:
 Løst Diet er, som Lyscheruben saae,
 Med Lilliestænglen, i den store Time,
 Da Aanden overstraaled Himlens Brud;
 Det Hjerte brast, hvorunder Livets Herre
 Og alle Sjæles Saliggjører hviled.
 I Risten Jesu Moder er nedlagt:
 Det Legem, som, med Himmelen i Slægt,
 En Guddom kunde føde i sin Reenhed,
 Kan det af Jordens Orme nu fortæres?
 Og tør Forraadnelsen sin Gift ubaande
 Paa Barmen, hvorved Evigheden dield,
 Og Salighedens Rønge Hvile fandt?
 — Ved den Begravne staae de Guds Udvalgte,
 Som Verdenslyset og dets Moder, saae
 I Livets Herlighed; nu stirre de
 For sidstegang i Risten efter Larven
 Af den Gudsfigtede; men hvad de søge
 De finde ei — dem ingen Liigbunst møder;
 Men tusind Lillier staae i hellig Glands
 Og dufte saligt fra den tomme Riste.
 Høit løste sig de Frommes Andagtsblikke,
 Og see! — hist usforkræntelig forklaret
 I Glands Maria blandt Cheruber throner,
 Af Salige og Lysets Engle priist,
 Af Sønnen i hans Herlighed modtaget
 Med Livets og med Evighedens Krone.

Madonna di Foligno.

End Himmeldronningen ei Jorden glemmer;
 I høiest Herlighed ved Herrens Throne,
 Med Evighedens store Seierskrone,
 Hun Jordens stille Vængsel end fornemmer;

Dg mens Serafers Jubel hun istemmer,
 Redsmiler hun til Sønnets dunkle Zone;
 Til hendes Sjæl kan gjennem Himle tone
 Hvert lønligt Sul, som fjerne Hjerte gemmer.

Dg see, i Skyen hun sig aabenbarer,
 Som forbum hun for Hyrderne sig viste,
 Da Østens Fyrster hende salig priste.

Nu Himmelglandsen Moderen forklarer —
 Paa hendes Skjød kan Sønnen selv nedstige,
 Et evigt Barn, fra Barnehimlens Rige.

Rigt Vaticanet bevarer igjen de Helligdomsstatte,
 Som Erobrerens Haand førte til Seierens Stad.
 Døende Helgen *) nu her i Fred kan luffe sit Die —
 Domenichino! hav Tak! skjon du mig Døden har viist.
 Ero Perugino jeg her hos store Lærling gjentjender;
 Større dog Lærlingens Vært lovpriser Mesterens Konst.

Herligt lever hvert Billede endnu, som Raphael aanded
 Her, til Aarhundreders Fryd, hen paa den trofaste Muur.

*) St. Girolamo.

Stanzernes steenfaste Ralk med Gulb ei Verden opveier,
 Seirens mægtige Haand Murenes Skat lader staae;
 Selv den største Tyrann forbauset Genien staaer:
 Tiden vandrer forbi, ærer det hellige Værk.
 Englen leder end her, som forðum, St. Petrus af Fængslet;
 Hift dine Wiismænd, Athen! røre med Liv sig endnu.
 Helioborus flygter end her med Rædsel fra Templet —
 Underværker end her tale om Kirkens Triumf.
 Skræmmet af hellige Syn, den stærke Attila bærer.
 — Stod disse Mure nu kun ene paa Romas Ruin,
 Hid dog maatte, med Andagt og Fryd, end Konstneren vandre,
 Og forgjæves ei blev længste Pilegrimsfart.

Nøverhøvdingen De Cæsaris*).

Er Dagen stjønt henrullet paa billedrige Sti,
 Gaaer Aftenen heelt lystig hen i dunkle Østrie.
 Der Konstnerne sig leire, som Bønder i en Kro;
 De Cæsaris Bedrifter man hører her i No.
 Han Dagens Helt er bleven, og nævnes tidt med Gru:
 Som Hannibal den Nøver fast strækker Roma nu.
 Hver Rømer, han kan gribe, han svoret har skal døe —

*) Denne Nøvers mærkelige Liv og hans velgrundede Had til Rømerne, der ingensteds troede sig sikke for ham og hans Bande, hørte i 1818 til Dagens og isærdeleshed til Aftenens sædvanligste Underholdningsgjensstande, indtil man i Aftenserne saae Beretningen om hans Død.

Til Kaseri opægget, han myrder Barn og Mø;
 Han Rejsende voldfører og brænder Byer af:
 Bildt Røverhæren hevner sig paa deres Dvinders Grav.

www.libtool.com.cn

„En dygtig Karl er dog De Cæsaris,
 Jeg har ham seet“ — i Osteriets Krog
 Bed Føljetten saa en Fremmed taler,
 Og drifter ud sit Glas, mens Alle studse
 Og paa den Fremmede forundret see —
 Man rykker nærmere, og han fortæller:
 „Da sidst jeg saae ham, sad han i en Kro,
 Hvor Ingen kjendte ham — undtagen jeg;
 Thi listelig han tidt formummer sig,
 Og sidder midt iblandt os, før man veed det.
 Man kalder ham en grusom Blodhund nu;
 Men hør hans Stjæbne først — fordom ham siden!
 Endnu et Barn, han i Prossedi gif,
 Da Hadetets Slange om hans Slægt sig snoede.
 Med himmelfstrigende og blodig Uret
 Hans gamle Fader under Bøddeløren
 Dpgav sin Aand — og rallede Hevn i Døden
 Og over Morderne Forbandelse.
 Hver Aften Moderen med Sønnen gif
 Til Sovekamret, viste ham i Krogen
 Hans Faders blodbestænkte Stjorte — „see!
 Gaalunde har de med din Fader handlet!
 Det skal du hevne, naar du vorder stor!“ —
 Med Hadet vorte Drengen og blev stærk;
 Hver Aften svøer han Hevn, og — Eden holdt han.
 Hans første Daad var Blodhevn — og der blev
 Af Morderflægten ingen Sjæl tilbage:

For Hevnens Dolt den hele Engal blødte.
 Men Hevneren paa Bjergene stod fiernt,
 Med Gru af Menneftenes Samfund adstødt.
 I Morderblodet Hadets Glød var hjølnet;
 End for uftyldig Blod hans Haand var reen.
 Til Statens Fjende maatte Staten selv
 Med nederdrægtig Erloshed ham tvinge:
 Mod helligt Løfte om Tilgivelse,
 Selv Faderhevneren fremstilleb fig,
 Men saæ sig af Retfærdigheden sveget.
 I Mønter i St. Elmo han opvaagneb
 Af stæfket Drøm om Menneftelighed
 Og Tro og Love — see, da sprængte han
 Med hine Lænker hvert naturligt Baand,
 Som bandt hans Sjæl til Menneftet og Verden.
 Paa Bjergene han staaer, en Konge, nu,
 Som, fri og stolt, forkynder Verden Krig —
 Og med den Stærkes Ret ubleer den Svage.
 En modig Hær fra Fængslerne ham følger,
 Og med sin lille Hob af Statsfordømte
 Neapel han og Roma nu forfærder.
 End var han Røver kun — Uhyre har
 Nys det Uhyre ham forvandlet til.
 Skjult ved en Dvindes Barm hans Hjerte slog;
 Alt mindre raste Stormen i hans Sjæl,
 Og mindre lued Blodet i hans Haand;
 Thi Fader skulde snart han nævnes — Fader
 Og Mennefte maaskee — men see, da kom
 Fra Rom nys usle Sbirrehær imod ham:
 Med to Forrædere de nærmed fig,
 Som for at underhandle — Ruglen peb,
 Forræderne laae blodige paa Beien,

Dg Romerheltene med Skændsel flyede.
 Men Byen vidste de, hvor Børn og Qvinde
 Forladte vented — did de modig drog
 Dg myrbed Børn og værgeløse Qvinde.
 Selv Fostret ei i Moders Liv de skaaned —
 See, derfor nu Blodhevreren ei heller
 Et Romerliv vil skaane: dyrt han svær
 Bed Moderens og den Ufødtes Liig
 En blodig Ed, og holder han ei Eden,
 Maa Verden eller han forgaae. — Godnat!"

Fortælleren er borte; taus efter ham man seer.
 Forfærdet synes Alle — da reiser sig og leer
 En lystig Selfabsbroder, han svinger høit sit Glas:
 "De Cæsaris skal leve! — Det var en dygtig Spas,
 Hvis selv maaskee han sad her i dette Dieblit,
 Fortalte sin Historie, undsagde os og gif."
 Hver Romer maa vel blegue — Ublændingen kan lee —
 I Krogen end man synes De Cæsaris at see:
 Een kjendte ham paa Nøsten, Een paa det vilde Blit,
 En Tredie skimted Dolken, da pludselig han gif.
 Hvi smiler saa i Skægget den gamle Tydsfer hist?
 Han sjælben troer paa Noget, undtagen det er vist.
 Diario Romano han har iommen med,
 Dg af Avisen læser han heelt mærkeligt et Sted:
 "Paa Hovedet af Røverhøvdingen
 De Cæsaris — har Cardinal Gonsalvo
 En Præis udsat af fjorten tusind Scudi."
 — "Det gammelt er" (afbryder ham en Gjest)
 "Til Trods De Cæsaris en dobbelt Sum
 Har sat paa Cardinalens Skaldehoved." —

„Hør videre!“ — vedbliver Tydskeren —
 „Gens'darmerne han længe trodset har,
 Og nys med Mordbrand selv Albano truet.
 Igaar han var selv Femte i et Huus
 Bed Procynone (neppe for det Gode).
 Valenti, en Gensd'arme, det opdaged,
 Og hentet strax fra næste Post Forstærkning.
 De Cæsaris forsvared sig fortviolet,
 Men faldt for flere Skud — hans Følge flygted —
 Til Procynone blev hans Hoved bragt,
 Og er nu i hans Fødeby, Prossedi,
 Paa Torvet pælet op, til Stræt for Banden.“

Frit Romerne nu aande, og Strækten er forbi;
 En Foliet end tømtes i lystigt Ofterie.
 Mistænkelige Fremmed ei meer de tænke paa,
 Men mene, at den Døde nu lader Roma staae.
 Mig Tidenben mishager: jeg saae ham altsaa ei;
 Vist grumt hans Blande hevner ham nu paa Neapels Bei.

Romerste Fester.

Sellig er hver Dag her: hver Martyr her har sit Alter,
 Og hver Helgen sin Fest; Betlerhæren det veed:
 Karle ved Kirkens Dør de Blinde ringle med Bøssen,
 Bede til Festsdagens Helt — Gaven han sender dem snart.

Verdsligt Kongebesøg*) nu andre Fester bereber:
 Silketæpperne sjønt flagre fra Bindvet med Pragt,
 Og paa behængte Altan staae Romerinder i Fæstdragt,
 See paa det glimrende Tog, glædes til Aftenens Lyst.

Stjønneft ved Liberens natlige Fæst har Roma forsamlet;
 Peterskuppelen hist alt er med Lamper besaaet.
 Store „Girandola“ flyver inat fra Englelastellet.
 Alt det mørknes, og see! glimtende Lampernes Lys
 Borer, hvor Natten hyller i Mulm det mægtige Tempel —
 Stille med underfuld Glands løfter sig Kirken mod Sky.
 Stjønnere Syn ei stod i herligt Drøm for mit Die:
 Aandekirken jeg seer, bygget med Stjerner i Luft;
 Engle, synes mig, hist maae saligt Herren tilbede
 Og i evige Ro evige Herlighed see;
 Men det lyner, og see! — hver Stjerne vorder en Lue,
 Himmelfirke i Sky flammer med tusinde Blus;
 Himlen synes i Brand, mens huult, som med Dommedagsflangen,
 Store Stormfloffe gaaer — pludselig under dens Drøn
 Synes de flammende Stjerner udslukt, og brat, som ved Jord-
 skjælv,

Mægtig fra Engelsborg nu tordner en kunstig Vulkan:
 See! hvor Flammeslangernes Hær phantastisk sig hvirvler,
 Speiler i Liberens sig sjønt Salamandernes Dands —
 Herligt mageløs Læg med Jord-Elementernes Aander
 Tryller det stedsfende Blik; o, men hiint Tempel i Sky,
 Dommedags-Særsynet hist, hvor Himlen smelted i Flammer,
 Det jeg skuer end her, sprænges end Jorden i Luft.

*) Kongen af Neapels Besøg satte i denne Tid hele Rom i Bevægelse.

Aften paa St. Pietro Mantorio.

(Alle Sjæles Fest.)

Monte Mario snart, og snart Treenighedsbjerget
 Biste mig store Stad festlig i Glorieglands.
 Her dit Golgatha nu, St. Peter, stille mig viser
 Verdens Herlighed, som — sidst du har seet den paa Jord.
 End betegner paa Ostias Bei Kapellet os Stebet,
 Hvor til sin Martyrbedrift Petrus fra Paulus bortgik;
 End deres Affedsord paa Stenen Vandreren læser,
 Som Dionysius dem, rørt, til Timotheus skrev:
 „Fred være med dig!“ — saalunde Petrus til Paulus har
 talet —

„Kirkens Grundsteen, du troe Hyrde for Frelserens Hjord!“
 „Gaf i Fred“ — var hans Svar — „du Prædiker god for
 de Gode!

Du, de Retsfærdiges Ven! Leder til Saligheds Land!“
 Saa adskiltes de hist, og her paa Høien stod Korset,
 Hvor selv Mesterens Død syntes Disciplen for skjøn;
 Ei han glemte Fornegtelsens Nat, ei Hanegalsstunden,
 Og kun med Jæsen mod Jord valgte han Mesterens Død.
 Her har Petrus fuldenbt, og hist end Kirken omhvælver
 Rilderne, som af dit Blod udsprang, du herlige Paul!

— Store, hellige Stad! i Aftenen rolig du gløder,
 Tusind Martyrers Blod luer mig her i din Glands.
 Løfter idag du paa Sjælens Fest dog Døden paa Thronen?
 Herrens Tempel idag blev til en stor Sarkophag:
 Høit, paa Thronen af Dødningsbeene, staaer Gravens Rønge,
 Vinker med magre Haand bort til Forraadnellsens Land;
 Stille, med Navn paa Bryst, og med Fækten i Dødningshaanden

Munke-Beenrader staae; Vinenes Gruber nu kun her
 Stirre med slukte Blit paa Lysetronen, hiin hoide,
 Dannet med rædsom Kunst sirligt af Menneskeboen —
 Gjennem den store Grav dybt Livets Toner dog runge,
 Minde om Sjælens Fred og om den evige Seir.

Hjemmet.

Blev nu det gamle Roma dit Hjem? Kan her du dog glemme
 Nordens Himmel og Hav, Vintrens og Taagernes Ryst?
 Vil et Paulun du dig her ved Fredens Tempel nu bygge,
 Eller blandt Ultrene hist i Colosseets Ruin?
 Boede du nu, som Patron, i Nag paa Villa Pamphili,
 Eller hos Esculap hist i borghefiste Lund —
 Sad du paa Pavens Stol, og saae du fra Monte Cavallo
 Ned paa det knælende Folk — saa du vel blev dog i Rom?
 Spurgte en Ven mig saalunde, jeg vilde ham svare med
 Sangen,
 Som over Liberens Strøm fløi mod mit Fædreland.

Danmark og Italien.

(Rom den 16de Octbr. 1818.)

Hvor er du? Land, med lyse Bøgestove,
 Hvor Kæmper hvile under grønne Høie,
 Hvor Arestømme følgende sig høie
 For Lustningen fra Oceanets Bove!

Høit Dybet svulmer, lyktelig det bruser;
 Fra Kysten Snekken flyver hen og svinger
 I vide Fjerne sine lyse Binger —
 Paa grønne Bred det over Skoven suser.

www.libtool.com.cn

Træffuglene henschye i muntre Skare —
 Dem følger Dalens Søn i sine Drømme;
 I Luften underfulde Der svømme,
 Og Trylleslotte hen i Styen fare.

Til Riddersmænd i Kamp og Dødningsbåndsen
 Forvandler Trylleslottet sig foroven;
 Nu flyer det som en Drage over Skoven
 Og svinder som en Drn i Aftenglandsen.

Paa Bautaftenen sidder Vandbringsmanden;
 Om Feers Land og underfulde Læder
 Han drømmer søbt, mens Billebet bortglider —
 I Baaden sjunger Fisteren ved Stranden.

Den blege Maane sig fra Bølgen hæver;
 Den glimter alt, den stille Aftenstjerne.
 Hvi stirrer Slettens Mø vel mod det Fjerne?
 Et Længselsuf mod fremmed Kyst henbæver.

Der vandrer hendes Elskede nu ene.
 Hvi flyede han henover dunkle Bove
 Fra Landet med de lyse Bøgestove,
 Fra grønne Høi og Fædres Bautaftene?

Han søgte Bjerg og Flod og vilde Fjælde,
 Han stod paa Fjeldet, han ved Strømmen vankede;

Paa Bjerg, ved Strøm dog intet Hjerte banked,
Hvortil han kunde trætte Hoved helde.

Nu gaaer han under brudte Seiersbuer,
Seer Maanen gjennem Colosseum blinke,
Seer Brutus høit fra Capitolet vinke,
Mens Cæsar farer blodig hen og truer.

Høit Græsset groer paa sjunkne Gunderhaller,
Tre Søiler staae, hvor Tordenguden throned;
Bag hine Mure Rejsere sig troned,
Det Elyffens-Tempel var, som hift nedfalder.

Fra Hedenoldets Grav sig Korset hæver;
Høit over Capitol og Romas Høie
Sig Kampedomen hvælver for mit Døie,
Et helligt Pantheon i Skyen svæver.

Der brænde Lamperne, hvor Petrus hviler,
Triadtom de dybe Seierstøner klinge;
Her Fredens Aand udbreder gyldne Binge,
Hift Himmelbrønnen fra Skyen smiler.

I Korsets Ly staae tryk i Fredens Sale
De store Billeder af det Forsvundne.
Af Konstens Seraphhaand til Livet bundne,
I Døden Guder og Heroer tale.

Jeg seer Laocoon med Slangen kæmpe,
Seer Digterguden, fra Olymp nedstøjet;
De største Aander har min Sjæl bevæget —
Dog dog jeg kan ei Længselsfulket dæmpe.

Jeg vandrer ud fra Konstens Spillehaller,
 Seer Rankens Buefrands blandt Almens Grene;
 I Olietræets Skygger gaaer jeg ene —
 Egeria mig til sin Lund henkalder.

www.libtool.com.cn

Her vifter Bellugt i Drangeduften,
 Hesperist Himmel blaaner lys foroven;
 Hift taarnehøi udspender Pinieftoven
 Sin grønne Løvsty som en Bro i Luften.

— Men lummerhed Sirocco her dog brænder;
 Jeg hører ikke Oceanet bruse,
 Jeg hører ikke Eggestoven fuse,
 Ei Trostabsstræet jeg i Syden hender.

Jeg staaer i Konstens Paradiis paa Jorden;
 Men rødmende jeg maa fra Lauren ile;
 I Myrthens Lund kan eenlig Sjæl ei hvile —
 Mit Hjertes Paradiis er i mit Norden.

— Hvor er du? Land, med lyse Bøgestove!
 Hvor er du? Land, hvor Kjærligheden bygger!
 Saa sjunger Nordens Søn i Laurens Skygger,
 Ved Romas Grav og Tiberstrømmens Bøve.

Ronneindvielse.

Nær ved Klosters Mure jeg boer, hvor, bag Sløret og Gittret,
 Stille, for Verdens Blif Søstrene fromt sig har skjult.

Tidt jeg ved Midnatstid dog hørte dem Bønkloffen ringe,
 Der de sjunge ved Gry og til Maria i Dvel.
 Tidt naar Sol da gik ned, og Kloffen var fire og tyve,
 Til deres Kirke jeg gik, hørte paa Nonnernes Sang.
 Seet dem har jeg end ei, idag jeg stuet den første:
 Skjon, til Jubelædelsens Fæst unge Novize nu gaaer.
 (Otte Dage dog førtes hun først fra Selvskab til Selvskab:
 Før Affigelsens Stund Verdens Glæde hun har seet.)
 Cardinalen alt hift paa Guldstol sidder ved Altret,
 Bispestaven i Haand, bærende Hvitidsørnat.
 Smykket som verdslig Brud, i hvide raslende Atlæst,
 Skjønhedsblomstrende Næ kommer i festlige Tog;
 Rigt med Demanter og Hjør de ravnsorte Loffer er prydet,
 Brudekrandsen i Haand, knæler for Altret hun taus.
 Gamle Pater looprifer med Jld den Fred og den Glæde,
 Som i Tellen kun hift bygger hos Frelserens Brud.
 Himmelske Brudering nu ved Altret Bruden modtager;
 Himmelbrudgommen selv hviler alt paa hendes Arm:
 Glad, som lykkeligste Brud, paa Korsets Billed hun stuer,
 Mens hun fra Verden ud vandrer i langsomme Tog.
 — Klosterdøren er lukket; nu for hende den aldrig sig aabner;
 Hift over Altret jeg seer Nonnen bag Gitteret igjen.
 Der, med Korset i Haand, hun Brudefakkelen svinger,
 Stiger i Glædsen op, festlig omtonet af Sang.
 Om hendes Jøse vaier i Lys det himmelske Banner;
 Svævende synes hun alt, som hun mod Himmelen fløi.
 Høit er Løftet udsagt; for Alteret Præsterne bede;
 Amen! i Klosteret fjernt istemmer Søstrenes Chor.
 Verdslige Brudepragt sig Himmelbruden har afført,
 Staaer nu bag Gitteret sort; Rinden er hyllet i Viin.
 Krandsen har hun nedlagt, med Verdens Roser, de røde;
 Loffernes pympige Strøm rullede til Jorden og svandt. —

Stjøn hun dog staaer der endnu, med Himmelstrandsen, den hvide,
 Knæler endnu engang, rørt, skjuler sig heelt i sit Slør;
 Langtsomt hæver hun sig med Fakkell og Kors — og i Klofret
 Svinder til Orgelets Klang Frelserens viede Brud.

— Synet har dybt bevæget min Sjæl: Francesca Perini
 Rævnes i Verden ei meer. Søster Theresa hun nu
 Rævnes af Søstrene kun; ei Faderen stuer hun mere,
 Broder ei heller og Ven, Brudgom ret aldrig paa Jord.

— Hift der en ung Patricier staaer, hvor Døren blev lukket,
 Stirrer til Gitteret vildt — Jldbliffet luer i Graad —
 Hastig han vender sig bort, og paa Kirkegulvet han taber
 Brudefangen, som fromt graahærdet Pater ham gav.

Himmelbruden *).

(Efter det Italienske.)

Lad sødt de gyldne Fredens Harper klinge,
 I Lysets Seraphim! — lad Hymner stige
 Mod Herrens Throne! — lad mod Himlens Rige
 I Gjenlyd Jordens Psalterklang sig svinge!

Til Engles Chør gaaer under Aandens Vinge
 En Jomfru reen — de høie Vængsler stige —
 Som Ortnens Hind, mod Rilden hun maa hige —
 Serapher hende Brudesaften bringe.

Dg see, hun alt indganger til sin Glæde:
 I Helligdommen glad hun sig tilslører,
 Dg kaster Verdens gyldne Glimmerklaede.

*) Denne Sonnet af en ukendt italiensk Digter blev ved denne
 Nonneindvielse uddelt i Kirken.

For evig nu sin Frelser hun tilhører;
 Paa Jordens Pragt den rene Gød kan træde —
 Til større Glands en Engel hende fører.

www.libtool.com.cn

Træf af Livet i Rom.

Til Klosteret staaer ikke Signora Nannas Hu,
 Maaskee naar hun blier gammel og graa, men ei endnu.
 Den beilige Francesca, som nylig Sløret tog,
 Hun kaldte „Poveretta” *), og Guitarstrængen slog,
 Imens en romersk Bise hun nynnede om den No,
 Som, levende indmuret, af Rede maatte døe.
 Langt hellere vor Signora vil paa Altanen staae;
 — Forleden der hun tabte vel et Par Myrther smaa;
 Men de gif ei til Spilde: en Fremmed dem optog —
 I Ratten hører jeg nu tidt — et Serenadetog.
 Der nedensfor Altanen det standser mangengang;
 Men ei Signora Nanna har hørt den mindste Klang.
 Hun som en Steen maa sove, men kjenner Sangen vist:
 Nys nynnede hun i Tanker den ved Binduet jo hist. —

Sig Romerinden glæder til Carnevallet alt;
 Hvor Fremmede da gjæffes, man har os glad fortalt.
 I Maaften tidt da mødes Hvo hele Aaret kun
 Fjernt til hinanden blinkede i ubevogtet Stund.
 Hvormeget man kan sige blot med et Dieblint,

*) s: lille Staffel.

Hvor ligegyldig Hilsen er selv fortroligt Binf *),
 Det lærer man med Tiden — og bliver man ret klog,
 Med fire Fingre taler man det hele velste Sprog **).

www.libtool.com.cn

Os Kjættene fordommer dog ikke hele Rom,
 Skjædt Munken skundom truer os med visse Helveddom.
 At Protestanten skundom en Christen være kan,
 Dog vanskeligt begribes, og tidt forundres man,
 Naar Kjættene fast røres ved Processionen meer,
 End Den, som daglig knæler, og rolig derpaa seer.
 Mirakler stee her ofte, dertil er Folket vant;
 Hift ved de fire Båndspring man nys et Billeb fandt,
 Med Rødkridt malt paa Muren, det gjør Mirakler nu;
 Skomageren paa Hjørnet det kommer from ihu:
 Han tænder Lampen for det, og samler mangan Stjærø
 Af dem, det daglig frelser fra Sygdom og Fordærø.
 Ved spanste Plads hift brænde to Lamper Dag og Nat;
 Hver Morgen friske Blomster did fromme Haand har sat.
 Madonna seer paa Lampen og paa de Blomster fro,
 Belsigner barnligt Hjerte og styrker fromme Tro.

*) Den sædvanlige Hilsen stee med Haanden, idet de 4 Fingre bevæges nedad mod den Hilsendes Die.

**) Isærdeleshed blandt Almuen er et almindeligt bekjendt Fingersprog meget sædvanligt, hvorved ikke Bogstaver, men kun hele Ord og Meninger betegnes, f. Ex. en Hest og alle dertil knyttede Svar og Spørgsmaal, ved at lade to Fingre ride paa en tredie. Foragt betegnes ved at stryge sig opad under Hagen med Fingrene, Mistanke og Advarsel ved at holde en Finger paa sit ene Die, medens man seer til Den, man vil advare imod, med det andet. o. s. v.

— Hvi toner i hver Gade nu landlig Fløiteklang?
 Det er de Pifferari: forstyr ei Hyrdens Gang!
 Han Julen os forkynder nu paa sin gamle Viis,
 Bebuder Glæden, som er nær, med Hærlig Lov og Priis.

Pifferari *).

Naar den glade Juul er nær,
 Sig Abruzzos Hyrder glæde;
 Morgenstjernens klare Skjær
 Siger dem, at Juul er nær —
 Glad de ud af Hytten træde,
 Med den brede Skyggehat,
 Med de Rapper blaae og lange,
 Stige ned ad Bjerget brat.
 Til det store Rom de gange,
 Vinde fast Sandalens Baand,
 Tage Fløitesæl i Haand.

To og To de sammen gaae,
 Pifferari de sig kalde;
 Hvad paa Stjernens Glands de faae,
 De med Klang bebude maae:
 Det er Glædesbød for Alle.
 Hvorfor fattig Mand er glad,

*) Fløite- og Sækkepibeblasere, som 8 Dage før Juul opføre
 Must for alle Madonnabilleder, hvorfor de rigtignok mod-
 tage milde Gaver; men man ser tydeligt, at Sangen er
 oprigtig meent og Sindet henvendt paa den afbildede Gjen-
 stand for deres Tilbedelse.

Lydt den Rige skal fornemme;
 Herren i den store Stad
 Skal ei heller Julen glemme.
 Sætteløitens stærke Klang
 Suser paa de Hyrders Gang.

Hyrden ved Paladset staaer:
 Indenfor den Rige blunder;
 Til hans Dren Klangen naaer —
 Ud han paa Altanen gaaer,
 Seer de Hyrder nedenunder.
 Ei han dem bortjage vil:
 Stor er Glæden, de bebude;
 Til de Pisseraris Spil
 Lyttler fattig Hob derude.
 Barnet springer om saa fro:
 Snart skal Krybbens Palmer groe!

Men ei blot for store Stad
 Og for Barnet Hyrden spiller:
 Opad stirrer han saa glad,
 Hvor det lille Alterblad
 Jesu Moder fromt afbilder;
 Derpaa see de Hyrder fro,
 Stirre vift og blæse længe:
 Til den Moder, from og tro,
 Skal de Buggefange trænge;
 Hende de bebude vil
 Glade Stund med Klang og Spil.

Om de Mænd fra Solens Hjem,
 Stjernen fra de Morgenjoner,

Hyrderne ved Bethlehem,
 Og hvad Englen sagde dem,
 Derom suse Psalmens Toner.
 Herrens Moder det forstaaer:
 Læs hun fra sit Billed vinker;
 Hyrden knæler og bortgaaer —
 Paa hans Bjerge Stjernen blinker;
 Søttestøitens stærke Klang
 Suser paa de Hyrders Gang.

Og var end den Klang ei fød,
 Sødt den har dog glædet Mange:
 Verden er en Frelser fød!
 Spillende i Morgenrød,
 Hjem de Pisserari gange.
 Paa Abruzzo venter glad
 Hyrdekvinden med de Spæde:
 Faderen fra store Stad
 Bringer Barnet Juleglæde.
 Pisserari! Fløiteklang!
 Juleglæde! Julefang!

Jul i Rom.

Sig barnligt Folket glæder til skønne Juletid;
 Til fattigst Brakke flytte de Jesu Krybbe hid *).

*) Disse saakaldte Præseper (Krybber) ere ofte dannede med megen Smag og Omhu og af et Slags kunstnerisk Virkning ved Belysningen.

Af Mos og grønne Dviste et Østerland opstaaer;
 Der Julemorgen Englen blandt Fjerd og Hyrder gaaer:
 Her Østens Bise knæle, Maria sidder hist
 Og glæder sig med Joseph alt hos den liden Christ.
 Nu Raffehuset smyktes, til Juleglædens Priis,
 Med tusend gyldne Frugter, et Børneparadis.
 Der Hedenoldets Guder i Sufferglands opstaae;
 I Barnets Haand til Julen de smelte og forgaae.
 Hist paa Ravonna-Pladsen hesperist Have skjon
 Omstygger sine Eblers Gulb med Myrthen, frist og grøn:
 Drangerne der gløde i Laurens dunkle Krands,
 Og yppig bader Baaren sig her i Østens Glands.
 Men er det da ei Vinter? — Med Ermelapper paa,
 Bed Baalet hist paa Hjørnet de Komere jo staae;
 Den gamle Kone tripper til Kirken med sin Mand,
 Selv ei den unge Donna slig Mand undvære kan:
 Den troe „Marito“ *) hænger paa Armen, varm og hulb;
 — Leertruffen saa man nævner, af hede Gløder fuld. —
 Meer kuldfjær end i Norden, hvor høiest Sneen laae,
 Selv haardfør Sclandinaver maa til Kaminen gaae;
 Men Sydens Vinter varer kun et Par Timers Tid:
 Til Middag kommer Somren, til Aften Østen blid.
 Saa alle Aarets Tider i Døgnet rulle hen,
 Og Julens gamle Afsyn jeg kjennder ei igjen.

Men kommer Juleaften paa Belf til os iaar,
 Paa Danst vi maae den feire, som danste Mænd anstaaer.
 Dog Hvo skal os berebe den Helligastensgrøb?
 Sligt hele Rom ei mægter; Hvo hjælper i den Nøb?
 Ukyndig, Landsmandsstabet end holder Raad omsonst

*) 3: Egtemand.

Og spørger: hvad er Roma dog nu med al sin Konst?
 Dog see, hift kommer Manden, som Konsten frelse kan:
 Paa Gaden løber emsig en pyntet Riddermand,
 Paa Stadsfjolen dingle to Ordner eller tre:
 I Galladragt han kommer fra Fyrsteassemble.
 Hvad bærer han ved Barmen? en Trøster i vor Nød:
 En vældig Kæmpeflask med Mælk til Julegrød,
 Og Ridderen er Thorvald, de Danstes Fryd i Rom;
 (Med Grynene tillige nu vor Professor *) kom.)
 Til Arnen selv Hr. Thorvald med Mod og Iver gaaer:
 Paa danste Julenadver heelt vel han sig forstaaer;
 Selv sætter han paa Bordet det mærkelige Fod;
 Høit Landsmandskabet jubler og er af Hjertet glad.
 Med velfte Drvietto vi feire danste Fæst;
 Af alle Romeraftner os denne tykkes bedst:
 Den sætter os tilbage til Varnets Paradiis,
 Da Helligaftensglæden var Himmelglædens Priis,
 Da vore Fædre feired, som Fædrene før dem,
 Den glædeligste Høitid i glade danste Hjem,
 Da Ejeren, som Herren, forglemt Aarets Nød,
 Og hver en Sjæl, som leved, paany sig sølte fød,
 Da Lænehunden løstes, og hvert et Huusdyr glad
 Fornam, at der var Glæde i Huus og Gaard og Stad,
 Da selv ei Himlens Fugle man glemte i sin Fryd,
 Og Jord og Luft gjentoned af samme Jubellyd.
 Hvad større Fryd sig skjuler bag glade Aftenlyst,
 Med næste Morgens Straaler alt luer i vort Bryst —
 Det gjemmer Hjertet stille, mens høit til Bægerklang
 Vi Fødelandet mindes med danste Brodersang.

*) Historiemaler Lund, som til Grindring afridsede dette lille Genrebillede til min Rejsemappe.

Danskes Sang i Syden.

I vide Verden gaaer freidig ud
 Den danske Mand;
 Men aldrig glemmer han Ben og Brud
 Og Fædreland.
 Og mødes Danske paa fremmed Kyst,
 Er Glæden stor,
 Høit toner Sangen fra Broderbryst
 Mod høien Nord:
 Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Det milde Syden har Bjerg og Flod
 Og klare Luft;
 Her ruller fyrigt det muntre Blod,
 I Blomsterduft.
 Det strenge Norden har dybe Hav,
 Saa stolt at see,
 Der funkler Stjerner paa Kæmpens Grav
 I Vintersnee.
 Hil være dig, Danmark, vor Moder!

I Velfland slynger sig Kanten fro
 Om Træets Arm;
 I Norden slynger sig Møen tro
 Til Bennens Barm.
 Her Livet gløder i freidig Lyst,
 Her Myrthen groer;
 Men dybt slaaer Hjertet i stille Bryst
 Mod høien Nord.
 Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Her Lauren fletter sin grønne Krands
 Om Konstens Hal,
 Her stande Guder med Aldtidsglands
 I Marmorsal;
 Men hift, hvor Solen dag Sty nedgaaer
 Ved Vintertid,
 Ved Arnen Varden Guldharpn flaaer
 Om Fædres Id.
 Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Til Sydens Himmel, til lyse Luft
 Vi vandred fro:
 I Rankens Ly, i Drangens Duft
 Blev Hjertet tro.
 Tidt længselfuld mod det fjerne Hav
 Vi stirred frem:
 Hvor Stjerner funkle paa Fædres Grav,
 Der er vort Hjem.
 Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Og Hil dig, Broder og Ven og Mø
 Ved danste Strand!
 Fornem vor Sang over Bjerg og Sø
 Fra fremmed Land!
 Hvor Livet gløder i freidig Lyft,
 Hvor Myrthen groer,
 Slaaer Hjertet dybt i det danste Bryst
 Mod høien Nord.
 Hil være dig, Danmark, vor Moder!

Julemorgen.

Aarle, før Sol staaer op, til St. Maria Maggiore
 Gaae vi til glædeste Fæst; Maanen belyser vor Bei.
 Høi som en Stjerneborg staaer, i Rysglands, herlige Tempel;
 Ind vi træde, og see! trindt paa det marmorne Gulv
 Knæle nu Dvinder og Børn: ved Døel fra Landet hidbragne,
 Slumre ved Altret de her; Sang dem skal vække og Fryd.
 Hyrderne hvile nu her, af Kirkens Lamper omstraalte,
 Som under Stjernernes Telt forðum paa Marken de laae:
 Atter de vente den herlige Stund, naar Englen dem trøster
 Med det livsalige Ord: fød er en Frelser idag!

— Hør, nu gjentoner det alt! det Livs-Evangelium hører
 Jorden med Hyrderne fro, Himlen sig glæder derved.
 Barnet er atter os fød, i hvem vi skal evig gjensødes!
 Hift under festlig Sang Kirkens det hellige Tog
 Livets store Triumf med frelst Verden nu feirer,
 Værende Buggen, hvori Himlen paa Jorden har drømt.
 Stille fra Templet vandre vi ud. Nu Sol er oprundet —
 Lysets Konge er fød — vi har hans Herlighed seet.

Dansk Juleglæde.

Vel ei den danske Kirke i Rom sig have kan,
 Et Hunskepel dog findes i vor Udlændingsland,
 Og, inden lukte Døre, den lille danske Hjord
 I Pavestaden samles af Hyrden fra vort Nord. *)
 Der, som de første Christne i Catacombens Stjul,
 Vi stille Herren prise for stjern velsignet Juul.
 Men Hvo skal til os smykke det Juletræ iaar?

*) Provst Schmidt.

Af danske Moer plantet, det alt i Hallen staaer.
 — I Maaneffin vi standed i Pantheon en Dvel,
 Der rørte Hjemmets Toner i Høvelvingen vor Sjæl:
 Fra danske Jomfrulæber løb Modersmaalets Klang,
 Og tidt den os hysvaled paa underlige Gang. —
 Tilsammen har vi vandret med Søstrene fra Nord
 Blandt Konstens Paradiser paa Hedenoldets Spor;
 Nu danser vi tilsammen om Juletræet glad —
 Til Ben og Næ i Norden flyer glade Juleqvad.

Juletræet.

(Fra Rom til mine Elskede hjemme.)

Med Palmens Blad,
 Med de Blomster af Guldb,
 Sig hæver ved Dvad
 Saa frydefuld
 Et Træ i Hesperiens Have;
 I Blomster det staaer
 Ved Juletid;
 Fra Morgenens Baar
 Bar Engle det hid.
 Til hvem er den herlige Gave?

Til Store og Smaa
 Er det hellige Træ,
 Til os, som gaar
 Under Laurens Ræ,
 Og til dig, som Nordlyset stuer;
 Til dig, som end
 Stuer barneglad
 Imod Østen hen,

Mod den fattige Stad,
 Hvor den skønneste Stjerne nu luer.

Den straal'er saa glad
 Den Stjerne i Øst,
 Hvorunder hun sad,
 Med Barnet ved Bryst,
 Hsin Moder til al vor Glæde.
 Og i Stjernens Glæde
 Boxer underfuld,
 Med sin Palmetrands,
 Med de Blomster af Guld,
 Det Træ, hvorom Englene qvæde.

Sin Mod det udstød
 Af himmelske Frø:
 Hvo dets Frugter nød
 Skulde aldrig døe —
 Det blomstred i Paradiisshaven.
 Det blomstrer endnu
 I Syd og i Nord:
 Hvor i Hjerte og Hu
 Den Korsfæstede boer,
 Boxer Livets Palme paa Graven.

Hver Julenat
 Er det Træets Baar:
 Da grønnes det brat
 Og i Blomster staaer,
 Mens fra Himlen Englene qvæde:
 Mod Solens Hjem

Er det Morgenrød —
 I Bethlehem
 Er en Frelser fød,
 Al Verden til Trost og Glæde.

www.libtool.com.cn

I Stjerneglands
 Borer underfuld,
 Med sin Palmetrands,
 Med de Blomster af Guld,
 Det Paradiistræ over Jorden;
 Og i helligt Læ
 De Forløste gaar;
 Om det Juletræ
 Dandse Store og Smaa
 I Syd og i vinterkold Norden.

Og Fryd, o Fryd!
 I den Kreds saa stor
 Seer i fjerne Syd
 Jeg de Mænd fra Nord,
 Som venlig Broder mig kalde;
 Og Søster og Brud
 Jeg stuer igjen;
 Lovprisen Gud,
 Samles Ben med Ben:
 Under Livstræet mødes vi Alle.

Guds Fred, Guds Fred,
 Under Palmelæ!
 Lad i Kjærlighed
 Om det Juletræ
 Med Guds Engle tilsammen os gåde!

Mod Solens Hjem
 Er det Morgenrød:
 I Bethlehem
 Os en Frelser er fød,
 Al Verden til Trøst og Glæde.

Helligtrekongersfest.

Epifania del Signore.

(Den 6te Januar 1819.)

Tasfos Grav har jeg seet; i Dnosrios eensomme Kloster
 Stille jeg hviled idag, lyttende taus til hans Aand.
 Did henvandrer jeg tidt; og paa Rom jeg nedstuer fra Svalen;
 Der mig synes i Sang maa det Forgangne opstaae.
 — Venlig bortkalder mig nu fra Klostret Børnenes Festsalarm:
 Helligtrekongers Døl kjober man Legetsøi ind;
 Fædre og Mødre glædes da selv ved Duffer, som Barnet;
 Børnevennernes Hob myldrer paa Torvet med Lyst.
 Sælgetjærtingen stjælmst ved Laden sidder med Rjeppen:
 Sort som Befana *) udklædt, gjækker hun Drengenes Flok;

*) Efter Folkeeventyret et Slags Fee, der med de hellige tre Konger bringer Børnene Gaver, dog af forskjellig Bestaffenhed, efter Børnenes forskjellige Opførsel hele Aaret. Hun antages maafee for den hellige Morerkonges Dronning, og derfor skal vel Sælgekongen, der repræsenterer hende ved Legetsøisboutikken, være sort i Ansigtet; men ligesom hendes Sorthed er en gjækkende Maste, saaledes er Befanas Brede ikke streng, men kun som et sort Elør, hvorigjennem den velgjørende Fee titter kjærlig og mild til Børnene.

Vel de vide, at hun dog ei er den rette Befana,
 Først med Morlandets Drot kommer imorgen hun selv;
 Ned gennem Skorstenen da hun kaster skjult i Raminen
 Strømpen, med Sukker godt fyldt, blandet med Kul og med
 Sand.

Alle de fromme Børn Befana vil gavmild belønne,
 Stuffer med Smaasteen og Kul Utyfter smaa kun iblandt.
 Barnet alt bærer af Lyft, dog frygtfom det seer til Raminen,
 Taster Befana saa kjønt, flygter med Strømpen og leer.
 Dukker nu myldre der ud, og urolig hvert Kræmmerhuns
 aabnes,

Skjul for mistænkelig Stat: Sukkerbrød snart og snart Steen;
 Størst overveier dog Glædernes Tal de gjækkende Sorger:
 Hisset med Billed og Lys staaer der et Alter paa Vord —
 Det har Befana bragt hid, og derved de Smaa nu skal messe;
 Helligdommen humanit tjener til Børnernes Leg:
 Snart som de Store, de Smaa for Dufte-Madonner nu
 knæle,

Sætte paa Altret med Lyft stjon Pulcinell og Bajaz.
 Godt er det Hele dog meent, og ei kan de Himmelske vredes,
 Hvor blandt det barnlige Folk Ingen forarges derved.

St. Antonio-Festen.

(Den 17de Januar.)

Selv for Dyrene Kirken i Syd har glædelig Festdag;
 Stjon, St. Antonios Dag Lykke dem bringer og Fred:
 Smykket med Blomster og Vaand, gaaer Faar nu og Esel
 til Kirken;

Der i sin Høitidsornat Præsten ved Døren alt staaer:
 Helligt Bievands Stænk skal selv de Umælende spørge —
 Alt Kreaturets Suk Himlen dog hører engang,
 Og til Forløsningens Fryd vil Kirken Dyret indvie —
 Store Kjærlighedshaab dybt i Symbolet er skjult *).
 Mild St. Antonios Aand til Dyrefesten nedsmiler,
 Medens hans Billeb endnu æres af Hyrden med Rys **).
 Fjernt fra Menneftet tyede han fromt til Dyret i Stoven,
 Talte til Fisk og til Fugl, stille de lytted dertil;
 Sjæle hos dem han saae, og for alle de fængslede Sjæle
 Bad han om Frihed og Liv, selv hvor dets Drøm er et Suk.

St. Agnese-Festen.

(Den 21de Januar.)

Ogsaa din skønne Fest har frydet mig, Santa Agnese!
 Ind i dit Tempel***) jeg treen; Gulvet af Blomster var skjult;

*) Huisdyrenes Betsignelse paa St. Antoniofesten vedvarer i Ste Dage. Almuen troer derved at sikke dem mod Sygdom og Missheld, og naar Dyrene ere syge eller fraværende, kjøbe deres Gierre ved denne Fest i St. Antoniolirken smaa indviede Kors, som de hange dem om Halsen.

**) Det var dog som oftest Korset paa Helgenbilledets Bryst de kyskede; dette stete især med Andagt af gamle Mænd og Qvinder.

***) Den lille smukke St. Agnese-Kirke udenfor Porta pia, med sine Marmorkolonner og Galleriet med Binduerne foroven og med Halvrotunden i Baggrunden, erindrer den Danske om den nye Frue Kirke i Kjøbenhavn.

Venligt dit Billeb der stod i Halvrotunden paa Altret,
 Porfyrpillerne stjont funkleb af tusinde Lys;
 Over det knælende Folt hang Løstjæder ned fra Colonnen,
 Fromt med sit hvide Slæg fremmede Pilgrim der laae.
 Frem under festlig Choral til Alteret Lammene bares,
 Hvide som Bjergenes Sne, prydet med Blomster og Baand;
 Fromt de paa Alteret laae, med den røde Rose paa Panden,
 Medens med hellige Vand Bispen dem vied til Fred.
 Løsnes end Festens Baand, og salmer end Rosen imorgen,
 Fred og Betsignelse nu følger dog hellige Lam:
 Med deres sneehvide Uld skal Bispen smykkes for Altret *),
 Indenfor fredhellig Muur indviet Hjord nu skal gaae;
 Aldrig tør fjendtlig Haand det stille Liv nu forstyrre
 I den ustyldige Sjæls reneeste Billeb paa Jord.
 — Saa skal i Barnligheds Hjem og i Fromheds hellige Have,
 Santa Agnese! din Aand værne om Sjælens Fred.

Spansk Sørgelid i Rom **).

(Januar 1819.)

Til Paladset Foltet strømmer
 Hift, hvor Spaniens Dronning boer.

*) Af disse Lams Uld vares de Raaber, som Paven sender om til Biskopperne. Naar Lammene paa Alteret ere indviede, blive de paa to Geistliges Skjød førte i en aaben Vogn til Paven.

**) Den affatte spanske Kong Carl IV's Dronning døde i Rom og blev begravet der med alle de samme Ceremonier, som den svenske Dronning Christine 1689. Hendes gamle Elsker, den

— Hendes Throne blev omstyrtet;
 Kun de Faa, som Hjertet hylbed,
 Mens for Sceptret Hoben læled,
 Ære hende her endnu. —
 Hvor Christina forðum glemte
 Kronens Glands og Verdens Høiheb,
 Har en Dronning atter fundet
 Freden ved St. Peters Stol.
 Ei forarger mere Verden
 Bliffet, som til Fyrsten lued
 Hemmeligt i Elfsogsløb.
 Nys hun ved hans Leie vaaged:
 Der de sorte Loffer graaned,
 Taaren brændte blege Kinder,
 Han opstod; men hun hensant.
 Under Sang kom til Paladsset
 Sorte Tog med Sacramentet;
 Dronningen laae taus i Hallen —
 Døden stod ved Hovedgjærdet,
 Elfteren ved Foden græd.
 Korsfætt blinked — see! da flyede
 Billedet af Verdenslysten;
 Sjælen i sin Flugt ei synded,
 Gik forsonet til sin Gud.

berøgtede Fredsfyrste (Godey), var paa samme Tid i Rom;
 Dronningen havde paadraget sig sin Dødsfot ved at vaage
 ved hans Sygeleie. Han blev af en Cardinal bortviist fra
 hendes Dødsleie, da hun modtog den sidste Salve. De gamle
 spanske Hoffstikke bleve iagttagne i hendes Palads under den
 hele Sørgehistid.

— Til Paladset Folket strømmer;
Salene er fortællede,
Dg, hvor Dronningen paa Valfret
Høit nu ligger, hvid og stille,
Dag og Nat de Rerter brænde,
Dag og Nat for Den, som sover,
Præster stille Messer læse
Bed de sorte Altre tolv.
Folket beder med og knæler,
Fremmede gaar ud og ind.
Men hver Morgen Tjenerinden
Sig for blege Dronning bøier,
Spørger: om hun ei vil smykkes,
Om hun ei med Diadem
Bandre vil i Fyrstehal —
Dg hver Middag Rarmen ruller,
Som sædvanlig, for Paladset;
Gamle Marst sin Dronning spørger:
Om hun ei, før Taffelstunden,
Som sædvanlig, vil udfare —
Dg ved Taffelet man venter:
Dronningstolen end staaer ledig,
Marsten spørger, som sædvanlig,
Skjuler Taaren, naar hun tier,
Svarer, at hun slumrer end.
— Sidste Dag nu her hun slumrer;
Marsten staaer i Sørgeklæder,
Sorgen han ei meer forfølger,
Siger ud de tunge Ord:
Aldrig mere hun skal smykkes,
Aldrig meer med Diadem
Bandler hun i Fyrstehal;

Aldrig meer før Taffelstunden
 Skal i Karmen hun lystfare,
 Aldrig meer hun blandt os sidder
 I den gyldne Dronningstol.

www.libtool.com.cn

— Men til Kirken skal hun fare.
 Læs i Matten paa Altanen
 Seer jeg Fakler fiernt sig røre;
 Langsomt over Høien stiger,
 Som fra Gravens Dyb mod Himlen,
 Toget, som et Drømmesyn.
 Stille efter Ridderstaren
 Dronningen paa Karmen kommer;
 Hvid, med sorte Slør om Rinden,
 Frem i Fakkellys hun svæver,
 Kirkens Tjenere ved Isen,
 Og ved Foden, som en Engel
 Knæler liden Chordreng stille,
 Fromt med Korsfæ i sin Haand.
 Sort er Karm, og sort er Ganger —
 Underligt i Matten svinder
 Toget, som til Kirken drog.

Og i Kirken Sjælemessen
 Gjennem sorte Hvælving toner.
 Med sin Hellebard Drabanten
 Staaer ved høi Paradebaare;
 Store Candelabrer brænde —
 Dronningen med Kronen ligger,
 — Sceptret har de lagt ved Siden —
 Korsfæ holder hun i Haand.

— Atter store Tog sig rører:
 Gjennem Romas Gader vandre
 Broderflaberne fornummet;
 Sjongende, med tændte Kerter,
 Til St. Peter Toget gaaer.
 Uden Glor, paa Baarens Løbænt
 Dronningen med Kronen bæres
 Hift til Gravkapellets Ro.
 Munkte bede, Folket knæler,
 Alle Romas Klokker ringe;
 Efter følger tomme Karm.
 End hun rører sig derude —
 Fra Altanen jeg nedstirrer,
 Synes, hun maa Diet aabne,
 Synes alt, hun paa mig seer.
 — Cardinalen paa sin Ganger,
 Kyrsterne i Sørgetlæder,
 Krigerne med Flor om Kaarden,
 Bøsssepiben nedad vendt —
 Florbehængte Sørgetrommer,
 Dumpe veemodqvalte Toner —
 Sælsomt, hvad jeg seer og hører,
 Svæver som en Drøm forbi.
 Som en Drøm om faldne Throner,
 Om forgangne Herligheder,
 Livets Pragt og Verdens Glimmer
 Jeg i store Liigtog seer.
 Men hvor Sørgetoget svinder,
 Runger dybt fra Kirkekloffen
 Evighedens Ræmpestemme:
 Hvad der døer, skal evig leve,
 Hvad begraves, skal opstaae!

Romerst Musik.

Trykker i fredhellig Stad dog Verdensforgen mig stundom;
 Vængster den Postdag mig alt, som jeg forventer endnu —
 Fører mig Drømmenes Alf til Hjemmet en Nat, men som

Flygtning —

Stal jeg et Dieblit kun gjensee hvem Hjertet har kjær —
 Vil jeg dog Afstedens Dval paany ei piinlig fremkalde,
 Lister om Huset mig kun, seer kun til Bindvet iløn —
 Nabnes da Bindverne brat, og Dødningshoveder nifle
 Der, hvor den Elskede boer — farer jeg op da med Gru,
 Glad ved at see, det var Drøm — men kan jeg dog Drømmen
 ei glemme —

Sancta Cecilia! du mildt da husvæler min Sjæl.

Herlig jeg saae dig ved Orgelet alt *); nu jeg hører opløftet
 Stundom i Messen din Aand, liflig henaandet i Sang.
 Bort jeg kun vender mit Blik fra den fede stæglose Sanger,
 Og gjennem Sang-Choret reent toner mig himmelske Røst.

Lidt jeg fra Krogen i prægtig Sallon hos Signor Sirletti *),
 Med Palestrinas Aand flyver til Tonernes Hjem,
 Glemmer Rossinis Kunst og de larmende Operatriller,
 Duffer i Strømmen, som hid bølged fra Aandernes Hav;
 Alt, hvad levende dybt sig bevæger i Frihedens Verden,
 Smelter, harmonist udtalt, sammen i hellige Sang.
 Enkelt Mislyd opløser sig reen i Grundharmonien,

*) I Raphaels herlige Billede i Bologna.

**) Romerst Capelmester.

Dg, i en Hymne foreent, Sjælens Verden faaer Rost:
 Evig, mig synes, engang saa tone den maa mod Guds Throne,
 Høit af Cheruber istemt, baaren af Sphæernes Klang.
 Eet forstyrrer mig kun, og det er — Kapelmestertegnet:
 Sturrende Hvislen er her Regterens Livstone liig.
 Dog — den hører ei med til hiin Andeverdenens Hymne:
 Iffun i Prøvens Stund hvisler i Livet den ind,
 Synes at trodse, forstyrende kun, den herlige Samklang,
 Maa dog, ordnende selv, skjult i dens Hvirvler — forgaae.

Catholst Confirmation.

(Prima Communione.)

Kjærlighedsfesten venlig idag selv Kjærtteren glæder,
 Her, hvor St. Paul Eremit vogter paa Børnens Fred.
 Conservatoriet *) alt ved liden Kirke sig aabner,
 Op nu til Alteret gaaer Smaaapigeflaren saa fromt;
 Stille, som Nonner, de gaae, med Haand paa bankende Hjerte,
 Følge i Kerternes Glands Frelserens hellige Flag.
 Alteret see de kun paa, og Taaren dem glindsfer i Diet,
 Foran, med Krands i Lok, Engle med Banneret gaae **).

*) Et Slags Opdragelsesanstalt for unge Piger, helliget St. Paul Eremit og indrettet paa klosterlig Viis, men hvor de unge Piger dog dannes til siden at træde ind i Familielivet.

**) Tre smaa Piger fungerede som Engle ved denne kirkelige Fest.

Rolig smile de Smaa, med Barneftuldren bevinget,
 Medens ved Alterets Fod Gjesterne smelte i Graab;
 — Saa til de Frommes Graab Guds Engle roligt kan
 smile —

Hellige Sacrament aabner dem Frelserens Favn.
 Ingen Examen, kold, her slukker Andagtens Lue;
 Ei med Kundskab og Flid bramme forsænglig de Smaa,
 Ei de glimre med Pynt, og ei Verdensrangen dem ordner,
 Rødmende see de ei her leflende Smaaherrers Blik;
 Alteret see de kun paa, hvor Helligdommen sig aabner,
 Medens paa Kirsegulv-Steen knæler det bedende Folk.

Danſt National-Feſt i Rom.

(Den 28de Januar 1819.)

Hvad toner i Syden liig Stemmer fra Nord?

I Roma de Toner gjenrunge —

Udsvinger fra Graven sig Druen saa stor,

Og hører Normannerne sjunge?

Normannen er kommen; men Sang er hans Sværd,

Fred er hans Løsen, Fryd er hans Færd.

Hvad tyder, hvad toner den fremmede Røst?

Hvi runge de nordiſke Sange?

Maa fremmede Vandrer fra balthiſke Kyst

Her stille og eenſom ei gange?

De Trækfugle komme, de Trækfugle flye —

Samlet de ſjunge, juble i Sty.

Fra Dannemarks Lunde, fra Bøgenes Strand
 I Verden adskilt vi omfare;
 Men samlet gjenfinde vi Fædreland —
 Høit jubler den reisende Skare:
 Betsignet Hvo kommer fra Bøgenes Strand!
 Fred om vor Arne, Fred om vort Land!

Dg Fred om vor Konge! og Fred om hans Huus!
 Dg Fred om de Skjoldungers Stämme!
 Heronernes Throne er sjunken i Gruus —
 De Skjoldungers Stjerner end flamme.
 Betsignet Hvo freder om Bøgenes Strand!
 Fred om vor Konge! Fred om hans Land!

Saa Kongefestens Jubel til Glassets muntre Klang
 Fra Ermelino *) runger i skandinavisk Sang.
 Heelt fremmed, her forbauser den Glædesrøst fra Nord:
 Det hele velste Danmark er femten Sjæle stor.
 (Til rette Stund iaften, da Festens Lys var tændt,
 Til Coloniens Glæde kom — vor lærde Hofagent**).
 Med glade danske Hjerter, med Høitidsklæder paa,
 Vi sjunge, som vor Jubel til Danmark skulde naae.
 Selv Damerne os fryde med patriotisk Aand,
 I liliehvide Kjoler med rosenrøde Baand;
 Dg er end fjern vor Konge, vi see ham dog idag:
 Vi hilse ham, bekrandsset, hist under Danmarks Flag.

*) Hotellet.

**) Professor Brøndsted.

I Løndom har vor Maler, som nys fra Hjemmet kom *),
 Hans Afsyn os afbildet; den grønne Krands derom
 Har danste Møer flettet, mens røde Schaal de tog
 Og kjærligt det forvandlede til hellig Dannebrog;
 Med hyde Kors det vaiter om Billedet saa lyst,
 Og høit gjenranger Glæden paany fra Danstens Bryst.
 — I Hjemmet brænder stille den Kjærlighedens Glød,
 Som skundom synes slumre med os i Fredens Skjød,
 Men som i Farens Time opildner Sjælens Mød,
 Naar tro det danste Hjerter opoffer Liv og Blod.
 I fremmed Land behøves ei Farer eller Mød,
 For mægtig at opflamme den albrig slukte Glød:
 Naar Fødelandet nævnes, da blusfer Sjæl og Kind,
 Og over fjerne Billed staaer høit for rorte Sind
 Den gamle Kongekrone fra Skjolds og Frodes Tid,
 I Fredens Lys forklaret, og prøvet tidt i Strid. —

Udvaandringer fra Rom.

Ariccia.

Kaldes det Vinter end her, dog vaargrønt er Bjerget som Dalen.
 Her nu, i Skov og ved Sø, følger jeg sorgende Ven **):
 Faderens sidste Ord har Postfuglen bragt ham fra Hjemmet;
 Stille han vandrer nu her, søger den flygtede Fred.
 — Forbum Ariccia tidt mod Roma fjenbtlig sig rusted;

*) Portraitmaler Jensen.

**) Dr. Estrup.

Fredelig Landsby nu staaer, venlig, i Blomsternes Dal;
 Stundom i Maanenskin Røverens Dolt vel blinker bag Busten,
 — Nys har De Cæsaris Hær truet den herlige Egn —
 Ei dog for Røverens Vold sig ængster den fattige Hyrde;
 Kommet, den Riges Palads øde kun staaer og forladt.
 Her, under dalende Sol, vi gaae nu paa eensomme Skovsti;
 Mørk Albanerfs vildt kæmper med Stormen idag.
 Riflen flygter, og gulnede Løv henhvirvler i Krattet;
 Er det en Jæger, som hist sidder paa Huulveiens Stub?
 Riflen ham blinker i Haand — han seer os, og hør nu — han piber!
 Er det et Jægertegn kun? gjælder maastee det nu os?
 Halvt vi kun skjemte dermed — forbi han alt lader os vandre —
 Om han i Ryggen os nu — skyder, gad vi dog vidst;
 Een kun tilbage maa see! — naar Stimanden troer, han er frygtet,
 Borer Beslutning og Mob, troer han sig ogsaa for svag.
 Ei mod en Udsæding let den velste Stimand sig Dover,
 Gjør ham ei dobbelte Magt eller hans Skud-Baadens Hæf. —
 — Jægeren sidder paa Stubben som før; men nu er der tvende:
 Bente maastee de os der, naar vi mod Ratten gaae hjem?
 Dog saa regne de feil, naar siden vi gjennem Albano
 Trygt paa hiin skønnere Sti lee ad den stoffede Plan.

Dybt nu rører sig under vor Fod den begforte Afgrund:
 Bundløse Krater vi see — her, hvor Vulkanen har rast.
 Hist over bukkede Fjeld det taarnhøie Kloster sig hæver;
 Der Alba Longa jo laae. — See! over brusende Dyb
 Bestens ilbrøde Lys med mægtige Skygger alt kæmper,
 Dser nu paa vildene Fjeld, sluffet i Storm og i Mulm;
 Hvo sig nu her styrted ned, var dog uhyre fortviolet —
 Eller hvo, dristig og kjæf, tumled paa vildeste Hest
 Ned mod grundløse Dyb, mens Hingsten snyste i Stormen!
 — Bort fra den svimlende Pynt! farlig er Afgrundens Røst.

— Benligt i Maanestien hift Ascanius' Gravhøi sig hæver:
 Marmorprydbelsen svandt; Muursteensleglen end staaer;
 Træet groer paa dens Top, og Hyrden boer i dens Hvælving.
 — Alt ved Albano vi gaae Feltsherregraven *) forbi;
 Mørk Eremitihule der — og hift Troglobytternes Grotter —
 Natlige Arneblus her gjennem en Fjeldhules Rist —
 Høit mellem flyvende Skyer nu Juldmaanens Gang over Stoven —
 Vælfelddriverens Tog fiernt paa den bukede Sti —
 Lynet blandt Fjeldenes Spiir — og Helligaftenens Klokke
 Nu fra Ariccias Taarn — Alt er romantisk dog her.
 Stille veemødige Ben gaaer taus ved min Side, og langsomt
 Søge vi nu over Fjeld Hvilen i fremmede Hjem.

I Marianas **) Hotel her Lybste og Danste har hjemme:
 Mangent velbekjendt Navn see vi paa Stolpen med Maal.
 Og hvad fra ældgammel Tid end Byens Kronike melder,
 Ved Vertinden heelt vel — saa ganger Sagnet om Land:

Brylluppet i Ariccia.

(Localsagn).

I Ariccia det ringer
 Lyftelig til Brudsværd:
 Stolt, staaer Fyrsten af Savelli
 Lænet til sit Riddersværd.

*) Pompeius's Grav, der af Nogle antages for Horatiernes og Curiaternes Gravsted.

**) Denne vor gamle Vertinde i Ariccia tog sig med megen Omhu af alle Danste; hun betragtede dem halvt som Landsmænd, da hun havde en Datter i Kjøbenhavn, der var gift med en Capitain Guth.

Brudeparret han ledsager,
Priser høit den vakkre Svend,
Mens til Bruden Fyrstens Die
Blinker elskovslystent hen.

Der er Dands i Brudesaalen;
Gjesterne gaae ind og ud:
Fyrsten af Savelli dandser
Naadig med den unge Brud.

„Førend Midnat jeg dig venter,
Skjønne Brud, i dunkle Lund;
Venter Fyrsten dig forgjeves —
Slaaer din Brudgoms sidste Stund.“

— Bruden tier, Fyrsten smiler;
Dandsende gaae ind og ud;
Fyrsten af Savelli venter
Blussende den unge Brud.

Dg forgjeves ei han venter
Ene i den tause Stund:
Brudekjolen mod ham rasler
Lønlig gjennem dunkle Lund.

„Kødmer Bruden under Sløret?
Drøm dig i din Brudgoms Arm!“
— Fyrsten af Savelli blegner,
Føler Dolken i sin Varm.

Brudesløret er bortrevet —
 Blege Brudgom for ham staaer:
 „Ei du ventet har forgjebes —
 Bruden kom — din Time staaer.“
www.libtool.com.cn

— Fra Ariccia bortganger
 Tause Brudgom med sin Brud.
 Fyrsten af Savellis Stamme
 Er af Jorden slettet ud.

Nemi ved Ariccia.

(Nemus Dianæ.)

Her i Dianas Lund er Fred for sørgende Hjerter:
 Saared Verden din Sjæl, hid da, Forladte, du tye *)!
 Vil du i Klofret hist paa Klippetind boe hos de Fromme,
 Eller hvor Skov-Søens Speil blinker ved Fisterens Huns?
 Eller paa Fjeldryggens Strent, hvor før Eremiten har bygget,
 Og hvor hans Hytte, forladt, skjules af viltsomme Krat?
 Derfra stille han saae til Bølgespeilet i Dalen,
 Hvor hver Midnat end, taus, Stjernernes Dronning nedseer.
 Hvergang i Nemi Sø sit blege Aasyn hun kjender,
 Mindes hun gamle Tid: her hendes Tempel jo stod —
 Her hendes offrende Præst, den kæmpestærke, sang Hymner,
 Til ham i hellige Lund stærkere Kæmpe betvang;
 Tidt i Maanestien her to Præster brødes om Livet —

*) Den uendelige Fred, Naturen synes at have udbredt over den deilige Lund og den stille dybe Fjeldskov-Sø ved Nemi, har allerede i Oldtiden betegnet denne Egn som et Freds-Ashl, hvortil Sagn og Mytter have henledet alle lidende og af Ulykken mest forfulgte Væsner, for hvem der intet andet Sted i Verden var Fred.

Seierherren paany offred og sang til sin Død.
 Sværende, her hun i Marmoret stod, den evige Jomfru,
 Hvilende deilige Haand let paa den sneehvide Hind.
 Hid Iphigenia frelst hint Villed fulgte fra Tauris:
 Hid Drestes det bar, fulgt af Erinyers Hær:
 End over Moderens Liig ham Slangesøberne pidsked,
 Selv han i Pylades Arm kun Eumeniderne saae;
 Rædselbillebet selv for knuset Diefteen trued —
 Her ham i hellige Lund Blodnattens Døtre forlod.
 — Her, gjenvækket til Liv, engang Hippolytus forglemt
 Brøden i Phædras Arm, Naget og Angerens Dval.
 — Hid til fredhellig Lund tidt Hellas Vise hentyede,
 Her om saturniske Old Digterne drømte i Ro.
 Hid henflygted tilsidst — saalunde Sagnet end drømmer —
 Numas Egeria! du — Rildens ætheriske Mø!
 Død var Numa — han vandred ei meer til den Elskedes Grotte,
 Himmelft Biisdom ei meer drak han af jordiske Væld;
 Rilden dog sprudled endnu; men Kongehjertet var bristet —
 Ene ved Grotten hun sad, Rildens den klagende Mø:
 Laaren i Bølgen henrandt, og Kraudsen visned i Haanden —
 — Her i Dianas Lund Numas Veninde fandt Fred.
 Svæver hun her usynlig endnu, og hvisker hun lønlig
 Her, naar i maanelys Nat Rilden henrisler i Dal?

Sjunktet er Templet i Græus, som forudm knæised i Lunden:
 Stenen med Hjulspreet kun viser dets hellige Bei.
 Knusede Capitel ved Fisserhytten hist smuldrer;
 Men over Skov-Søens Speil Mattens Dronning end gaaer.
 Ei tilbedes hun meer; men, stille, from, hun nedsmiler
 Misd, som en Engel fra Sky, mindes Forgubelsens Drøm —
 Og, hvor Hedningens Sjæl før Verdensfreden opsogte,
 Lyser fra Stjernerne nu Himlens den evige Fred.

Aften i Ariccia.

De skønne Landsbypiger til Vesperen nu gaae
 Med deres røde Trøier og lange Haarliin paa.
 Solbold i sorte Loffer — for Barmen Smækken bred —
 De store sorte Dine de slaae blufærdig ned.
 I Kirken fromt de knæle, naar Mændene kun slaae:
 De dybe Fredens Toner først Dvindehjertet naae.
 Paa Bjerget her gif ofte mig Skikkelser forbi,
 Som før jeg saae i Drømme kun paa Hedenoldets Sti:
 Junoner her jeg stued ved Vasterstenen slaae,
 Til Rilden saae jeg Heberne med Robber-Conca *) gaae.
 Hift paa Latinerbjerget **) de Mægtige raadslog,
 Did steg jeg op ad Veien, hvor Seierherren drog;
 End Stenen gjemmer Sporet af Seierkarmens Hjul;
 Nu Afgudstemplets sidste Rest er fromme Brødres Skjul.
 Fra Klosteret nedsaae jeg paa Marken, hvor han stod,
 Den Helt, som strev udødelig sit Navn med Romerblood:
 For Tusculum stod mægtig der Hannibal engang,
 Mens Roma stolt bortfulgte den landsesvangre Bang.
 Her fjernt i Aftenrøden jeg Tivoli kan see,
 Mod høie Sty Soracte hift glindser hvid i Sne.
 — Men Phantasus nu kalder sin Ven fra Bjerg og Dal:
 Det stille Rom imorgen formummet dandse skal;
 I Massen Verdens Dronning vil af sin Grav opstaae
 Og over sine Høie som Spøgelse hengaae.
 — Afsted, fly ei for Sværmen, du veemodsfulde Ven!
 Du som en stille Pilgrim kan vandre blandt den hen;
 Og tro dig skal ledsage en venlig Troubadour,
 Hvor Sorg og Glæde leger Skjul i barnlige Natur.

*) Bæseformigt Vandfar, som de bære paa Hovedet.

**) Nu Monte Cavo.

www.libtool.com.cn

C a r n e v a l l e t i R o m.

(1819.)

www.libtool.com.cn

(Kloffen ringer fra Capitol. Maffer flyrte ud af alle Huse.)

Pulcinèl (paa Corso, til de Fremmede).

I blonde Signorer, som har hid Jer umaget
Fra Landet, jeg ikke endnu har optaget
I min Geographie — (Jeg troer det hedder Polen —
Det skal ligge paa den anden Side af Solen)
Har I aldrig før seet et Carneval,
Saa troe I vel nu, Donna Roma er gal.
Saa ganske klog er hun vel ei heller:
Med Arlequiner og Pulcineller
Den gamle Matrone sig faaer et Svingom.
Hun har hele Aaret nu siddet saa from,
Som en Nonne, og poenitert i sit Kloster;
Men Signora Befana, min sorte Møster,
Har nys paa Helligtrekongers Dag
Paa Børneleg givet den Gamle Smag,
Dg, førend nu Roma sig plager med Faste,
Har hun faaet ifinde Sløret at kaste,
Dg en otte Dags Tid ret løs sig at slaae —
(Incognito, forstaaer sig, og med Masse paa.)
Nu, Herregud, Stakkel! hun kan til det trænge:
Hun har jo dog nu været ærbar saalænge,
Dg — med al hendes strenge Poenitense og Bod —
Lidt Galsskab dog stikker i det gamle Blod.

Mens nu Alt gaaer her i den lystige Tone,
 Vil jeg være de fremmede Herrers Eicerone.
 Paa den sorte Næse I kjende mig vel?
 Mit Navn er, med Tugt at sige, Pulcinel.
 Jeg er egentlig barnesødt nede i Neapel;
 Men, at jeg er et Føhoved, det er en Fabel:
 Det gjælder kun min Broder, (I kjende ham vist godt,
 Der staaer han og maaber, Klob's Pierot.)
 Han staaer altid, som en Ro ved en Mølle, og gaber,
 Løber Næsen mod Muren — og Filtchuen taber.

(taber sin Hue.)

Hvis det samme undertiden mig selv stulde hændes,
 Af de nymodens Briller maastee jeg blendes;
 I dag har jeg førstegang saaet dem paa,
 For blandt lærde Folk her anstændig at gaae.
 Arlechino, min Fætter paa mødrene Side,
 Har mig lært at holde Skridt med Tiden, maae I vide.
 Forresten er min kjære Familie stor:
 Den er god at kjende i Syd, som i Nord;
 Og i mange reisende Konstens Benner
 Jeg Fætterstabet paa Timen kjender.
 — Men see, nu er det allerede galt,
 Og med grov Confect blier min Tale betalt.

Masser (med Confetti o: Glubs- og Sukker-Kugler).

Confetti, Confetti — paa Pulcinel!

Steen ham reent ihjel!

Confetti, Confetti paa de Fremmede med!

Lad dem ei faae Fred!

Vil de med i Legen,

Lad dem ogsaa faae deres Deel af Stegen!

Confetti, Confetti, baade grov og fin!
 Af Suffer til Sjælen af Sjælen min*)!
 Af Gibs og Støv til Hr. Egtemanden,
 At han ei skal see, hvad han har i Panden! —
 Confetti, Confetti, fin og grov!
 Har vi Lyft til at drille Jer, har vi nu Lov.

Tag iagt dig, Hr. tjenende Cavaleer!
 Din skønne Signora har Beilere fleer:
 Nu gjælder det Hvo der sig artigst teer.

Din Masse blev røbet —

Nas vel paa din Donna ved Beddelsøbet!
 Confetti, Confetti! — giet Hvo det var!
 Idag skal I holdes Alle før Nar,

Dg imorgen igjen,

Dg paa Torsdag, hlin fede*) —

Dg paa Loverdag, Hr. Ven!

Du med Lys om din Donna paa Corso skal lede.
 Confetti, Confetti, her fin, og der grov!
 Har vi Lyft til at drille Jer, har vi nu Lov.

Ritornelsanger, Masse

(blandt dansende Landsfolk.)

Saltarella! Saltarella!

Dands til Mandoline, Klang!

Vil I før en Tarantella —

Giv mig Æmne, jeg har Sang!

*) anima del anima mia.

**) Giovedi grasso.

Har Tarantelen Jer stuktet,
 Dandsen ingen Ende faaer;
 Og har Munden jeg opluktet,
 Kan jeg synge hele Aar.

www.libtool.com.cn

Om de skønne Romerinder,
 Pigeluner, Pigelift,
 Hebe Hjerter, røde Kinder,
 Maa jeg synge først og sidst.

Alle gode gamle Dyder
 Fast jeg sjunget har ihjel.
 Giv til Priis nu eders Dyder
 Til et lystigt Ritornel!

Saltarella! Saltarella!
 Dands til Mandoline-Klang!
 Vil I før en Tarantella —
 Giv mig Æmne! jeg har Sang!

Rjedelflitter-Maske.

See! gamle Rjedler jeg kan forynge;
 (Af Ungdomsfordærvere har vi Nof)
 Kan du min nyttige Dont besynge,
 Saa skal du have' en halv Bajot.

Kurbefletter-Maske.

Med den Flissen og Bøden
 Det er Kluberi:
 Dermed man tager tiltakke i Roben
 Og i den gammelb dags Poesie.

Den Kjæbelskifter er akademisk:

Han lapper kun klassiske Kjedler med Blit;
Men jeg er romantisk, modern og polemisk —

Jeg fletter Kurve af ny Romantisk:
Kurve, uden Bund, til graahærbede Veilere!
Luftballonkurve, til fantastiske Seilere,
Som Palmen af Englenes Hænder tør snappe,
Og fare til Helved paa Fausts Rappe!*)

Kostebinder=Maske.

Kurve duer ei til Sang —
Syng om dem en andengang!
Jeg et bedre Emne eier:
Nye Koste bedst jo feier.

See, det ædle Birkeris
Verden sin Cultur dog skylder:
Syng du mine Kostes Pris!
Og din Lyre jeg forgyllder.

Aqvavitmanden.

Nei, lovsyng min Aquavit,
Mine Kringler og Paniotter!**)
Med sliig Sang jeg vækker tidt
Marle Romas Pierotter.

*) Striden mellem den saakaldte klassiske og romantiske Skole var det bevægende Element saavel i Poesien som i den bildende Kunst 1818—1819 og gav undertiden Anledning til parodierende Maffespøg, dog som oftest af en meget godmodig Natur.

**) Smaaabsd.

Er end Kaffehuset lukt,
 Synger jeg, som Lærten, smukt:
 Aqvavit i Morgenrøden!
 Livets Band er godt mod Døden.

www.libtool.com.cn
 Eremit: Kaffe.

Nei, improviseer ei om Aqvavit!

Syng heller om Eensomheds Glæder,
 Og om mig gamle, forladte Eremit,
 Som styrer alle vrimlende Stæder
 Og gaaer her saa stille, eensom og from,
 I Carnevallet, og seer mig om,
 Mens Verden kun larmer og støier.

At, naar du har prøvet Verden, som jeg,
 Tilslidst du vift og den forfager
 Og lister dig sagte ad stille Bei,
 Hvor Ingen forstyrrer dine Klager.
 See, saadan har jeg sagt Verden Farvel,
 Og — med Rone og Børn — under vilbene Fjeld
 Min Eremitshule bygget.

Der seer jeg kun en og anden god Ven,
 Som min Noisomheds Glæder vil dele;
 Og seer jeg imellem til Verden igjen,
 Den kun glæder mig lidt i det Hele.
 Fordetmeste den tykkes mig dødt og død;
 Kun i Carnevallet jeg synes gjensød,
 Naar al Verden min Eensomhed deler.

(En Trasteveriner. *)

Nei, hvis du improvisere vil,

*) Rømer fra den anden Side af Tiberen.

Saa besyng vort livlige Fingerspil! *)
 Med det kan jeg leve lystig og fri,
 Naar jeg kun har lært at tælle til Ti.
 Jeg priser ei salig, Hvo Intet bestiller;
 Men om Viin jeg hver Aften i Høvelingen spiller,
 Med Guden paa Bænk, og med luende Blif:
 Mod Haand farer Haand, og Stemme mod Stemme,
 Som Livet det gjælder, al Verden vi glemme,
 Og ei vi det ændseb, om Verden forgik.
 Men synger du heller om Heltenes Id,
 Om rasende Trætter og blodige Strid —
 Lad Sangen paa hiin Side Liberens klinge,
 Naar Træsteverinerne Knivene svinge,
 Og Romerblod loger i hundslige Krig
 Til Dvinderens Hylen og Børnernes Strig!

Ritornefsanger i Masken.

Heifa! nu er jeg af Gæmner fuld:
 — Af Begeistring er jeg nær ved at falde omkuld —
 Du Kjærlighedsfætter, klassist og akademist!
 Du Kurvesfætter i Aand, romantist, polemist!
 Foræblende Rofte! og Aquavit!
 Carnevallets eensomme Eremit!
 Fredelige Lege, og blodige Trætter!
 For Alt det tilsammen jeg Krandsen nu fletter.

Roma! Roma! o hvis du var pralerist,
 Hvo kunde som du sig da rose?
 Hos dig er Alting poetist og malerist,
 Fra St. Peder til Betlerens Pose.

*) Il Giuoco di morra.

Paa skønne Ruin af din classiske Herlighed
 Den romantiske Aand sig udhviler,
 Og Livets Riis dig optugter med Kjærlighed,
 Mens du Verden forsager og smiler.

www.libtool.com.cn

Af Livets Rilde du øser, og glæder dig
 Som Barn dog, ved barnlige Lege:
 Som en Pulcinel, Helteaanden forklæder sig
 Og kan ved Bedrifter sig quæge.

For et Ord tidt Løven i Romeren reiser sig
 Og kæmper med Steen og med Knive.
 Ei meer her kroner den romerske Reiser sig —
 Men den romerske Aand er ilive.

Romersk Borger.

Den Improvisator jeg lider ikke.

Konstdommer.

Han kunde dog lidt bedre paa Versene fliske,
 Naar han drifter sig til at besynge den Stad,
 Hvor paa Verdensthronen Cæsarerne sad.

Dværgen Bajocco

(fra Caffe nuovo, med sin Stof).

Jeg skal nok lære den Karl Respekt
 For Romerheltenes Sønner;
 Jeg Nationens Vre skal redde med Bægt,
 Naar du med en Bajoc mig belønner.

Mit ædle Navn jeg ei bærer omsonst:
 Jeg fra Haaret til Munden med sjælben Konst
 Hver Bajoc, du mig stjerker, nedbryster.
 Naar jeg ellers veed hvad min Herre forlyster,
 Til Tjeneste er jeg med Konst og Natur:
 Jeg opvarter ikke blot med Jis og med Kaffe —
 Lybsterne kalde mig: Signor Uffe —
 Og de Franste: Monsieur postillon d'amour.

Arlechino.

Signor Conte! det regner en Smule —
 Maa jeg under Excellensens Binger mig skjule?

Grevemasse

(i lurvet Gallabragt, med en Paraply uden Betræl).

Med største Fornøielse, kjære Ven!
 Det glæder mig ret, jeg seer Ham igjen;
 Jeg frygted, Han var reent af Verden forsvundet.

Arlechino.

Nu Folk jo den ædle Konst har opfundet
 Sig selv at være, hvad jeg dem var:
 Nu behøves ingen reglementeret Nar.

Grevemassen.

Hvi vil Han da længer saa fært sig udsmykke?
 I en Gallabragt for Han kan gjøre sin Lykke.
 Jeg har altid været hans Bestytter, min Kjære!
 Og kan baade Ham hjælpe til Glands og Være.
 Besøg i mit Slot mig, paa Hjørnet hifsthenne!

Saa skal Han snart lære sin Patron at kende:
 Jeg ti Tusind Scudi fik verlet igaar,
 Og skal sørge for Pudder og Pung til hans Haar,
 For hvide Strømper, for Kaarde og Spænder,
 Chapeaubas og Mansjetter til begge hans Hænder.
 Mit Grevskab jeg mod hans Brix tør sætte
 Paa at Ingen ved Hoffet hans Stand skal gaaette,
 Naar Narremasken hos kun vil forandre,
 Og ei tee sig klogere her — end vi Andre.

Arlechino (arbedig).

For den straalende Glands, hvori Greven har hjemme,
 Skal jeg aldrig min dybe Respekt forglemme;
 Men med Greven i Maanen har Paven just Krig,
 Og jeg — som De veed — er i Romerhæren
 Den Eneeste nu, som holder paa Vren.
 Excellensen maa derfor undskyld mig —

(vrygler ham bort med Brizen og peger paa Diinkjelderen.)

I Slottet paa Hjørnet kan vi drifte forlig.

Signor Pasticcietto*) (1 nyeste Modebragt).

Dine Brødre, Arlechino! nu myldre paa Gaden;
 Men hvi seer man Eder kun ved Carnevalstid?

Arlechino.

Til daglig Brug knap vi kan rummes i Staden;
 Men, Signor Pasticcietto! ved Eders Flid
 Og Bindstibeligbed er Konsten nu steget,
 Og for andre Uniformer vores er veget.

*) Lille Rage, c: petit maitre.

Pasticcietto.

Bel en pavelig Sveizer i Raalormedragten
 Og Nobelgarden dig ligner i Pragten;
 Dog nu først seer jeg en virtelig Nar —
 Slik Sommerfuglskarl er i Verden nu rar.

Arlechino.

Vi hør jo dog under det selvsamme Tag,
 Og Signoren har seet mig hver evige Dag.

Pasticcietto.

Det er meget mulig, men altsaa fornummet —
 Du mener maastee i Collegiummet?

Arlechino.

Ja der har jeg rigtignok mangen god Ven,
 Som jeg her med Fornoielse kjender igjen;
 Jeg meente ellers — ved Toilettet.

(Holder ham et Speil for Øinene.)

Pasticcietto.

Haha, nu har jeg din Mening gjettet;
 Du er lidt for grov i din Spøg, min Ven!
 Ved Keilighed jeg skal dig betænke igjen.
 Du er selv dog en Ven af den ædle Mode:
 Den er Hovedstædernes høieste Gode,
 Kulturens Stempel og Smagens Signet;
 Dog dumme Folks Moder jeg selv har ubleet,
 Og hvad ikke den store Nation har opfundet
 Er dog altid smagløst og dumt igrunnen.
 Hør, sig mig i al Fortrolighed, Kjære!
 Har jeg aldrig seet dig en Anebelebart bære?

Gaaer ei du i ridderlig Hunskefte om,
 For at synes ret gammelbags, ærlig og from?
 Sad ei du i Casse Græco igaar,
 Med Kalot og Kipskæg og nedkæmt Haar,
 Og paastod, at Konsten begravet laae
 I Giottos chinefiske Dine smaa,
 Men kaldte Raphaels Madonner Skjøger?*)

Arlechino.

Per Bacco! Signor Pasticcietto! De spørger,
 Den arme Djævel De kjendte vist godt:
 Det var jo den stakkels Sælle-Pierot;
 Jeg narred ham til sig paa Tydst at forklæde,
 For en gallovelst Smaakageherre at glæde,
 Som syntes, han selv var en dygtig Mand,
 Forbi han dog havde en Art Forstand;
 Nei, hold mig dog aldrig for slig en Stymper!

Pasticcietto.

Siig, gaaer du heller aldrig med røde Strømper,
 Tre Tjenere efter dig med Paraplyer?

Arlechino.

Kan være, Signor, naar paa Eventyr
 De i Messen gaaer; men for høit De taler,
 Troer De, her er slet ingen Cardinaler?

En Umasfkeret.

Siig, kjender du Massen, som bag os gaaer,
 Og Folk Confetti i Dinene slaaer?

*) Betydning til den ny gammeltydske Konstskoles bizarre Klædedragt og eensidige Smag.

Arlechino.

Det er vist en Fremmed, som ei sig forstaaer
Paa det Fine i vore Carnevalsløier.

www.libtool.com.cn
Engelft Baxer-Maske.

See, det kan jeg kalde en Spas, som fornøier!
Disse velste Dine har Fanden slabt:
Skal her ikke Hjertet gaae reent fortabt,
Maa man bombardere de Batterier,
Hvorfra Jben kommer i store Partier.
Min pene Gentleman! hvorfor saa vred?
Har han lyst til at baxes — god dam, jeg er med!

Gensd'arme-Chef (til deff.).

Behag at gjøre Plads!

En Smule tilside!

Vi vil ei forstyrre Mafternes Spas;
Frygt ei, mine Skjønne! saa sagte vi ride.
Behag at gaae frem!
Nu kan Vognene kjøre.

Fremmed Politiebetjent-Maske.

Den Engtemester er dog ei slem;
Kan man ogsaa uden Grovhed Commando føre —
Og uden Uordener Orden gjøre?
Den nye Opfindelse bringer jeg hjem.

Jacobiner-Maske.

Denne Kjoren og Riden jeg lider her ikke:
Det er næsvise, aristokratistiske Stikke;

Hvorfor kan de fornemme Esler ei gaae?
 Under Masten er Alle lige høit paa Straa.

Signor Officiale.

Du Skjorteknuds! der med Næsen grøn!
 Pas paa Lommen, Fru Søn!
 Mens din Pidsk fantaserer paa tredie Sal,
 Kan Hingsten herude let gjøre sig gal.
 Den fremmede Herre hithenne vil jeg raade
 At bruge sin Maffefrihed med Maade;
 Bed denne Leg er jeg helst overflødig,
 Men er strax ved Haanden, har Nogen mig nødig.

Gartnermafle (med sin Blomsterstige *).

Du Blomsterdust,
 Saa spraglet og stjon,
 Med Neglebusk,
 Med Røseba grøn!
 I dit Silkebaand
 Du er Fugl i min Haand —
 Hvorhen, hvorhen vil du flyve?

Granatblomst rød,
 Liig blussende Lyft,
 Liig brændende Glød
 I Elsterbryst! —

*) Scarella, et Slags Havesax af Træ, som udsviler sig i Bif-
 jak, og hvormed de sende Blomsterbuske op til Binduer og
 Altaner i de øverste Stokværk.

Med Myrthen i Haand,
Du er Fugl i min Haand —
Hvorhen, hvorhen vil du flyve?

www.libtool.com.cn

Bed de Tæpper blaae
Paa høie Altan
Romerinder staae —
Jeg dem kjende kan:
Under Massen hist
Smiler hun forvist,
Som veed hvorfra Blomsten kommer.

Nu flyver den strax —
Bær sifter, mit Syn!
Udspiil dig, min Sax!
Bliv et dobbelt Syn!
Paa Stigen i Luft
Flyv med liflig Duft,
Min Blomsterfugl, til min Skjønne!

Hjrdindemaske (paa Altanen).

Du er min, du røde
Blussende Granat!
Paa Hjrdindens Hat
Skal du gløde.

Hvi maa Rinden mig brænde
Bag Massen ilon?
Mon den Gartner skien
Jeg skal kjende?

Paany han udspiler
 Smaastigen i Luft;
 See! med Blomst og Duft
 Den hidiler.
www.libtool.com.cn

Paa den Rose klæber
 Hans Kys jo endnu.
 Hvad, vil, Rose, du
 Mine læber?

Den Gartner heniler
 I Maaernes Arm —
 Hans Blomst ved min Barm
 Nu dog hviler.

Rottesanger-Maske (med Rotter i Buur).

Philologer og Antiquarer i Buur!
 Classist Kunst og modern Natur!
 Belopdragne og dannede Rotter,
 Som ved Oldtidsrester sig gotter!
 Jeg fandt dem igaar
 Blandt de classiste Slaar
 Af Monte Testatos*) Potter.

Disse lærde Herrer er reist til Rom,
 Med særdeles Gave
 Til Minderne af vor Alderdom
 Af Muld og Gruus at udgrave.

*) Bjerget, som opstod af de Gamles Potteslaar.

Mangen gammel Steen
 Med Inscriptioner
 De udgrøv med deres grundige Been;
 Og i fjerne Zoner,
 Bed deres gnavende, strabende Flid,
 Man veed, hvor ubi Augusti Tid
 Den Vølsekjælder stod,
 Som Davus sin Fætter efterlod.

Philologer og Antiquarer i Buur!
 Elaskist Kunst og modern Natur!
 Velstuderte og grundige Rotter
 Fra Monte Testatos Potter!

Prokuratormaske

(med Brillen og opslagen Bog).

Ha træffer jeg dig der, du forbryderiske Knekt!
 Du Pest for den hele menneskelige Slægt!
 Du Rotterfangerdjævel og Herremester,
 Som har gjort mine lærte Principaler til Vester!
 Du Krestjænder, Morder, Bandit og Eujon!
 Du alle Tyves og Skjelmers Hæler og Patron!
 Du alle Forbrydelsers bevisste Udøver!
 Du Sædernes Fordærver i »den sorte Drn!«
 Du Fader til alle vore nægte Børn!
 Du tre Gange dømt og ophængte Røver!

Anden Procuratormaske.

Ja rigtig, Hr. Confrater! der har vi vor Mand—
 Han skal vide der er Lov og Ret i vort Land!

(De overkrige hinanden)

Første Procuratormaske.

Han skal vide, her er Procuratorer i Staden —
 Og af Vidner har vi Nøl overalt her paa Gaden —

Anden Procuratormaske.

Han skal vide, vi er hjemme i vor jus romanum,
 lus gentium, prætorium, divinum & humanum,
 3 Responsa prudentum, Pandecter og Noveller —

Første Procuratormaske.

Han skal vide hvad Crimen Majestatis gjælder,
 Crimen repetundarum og perduellionis,
 Adulterium, plagium — efter jus talionis:
 Interdictio aquæ et ignis, deportatio,
 Infamia, servitus, mors, relegatio —
 Hold ham fast, før han løber! det er dig, som igaar
 Begif Crimen Majestatis mød de classiske Staar —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som har plyndret vore Alderdomsrester,
 Og solgt Beturinerne Troier af antikt Manschefer —

Første Procuratormaske.

Det er dig, som vil rive Colosseum ned
 Og sende det til England med Posten affted —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som for en Scudo gjør falskelig Ed —

Første Procuratormaske.

Det er dig, som har myrdet paa den spanske Trappe,
 Og gjort Gesandten til — Nøtsagt — i Jesuittens Kappe —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som har stilt vor Ære ved Livet —
 Og med aqua tosana vore Dyder forgivenet —

Første Procuratormaske.

Det er dig, som er Skyld i, at Troen forfalder ·
 Og at Roma sig nærmer den barbariske Alder —

Anden Procuratormaske.

Det er dig, som skal dømmes til Baal og Brand,
 Gaasandt der er Lov og Ret i vort Land —

Første Procuratormaske.

Det er dig, vi skal hundred Processer paaføre,
 Og forfølge, saalænge vi kan Tungen røre —

(Strid med Confetti, Latter og Tumult.)

Riddermaske (affises.)

Hvor Børn sig dog kan more med Lidt!
 Nu har jeg betragtet den Spas saa tidt,
 Og stændt der i grunden Intet er i,
 Den har dog et Anstrøg af Phantasie,
 Og i denne Tid man dog seer her Noget,
 Om smagfuldt ei, saa barroft og broget,
 Som ligner en Hovedstads Liv og Glæde;
 Men for Glæden har dog Paris kun Sands.
 — Min Romerinde mig tryller ei meer:
 Efter Cecisbeen hun alt sig omseer.
 Derfor vil jeg ikke i Graven gaae —
 Bed et Eventyr nu jeg mig hevne maa;

Men den evige Børneleg her mig fæder,
 Dg forgjæves om en rast Kammerat jeg leder,
 Som forstaaer sig lidt paa det lystigt Bilde,
 Dg kan hjælpe mig med — Don Juan at spille.

www.libtool.com.cn

Fuglefængermafle

(med Fugle, limebe paa et Træ).

Heisa! velste Improvisatorer!

Lustpoesie-Matadorer!

De strax kan synge om Alt, hvad I vil,
 Men især — som I vide — om Elstorsild,
 Om blussende Hjerter,
 Dg om alle deraf flydende Smerter.

Heisa, velste Improvisatorer!

Lustpoesie-Matadorer!

For Enhver af dem, hvoraf vi har Rok,
 Kun fire Bajoc!

For en Foliet Viin de strax flyve op
 Til Gadeparnassets høieste Top.

Heisa, velste Improvisatorer!

Lustpoesie-Matadorer!

Paa Dvift hift sidder

En Fugl, hvis Dvidder

Betyder langt mere:

Han kan hele Tragebier improvisere —

Heisa, velste Improvisatorer!

Lustpoesie-Matadorer!

Han er Sgrizis*) Fætter —

En Scudo er Prisen, jeg paa ham sætter:

Som Fyrværkerier,

Hans Phantasier

Fygte bort i samme Minut, de henrive,

Og — uden at læse og skrive —

Paa en Time han kan udsødelig blive.

Heisa, bedste Improvisatorer!

Lustpoesie = Matadorer!

Betlermaske.

Ved Kirken jeg beder den hele Dag,

Og er baade halt og blind;

Om Aftenen er jeg lidt mindre svag

Og lidt mere lystig i Sind.

Om Dagen vi græde, ved Næt vi lee,

Og begynde hvor sidst vi slap:

I Klubben vi Blinde hverandre see,

Der danser vi Halte omknap.

Røvermaske.

Brød eller Død! — det er mit Princip,

Og af Byttet gaaer jeg ei Glip:

Min Doll er rød, og den Reissendes Pung

Er af blanke Zechiner tung.

*) Berømt Improvisator.

Ligger bleg han mellem Ruiner —
 Bag Bust jeg i Maanestlin griner.

I Galgen hænger min Kammerat:
 Paa Pælen dingle hans Been;
 Naar med Sang jeg gaaer ham forbi ved Nat,
 Striger Ravnene paa Kettersteen;
 Men naar Mølen med Bjælde ringer,
 Gjennem Skoven min Vibe klinger.

Før den ræbde Ebirre jeg frygter ei:
 Han løber, naar han mig seer,
 Og standses Karmen paa hule Bei,
 Deler Bagten Byttet og leer;
 Men paa Møven den Reisende ligger —
 Sit Liv af min Haand han tigger.

Paa mit Bjerg jeg selv er en Potentat:
 Med Verden fører jeg Krig,
 Kan slutte med Paverne Concordat,
 Og med velste Konger Førlig.
 Mine Fædre har Verdenskronen —
 Jeg er Kjøernen af Romarnationen.

Romerst Borger,
 Den Mafte mig synes en Smule grov.

Jacobinermaske.

Har han Lyst, har han Lov
 Til at gjøre sig gal —
 Her er Maskefrihed og Carneval.

Gartnermasken (affides).

Hun har kjendt mig: see, hun bærer
 Rosen under høie Barm!
 Længsel nu mit Bryst fortærer,
 Til hun hviler i min Arm.
 Som den blussende Granat
 Paa Hyrdindens hvide Hat,
 Maa ved hendes Barm jeg gløde
 I det hemmelige Møde.

Elfskovsbud! forraad os iffe!
 Skjul dig i min Blomsterbust!
 Vogt dig for Forræderblitte
 I den grønne Myrthebust!
 Til Altanen flyv med Lyst!
 Hvist ved min Hyrdindes Bryst:
 Hvor ved Maanens stille Lue
 Gartnermasken hun kan stue!

(Skuler et Brev i Blomsterbusten og sætter den i Jart.)

Hyrdindemasken (paa Altanen, affides).

Han har kjendt mig — ja ham er det —
 Myrthe! flyv mig ei forbi!
 — Al, hvor har du mig forfærdet,
 Lør jeg see dig indeni?
 Blomsterfugl! paa grønne Binger
 Hvide Elfskovsblad du bringer —
 Ved mit Hjerte hvil dig nu!
 Blomsterpost! hvad bringer du?

(Læser Brevet hemmelig)

Fro, til — Graven du mig kalder
 Hemmelig i Maanestien:

Paa Narcisfen Duggen falder —
 Gartneren gaaer skjult derind:
 Til en Løvsal han fortrolig
 Smykter ud den Dødes Volig,
 Benter blusfende sin Mo —
 Al, maa der ei Elskov doe?
 Hjertet bæver; dog — jeg kommer!
 Løb med Legnet ei, min Haand!
 Hvor jeg saae ham sidst i Sommer,
 Samler os en venlig Aand.

(giver Gartneren et Bink, men taber Brevet)

Han forstod mig — han forsvinder;
 Paa Altanen Luften vinder —
 Blomsterbrev! hvor blev du af?
 Vort forræderst Luft dig visted —
 Al, hvis Lykken Maste stisted!
 — Hvad vil Livet i en Grav?

Riddermassen (med Gartnerens Brev).

Hvad den deilige Hyrdinde
 Tabte fra Altanen hist,
 Bringe mig de skjælmste Binde —
 Elskovsord det er forvist.
 Ha, men mig det gjælder ikke;
 Og dog hine Flammebliske
 Har opildnet i mit Bryst
 Helvedsval og Himmellyst.

Dvafsalver-Maste.

Piller for al Slags Djævelskabs Meen!
 Er det i Hjerte, i Mave, i Been,

Er det i Diet, i Dret, i Panden —

Piller til Lettelse

I al Slags Besættelse!

Eet Steb stikker dog Panden.

Fløi han som Elskov i Hjertet dig ind,

Gjør han til Nar dig i Maanestien,

Famler, i Elskovsbesættelse blind,

Haanden i Taage efter Gudinder,

Hvor du en Dolk eller Rjødflump finder,

Her har du Pillen, som Diet oplukker —

See nu Heren, for hvem du sukker!

Riddermasken (affibes).

Ei din Pille mig helbreder:

Diet, som jeg nylig saae,

Jeg iblinde følge maa,

Om det saa til Helved leder.

Lad det koste hvad det vil!

Alt jeg sætter nu paa Spil.

— Sorte Loffer, hyide Arm!

Svanenatte, Svanebarm!

Brune Dine under Hatten!

I har røbet Trylleflatten,

Som jeg høve maa ved Dvel,

Koster det saa Liv og Sjæl.

Mephistopheles-Maske.

Mig synes hinanden vi kjende skal:

Vi saaes nok sidst i Palais Royal.

Riddermasken.

Hvordan? tolereres her du og Dine?

Mephistopheles-Masken.

Her driver jeg Konsten just i det Fine,
 Og her tolereres vi begge To.
 I Jesuiterklosteret jeg skjult kan boe,
 Og nu aabenlyst jeg sørger for Mine;
 Man for en phantastisk Person mig vilde holde,
 Mens jeg spiller mig selv, som Carnevalsrolle.

Riddermasken.

Du kunde forstrække mig, naar jeg ei vidste,
 Det gjælder hinanden nu at overlifte.
 Din Maske er altsaa Maske med,
 Og idet du stuffer med Oprigtighed,
 Er din dobbelte Maske — i grunden ingen.

Mephistopheles-Masken.

Og derved just nogen; see, det er Tingen:
 Naar nu tilbids jeg vil lade mig see,
 Maa det altid nødvendigviis saadan stee,
 At Ingen det troer, om jeg selv det siger,
 Og at Tvivlen ved hver Overtydning — stiger.

Riddermasken.

Er du Løgnens Fader — og selv det tilstaaer,
 Saa lyver du jo, og du er ham ikke.

Mephistopheles-Masken.

Just deraf det Bæsen I selv udsaaer,
 Som i Selvmodsigelsens Aand maa ligge:
 Er jeg ikke, fordi jeg just er, min Ven,
 Saa bliver jeg jo derved mig selv igjen.

Riddermasken.

Du er stærk, som jeg seer, i Metaphysikken;
 Som sædvanlig lader den mig nu i Stikken.
 Hvad du er og ikke er, gaaer jeg forbi:
 Dit Uvæsen er dog en sær Phantasie,
 Som jeg frit kan lege med, som mig behager,
 Mens i Drømme jeg kun med — en Drøm mig bebrager.
 Men hvis jeg ei feiler, jeg kender min Mand:
 Til en lille Spøg man dig bruge kan,
 (At sige for gode Ord og Betaling)
 Men Sagen taaler ei mindste Forhaling.

Mephistopheles-Masken.

See, der er min Klo! jeg Jer følge skal,
 Som min gamle Faust, i mit Carneval.
 I veed dog vel hvad Ordet betyder?
 Carnevalia, eller Carnalia lyder
 Dets rette Navn; det er: Kjødets Tid,
 Medens Kjødet gjælder.

Riddermasken.

Saa gjør nu din Flid!

Dg lader os smedde, mens Jernet gløder!
 Fra hiin Altan et Blik mig just møder,
 Som giver mig til et Eventyr Lyst.
 Med Hyrdindens Dyd jeg vover en Dyst —
 Jeg har Tegnet seet, hun hiin Gartner gav:
 Bed Ave Maria Augusti Grav
 Forvandles skal til Cytheres Have,
 Hvor Gudinden henbringer sin skønneste Gave.
 Til samme Tid jeg en Gartner bliver,
 Dg dig jeg en Part af min Salighed giver,

Tilligemed en god og velspættet Dørs,
 Naar du staffer den rette Gartner til Dørs —
 Og lader mig for hans Paradiis sørge.

~~Mephistopheles~~ Masken.

Imorgen J ei om min Kløgt skal spørge,
 Naar her vi mødes paa samme Tid —
 Og Lønnen jeg kræver for Kunst og Flid.

(forvinder blandt Maskerne.)

Riddermasken (affides).

Nu det sære Maskespil
 Jffe længer mig skal lede —
 Eventyr det fører til:
 Ubekjendte Aander lede
 Lønlig Hændelse og Sind,
 Bringe med letfærdig Bind
 Nye Dusters stærke Lyst,
 Nye Flammer i mit Bryst.
 Hemmelig i Maskelæder
 Vinke ubekjendte Glæder
 Dobbelt loffende løn,
 Og Hyrdinden, dobbelt stjon,
 Skal ved fremmed Hjerte gløde
 I det løndomsfulde Møde.

Franske Husarmaster i Triumftog

(paa udstoppede Heste).

Seer J fra hvad Hjørne Binden nu blæser,
 Saa tager iagt eders romerske Næser!

I kjende os nok paa det dristige Sving:
 Vi Rom kan erobre som Jngenting,
 Og hvor eders Fædre har Verden regjeret,
 Vore Sabler har eders Sæder poleret.
 Saa gaaer det i Verden: nu op og nu ned!
 Nu gjør vi ei Keiser eller Pave Fortreb:
 For et Syns Skyld nu kun vi triumfere,
 Mens vi paa vore egne Been galloppere.
 Enhver maa sig hjælpe, som han kan bedst —
 Det synes dog nu som vi sidde til Hest:
 Kan ei vi os med det Reelle fornøie,
 Med Skindet er vi vant til at lade os nøie.

Arlechino.

See, det kan jeg lide!
 Saaledes maa I gjerne mellem os ride;
 Naar I følge min Fahne, det klæder Jer bedst,
 Saa fordærve I ei heller vor Carnevalsfest.
 Paa Kjøphest jeg foran med Brixen vil trave.
 At Enhver kan see, det har ingen Nød
 Med Carnevallets formeentlige Død,
 Og at vi skal ei det iaar — begrave.

Brillekræmmer, Maske.

Briller, til at see med,

For at studere!

Briller, til at lee med,

Og coquettere!

Briller, for Herrer, gamle og graa!

Briller, for Drengene og Pattedøgn smaa!

Philosophiske Briller,

Hvori Lyset med alle syv Farver spiller

Dg med lutter Glands hele Verden forvilder!
 Hospoetbriller, som gjør Vidt til Stort!
 Procuratorbriller, som gjør Hvildt til Sort!
 Briller — for Eßkere og Eßkerinder —
 Hvorrigiennem man Skjønhed og Dyd kun finder!
 Briller for Herrer, store og smaa,
 Som vil Lykken finde — og Galgen undgaae!
 Briller for Følk, som see alt for Vidt,
 Dg ikke kan stjæle Mit fra Dit!
 Briller for dem, som Lykken har sveget,
 Forbi de imellem faae — alt for Meget!

Mephistopheles-Masken.

Alt Nok af den daglig forslidte Satire!
 Hvorlænge vil I høre paa den gamle Lære?
 Den vrantne Pedant der, med sine Briller,
 Gaaer her og stiftelige Følk kun driller —
 Nei, lystig, Børnlil!
 Det gaaer aldrig galt nok i Verden til!
 I Dyden dog Ingen ret vidt det driver;
 Men jo meer man synder, jo frommere man bliver.
 Border Synderegistret imellem for sort —
 Til Strifestolen er Veien jo kort:
 Hvergang I har løffet, kan I læsse paany,
 Dg i alt Fald til eders Helgener tye;
 Hos dem kan I daglig Fortjenester hente:
 De Karle — som I veed — har Dyder paa Rente.
 Naar desuden I faste og gjør Poenitense,
 Hvad behøver I Skjærmsild og Høvel at ændse?
 — Er der ikke Moral nok maastee i min Tale,
 Dg smager den af Hestesod eller Hale,
 Min Maske — som I seer — det passer sig til,

Dg i Verdens store Carnevalsspil
Jeg som en barrot Phantasie kun gjør Løier
Dg ved Styggekontrasten just Lysset ophøier.

www.jibtool.com.cn

Pierrot.

Med Forlov at spørge, er min Herre selv Fanden?
Eller vil Han maaskee passere for en Anden?

Mephistopheles-Masken.

Jsald jeg er ham selv, hvad vil du da? Kjære!

Pierrot.

Al, rør mig kun ikke! — det er altfor stor Vre —
Jeg trænger just til sliq mægtig Patron,
Men er — sandt at sige — en Emule Cujon;
Dog jeg gjerne Ham under en Sjæl, Hr. Fanden,
Jsald han for min — vil vises med en anden:
See, der gaaer Arlechino med Columbine —
Den gamle Pantalone har Mavepine:
I Carnevallet skal jeg bevogte hans Datter;
Men hvert Dieblis jeg, til Pobelens Patter,
Maa Lysset holde for dem begge To.
Til at tygge Macaroni har jeg ingen No,
Dg kommer til at hænge mig i Dag eller Morgen,
Hvis Herren ikke selv befrier mig fra Sorgen —
Dg tager allernaadigst, med Hud og Haar,
Det hele Compagnie, i hvis Sold jeg staaer.

Mephistopheles-Masken.

Mener du Trouppen eller Patronen?
Eller Publikum selv og hele Nationen?
For dem Alle tilsammen gler jeg, sandt at sige,
Ei den mindste Djævel bort i mit Rige.

For den hele cultiverte Mennefteslægt
 Har nu hverken Engle eller Djævole Refpekt,
 Og til Jorbaanden gjerne jeg overlader
 Hvad hverken jeg elfter meer eller haver.
 De kraftige Anderss Tid er forbi,
 Og Sjæle, fom der er Ingenting i,
 Som man hverken i Himmel eller Helved fan bruge,
 Blev jeg tommere ved jo fleer jeg vilde fluge.

Pierot.

Hvo flulde troe, at Fanden var faa kræsen?
 Den Hund dog allevegne har Næfen;
 Har nu han endogsaa faaet snufet op
 Hvormeget Sjæl, der gaaer paa en Krop?
 At den Karl os vrager, vift Ingen bedrøver:
 Af Sjæl har Enhver faameget han behøver;
 Havde man kun af Macaroni lidt Meer,
 Og ifær af de kjære Bajoccer fleer!

Gartnermaften (affides).

Stjønne Gjulia! ei meer
 Hift paa Svalen jeg dig feer;
 Men naar Maffevrimlen fvinder,
 Veed jeg, hvor min Længfel finder
 Hvad mig Haabets glade Fugl
 Rynned liflig til i Skjul.

Mephistopheles-Maften.

Pft, Fernando! er det dig?

Gartnermasken.

Hvad? ved Navn du nævner mig,
Kjender du mig?

www.libtool.com.cn
Mephistopheles-Masken.

Som du seer;

Mig man derimod ei meer
Blandt oplyste Folk vil kjende,
Siden jeg har lært at vende
Den polerte Side ud.

Fernando.

Hund man stuer ei paa Hund;
Rappen dog og Haneffæren
Synes mig ret vel bekendt.
Har hos Doctor Faust du tjent,
Tatter skyldigst jeg for Æren
Af et alt for noie Kjendskab.

Mephistopheles-Masken.

Har maaskee du Noks af Venstab —
Elstov vrager du vel ei?
Og paa hemmelige Bei
Fra en deilig Rømerfrue
Bringer jeg dig Stærneud.
Hver Dag gif du ind og ud,
Syntes Vennen kun at stue;
Men at Signor Pietros Brud
Ugen efter Bryllupsdagen
Mere saae paa dig, end Magen,
At i dig hun syntes vente
Sin Cavalier' servente —

Saae du i din Blindhed ei.
 See, nu paa din Lyfftes Bei
 Til den Skjønne jeg dig leder,
 Medens Signor Pietro beber
 Fromt Ave Maria siden —
 Glæd dig! det er snart paa Tiden.

Fernando.

Signor Pietro er min Ven:
 Ingen Dævel ham skal svige,
 Ingen Slange lumst skal snige
 Til hans Paradiis sig hen —
 Er end, som det lader til,
 Paradiset alt forgiftet,
 Og har i letfærdigt Spil
 Alt hans Lyfte Masse stiftet.

Mephistopheles. Massen.

Ingen Røver gaaer det bedre;
 Vil du Landsmandskabet hædre,
 Deler du, som ærlig Mand,
 Med din Ven Alt, hvad du kan,
 Følger Landets Skik og Brug —
 (Vil du, kan det ske i Smug;
 Åbenbart dog tolererer
 Manden Ronens Cavallerer,
 Tager samme Frihed sig.)

Fernando.

Satanas, viig bort fra mig!
 Vil du kun hans Masse bære,
 Men ei virkelig ham være —
 Lad mig flux dit Ansigt se!

Mephistopheles-Masken.

Det kan ei paa Corso stee.
 Hift i Østeriet, Kjære,
 Skal du ved en Mezzo*) lære
 Mig at hende i en Hast.
 Drif, jeg veed, er ei din Hast —

(affbes)

Hastig maa jeg Plan forandre —
 Vel, saa møde de hverandre!
 — Bennebolk i Maanestlin
 Blinker smukt i Graven ind.

(holt)

Ja din Dyb er, kan jeg mærke,
 Af de usædvanlig stærke;
 Men skal den idag bestaae,
 Du med Viin den styrke maa,
 At du modig kan modtage
 Hvad du snarlig vil opdage,
 Og med philosophist No
 See den Ven, du er saa tro,
 I din skjønne Gjulias — Arme.

Fernando.

Bogt dig, Maske, at min Harm
 Ei din frække Pande rammer
 Og din Djeveltunge lammer —
 Robler og Vagvasser du!

Mephistopheles-Masken.

Det er ikke Tid endnu
 Til at fare op og rase.

*) Halv Flaske Viin.

Troer du, jeg vil med dig spase —
 Løb en Stund, og du skal see,
 At med Spasen der maaskee
 Bære kan lidt Alvor blandet.
 Det med Masket er forbandet,
 De forverles saare let —
 Hvis jeg ellers har hørt ret,
 Vil du Signor Pietro finde
 Hos din kjærlige Hverdinde
 Ved den gamle Keisergrav.

Fernando.

Djævels Røgner, Masken af!

Mephistopheles: Masken.

Vil du endelig mig kjende —
 Naar Komedien faaer Ende,
 Sees vi maaskee igjen.
 Troer du, at du har en Ven,
 Og at Bruden tro dig ventet —
 Snarlig du i Graven henter
 Visshed om hvad jeg har sagt.

(Forvinder blandt Maskerne.)

Fernando (seer paa sin Dolk).

Gjæfter mig en djævelst Magt?
 Fort iblinde den mig driver
 Og til Raseri henriver —
 Pietro, Giulia! — ha fort!
 Veien er til Graven fort.

Arlecchino (Sanger).

Saa lysteligt gaaer det i Carnevalsleg,
 Saamangen stjon Signora fra sin Drage sig sneg.
 Bag Masken den listige Phantasus leer,
 Og Hjertet ikke rører hvad Diet ei seer.

Med Phantasus gaaer under Rappen saa snild
 Den Hjerternes Tyrann med de Dine af Ild,
 Og Ingen af Viisdommen rose sig skal:
 Inden Aften kan den klogeste Mand blive gal.

I Masken man skjelner ei Store fra Smaa:
 Ved Fyrstens høire Side kan Betleren gaae;
 Det pjaltede Tæppe fra fattige Seng,
 Som en Domino, omslagrer den nøgne Dreng.

Paa Bøl, sidder Herren, den Tjener indeni;
 Med Narren bandse romerske Guder forbi.
 For Spøg gjør al Verden idag sig til Nar —
 For Alvor den hele Aaret det var.

Tilside, tilside! det er Beddelsøbstid —
 Lad nu ogsaa de Umalende gjøre deres Flid!
 Med Lunten i Halsen flyer Hingsten, som et Lyn,
 Og Romersfolket jubler i Sky ved det Syn.

Julia (ved August Grav).

Hjern er Brimlen na, den vilde.
 Her er dunkelt — her er tyft.

Maane med de Straaler milde!
 Leder du mig til det Bryst,
 Leder du mig til det Hjerte,
 Som med Kjærlighed mig lærte,
 Lys at søge i det Dunkle,
 Og min Glæde i en Grav? —

(tager Hjerdbemæstren af)

Her kun Himlens Dine funkler —
 Falske Lærte! fald nu af!
 Rene tauske Himmelbliske!
 I forraade mig vist ikke;
 Blues skal I heller ei
 Ved min Gang paa dunkle Bei.
 Hvem den kolde Verden fjerner,
 Samle kjærligt Nattens Stjerner!
 Hvad ei Jorden skue maae,
 See nu Himlens Engle smaa!
 Ja han er der — see, han kommer —
 Længe ventet du vist alt;
 Hvor vi mødtes sidst i Sommer,
 Har du længselfuld vist talt
 Diebliske med Smerte —
 Kom nu til din Gjulas Hjerte!

Gartnermaske (omfavner hende heftig og taus.)

Gjulia.

Hvi er du saa taus, saa stille?
 Dine Favntag dog saa vilde?
 Og dit Afsyn du mig skjuler —
 Er vi ei ved Gravens Huler
 Sittre her for Spejderbliske?
 Ingen hører os jo her.

Masken (visker).

Lys, kom med til Hulen der!

Giulia.

Alt, din Røst jeg kjender alle,

Ran jo ei dit Ansyn see —

Du er ei Fernando — Bee!

St. Maria sig forbarme!

Frels mig af Forræderarme!

Signor Pietro (ved hendes Fod uden Maske).

Følg mig, Skjønne, og tilgiv!

See, jeg vovet har mit Liv

For den heiligste Hyrdinde

Elfskovstærk at overvinde;

Om end stinsyg Doll her blinker,

Skjønnere dit Blis dog vinker.

Stjænt mig, hvad mig Haabet gav,

Smilende ved dunkle Grav!

Gartneren, du huld tiltænkte

Mødet, som mig Lykken stjænte,

I en Andens Arm dig glemmer —

Giulia.

Hjælp, Fernando! frels din Mo!

Pietro.

Skjønne, kom! — jeg hører Stemmer —

Livet gjælder det —

Fernando (Her til).

Ha, dø!

Dø, Forræder! — falske Ven!

(saarer ham)

Pietro.

Al, Fernando, du min Dommer!

Mephistopheles=Maffen (gaaer forbi og leer).

Skal vi mødes her igen?

Fernando.

Følg mig, Giulia! man kommer —

Giulia.

Alle Helgner staae os bi!

Fernando.

Hist i Templet er vi frie —

Gjennem det gaaer Frelsens Sti.

Nu jeg dig til Altret fører:

Nu du evig mig tilhører —

Nu jeg har dig kjøbt med Blod.

Giulia.

Alle Helgner! giv mig Mod —

Rom! — ja nu jeg dig tilhører —

Frelse dig! frels dig! lad os flye!

Fernando.

Nu af sortest Tordenstyk

Maa vor Fremtids Sol fremstige —

Giulia.

Aldrig kan den Sky bortvige —

Al! du har mig kjøbt med Blod.

(de Elskende flygte)

Pietro (ved Kirkeboeren).

Himmel! und mig Frist til Død!

www.Sangbilled.com.cn

Sancta Maria! ora pro nobis!

Virgo amata! ora pro nobis!

Mephistopheles-Masken.

Stuffed jeg da ogsaa her?

Helligdommen er for nær.

— Snarlig læges Bennens Saar,

Dg han frelst til Skrifte gaaer,

Mens de Elskende henvandre

Nye Livsfi med hverandre.

— Jeg en Synder har omvendt,

Har to Elskende forbundet;

Snart er Maskespillet endt,

Jeg med Narrene forsvundet,

Er som før en Phantasi —

Bort! — her er min Tid forbi.

Arlecchino.

Paa Corso blandt Maskerne med Smaalys (Moccolotti.)

Saa lystig, til Carnevals Efterspil,

De tusind Smaakerter nu tænde vi vil,

Dg gjæfles og lege med Smaalys ved Nat —

Paa eengang nu bliver al Verden besat.

— Du skal myrdes!*) er Maffernes Løsen,

Som Lygtemænd sværmer den mylbrende Vy:

Det glimter, det lysner, det gsalder i Sky.

Faldt alle Smaastjerner af Himlen her ned,

Og danser nu med os i Ratten affted?

— Du skal myrdes! er Sværmernes Løsen.

Det Rerte-Hav vælger i tindrende Glands;

Høit Ratteren flinger til Stjerneernes Dans;

Med Lys rulle tusinde Karne forbi:

Det glimter i Huus, paa Altan og paa Sti.

— Du skal myrdes! er Flygtningens Løsen.

De Smaalys udpustes og tændes paany,

Skallagtige Hænder dem snappe og flye.

Vogt Lysen som Livet! — Hver sørge for Sit!

Naar mit brænder klarest, udpuster jeg dit.

— Du skal myrdes! er Elskernes Løsen.

Den stjerne Signora bedst Løgen forstaaer:

Sin Rerte hun tænder og Diet nedslaaer;

Mens paa de udfyldte Vine du seer,

Dit Lys hun udpuster — og flygter og leer.

— Du skal myrdes! er Pigernes Løsen.

Nu vogt Jer! — paa Stylerne danser jeg tan,

Jeg Rerten udvifter paa høien Altan;

*) Sia ammazzato! det sædvanlige Raab, naar en Rerte udpustes.

Signoren paa Svalen ei gjætte mig skal —

Mit Lys kan jeg tænde paa Høienloftsfal.

— Du skal myrdes! er Narrenes Løsen.

www.libtool.com.cn

Jeg puster i Rarmen, som ruller forbi,

Dg driller de pyntede Skjønne deri;

For Munden mig holder en fiskeblød Haand,

Dg barnlig mig gjætter den spøgende Aand —

— Du skal myrdes! er Børnenes Løsen.

Den Barneaand flygter, naar Lyset er slukt;

De tusind Smaaflammer end lysne saa smukt.

Imorgen begynder den Faste, saa lang,

Farvel da mit Liv og min Lyft og min Sang!

— Du skal døe! er dog Enden paa Legen.

Beturinerne (paa Hjørnet).

Beturin, Excellenser! Beturin, Beturin!

God Befordring til Florenz, Bologna, Turin!

Mens Rom holder Faste, reise lystelig vi

Til Neapel imorgen, alle Røvere forbi!

Til Constantinopel, Jerusalem, Wienne,

Dg, hvis Patronerne lystre, til Verdens Ende!

God Bevertning paa Beien, og herligt Logis!

God Bogn, gode Muler, og godt Compagnie!

Beturinen for Alt bærer Sorgen!

Den Reisende.

Til Neapel, til Neapel, imorgen!

Histnebe, Histnebe
Er Vaar nu og Glæde:
Det luster fra Boven
Over Guldbælestenen;
Det gløder, det brænder
Under Paradiishaven —
Mod Skyen Vulkanen sin Altarild tænder,
Og fortryllet bandser Livet paa Graven.

www.libtool.com.cn

S y d i t a l i e n.

(1819.)

www.libtool.com.cn

Sydens Genius.

Land fra Drømmenes Verden og Feernes luftige Rige!
Regnbuvingede Alf fra Sydens Lyksaligheds-Ver!
Dvæl i din glødende Sky! nedblink i Aftenens Guldglands!
End eengang dit Nafn jeg see, før brat du henfarer!
Barnligt skjønt er dit Smil; skalkagtigt dog funkler dit Die,
Naar gjennem Haand tilbage du seer og nisser med Jld-Blink.
Skjønt henriver dit Blik; i Drømme dig Sjælen maa følge,
Maa sig boltre med Sommerfugl-Lyst i berusende Luststrøm.
Livslysets Glorie-Glands i tusinde Farver sig samler,
Spiller om Tindingen dig, om Lokernes yppige Vaarfrands.
Lor jeg henflyve med dig? siig er du en himmelsendt Engel?
Koligt er Englenes Blik og stille de Saliges Flagren;
Du, men du ret aldrig har Ro, med Fred du ei qvæger:
Lune dit Blik udtindrer, din Flugt er hvirvelende Skydands;
Lor jeg henhvirvle med dig? Er ei du en Engel fra Dybet?
Mørkt er Fordærverens Bryn: paa Stormørn flyer han med
Latter;
Du, men du er et legende Barn; med Colibri-Fjærham
Flagrer du hen med Spøg i Paradiis-Lustningers Duftstrøm;
Feers fortryllede Land og Drømmenes Verden du kender;
Did du henbærer min svimlende Sjæl og luller om Under.

Midt dog i skønneste Drøm du slaaer mig med Bingen og
 smiler,
 Medens fortunlet og vilbt de verlende Billeder bortflye.
 Lunefuldt bolttrer du atter phantastisk de brogede Slagfiær —
 O, før du flygter igjen — i Sang lad Drømmen opleve!

Reise fra Rom til Neapel.

(Med en dansk Familie*) i Februar og Marts 1819.)

Stille Rom! fra dine Høie,
 Dine Templer og Ruiner,
 Fra din store Billedverden
 Fremmed Gjest sig maa løsrive:
 End ei Sydens Glands han faae.
 Atter Mulsens Bjælde klinger,
 Atter Beturinen smælber,
 Atter Rejsesarmen venter:
 Til Neapel staaer min Hu.
 Der hiint Flammeliv mig vinker,
 Som til Priis sig Livet sætter:
 „See Neapel!“ — til mig raaber
 Belflands Søn med Luebliffet
 Og med Blus paa brune Kinder —
 „See Neapel kun og døe!“ **)

*) Enkefrue Bügel og 4 Døttre fra Kjøbenhavn.

**) Et meget sædvanligt Beundrings-Udtryk med Hensyn paa Sydens italiens fortryllende Natur.

See og døe? Nei, see og leve!
 Rast udspil nu lette Binger!
 Sving mod Syd dig, Glædens Trækfugl!
 See hiint Paradiis og lev!

Beste Foraarsmorgen-Luftning
 Gjennem Reiselarmen vifter.
 Danste Colonie alt, munter
 Ruller ud af classist Stad.
 Fredens Tempel snart forsvinder;
 Colosseum alt sig skjuler;
 Mægtig Pederskuppel svandt.
 Indenfor i Fruerkarmen
 Sidder jeg, heelt vel tilmode,
 Seer de lyse Dine trindt mig,
 Mindes hvad vi saae tilsammen,
 Mindes Carnevallets Leg.
 Skjult dog blandt de glade Minder,
 Affedsfullet flyr tilbage
 Til det Liv, som er henfaret,
 Og til Vennen, vi forlod.
 — Ero endnu en Ven *) os følger:
 Udenfor i Morgenlusten
 Drømmer han om Klippehjemmet,
 Dampet ud sin Morgenpibe,
 Til vi bytte Plads og Dont.
 Berelotis i Fruerkarmen
 Skal vi dele Selskabsglæden,
 Berelotis udspeide Veien
 — Med dens Fjelde, med dens Stimænd —

*) Provst Frederik Schmidt.

Fra Cabriolettens Skuur,
 Verelviis paa Dans og glæde,
 Verelviis i Velfærd og øve
 Med Verbieri *) hist paa Mølen
 Eller tybsted med Johan **).

Her jeg sidder i Rarmen ret luunt. Ei Udsigt her mangler :
 Moderen Gjenbo mig blev; hist sidder jomfruelig Baldborg,
 Rant, alvorlig og høi: om fortbræmmet Kjortel sig slutter
 Selvspændet Gjord under Varmen; om Lokkerne Carnevalsfløret
 Flagrer blufærdigt og tæt; „la monaca” ***) derfor hun nævnes,
 Naar hun paa Veien udseer fra Buret, liig Nonnen fra Tellen.
 — Venligt i Fruerbuur-Krogen, med Hjerte i Blis og paa Læbe,
 Sidder med Schiller i Haand den Tvillingesøster Johanna —
 (Tvillinger kalder jeg dem, de skjønt forenede Sjæle:
 Saadan sig Lys forbinde med Ild i søsterligt Samliv;
 Samlet jeg seer dem som oftest: liig Tvillingestjernen foroven
 Dvæge de Vandrerens Sjæl, og venligt de lyse tilsammen).
 — Mellem Johanna og mig, betænksom og taus fordetmeste,
 Sidder Elisa med Kurven paa Skjød. Hun kaldes la sposa †),
 Tænker vel mest paa Berlin, hvor Brudgommen venter med
 Længsel,

Seer til Siden hvergang jeg om Postgang taler og Brevhaab,
 Og naar lønlige Suk til Hjemmet mig stundom undviger,
 Veed hun Veien, det flygter, og Følgestab strax det medgiver.
 Spøger jeg stundom og leer, hvad heller opdager en Røver,
 Eller forvandles i Rarmen til Vold den røde Drange,

*) Den italienske Beturin.

**) En gammel tydsk Tjener.

***) Nonnen.

†) Bruden eller den Forlovede.

Da siden Malle faaer Liv, da barnlig forsviet hun Hjemter;
 (Barn hun kaldes endnu, dog snarlig sig Barnet forvandler:
 Bøds hun fanger iaar, men ad Aare vist hoppende Hjerter).
 Tidt er vi Alle fast Børn; med Spøgen befindig dog verler
 Alvor og hyad der ~~forresten~~ blandt Mennesker kaldes fornuftigt.

Blandet er vel Foraarsluften,
 Døe ligger trindt Campagnen,
 Lumst med Regn Sirocco truer —
 Seent med Beturin det glider —
 Munter gaaer dog gjennem Orken
 Beien til forjætted Land.
 Ved en Dødsgrav vi standse,
 Om Ascanius *) den minder:
 Om hiin skjønne Helteyngling
 Drømmer end paa gamle Gravhøi
 Baarens friske Blomsterbørn.
 Ved Albano vi udfølge,
 Vandre under Tordenstøjen,
 See Vulkanens slukte Krater
 I Albanersøens Svælg.
 Over gravfort Dyb paa Bjerget
 Skinner Solglands hist paa Klostret:
 Som et Himmelslot paa Zion
 Straaler der Palazzola.
 Hist sig Klippebyen **) taarner

*) Aeneas's og Creusas ædle Søn, der frivillig forlod Herredømmet i Latium, til Fordeel for sin efter Faderens Død fødte Halvbroder, Sylvius, og stiftede Riget med Staden Alba Longa, der efter hans Død blev forenet med Latium.

**) Rocca di Papa.

Paa Teraser høit mod Skyen;
 Her i Laagen paa sin Fjeldsti
 Sittre Mule gaaer med Kloffen.
 Venlig os paa Veien hilser
 Albaneserinders Smil.
 Vandreb Hedenoldsgebinder
 Her i Landsbydragt fornummet
 Med Ustyldighedens Høhed
 Majestætist os forbi?

Snart vi atter glad henrulle;
 Atter os en Gravhøi standser:
 Var frigiven Træl din Aste
 Over Havet hid, Pompejus!
 Rev dog af Tyrannens Blodhaand
 Romertroslab Heltens Støv*)?
 Fandt du her ved Alfarseien
 Maalet for din Størhedsbrømme?
 Stolte Fristatsfødeksmand!
 Eller mindes her kun Folket
 Heltensavnet blandt hans Brødres,
 Hvor Horatierne hvile,
 Skjont forsonet, med de høie
 Curiatier i Favn**)?

*) Det var hos den umyndige Kong Ptolomæus i Egypten denne store Romer blev forraadt og myrdet. Hans Aste skal være bragt bort af en frigiven Slave og begravet her.

**) Gravmålet benævnes efter begge Traditioner.

Vi Ariccia gjenhils,
 Mindes Fyrsten af Savelli,
 Hvor hans Fyrsteborg har standet,
 Hvor nu Hyrdedigen rolig
 Nyrer om hans Dands til Graven
 I hiin vilde Bryllupsnat *).
 Langsomt gaae vi over Bjerget,
 Kulle gjennem skjonne Dale,
 Hils Bjerget og Dal med Sang.
 Dagen flyer; men Reisesglæden
 Følger os med Sol i Regnsky.
 I Belettri Karmen standser;
 Her Paladset er vort Herberg:
 P'Angelottis Fyrstehaller
 Abner os gestæftig Vert.
 Her vi kan fra Vinduet stue
 Hvor de gamle Volsker boede:
 Fredelig i Aftenglandsen
 Glindser nu Olivenstoven,
 Hvor i Blod paa Kampens Marker
 Fordum Landsestove blinked.
 Stille, fredelig og venlig,
 Aftenhvilen her os qvæger
 Med det skjonne Landstabsbillede:
 Over fjerne Bjerger hviler
 Havblaae Taagers Drømmesør.
 — Glemte iisom her imorges,
 Under travle Reisefærdsel,
 Fremmed Skjonne Strængelegen?

*) Sagnet herom er fremstillet i Romanzen „Brylluppet i Ariccia“
 i nærværende Bind Side 72.

Vel! saa lad i rolig Aften
 Her i stille Hal den klinge
 Om ustadig Reiselyst!

www.libtool.com.cn

Aftensang i Herberget.

Reiseliv! Reiselyst!
 Frihed i lette Bryst!
 Morgen hist! Aften her!
 Glæde fjern! Glæde nær!

Fort over viden Jord
 Lykken paa Hjulet før;
 Hjul ruller op og ned —
 Lykken har staaet Fred.

Lystig i Verden frem!
 Herberg er flygtigt Hjem;
 Hvor der tilsidst er bedst,
 Hvile den glade Gjest!

Bjergblaa Laage forsvandt med Aftenens Gloriestraaler,
 Dvellen var munter og støn. Glæden nu trænger til Ro.
 Dørene mynstre man først, om ogsaa de ret kan tillukkes;
 Mangler en Laas der iblandt, spærres med Stol og med
 Vaand.

Øverst er Herrerne's Plads; der Jomfruburet vi vogte;
 Indenfor lydeligt nu lee de ad Røverne's Magt.

Seent her holdes dog Raad om vældig Efforte imorgen.
Tro Verbieri *)! dit Raad følge vi. Bæl os betids!

Mig er betroet det Høved, hver Morgen paa Døren at banke;
Høres da rette Signal, muntert besvares det snart.
Kort er de Reisendes Rast; før Gry „Collationen“ os venter.
Uden Efforte i Regn — fremad mod Solstin og Vaar!

De Pontinske Sumper.

Dødsblund, kom os ei nær! her er de berygtede Sumper;
Bildet gaar Bøsternes Hjørde paa Græs — ved Appiste Steenvei.
Ode her staaer en Ruin **); hist kneiser circæiske Forbjerg ***);
Her boer Sumpernes Trolld — paa Beien til Feernes Verden.
Trolld! du truer med Torden og Hagl; men de nordiske Gjester
Skæmmer du ei: din Møie blev spildt — heelt trøstig vi spøge.
Aand kun i Luften Bedøvelse ud, med giftige Læber!
Ei den tynger vort Bryst: heelt livsfro blinker hvert Die;
Fra Hesperidernes Land vi de gyldne Æbler vil hente!
Trubøler bortstræmme os ei. Men hør nu — det toner fra
Bjerget!

Circes Tryllebjerg.

•
Hvad loffer, hvad drager
Til Bjerget mig hist?
Det hvister, det klager;
Det sjunger med Liff.

*) Vor Beturin.

**) Castellazio.

***) Circolo.

Sødt kalder derinde
 Med smeltende Klang
 Den Bjergtryllerinde
 Til Hæppigesang.

Sirener end sømme
 Hvor Bjergseen boer,
 Vil lulle i Drømme
 Hvert Hjerter paa Jord.

Hvo Sangen istemmer
 I Bjergseens Favn,
 Forvandet, forglemmer
 Al Kængsel og Savn.

Havmanden.

(Ved Teracina.)

„Vogt dig for Troldkvinden hift, og fly nu Forglemmelsens Rige!
 Ras nu heller med mig, end glem din Kængsel i Dødssovn!
 Hift dig forvandler til Plante og Dyr, med tryllende Scepter,
 Circes forklorende Aand; end boer hun i Syblandets Luftning!“
 Ven med den mægtige Røst! blaaskæggede Kæmpe fra Dybet!
 Stærk, o Havmand! din Sang med Drøn mig vækker og
 Brusen.

Stormvild, tumler du Vølgenes Hær; hver Byrde du slynger
 Stolt mod Fjeldenes Pynt, mens Lynglimt over dig knitter.
 Ret! saa kender jeg dig, du store, du fredløse Kæmper!
 Tidt jeg ved Søs og ved Væld i smeltende Syd dig har savnet;
 Dybt du stræber og høit: mod Sky din Jæse du hæver,
 Haaner den dorste, den trælbundne Jord med dens Smaa-
 ligheds Slaver.

Søvn du hader og Fred, om Jorden saa trindt dig end sover;
Dybt i bundløse Barm umaalelig Verden du ryfter.

Ret saa, Ven fra mit Norden! i Syd jeg nu kender dig
atter:

Ei har Sireners blødagtige Sang indlullet din Kamp-Aand;

Ei din store Natur hesperiske Luftning forvandlede;

Mægtig du ryfter end høit i Storm mod Skyen din Siv-Lof.

Bed Teracina jeg, saa gjenhilser blaaftæggede Havmand;

Danst klinger Søhanefangen om „Bei til Magt og til Hæder.“

Røst sig hæver med Barm; i Hænderne klappe de Skjønne:

Havmanden har de dog kjær, om end han tidt dem forfærbed;

Klang liig Storm end hans Latter, der vilde liden Gunder
han favned,

Sært dog tryller endnu fra Dybet den mægtige Stormrøst.

Hvo var Drnen vel, som dristig

Hift paa Fjeldets Tind har bygget?

Seer jeg end din Borg paa Klippen,

Gamle Diderik af Bern *)!

Stod i Storm og Lyn du hisset?

Sang henover Havet fordom

Barden her din Seierssang?

Kæmpens Been er længst hængsmuldbret;

End mod Sky hans Hal sig taarner;

Barnet peger paa Ruinen,

Nævner end det store Navn.

Did steg ofte fremmed Vandrers,

Hviled gjerne ved Ruinen

*) Ostgothefongen Theodorik (af Verona) er, som bekendt, bleven
til Diderik af Bern i vore Middelalderfsange.

Af den sjunkne Herlighed.
 Did vi ogsaa maae opstige:
 Der jeg vil til Sagnet lytte —
 Atter over Hav fra Borgen
 Sang henflyve skal i Storm.

Theodorik's Borg ved Teracina.

Natuglen hylér i Hallen,
 Hvor Kongen Scepteret svang.
 I Støv Guldkronen er falden;
 Men den har straalet engang.

Ved Nat de Stimaend sig skjule,
 Hvor Helten ei længer gaaer:
 Han ligger i Dødens Hule
 Vel tretten hundrede Aar.

Men rædsom var han at stue
 Den Verdenstvinger, fuldhaard.
 Hvert Sæfel i Lynets Lue
 Hans Aand over Borgen gaaer.

Da styrter en Muur i Hallen,
 Hvor Flaggermusene boe.
 Naar Borgen i Gruus er falden,
 Den gamle Herre faaer Ro.

Hvi maa han i Stormen fare
 Nu over Ruinen hen?

Ham daared Afgrundens Skare:
Han myrbed sin bedste Ben*).

I Hallen Blodet er rundet
Og paa den Mægtiges Haand.
Er Vorgen i Støv forsvundet —
Far hen da, stormvilde Aand!

Bildet det end stormer i Tordenes Brag. Fra Herberget see vi
Høie Naturs Majestæt. Fra Fjeld det lysner og Havbyb.
Taus paa Svalen hist staaer i Lynglands drømmende Jomfru**);
Kjæft hun seer i det flammende Muls Elementerne kæmpe,
Seer i Afgrunden ned, og selv hun dristig fremkalder
Barslende Billebers Hær fra Dyb-Uhyrernes Verden.
Ja, fra Norden du kom: liig tankesfuld Bala du stander
Høi i Lynet med Ro; om Lofferne slagrer dig Tungsind;
Ræbslernes Lyst er dig kjær og stjon Naturen i Oprør.
Verdensopløsningen seer du, og selv hvad høiest dig glæded
Flyer for anende Blik; høit svulmer dig Hjertet; men Diet
Taaren forfølger med Synet. — I Hallen nu Strængeleg
klinger.

Stjont, som i Pantheon hist, lad her forenede Stemmer
Høit Sanctissima ud i himmelhøit Pantheon sjunge,
Hvor nu paa Verdensorglet den store Natur phantaserer!
— Løb hiin Sang for min Sands? hvad heller for Sjælen i
Drømme?

Mindet end drømmer veemodig om Sang fra Vorgen ved
Stranden.

*) Boethius.

**) Baldborg jvfr. Side 128.

Strand-Borgen.

Paa Borg ved Stranden løb Hymneflang;
 Der sad tre Søstre ved Døel og sang
 Og saae over Hav mod det Fjerne.

Snart Borgen stander, forladt og tom.
 De Reisende fare i Verden om;
 Ved Hav blinker fremmede Stjerne.

Men Havet fortner, og Livsflammen dør;
 Ret aldrig vorder det meer som før,
 Og gamle vorde de Unge.

Skal atter jeg Borgen ved Stranden see —
 Dog aldrig mere de Søstre tre
 Tilsammen ved Døel der sjunge.

Storhavets dæmpede Røst i Blund mig lulleb, og Sjælen
 Havfrustemmer fornam, liig hvissende Tøner fra Hjemmet.
 Først naar Daglyset blinker, os vækker den tro Verbieri:
 Nær ved Grændsen, paa halvdunkel Vei, er Røveren dristigst;
 Siffer er selv ved Dag ei ganske den herlige Strandvei.
 — Kort sig nu strækker paa Jorden, o Roma, dit verdslige
 Scepter;
 Høit dog springer du end dit Spiir over Sjælens Verden.
 Snart vi Grændsen har naaet; her Ramp det gjælder, dog ikke
 Ramp med Haand eller Sværd — med Mund her segtes og
 Konstnæb:
 Passet kun mangler en Tøddel, et Nul — i Tjenerens For-
 navn;
 Flux dog tilbage til Rom! — er Lovens det tordnende Magtbud.

Ei vi adlyde sligt Bud; hvor staaer det? — i Haandskrift
for Benner?

Trykt jeg fordrer den Lovbog at see, som her os forviser.

Harm opfylder min Sjæl, hvor Uret vil Magtorbet føre;

Kast Verbieri mig kalder med Ret: furioso Bernardo.

Snart, som klog Diplomat, dog Retten jeg kjober, og Bommen

Her til Fortryllersers Land med sølverne Digt jeg oplukter.

Høflig os følger nu selv paa Bei Retfærdigheds Tjener;

Men for ærværdige Ret til Dom vi føres i Fondi.

Damerne stirrer man paa, som var de forklæbte Spioner;

Dog paa Skramt man kun holder Forhør; halvt leer Magis
straten:

Skjønheden seirer med Magt og — smelter Justitiens Hjerte.

Snart med Fondi mig forsoner

Edel Aand i brav Cæcuber:

Vinen, classist Digter priste,

Her, som Antiquar, jeg prøver,

Glemmer reent — med henrykt Mine

For cyclopist Muur *) at rase —

(Det er Architecters Pligt).

Glad jeg kunstig Muur forlader,

Priser nye Tid, som sprængte

Kjæft i Livet, som i Konsten,

Hver cyclopist Fængelsmuur.

Lidt for vidt den ædle Frihed

Drives dog i disse Egne:

*) Saaledes benævnes de mærkelige antike Steensammensøininger uden Cement, der i Fasthed og Styrke næsten ikke staae tilbage for naturlige Fjeldmure.

Rast vi fare gennem Itri;
 Bidtbergtet, Røverbyen
 Svarer stummel til sit Ry:
 Fra Diavolo *) den Store
 Her sin Røverhær udrustet;
 Med hans Slægt end Byen myldrer:
 Bilst med Skule-Bryn forfølger
 Smudsig Ingel Reisevognen
 Gridst, med halvt dæmonist Blif.

Ciceros Grav.

Atter en Alderdomslevning, et Gravsted! — ja, her blev du
 jorderet;
 Her blev du myrdet iløn, du Rettens og Frihedens Talsmand!
 Cicero! her stod blodigt dit Maal; her Læben forstummed,
 Som kunde vække til Liv af Dødsblund slumrende Tidsaaend.
 Stille din Gravhøi forbi gaaer reisende Nordbo med Alvor,
 Lærker paa Dlotid og Nutid — og sønster sig lønlig din
 Malmrøst.

Mola di Gaeta.

Høit paa Klippen din Gravhøi vi see, Fostmoder Cajeta **)!
 Hvor dig Æneas begræb, dit Navn Kartoven udbuldrer.
 Mola modtager os, venlig og lys, med de haarfagre Døttre;
 Ciceros Villa tilbyder os Ly, som de Reisendes Hjemstavn.
 Her alt Foraaret luster; her gløder Drangen i Lunden;

*) Bekjendt fra den franske Revolutionstid, da denne vilde Rø-
 ver med sin Bande foretog formelige Krigstog mod de Franske.

**) Æneas's Amme.

Herligt paa „Loggien“ *) at staae — med Hjeld og med
Havdyb for Nie!

Hvo der iaften var Maler! til Kunst os Naturen vil tvinge:
Dagbogen glemmer os snart i Blyrids det herlige Billede —
(Bistnok en Smule i Caricatur; dog Grundridset staaer der).
Glade ved noisomme Kunst, fortrolig vi spæle tilsammen,
Føre med Streger til Bogs, hvad Ingen med Ord dog be-
skriver.

— End er det kjæligt ved Dvel; snart blusser det høit i
Kaminen;

Det Formianerens Liv opmuntrer det nordiske Hjerte.
Eventyr her jeg fortæller med Lyst, mens Kaminilden flammer:
Her med Hadding jeg drømmer om Landet, hvor Urter med
Baardduft

Blomstre i vinterlig Tid, og hvor døde Smaaafugle kan sjunge;
Her jeg om Nina fortæller, hiint Offer for Kjærligheds Banvid:
Sagnet jeg minde som, simpelt og skjønt, en reisende Lands-
mand

Hørte det i hendes Hjem. Endnu vil ei Mindet bortflybe **).

Nina.

I Paris sig Folket glæder:
Mimist Kunstnerinde herligt
Ninas Banvid forestiller;

*) Altanen paa det flade Tag.

**) Det nedenfor meddeelte Sagn hørte jeg i Paris af den danske Capitain Abrahamson, som havde hørt det af en gammel Franskmand (fra Lyonegnen, troer jeg), som havde kjendt Nina og var kommen til Paris, for at see Balletten om hendes Kjærlighedshistorie.

Folket klapper og beundrer,
 Konstnerinden neier stirligt.
 Men en fremmed Diding hæver
 Haanden kun til vaade Døie,
 Suffer: „Nina!“ og bortgaaer.
 — Nu, ei sandt? hun spiller herligt!
 Det er Sandhed, det er Jude!
 Det er skøn Natur i Konsten!
 Det er Elfskøis stille Banvid,
 Som en Digtersjæl det saae!

„Sandt, ja sandt!“ — den Gamle sukker —
 „Saadan har jeg mangen Morgen
 Seet den arme Nina vandre
 Gjennem Gaden, gjennem Porten,
 Til den kjære Steen paa Beien,
 Hvor i Brudebragt hun ventet
 Diligencen fra Lyon,
 Og hvor Rubsten som sædvanlig
 Nikked til den blege Pige,
 Hilsed fra den døde Brudgom,
 Sagde: han imorgen kommer!
 Loved Rosen ham at bringe,
 Som hun rakte ham fra Stenen,
 Dugget med en stille Taare,
 Mildt beaandet med et Kys.“

Gamle! hvad er det du siger?
 Nina har du kjendt? — hun leved?
 Var ei blot et Konstners Billede —
 En elskværdig Phantastie?

— „Arme Nina! ja hun leved;
Men i Sjælen, sønderrevet,
Livets Billebbog omflagreb;
Kun eet Billeb stod der heelt:
Det var Barndomsbennens Billeb,
Brudgomsbillebet, hint hjære,
Som den strenge Fader fjerned,
Og som aldrig meer hun saae.
Ingen Frænde meer hun kjendte;
Tidt paa gamle strenge Fader
Stirred hun — og rysted Loffen:
„Gamle Mand!“ — hun til ham hvisted —
„Du har vist slet ingen Datter —
Harde du en Datter, Gamle!
Vist du ei med hende handleb
Som man handler her i Verden
Med den stakkels, stakkels Nina —
Dertil du for god seer ud.“ —
— „Med sin Elskov, med sit Banvid,
Saa hun gil, mens Ugens Dage
Blev til Somre, blev til Vintre;
Saa hun vandred Vaar og Vinter
Med det sønderrevne Billeb
Af en Verden i sin Sjæl.
Med sit Haab og med sin Rose
Gil hver Morgen hun til Stenen,
Hvor hun sidstegang omsabned
Bennen, som hun daglig venteb,
Men som aldrig kom igjen.
Ingen nænned at udfige
Ordet, som hun dog ei troede,
Ingen nænned at forstyrre

Elstovshaabet om „imorgen“;
 Og den Morgen kom tilsidst —
 Underledes dog og bedre,
 Mere skøn og sand — tilgivi mig! —
 End hos Eder i Balletten:
 — Diligencen kom en Morgen;
 Kjøresvenden atter skued
 Paa den store Steen paa Veien
 Et tilsløret Jomfrubilleb
 Med en Rosenknop i Haand.
 Atter hørte han en Stemme:
 „„Saae du stakkels Minas Brudgom
 Kommer han forvist imorgen?
 Vil du end engang ham bringe
 Rosen, som ham Mina sender?
 Selv hun ei idag kan spørge,
 Selv ei bringe Rosen til ham,
 Selv ei høre hvad du svarer;
 Hun har sin Veninde sendt.““
 „— Atter nitter Kjøresvenden,
 Bister Taaren af sit Øie:
 „„Hils kun fra den bøde Brudgom,
 Siig: jeg veed det, siig, han lever!
 Siig: hun seer ham vist imorgen!““

„— Og Veninden gif tilbage,
 Bragte Kjøresvendens Budskab.
 Mina hørte det og nikked:
 „„Ja imorgen, vist imorgen!““
 „Hvisted hun og smilede salig.
 Og hun saae ham i Guds Rige
 I den næste Morgens Glands.“

* * *

Fjernt nu og venter paa mig en Sjæl med Kjærligheds Længsel,
 Staaer nu ved Ruben maastee og seer paa Stjernernes Lindren
 Hift over Kallebostrand, mens Linden paa Voldbassen suser.
 Og saa til mig nu vindre de Stjerner; de hilse mig fra dig.
 Hører du ei som en Røst: vi saae ham — han kommer tilbage!
 Ei du som Nina skal først i Aandernes Rige giensee ham;
 Fred og Betsignellers Fylde fra Stjernernes Gud han nebbeber
 Over din Sjæl. Sov sødelig nu! Vist i Drømme vi sees!

Atter en Grændse idag; til Liris *) Campagnen sig strækker.
 Over den knagende Bro gaaer letfodet Mule med Bjælden;
 Riffende alt han sidder i Sadlen, den troe Verbieri.

Hissfet jeg seer en Ruin. Minturnæ! her var det du kneisde.
 Kjørende Morgenvind, kom! bortvift os nu Taagen fra Diet!
 Sidder en Ræmpe paa Stenen ei hift, med blodige Hjelmhuff?
 Nei, det er Hyrden, som rolig sig hviler hos Hjorden. Han
 tænker

Neppe paa dig i sin Fred, du Mand med det knusende Lynblik!
 Marius, Heltenes Skræk! her var det, forladt du dig sølte:
 Her over blodige Lok din Nemesis truende henfoer.

Hørte du ei hendes Barsel? Endnu kunde Ræmpen sig reise;
 Rystet af Tordnerens Lyn, du sad her en flygtende Kampørn:
 Sværdet mod Brødrenes Jæse dig brast; dig Blodstraalen
 lammed;

Stor du end stræmmed i Faldet, og Morderen veg for dit
 Trodsblik.

Hvor er nu, Ræmpe, din Slægt? hvor lyner nu saadant et Die?
 Skal til Carthagos Ruiner jeg gaae, for din Aand at opsoge?

*) Nu Garrigiano-Floden.

Staaer du i Natten nu der og forsærder Barbaren paa Kysten?
Store forvilde Aand! faer hen! jeg fremmaner dig ikke.

www.libtool.com.cn

Alt vi St. Agatha see; rigt blomstre de yppige Marker.
Venlige Massiferbjerg! her din Aand mig spøgende møder:
Lystig han skjuler i Druen sin Sjæl, den letsindige Gnome;
Brat, før man tænker derpaa, han tilhest sig opsvinger paa
Tungen,

Tumler saa lystig med Sporer af Skjemt den behændige Ganger,
Fører de Smaating af Huus, som i dirkefrit Hjertestrin gjemtes.

Capua ei os fortryller: forpestet der Luften os trykker;
Tause, vi see, ved smudsige Vord, paa de Fremmedes Afsærb.
Gjerne vi lytte dog til, naar Gubben, den blinde, indtræder
Med Mandolinen; han bandser og synger med klingrende
Stemme.

Atter vi høre Tarantelens Dands, med en raft Saltarella;
Sært nu dog sydlige Klang opmuntrer de nordiske Gjester.

Tarantella.

Her er Lyst, her er Liv og Glæde!
Lad rødsiet Djævel kun græde!

Selv den Blinde bandser og springer;
Mandolinen paa Gravranden klinger.

Blomstrer Mandeltræet i Lunden —
Har hvert Blomster sin Elskede funden.

Dandsen Baar med Granatblomstkrandsen —
Klinger Sang til Taranteldandsen.

Lad i Lyst Livsløst udbrende!
Lad med Livet Dandsen først ende!

Paa Tarantelhyrvelens Binger
Sig i Livsløst Livet bortsvinger.

Er ved Neapel vi alt? Endnu jeg Besv' dog ei vined.
Bort fra Voltorno vi rullede; Aversa vi skimte paa Flugten;
Der hvor Normannen sig først hesperiste Grund har tilkæmpet,
Der i dit Fodspor jeg vandred idag, stormægtige Tancred *)!

Keelandet.

End fjernt dit Billede tryller,
Du Fjers Land paa Jord,
Som underfuldt i Drømme stod
For Rømpens Sjæl i Nord!

Med Liv, med Lyst, med Glæde,
Med fjerne Kroners Glands,
Saae Rømpen i sin Vinternat
En Mø i Baarens Krands.

De brune Dine blinkede;
Sort rullede Haarets Strøm:
Morgana fra sin gyldne Skj
Rødsmailed i hans Drem.

*) Den fra det første Korstogs Tid berømte normanniske Helt.

Til Gulborangens Stove
 Hun vinked Heltens Aand;
 Ved Bjergets Trylleslot hun stod
 Med Rosenspiir i Haand.
www.libtool.com.cn

I Luften hun udsprebte
 Sit RegnbuStraale-Slor —
 Og Kæmpen saae det fjerne Land,
 Hvor albrig Glæpen doer.

Saa vide Gothekæmpen
 Med Cimbreren uddrog;
 Bild Longobarben reiste sig
 Og hoit paa Skjoldet slog.

Normannen meer ei hviled:
 Hans Hu til Spiret stod;
 Men til det fjerne Feers Land
 Git Kæmpens Bei i Blod.

Han vandt de gyldne Kroner,
 Morganas Slot han saae;
 Prindsessen i sit Avalun
 Han fandt paa Bjerger blaa.

Men Blod paa Spiret brændte
 I Feers Land paa Jord.
 De gyldne Kroner sank i Muld —
 Og Kæmpens Aand henfoer.

* * *

Gjerne fra stormende Nord endnu dig den Fremmede gæfter,
 Skjønne Fortryklers Rige! men fredelig kommer nu Gæsten,
 Kommer med Smil og med Lyst, med Sang og med hop-
 pende Hjerter.

Ei er han mægtig, som forðum, og vilb; men din Magt er
 ei heller

Stor: dine Hæer knap mægte den Rejsende Veien at frede.
 Truer dig Røveren, kjæl — du tilkjøber dig Fred af hans
 Bjergbrot.

Stundom ved Veien du dog en Trophe heelt fry kan opreise,
 Naar du har vundet en Arm og et Been i den smaalige
 Kampdyft.

Storhed jeg søger i Slægten ei her, som med Bellsyft du
 nærer;

Underfuld, mægtig og stor er din rige, din høie Natur kun.
 Ulme dig dybt under blomstrende Varm dæmoniske Luer,
 Skjule med Paradiisglands dine Blomster Helveders Jldstrøm —
 Mægtig hentryller din Skjønhed mig dog; og med glødende
 Fodsaal

Frem jeg maa vandre med Lyst, for at qvæges en Stund i
 dit Favntag.

— Vjerget, som hist sig skjuler i Sky, det saae jeg alt længe,
 Drømte ei om det var dig, du Søn af den flammende
 Afsgrund!

Stille du staaer i din Taage; dog Dampsvilen røber din
 Herkomst:

Det er din rolige Aande, Besub! — saa damper i Fred dit
 Svælg; dog rolig du synes nu kun. Naar dig Ratten om-
 florer,

Hæver du, tordnende, Røsten mod Sky med den flammende
 Tunge,

Slynger mod Stjernerne, fræk, gennem Malm de glødende
 Etene —
 Stormer med vilde gigantiske Kraft — mod Himmels Porte.

www.libtool.com.cn

Neapel.

Standser os plagende Tolbvæsens-Trold? Nei, kun høflig
 han frummer
 Haanden, og glad jeg forstaaer hint Sprogs den veltalende
 Stumhed.

Hurtig nu Passerne frem og afsted! nu vi er i Neapel.
 Rigtig! Paris er det ei: vel det vrimler og støier omkring
 mig:

Myslbrende, bryder sig, ledig og travl, her Menneskestrømmen,
 Men i sin syblik glødende Glands, trods Smudset og Striget.
 Trindt Macaroni, liig Orme, af Mund Lazzaroner omdingle —
 Ei Pulcinellernes By er liig Petitmaitrernes Verden.

Marionet-Pulcinellen (fra Fjællebøden).

Hejsa! der kommer en støvet Beturin
 Med fremmede Blondiner i Rarmens Strin;
 Blaae er deres Vine og hvid deres Hud.
 See! hvor de tige af Binduerne ud!
 See, hvor de studsse! og see, hvor de smile!
 De har vist reist mange tusinde Mile,
 For dog engang at see hvordan Livet seer ud,
 Hvor man hverken kjender til Taager eller Slud,

Hvor til Santa Maria man overlader Sorgen
 Og bryder sig kun lidt om den Dag imorgen,
 Hvor Enhver, som aander, kun sørger for at nyde,
 Og al Melancholie har Intet at betyde.
 Heisa! velkommen til min lystige By!
 Hør hvor man synger og striger i Sky!
 Hør hvor man ringer med Klokker, for at høres —
 Det er Glæden, Signorer, som til Torvs her føres.
 See, den hele By er et opbækket Bord
 Med de skønneste Frugter og Blomster paa Jord,
 Med Rosiner, Figener, Druer og Meloner,
 Med røde Portugaller og gule Citroner,
 Med bekrandsket Kjøb og forgyldte Skinker —
 See, hvor Alting lyser og lokker og blinker!
 Hør hvor man steger og braser og syder —
 I Kenderstenen Mælt og Honning her flyder;
 Over Gaden hænge Krandsø med stegte Rapuner,
 Hvorover man begejstret blæser i Basuner.
 See Bjerge af Eg, som i Dag vi fortære!
 See malede Hjætre og Heste med Hjætre!
 Til tusinde Paradiser føre de Jer hen —
 Fra Himmel til Helved og til Jorden igjen.
 See hvor Folket her i Betsignelse spømmer!
 See hvor Olien toger og Binen her strømmer!
 Her er Bal og Concerter paa Gader, i Stræder,
 Og alt hvad Menneskets Hjerter glæder.
 Paa hvert Hjørne jeg mig en Hjeltebod har,
 Hvor fra Morgen til Aften jeg gjør mig til Nar.
 Heisa! her gaaer det lysteligt til:
 Paa St. Carlo er Dper og Lykkespil,
 Bibelske Comédier og franske Balletter.
 I Kirken er Stævnmøder og Amouretter —

Blinkende Damer og smukke Cavallerer —
 Af lutter Glæde kun her man creperer.
 St. Gennar hvert Aar sit Blod lader flyde *),
 At vi ubetymmret vort Liv kan nyde.
 Hei! velkommen til Staraffenland:
 Her gaaer man af Lyst fra Bid og Forstand.

Li, Pulcinel! du os dræber med Larm, med samt dine Lands-
 mænd;
 Findes her ei et Asyl — i dit Havsvælg af Menneſteſtrømme?
 Hører ſlet Ingen vor Raaben om Hjælp, i vor Folkehobs-
 Havsnød?
 Svarer os Ingen fornuſtig et Ord? hiſt os vinder en Haand
 jo —
 Hatten hiſt ſvinger en Landsmand; blandt Myſebren han kæmper
 ſig til- os.
 Stille, botaniſte Ben **)! her alſaa i Ro du ſtuderer
 Planternes Philoſophie? — Vær velſignet! udfør os af Larmen!
 Hinden i Dret ſaſt ſprænges af al den velſignede Livslyſt;
 Romas den hellige Stad har os vant til Fred i vor Glæde.

St. Lucie-Gaden.

Ofte velſigne vi dig, du Mo med de himmeſke Dine!
 Sancta Lucia! her priſes dit Navn i din Gades Pauluner ***).

*) Den chriſtelige Martyr St. Januarius, fra det 4de Aar-
 hundrede, er ſom beſkjendt Kongeriget Neapels Skytſepatron.
 Mirakelforſøget med hans Blod foretages endnu hvert Aar
 den første Søndag i Mai Maaned.

**) Dr. Schouw.

***) Den ſmukkeſte Gade i Neapel, med den herligſte Udfigt til

Du et Fristed har stienet i Larmens bedøvende Hjem-
stav;

Her selv venligt os hilse med Sang italiiske Landsmand *).

Herligt fra høie Palads vi udsøe over himmelske Havbugt;
Tidt paa Altanen vi glædes ved Dvel, naar Stjernerne
tindre:

Rigefor speiler Besuv i Volgen sin flammende Svile.

Snoer sig en brændende Slange hist ned over Bjergryggens
Straaning?

Langsom nebruller i Mulmet en Flodstrøm af glødende Lava.

Rolig er Himmel og Hav. Hist slumrer i fattige Hytte
Hyrden i Trygghed paa Afgrundens Laag og om Faren ei
drømmer.

Baade med Blus paa Golsen saa sagtelig glide, og stille

Svæber sig Maanen i Sølvflor og seer hvor dog Jorden er
heilig.

Stundom vi freidig paa Nabovens Tag over Loggien **) udstige;

Mildt klinger Guittarens Stræng i den stille fortrolige Natluft.

Sagtelig klirrer et Vindue hist, og med nysgjerrig Titten

Pytter fortoiet Signora i Stjul til de fremmede Sange.

Golsen og Besuv, er opkaldet efter denne Helgeninde, der især paakaldes af de Søfarende. Efter Legenden udrev hun selv sine skjønne, men farlige Dine, der fremkaldte en udtvungen Lidenstabs, og reddede derved en ulykkelig forelsket Klosterbroder; til Løn derfor siges Kristus at have givet hende et Par andre, endnu langt skønnere Dine, men som kun fremkaldte en stille himmelsk Kjerlighed.

*) Dr. Schønberg, der 1819 var bosat i Neapel.

**) Den store Altan, der dannes af det flade Tag over Husene.

Aftensang paa Taget.

Over Hav og Bjerg og Floed
 Kom jeg hid fra Norden;
 Ei hvad Hjertet hift forlod
 Finder det paa Jorden.

O, men her dog Diet seer
 Hvad ved Eodans Strømme
 Aldrig uden Veemod meer
 Sjælen sig kan drømme.

Underfuldt er her at staae;
 Saligt her at hvile:
 I hver Lufstning Engle smaa
 Bifte og henile.

Stille Nat paa fremmed Tag!
 Flammebjerg ved Boven!
 Velste Rattergaleslag
 Fra Lemonestoven!

Nye Himmel! nye Jord!
 Nye Tryllestemmer!
 Fryd, jeg drømte om i Nord!
 Nu jeg dig fornemmer!

Studierne.

Sælsomt er Livet dog her. Naar Daglarmen buldrer om-
kring os,

Kulle vi rast giennem Sværmen med Lyst og standse ved
Konstens

Haller; de Studier kaldes, og Meget var her at studere,
Bilde med ilende Blik vi udtøde hvert Alderdoms-Skrifttegn.
Hist stander Flora-Colossen; her bjællestærkt Hercules truer;
Venus Callipyga, listig og skjælmst, sit Smil her udsender;
Edlere, hidsæt os vinker Correggios høie Maria;
Hellige Billeder Raphaels Aand fra Himmelen hidbar.

Glad jeg gienkjender og Eder, du troe Perugini og Rippi!
Domenichino! hav Tak! her din Skytsengel over os svæver:*)
Trolig han skjuler med Skjold Dæmonen for Barnet, som
leger —

Skjul du ham kun for den barnlige Aand, du Sjælenes
Bogter!

Stundom, naar Glæden er størst, naar her under lysere
Himmel,

Livet mig tyktes forklaret og Jorden de Saliges Vland,
Slynger sig Dragen om Livstræets Rod, og fra Dybet det
hyler —

Englen hans Afsyn har skjult; men hans Røst kan al Verden
fornehmme.

*) Af Domenichino Sampieri, som levede i Neapel og blev snigmyr-
det der af Konstnerid, findes der en stor Række af Mestervær-
ker saavel i Musæet som i Kirkerne; hans berømte „Angelo
Custode“ er vistnok et af de fortrinligste og erindrer her
paafaldende om den Blanding af uendelig Skjønhed og dæ-
monisk Bildhed, der karakteriserer denne paradisiske men vul-
kaniske Natur, der her ogsaa synes at afspille Kenneskelivet.

Dæmonen.

Hvor Livsfarver spille
 Fra Himmel og Jord,
 Dæmonen, den vilde,
 I Bjergflammen boer.

Saa lystig gaaer Dandsen
 Paa himmelske Jord:
 I Livsfarveglandsen
 Forglemmelsen boer.

Naar Sjælen ei higer
 Mod Himmelhjem meer,
 Den Bjergtrold opstiger
 I Flammen og leer.

Høit Latteren gjalder,
 Det svingrer mod Sky —
 Til Afgrunden falder
 Den jublende By.

Udflugt til Vesuv.

Ud at bestige Vesuv! — Velkommen vor troe Cicerone!
 Stille botaniske Ven!*) med dig staaer Naturen i Forbund:

*) Dr. Schouw var vor Ledfager paa denne og alle de andre herlige Udflugter i Neapels Omegn. Med Provst Fr. Schmidt og de 5 danske Damer vare vi 8 i Følge og bleve siden med vore Føretre 16.

Klar du lover os Himlen idag og i aften Vulcanen
Mægtig. Alt Bognene vente. Afsted nu til herligste Bal-
fart!

— Vort fra den myldrende Flok, som hist paa Coleboen trænges,
Der, hvor fordem Staffotierne stod, hvor ofte forgjebes
Blodstraalen sprang! — Ved Del Carmines Taarn endnu
Lazzaronen

Mindes sin bandlyste Helt og hvister om Masaniello;
(Kirken forvifer fra Daaben hans Navn, og Stolen for-
sigtig

Lærer kun, Manden var gal, naar Peblingen læser om
Arcos.)

Bruungul Furiehær paa Torvet, med Skrig og med Latter,
Betler med græsselig Afærd; dog ingen Vanditter jeg stuer.
Er her nu Orden og Fred og lovbunden borgerlig Frihed?
Røies nu med Macaroni og Frugt det strigende Folksvælg?
Sjælen med Afskab og Helgenens Blod? — er dets lønlige
Mumlen;

Skrig kun i Søvn om Mord? eller ulme de dæmpede
Flammer
Som i Vesuv for en Tid, kun for rædsomt en Nat at
udbryde?

Slummer er pragtrige Jordbund her, og vulcanist sig skjuler
Livet i Sjælenes Afgrund. Slumrer det end et Aarhundred —
Frem vil det rase paany, for at slukkes og atter at ulme*).
— Tvilling søstrenes Røst til lysere Syner mig kalder:
Klar er Dagen og munter; fra Stad det glimter og Harbugt.

*) En hemmelig Gjæring mumledes der om i Neapel 1819,
og Dyrørsflammen udbrod kort efter. Hos Generalinde
Filangieri (Generalens Moder) mærkede jeg allerede hvad
man ventede.

Portici standser vor Fart; der venter os frydende Ganger.
 Flur hver fører om Kap sin Dame bortsnapper og flygter
 Fort i Gallop — under Latter og Spøg indhentes hver
 Flygtning.

Snart dog standses vor Jil, ei Bjerget saa rast kan bestiges.
 Hvo kan heroppe vel bygge og boe? Besuv-
 Eremiten
 From med Lacrymæ Christi vil quæge de fremmede Gjester.
 Her dog ei længe vi dvæle! — mod Lavaen Foden udruster!
 Hvo der nu Bjergstoe fløgtig medtog, kan Fodsaale-Huben
 Heel bringe hjem. Af! dertil idag er kun Udsigten ringe:
 Jomfrufødder, med Dandsfestoe paa, nu Besuv vil bestige;
 Værrer end Luften dem halvt, og tynger dem ei som os
 Andre

Støvet til Jorden med Magt, berøre den maae de dog lidet;
 Løft dem nu lempelig op paa din Ryg, du brummende
 Bjergtrolb!

Steil gaaer Stien mod Sky paa Trapper af styrtede Lava —
 Stands, drag Ande og pust! den Jende haster til Døden.
 Føreren tidt os tilraaber sit: „chi va piano va sano!“*)
 Selv han sig spænder i Aaget med Lyst og Damerne trækker.
 Som naar de Smaa lege Hest, gaaer lystig i Tømmen den
 Bundne,

Seer sig tilbage og sjunger og leer til Den, der ham fører.
 Kulfort vorder nu Veien, ei Blomst eller Græsstraæ den
 smykker:

Afte kun Jorden er her, et Brandsted af smeltet Metalsteen.

*) 3: „Den, som gaaer sagte, gaaer sundt,“ hvortil gjerne til-
 føies: chi va forte va in morte 3: Den, som gaaer hastig,
 gaaer i Døden.

Her maa der hviles en Stund — her kjelige Bjergluft ei bræber:
 Varm er Bjergtroldens Døn, den ryger os alt under Foden.
 Sælsomt er her dog at hvile, som paa en Ruin af en
 Verden,
 Som ved Cyclopernes Bærsted og vilde Naturaanders
 Smedie.
 Her, som mellem Jordsmite, ved Porten til Afgrundens
 Dybder,
 See vi forneden den Jord, vi forlob, liig en Paradiishave.

Fort over hedere Bei, gennem Damp af qvælende Svovlrøg!
 Dist sig langsomme Flob af glødende Lava fremvælter;
 Dybt det under os tordner, og over os Stenene flyve:
 Krateret kom ei for nær! der rase nu Afgrundens Flammer.
 Nær dog staae vi forbauset en Stund ved glødende Jldflob,
 See med nysgjerrig Gru, hvor dens Bæld sig fremstyder
 af Dybets
 Svælg, det rædsomt fortærende; vilbt med Latter oplaste
 Førerne Jldgrød af brændende Strøm: „see!“ — raabe de
 lystig —
 „Slig Macaroni man faaer, naar der Gjestebud feires i
 Helved!“

Mynter vi præge i glødende Deig, til Minder om sælsomt
 Syn, og til Bidne i rolige Hjem om forvorne Vesuvfart —
 Bort saa fra brændende Damp, før os Rædslernes Lyst
 overvælder!

Ratten forvente paa Bjergget vi dog, hvor luun blot og
 lunten
 Jordskorpen ryger; i Mulm slaaer Bjergflammen herligst
 mod Skyen.
 (Lad os til Fødderne see! blev ei de forbrændt eller saaret?)

Bløder jomfruelig Fod, mens Diet dog smiler? — Saalunde
Gaaer, som en Pilegrims, sagtnodig den fromme Johanne*)
Stille sin Gang gjennem Verden — og bløder, men klager
sig ikke.

Lad os med Håndster og Baand de Pilegrimsfødder omvinde!
Saa gjennem Aften nedglide de let af Vjergryggens Skraa-
ning).

— Skjønne henrullende Dag! for skønnere Aften du viger;
Glad vore Fæller vi tænde og ride ad aakrumme Fjeldsti
Med mellem Klipper og Krat i sælsomt romantiske Nat-Tog:
Bag os det flammende Vjerg — i Skyen den venlige Maane —
Fællernes viftende Lys mellem ridende Damer paa Stien.
Saa har, i Drøm eller Billeb, tilforn jeg et Reisetog stuuet,
Dg det har glædet min Sjæl; men nu jeg først virkelig
seer det.

— Sært dog sig blander i søærmende Lyst veemodige Længsel:
Hjertet i Billedet savner en Skikkelse, kjærest af Alle;
Svæved hun mellem os nu i Fællens fro ved min Side!
Runde min Glæde hun dele, fortrolig med Stemningen
blandt os!

Runde, med Hjertet udfyldt af den himmelske Fred, vi til-
sammen

Stille bestue hiin Afgrundens Kamp — lyksalig opløstet,
Skulde, ved rædselskjönt Syn, sig da Sjælene føle til Himlen
Rjædet, lig Stjernerne hist, der nu rolig i Dybet nedstirre.

— Veemodblandede Fryd! dig har jeg saa ofte fornummet;
Dybere rører du mig, end Jordens fuldendteste Glæde.

— Du, som i Fællernes Glands hist langsomt bag Klippen
hensvæver,

*) Dntalt S. 128.

Medens det slagrende Slør dine Loffer i Matten omvifter,
Nordens høihjerte Mo! *) du savner vist ogsaa et Billeb,
Som dig i Drøm har tilsmilet, hvad heller paa Tanernes
Balsart.

Søger dit Die ~~hijnt~~ Billeb paa Jord — eller hist mellem
Stjerner?

Der du det finder forvist, om aldrig paa Jord du det stueb.
Stillere lyser dit Blis, du Mo med det aabnere Hjerte! **)
Minded din Sjæl paa sværmerist Sti nu en Aand, som
henslygted?

Synes den venlige Røst du i susende Løb at fornemme?
Drømme vi Alle maaskee? Er vi selv nu et flygtende Nat-
Syn?

Evæve som Aander vi her, som Gjester fra fremmede
Verdner?

Føer vi engang over Jorden og see nu hvad forud vi
stueb?

— Gjennem den fremmede Stad paa Gaden vort Fæltetog
flinner;

Til Caravanen et elskende Par fra Vindvet nedsmiler,
Duster maaskee, de var med; dog snart vil det Dufte bort-
slagre:

Indenfor klinger en Guitar; forelskede Røst den ledsager.

— Nu vi gjentjende os selv: i Portici Drømmerne vækkes;
Silde vi hilse Neapel igjen paa de rullende Vogne.

*) Waldborg.

**) Johannr.

Neapel og dens Omegn.

I Musæet.

www.libtool.com.cn
 Santo Gennar være priset! om ei for den blodige Flaske,
 — Hemmelighed dog endnu for de Fleste, som Underet stueb —
 Skjont nu Helgenens Liv og hans fromme Bedrifter os fryde,
 Som dem med kunstnerist Haand os Domenichino afbilded.

— Halvfuldendt her end straalers det Syn, hvorfor Kunstneren
 blegned,
 Da for Misundelsens Gift han segned ved hellige Konstværk.

I Catacomberne.

Mangen forfærdelig Daad her giftige Rid har i Mørket
 Skummel udruget. De blodige Spor Catacomberne gjemme.
 Dødningshoveder her fra Hulen i Fækkelskin grine;
 (Tidt forsvinder i Døds-labyrinthen urolige Hovede).
 Mangt Blodoffer i Løndom her sank for Snigmorder-Dollen.
 Underligt runger det her. Fra Gittret Daglyset glimter;
 — Hift som en Nemesis staaer med Fællen i Haanden en
 Jomfru, *)
 Svinger i Mulm mellem Dødningsbeen de gnistrende Flammer,
 Peger paa hvad der er skeet og truer og farer forbi os.

I Hotellet.

— Høie phantastiske Mo! du fra Døds-labyrinthen mig
 kaldte
 Mægtig til Sang. Melpomene liig, til Fryd og til Smerte
 Vinked du hift med usynlige Dolk; og i rolige Aften

*) Baldborg.

Lager jeg Haandstriftet frem, som hid jeg bragte fra Roma.
Tassos forvildede Aand jeg atter til Jorden skal stævne:
Bort fra Riddets og Hædets og smaalig Førfølgelses Gift-

strøm,

Lutret i Dual, skal befriede Sjæl med Evanesfang flygte.
Underlig bærer min Røst; jeg neppe kan Dvædet*) fuldende;
Mildt det opløser sig dog og rører deeltagende Hjertet.

Standet vi har ved hans Grav i Onofrios Kirke. Med
Beemob

Skal vi hans Fædeby see; hans Fængsel jeg tro skal oplede.
Fred os tilhvister i Sangen hans Aand med Befrielsens
Toner.

Pompeii og Herculaneum.

Medens fra Morgen til Aften min Rabe**) med Guldpenge
rasler,

Farer jeg Landet omkring og samler den gyldnere Livsmynt:
Skatte jeg samler for Hjerte og Sjæl; og livsalige Minder
Følge mig, Minder om Oldtid og Kunst og om tryllende
Syners

Dieblifsfryd; dog, Skyggespil liig, flyer Billed for Billed.
Nys fra Pompeii vi kom; med Udbren vi vandred i
Staden:

Menneskespor har vi seet fra det første Aarhundredes Dage.
Oldtids Smaaafstedsliv end de gydesmaa Gader os viste;
Brønde paa Hjørnerne saae vi. Paa Gulvet i Ramrene
traadte

*) Det dramatiske Digt „Tassos Befrielse,“ som findes i nærværende Udgave af mine „Samlede Skrifter“ 1ste Afdelings 4de Bind.

**) En Spiller.

Foden paa stærkt Mosaik, som Artusfinders Bælde har
trodsset.

Billeder, grebne af Livet, paa Bæggen end minde om
Elfskovs

Spøg og de hyggelige Stæder, paa Hjørnet end Tavlen
indbød os

Glasfist til Aftenens Skuespil-Leg, og paa flislagt Gade
Hjulsporet kjendes endnu; selv ved Døren stod Fodstræbe-
jernet.

Oldtidens Liv gjenfødt vi her saae, mens bag grønne Ruiner
Nutidens blomstrende Liv fra nysgjerrigt Pigeblis tindred.

Amphitheatrene stolt os modtog i de vældige Cirkler;

Herlige Seiler end minde med Størhed om Hedningens
Gudsfrugt:

Selv han bygged sig smaalige Braa; men for Isis han reiste
Mægtige Hal, og opløstes han vilde, naar hist Aphrodite
Hæved med Kjærlighedstanken hans Aand til Guddommens
Højhed.

I Herculaneums Grav med underlig Gru vi nedstege:

Der har vi seet i bældørte Nat Forgængelighedens

Spor, og hvad Menneftesorg og Mennefteglæde betyder.

Lystige Skuespilliv fra Scenen i Graven er styrtet;

Skjønhedens soulmende Barm dog i Aften et Spor har
bevaret.

Livet forvirrer sig sælsomt: nærværende staaer det Forgange,
Blander i lystige Dieblisliv sit dobbelte Gjenfærb;

Hedenolds-guder opstaae og i deres Templer sig røre.

Fort i Forttyllers Land jeg tumler, og verelviis drømmer
Sjælen om underfuld Paradiisfynd og om vilde Dæmoner.

Hjulstoen.

Ruller op, ruller ned
 Det Hjul uden Fred —
 Sidder for, sidder bag
 Sidder inde i Nag,
 Eller løber ved Siden
 Dæmonen, snart stor og snart liden.

Naar tilbage jeg seer,
 Er han lystig og leer,
 Sidder foran paa Bux,
 Smælder høit til mit Suf
 Og i Posthornet støder,
 Til det fremmede Liv mig opløder.

Seer jeg fremad paa Bei,
 Priser vild Hurlumhei —
 Ei Dæmonen jeg seer;
 Han staaar bag paa og leer,
 Sidder snart ved min Side:
 Det var Ret, saadan kan jeg dig lide!

Kommer Tanken om Gud,
 Springer Svartalsken ud,
 Løber efter en Stund
 Som en hylende Hund,
 Mens til Rarmen sig svinger
 Liden Fugl med de lysende Vinger.

Og mod Skyen nu op
 Over Bjergenes Top
 Stiger Mølen med Rarm,

Mens om Hjerte og Barm
 Med husvalende Binger
 Eiden Fugl sig saa gladelig svinger.

www.libtool.com.cn
 Er det Trolldom igjen?
 Er da Fuglen min Ven?
 Som Sireneqvad klang
 Mig dens tryllende Sang —
 Fra mit Bryst den sig hæver,
 Som en Sylphe i Luft den bortsvæver.

Dg* mod Afgrunden ned
 Kuller Rarmen affted;
 Som en Ræmpe saa stor
 I de luende Spor
 Dg med Lommen af Slanger
 Styrer Trollden den færsende Ganger.

Men om flammenbe Hjul
 Flagrer venlige Fugl,
 Sjunger salig og fro,
 Er en Skytsengel tro,
 Dg i Hjulsloens Pantfer
 Den Hjulet ved Afgrunden standser.

Dg i Dybet affted
 Styrter Trollden sig ned.
 Jeg er frelst, jeg er fri:
 Paa lyksalige Sti
 Med de lysende Binger
 Eiden Fugl mig til Palmerne bringer.

Overfigt og Tilbageblik.

(fra Camaldolenser-Klosteret.)

Prægtig er Udsigten hist fra Camaldolenserne's Kloster;
 Der vi det herlige Land i stort Panorama kan flue.
 Baldhornet klinger: vi feirer en Fæst; og smykket med Blomster
 Rider det fæslige Tog gennem Skov ad Bjergveien lystig.
 Faller ei glemtes til Hjemveien; selv for Raketter, betænksom,
 Sørged vor stille botaniske Ben. Paa bekrandsede Esel
 Glæder sig Fæstagens Dronning*) (blev ogsaa idag hun
 lidt ældre,
 Varnlig er dog hendes Fryd, og ei stort hende Alderen
 trykker).

Medens i Stoven sig hisset abspreder den fæslige Skare,
 Hænger jeg Krandsen paa Green til Leg for de flyvende
 Vinde.
 Blad bortslagrer med Dufsten, og Lustningen vifter mod
 Norden.

Her blomstrer Paradisets Have —
 Men ei for mig:
 Fortabt er skjønnest Himmelgave
 Af! — langt fra Dig!

I Lyft det rige Liv her gløder —
 Dog ei for mig:
 Et Hav af Skjønhed Diet møder —
 Men dog ei Dig —

*) Den halvborne Malle (Amalie), den yngste af Fru Bügels
 Døttre (omtalt Side 128—129).

* * *

Ene ved Steenbænken her, jeg overseer herlige Landskab —
 Var vi paa Den histovre? Ja, Ischia! vel jeg dig kjender:
 Hift vi paa Volgen ved Nicida foer og forbi Nicidetta.
 Ei vi Delfhinerne stued; vel Dybets Uhyrer sig skjulte;
 Hemmelig aanded i Lusten de dog, og fra Jomfruens *)
 Rinder

Pustet de Roserne bort; brat slukket de Ilden i Diet;
 Trolig dog Havmanden bar paa sin Ryg den gyngende
 Seilbaad,
 Mindebes hvor vi med Lyft ham besang i Syd som i
 Norden,

Dg han taknemmelig bar os til Den med herlige Fjeldbred.
 Der du opvakte igjen til Livet, dødsflumrende Jomfru!
 Der paa St. Nicolos Fjeldpynt du stod; uforsærdet du jubled,
 Stirred mod Afgrund og Himmel og blegned ei mere for
 Dybet.

Høit, gjennem fjellige Sky, ad Fjeldvæggens Trapper gik
 Veien —

Neb saa til kogende Bæld; dog ei vulkaniske Jordbund
 Brændte vor Fod; sex hundrede Aar laae Ildstrømmen størket,
 Hvor paa udbulede D den Fremmede nu med Beundring
 Seer kun blomsterrigt Tæppe, men ei det slukkede Krater.

Hift til Byen vi vandred med Fryd i deilige Aften;
 Her i Morgenens Glands, paa Strømme af himmelske
 Roser,
 Foer vi fra Ryst og til Ryst; ved Bauli forbauset vi
 standseb:

*) Waldborg.

Mægtig med mageløs Kunst paa herlige Sviler her bares
 Fisterig Dam*); ved stolte Ruin af Yppigheds-Værket
 Mærkt om Tyrannernes Død os mindet de hundrede
 Ramres
 Restes; men fredeligt Mos nu groer, hvor Fængslerne sprængtes.

Underfuldt samler sig her hvert Billede, Naturen indpræget
 Dybest med evige Træt af Skønhed og Rædsel, af Livslyst,
 Død og Fordømmelses Gru i Oldtidens Sjæl. Her om-
 slagred

Phantasus fordum med Digterens Aand; her Folket med
 Skjalder**)

Har det Elysium seet og det Tartarus, classiske Sangfugl
 Var til de lyttende Sjæle paa Jord, mens Artusinder
 verled.

Hist os henrev elysæiske Mark; der Havet, det døde,
 Standsed vor Fryd; for hver Himmel vi saae, der et Hel-
 ved sig aabned.

Bajæ hist viser os, stolt, hvor Guderne boede paa Jorden,
 Venus Genetrix, og du, Diana, lysbringende Jomfru***)!
 Barsler endnu du i Cuma fra gaadefulde Grotte, Sybilla!
 Aldrig jeg fristes vist meer til hist i grævmørke Grotte
 Tartarus-Beien at see: ei Dybets den rædsomme Løndom
 Let udforskes i Afgrundens Nat. Fra Hule til Hule
 Førtes vi dybt under Jord; med Fakler i Mulmet bort-
 drog os

*) Piscina mirabile.

**) Virgil.

**) Lucifera.

Ukjendte Haand, som til hemmelig Ret eller evige Dødsdom.
 Løns, med gnistrende Blit, i Fattellys stummel Ledfager
 Brat mig bortreb; i mørk Labyrinth med Gru jeg frem-
 trængte.

Kjernt forstummed alt Bennernes Røst; i dybere Høvelving
 Bruser med varslende Drøn, som med Røster fra fremmede
 Verdner,

Mægtige Strøm. Nu standseb min Fod: i frygtelig Gravnat
 Stod jeg ved Acherons Bred; dog selv dens Volger ei
 mægtes

Underfuld Higen at standse: paa Ryggen af læmpestærkt
 Fører

Bort jeg slæbtes i brusende Strøm — og Falden udsluktes.
 Løns, med vorende Gru, jeg saae ei længer hvorhen mig
 Var usynlig Dæmon: kun Vandenes Brusen jeg hørte,
 Klamred mig fast og venteb ei meer paa Jorden at sætte
 Fod, eller atter et Lyseglimt at see i de Levendes Verden.
 — Endelig standseb den sælsomme Fart; med Rædsel jeg satte
 Fod i et løbdomsfuldt Land, hvor evige Mulm kun omgav
 mig.

„Bort“ — jeg raabte — „til Lys og til Liv og til Menne-
 sters Samfund!

Bort fra Forbømmelsens Land!“ — og atter i brusende Strømme
 Red jeg en Stund; men liig et Aarhundredes Nætter mig
 tyktes

Gravnatsvandringens Tid, til endelig Daglyset blinket
 Stjønt fra de Levendes Land, og glad fra Rædslernes Afgrund
 Steg jeg paany til Lys og til Liv og til Mennefters
 Samfund.

Snart vi løe ad vor Stræk; de sibylliske Barsler henflagred
 Ret som hvirvlede Blade for Vind. I Amphitheatret

Saae vi fra Cuma paany hvorlunde sig Dlotid med Rutid
 Skjont har forbundet med Kunst og Natur og med herlige
 Rinder,

For at opløste vor Sjæl paa mægtige Skuspilscene,
 Hvor Livsgeien, kjæl, i Pagt med Martusinders Lidsaand,
 Tæppet opruller for ubdrende Blid. — Hift Bølgen os atter
 Var til en Tartarus-Hule: nerontste Bæde vi stueb;
 Did os indlokket med sælsomme Lyst Nyffigenheds Kobold,
 Hvor os med glødende Pust dødbringende Luftning om-
 aanded.

Snart dog flyede jeg brændende Luft; men, spændt og for-
 vildet,

Ligg Seerinden fra Cuma, af dampende Hule udtraadte
 Driftige Moder*) med stirrende Blid — dampdryppende Lokker
 Flagrende vildt om Rindernes Glød — liig pythiste Gaader
 Strømmed fra Læben de sælsomme Ord og Døttrene stræmmet.
 Aldrig udtalede hun frygteligt Syn; men Hulen vi flyede.
 Neros forpeste Aand! ha, der vist endnu du forfærder
 Livligt bevægede Sjæl og om rædsomme Modermord hvifler.
 Der kan du Jordlivets Paradiis see. Fra helsehed Hule
 Kan med Stormen din Skygge hver Nat til din Villa
 hense:

Nær er Acherons Bølge og nær den averniste Afgrund;
 Der kan du styrte dig ned og for Daglyset flye, eller hisset,
 Hvor Solfatara forjager hver Gjest med Svovlgravens
 Giftluft,

Eller i Grotten, hvor hisset vi Hunden fra Krampesød frelste,
 Medens forbauset vi saae hvor Jordluften Fællen udslukket.

*) Fru Bügel, Moderen til vore fire unge danske Reise-
 selskaberinder.

Afgrund grændser til Afgrunde her; med Gru vi dem stueb.
 — O! men hvor fryded din Hvalving os ei, du Arco felice!
 Der har vi hvilet en Stund; hist red vi ad svimlende

Fjeldsti;

Der Puzzuoli os saae i fortrolige Dvel paa Altanen;
 Hist vi af Bognen udsteg og stod ved din Gravhøi, o Maro!
 Didos navnkundige Digter! paa Skolebænk alt jeg dog
 skimted

Glimt af din classiske Aand, trods Skolestøvstyen; hist
 foer jeg

Munter din Gravhøi forbi og priste hvad Graven ei gemmer.
 — Lysglimt, henfarne i Luften! I Ord og begejstrende Sange!
 Spøg og bortflyvende Smil! og I Lunernes flagrende Alfer!
 Eder indhenter jeg ei; o, men Søstende har I end mange.
 Hisset jeg siner endnu en fortryllende D i det Fjerne.

Udflugt til Capri.

Capri! at komme til dig, blev ikke hver Dødelig givet;
 Havet er tidt for ubændigt, og Sømanden alt for spagfærdig:
 Skyen ham jager til Kysten, og Regnvand han frygter.
 (Forleden

Glemte han hist paa Ischias Bred det styrende Skibsror).
 Først til Salerno til Bogns! — Hvi see vi fast Intet paa
 Veien?

Hellige Fædreneland! til dig vil hver Tanke henflyve.
 Seer ei paa Veien din flygtende Søn for Moderens Billede
 Moen i underlig Dragt, som han farer forbi — kan han
 stundom

See paa den Fremmebe her, som et Afsyn han stued fra
Hjemmet —

Ran han forglemme det herlige Bjergh, for sin Dal at lovpriise —
Gjerne tilgiver ham Sigt paa Reisen det trofaste Hjerte :
Alt for let dog i Gladsen det skinnende Die her blendes.

Ofte beundred jeg dig, du Land med balsamiske Livsluft!
Tidt jeg standseb paa fremmebe Bei og saae gjennem
Gittrets

Port. I Cypressernes Gang gil fyrstelig Skjonne derinde;
Myrther og brede Platan omstygged den Herliges Vandring;
Palmens den hellige Krone i Himmelluft visted, og gylben,
Liig Hesperidernes Frugt, Lemonen i Løvhytten blinket;
Rilden fra Marmoret sprang, og aaben stod prægtige Villa;
Judenfor standet, med Høihed og Ro, blandt mægtige Søiler
Under af Steen; og fjernt gjennem lustige Haller jeg stued
Himmelhøi Paradiismuur af blaaligt ombuste Bjerge.
Ranfer omfrandsed min Bei; fra Biingaarden Sang mig
omtonet;

Bonden paa Fjeldstien red med Barnet i Kurven paa Mulen;
From henvandred ad Klosterets Sti graastleggede Broder.
Høit paa den grønne Ruin sad fremmebe Kunstner; — med
Klægt han

Billed de herlige Skikkelse af, medens Afsyn og Die
Lyfte af Fryd, og Haanden i Skjødets tidt synkende hvilte.
— Ja, jeg har stuet det Alt, og dog maa jeg prise din Sommer,
Bøgenes saftgrønne Dand! Lærken mod Sky sig hist hvirvler,
Dvidrer til Klang af Leen i Eng, mens Rugmarken vælger;
Høi sig hæver ved Høi, med Dyrer fra Hedenoldstiden;
Der staaer lysshaaret Dane med Fryd og drømmer om
Kæmpens

Jd, og han mindes de herlige Sagn; over Hav han udfuer,

Hvor med Sivbrands i søgrønne Eol stumbarmede Havfru
 Sjunger om Heltens Død og om Dannebrog's evige Hæder.
 Lønlig blufærdige Jomfru i Lunden paa Irriksen lytter,
 Spørger vel Gjengen iblandt om hvad hun slet Ingen
 vil røbe.

www.libtool.com.cn

Udenfor Lebet ved Staffen sig hviler graakostede Bonde;
 Præsten ved Ageren standser og priser velsignede Grøbe;
 Hvid staaer Kirken med kantede Taarn mellem Vinde paa
 Vassen;

Hylde ved hvidtede Muur omblomstrer det eensomme Trætors.
 Fred er udbredt over Hytte og Stad; hift trofaste Hjerter
 Minde's udbandrede Ven, og tro han erindrer dem Alle.

End mig i fremmede Land de velskjendte Toner fra Hjemmet
 Følger en Stund, og min Sjæl velsigner hver Klang fra mit
 Norden.

Twistes vi ogsaa imellem og drille vi listig hverandre,
 Snart dog forsones beslægtede Sind. Abspreedes vi stundom,
 Aftenen samler os venlig. — Fra høie Altan i Salerno
 See vi mod herlige D, som stjønnest os pristes af alle.
 Hjernt du alt viner dens fjeldbrandste Ryft; med Længsel alt
 Haanden

Stræber dens Billeb at fængsle, mens Dmridset flyer for
 dit Die —

Lause fremstirrende Sjæl! er steds din Fryd i det Hjerne?
 Flygter os steds de Saliges D, hvorhen vi saa fare?
 Runde dens Bredder vi naae, af, blev den endnu saa lyk-
 salig?

Gamle forladte Neptun! ei mere du Treforken svinger
 Over det vældige Hav; dig Sømand og Digter har affat.
 Vde nu stander dit Tempel; dog mægtig de doriske Søiler
 Drage til Pestum endnu beundrende Alderdomsforfær.
 Vi har nu ogsaa dit Tempel beset; men med folde Hænder
 Stod vi der ei; ved dit Alter vor Røst ei Kunst-Dithy-
 ramber

Stammed paa Reisendes Viis, som høirostet føle og røres.
 Fulgte du derfor paa Bei os, Neptun! med Søfot paa
 Landjord?*)

End vi dig trobse, og er du end Havets Despot, vist idag du
 Hevner dig grumt. Alt vi pløie med Lyst den stummende
 Havmark.

Gunstig er Farten endnu; ei Dybets Dæmoner sig røre;
 Lytte maaste de, paa Havdybets Bund, til den fremmede
 Sang fra

Nordiske Jomfruers Bryst? — den stærkeste tier og blegner,
 Sjunger dog snart behjertet igjen. Med Smil hun for-
 nemmer,

Sangen selv over Uhyrer har Magt. Fra Fjeld-Bjørnehulen
 Brøler det høit; vilde fraader dens Svælg. Kun nærmere,
 Styrmænd!

Stolt paa hiint tattede Fjeld har Ostgothestræene forðum
 Bygget og boet. Hvi vi stode til Land! — Amalfi vi hilse.
 — Høit stod din Bugge, du Frihedens Helt! her Masaniello
 Født til Kamp for et Folk, som ham æred og tilbad og
 — myrbed.

*) Det her betegnede Ildbevidende var vistnok Grunden til,
 at jeg ikke med frist og aabent Sind kunde opfatte Ind-
 trykket af de Pestumste Mindesmarker i deres hele impone-
 rende Storhed.

Var det blandt Vilde vi landede? med larmende Strig og
omstimler

Brimlende Folk, som ret aldrig tilforn de Fremmede stueb.
Her maae vi trænge os frem; gjennem Gaden gaaer Veien
til Bjerget!

Der vi først, frie for den undrende Hob, kan aande og hvile.
— Høit ved Slottets Ruin den herligste Udsigt os glæded;
Hunger dog drev os fra Bjerget. I røgsorte Herberg
os hilser

Liftige Bert; han fritter og leer, naar la sposa *) vi nævne,
Troer vel, et Brudepar gjefter hans Huus; med gestæftige
Bimsen

Ordnar han festlige Maaltid; dog snarlig fra Festen os
kalder

Budskab om gunstige Vind. Paa Veien til Baaden ved
Ryften

Plages vi atter af stimlende Hob, som med Strig os om-
ringer.

(Mindre forfølges hos os den Drufne af larmende Dreng).
Sagte bortstøder min Haand — dog stort 'er Forfølgernes
Mandskab:

Over hverandre omstyrte de vilde; selv Dvinden med Barnet
Flyer og ved Bogustangen styrter — med Strig hun sig reiser
og raaber

Folket til Hevn, medens, rasende selv, hun mod mig henfarer.
Har jeg paa syvende Haand, barbariske Skjønne, dig omstødt,
Gjerne jeg bøder derfor, er end det med Huden paa Rinden.
Bild som en Furie alt den smudsige Haand hun har krummet;
Neglen er spids, og Blikket som Lyn, dog forvildede Afsyn

*) Den Forlovede eller Bruden Elisa, omtalt Side 128.

Røber ungdommelig Skønhed. — Mit artige Bælt hun
ei fatter.

Rinden jeg selv rættler til, mens jeg kysser paa Fingren og nisser;
Flux hun forstaaer undskyldende Tegne, og lemsfældig hun sparer
Diet ei blot: — nu den Haand, der med krummede Fingre
var adspændt,

Benligt selv klapper den Fremmedes Kind, mens forsonet
hun smiler.

Greb end til Stene de nye, de Vilde; nu Freden er sluttet:
Kollig hvi staaer Forsølgernes Hær; men i Vaaden vi
vugges

Høit paa Bovernes Top og mod Klippefjeld Capri henfare.

Rast det kuler; men taus de halvnøgne Rorkarle sure
Vølgen med Aaren paa svalmende Dyb — og stirre mod Styen:
Seilet de ei tør udspile; alt uveirfortyndende Forbud
Barsler om Død fra flyvende Sky. Mod Ven'den sjerne
Haabløs de stirre med Gru, og raavild med synkende Arme
Standse de tidt. Vel standom vor Spøg dem atter op-
muntrer:

„Rorer end Havet sig rast, endnu er jo Stormen ei kommen;
Kan, hvor Jomfruer sjunge og lee, Matroser faae Blegfot?“
Blues end syblige Søhelt — stiger fra synkende Hjerte
Sydende Blod ham til Kind, mens atter til Aaren han
griber —

Snart dog seirende Dødsfrygt Stammen forjager; til Himlen
Stirre de blegne Mænd og bede til Santa Lucia,
Vende med Iver den gyngende Baad — og flygte mod Hjemmet.

Var os i Sandhed Dødsfaren nær, har vi st Santa Lucia
Venlig den skjult for vort Blif: som Lystfart vilde vi prise
Staffet Seilads, hvis kun ei med Kredsengang atter den førte

Vort fra skjønne Lyksaligheds-D, som flyer i det Fjerne.
 Høi er dog Vølgen og stærk, ved Kysten er Brændingen
 vældig;

Der de begræde os nu, de Vilde; der bede med Jamren
 Dvinder og Børn for vort Liv, skjædt nys de vilde os stene.
 Barmhige Følk, godmodigt som vilbt, snart Sindelag verler:
 Nu de forbaufede stude; vor Sang de fornemme, hvor
 Baaden

Boltres i brusende Strøm, og høit vore Damer de prise;
 Bidt henslyver i fremmede By*) vidunderligt Rygte
 Om Heltinder fra Norden, som lystelig sjunge i Havsnød.
 Stor er Nøden vel ei; dog underlig Landing fast strækker
 Dem, der saa modig nys sang: — af Baaden til Land de
 maae bæres;

Beste Matroser nu Frygten har glemt; i Havstummet staae de,
 Liig Tritoner med blottede Arm, og i konstskjønne Grupper
 Føre de bævende Jomfruer bort. — Saalunde Centauren
 Bar Dejaneira i brusende Flod; saalunde Agnete
 Skjelved paa Rosmers opløstende Arm og stirred mod Dybet. —
 Snart er de Alle i Land; tilsidst jeg alene paa Baaden
 Hæves i Brændingen høit, til bort fra steilende Havhest
 Lyftig jeg rider til Kysten paa Skuldren af nøgne Tritoner.

Kast vi ynkes som slibbrudne Følk. I sortrøget Herberg
 Smidster gestæftige Bert og ivrig sin Ærlighed priser:
 „Jungen“ — forsiktrer han os — „man her overfalder og
 plyndrer;
 „Jungen man pleier at myrde hos mig“ — og mens vi for-
 bauset
 Underlig Hilsen betænke, fra Stadscommandanten sig melder

*) Namsk, som vi maatte vende tilbage til.

Hemmeligt Bud; med listige Smil tilbyder for Natten
 Sbirren os Sifferhedsvagt; og end meer forbauset vi studse:
 „Er man da sikker ei her hos ærlige Bert?“ — „D, til-
 visse!

Dog ei ganske tilfreds med Umgjængeligheden og Freden
 Engelse Herstab sig sandt, som sidst Amalfi har gjeftet.“
 Mindre paalidelig selv, end Berten, nu tykkes os Sbirren.
 Høflig vi afflaae bevæbnede Vagt. Ei Vaaben vi mangle:
 Dolk jeg har i min Stof, og Pistol medtog du forsigtig,
 Stille botaniske Ven!*) ei Krudt eller Kugle her mangler;
 Steen kun mangler paa Hanen; dog Fyrtøisten kan bruges.
 Velbevæbnet til Kamp, ved Bordet Vi lee nu og spøge.

Stort dog huer os ei betænkkelig Mangel af Laase.
 Atter med Stole og Vaand maa Fruerbuurstuen til Natten
 Spærres mod Frugthaven hist, og her, hvor Krostuen stummel
 Fjerner mandhaftige Vagt. Ei stort just heller os glæder
 Synet af Kamret, hvor nu som Natlammerat os modtager
 Høie gigantiske Krigsmand; „honnert Gentiluomo“ han ofte
 Selv sig betitler, og Stuen et frigerist Rustkammer ligner:
 Trindt det blinker fra Stolpe og Muur; den eenlige Lampe
 Biser os Leiet beredt under Sabler og smukke Pistoler.
 Studsende, taus til hinanden vi see; dog rolig med Ræmpen
 Taler den stille botaniske Ven. Ved Sengen jeg sætter
 Stoffen med spylspidse Dolk; med Afflædningsbonten jeg nøler,
 Lytter om Ingen alt striger om Hjælp; men tyft som i
 Graven
 Er der omkring os. Til Hvile vi gaar. En Stund jeg dog
 vaagen:

Lytter og seer til min Dolk; ved Siden alt fredelig suorfer

*) Dr. Schouw.

Bæltet af rosenrødt Bomuld; om Straahatten Silkebaand
flagre.

Raste i Tale, med freidige Sind, de synes med Havets
Luner fortrolig. Af Morgenens Glæde er Masten forgyldet.
Duggen gjør Seilet til Silke; og livligt i morgenfrisk Lustning
Stævne vi glade mod tryllende D, som saa længe os flyede.

Herlige stille Sorrent! dig først dog paa Veien vi gæste:
Venligt paa digterisk Flugt vi dvæle, hvor syblig Naturaand
Selv gav sin Følelse Lust i Digterens Elskov og Bævnid.
— Læssol her lysset du stued; fredsalig du her i din Bugge
Himmelbust aanded; her vifter end Fred. Af underfuld
Lustning

Væres vi her, som ei Hoben fornam den Jord, den betræder.
Her os en Genius fører: en Alfvæng med stjerneklart Die
Viser os Haven og Huset; Han aabner os venlig og stille
Laurens sødtduftende Lund med Drangernes Guldbæblestove.
Her, hvor Seraphernes Fred omvifter og saligt indluller
Hjertet i Drøm om lykkelige No, som Jorden ei giver —
Her hvor til Aandernes Rige den Fremmede troer sig hen-
baaret —

Her du dog Freden ei fandt, du Skjald med Rør-mig-ei-
Urtens*)

Pirrelig fine Natur i phantastisk bevægeligt Hjerte!
Arme Torquato! nu her fuldtvel jeg fatter hvorlunde
Hist du maatte fortæres og grunt sønderriives blandt Hoben,
Hvor, liig brusende Hav blandt iiskolde Fjelde, sig rører
Stormvilde Mennekestrom: Hvo her i Buggen indaanded
Lust fra Engles fredsalige Ryft, ret aldrig i Verden
Stædes til No: for hjærligt og blødt, her Hjertet ei hærdes

*) Noli me tangere.

Strengt til Jordlivets Kamp; her, sværmende, Sjælen ei lærer
 Pantser at bære mod Had og mod Rid og krænkende Uret —
 Mindst dog mindst mod Kjærligheds Magt; brat Sjælen
 bortrives,
 Elsker og raser og flyer — og saares hvorhen den saa
 flygter,

Lær først knuset til Buggen igjen, hvorfra den udslagreb —
 Men saa er det forbi med Freden i Paradiishaven,
 Til den befriede Aand, forklaret, i Dvalerne luttret,
 Søger i Kjærligheds evige Dyb, hvad Verden fræver den.
 Bedre du valgte dit Hjem, hvor Barndomsenglene legeb,
 Skjaldens fredelstende Søster! — Her stille du søsleb i Huset;
 Lauren du pleied i Lunden, og fjernt med Glæde fornam du
 Broderens Hæder i Fyrsternes Sal. Med skjønnere Krands
 Bented ham Søsteren her, hvor Barndomsenglene legeb,
 End de Krands, hvormed ham hist den fremmede Verden
 Smykkes med martrende Haand. — Dog bort, I Minder
 fuldbittre!

Aldrig henfoer over Jord en Genius, kjærligt bekrandsat,
 Som ei Vingen har stødt til Blods i Smaaligheds-Sværmene,
 Og som ved Himlens Port ei rystede Blodet med Smuds
 Glad af Vinge og Krands. — Far hen i underfuld Lustning,
 Stussende Drømme om Fred blandt stridende Menneftessjæle!
 Farlig er Blødhedens Drøm, hvor dog vi til Striden maae
 vækkes.

Stolt, som en Ræmpe i mægtige Hav, Lykfsalighedsøen
 Vinker os hist: kun Stræben og Kamp vil Livet; men Døden
 Stilhed lovpriiser og slumrende No. Ei længer vi drømme!
 Kom kun, lystige Ruling, udpust os nu Seilet! — bortflyver
 Krandsen os end af det slagrende Haar — bortruller i
 Strømmen

Gulbælet hist fra Drømmenes Lund — i Stormen vort
 Fjeld-Maal
 Roligt end staaer; vil det knuse vor Vaad, ei meer det
 dog viger —
 Freidig og seirende, snart vi staae paa hiin herlige Fjeldtind.

Alt vi paa Fjeldpynten staae — Lykkelighedden modtog os
 Herlige Capri! Fortryllesens Du nævnes med Føie;
 Ei Voromæiste Kunst har her et Isola-bella
 Smukt fremtryllet i venlige Sø: i fraadende Havdyb
 Rasted med høiere Kunst og stoltere Skjønhed Naturens
 Evige Genius dig, du Fjeld med Paradiisstrandsen!
 Her staaer Almagtens Værk. Ei stoltere Syn har mit Die
 Seet; ei rigere dusted en Baar mig paa Jorden imøde.
 Saa fra Helleniste Dhav Fortidens Saga- mig afbildet
 Gubdommens slabende Kraft, fremsprungen af Dybet i
 Fjeldform,
 Frydet af Kjærlighedssenglen med Skjønhedens evige Krone.
 Frihed! her aander vel du? dist aldrig har Kæmpen, den høie,
 Vøiet sin Rakke og taalt, ydmyget, Tyrannernes Fodtrin?
 Drømmer du? Fremmede! see! — du staaer, hvor Tiberius
 standed.

Dog — ved Tyrannens omstyrtede Hal, i den fattige Hytte
 Boer nu from Eremit. — I Sjælen kun Friheden bygger
 Evtigt Paulun, naar, ydmyg og from, sig Kraftaanden bøier
 For den almægtige Haand, der knuser Tyranner med Trælle.

Glad dig nu, seirende Aand! du er fri: ei Jordlivets Trældom
 Fængsler dig selv paa høieste Pynt af Lykkelighedden.
 Videre flyver du ei i Feernes Riger paa Jorden;

De høide Iris

(paa Capri).

Paa Fjeld Somaren*) fremstrider
 Ved Skrent over dybe Sø.
 Saa stille det Reisetog rider
 I Morgenglands over D.

Af Blomster samlede vi mange
 Paa Bjerg, i Dal og i Bang;
 Med tusind Farver de prange —
 Hver Blomst forvandles engang

I Himmelluft, lilliehvide,
 Staae Blomster af himmelsk Frø.
 De skal med Søstrene glide
 Paa Volgen fra høie D.

Fredsaligt de her har levet
 I Bjergets den rene Luft,
 Fra Dalens Hede løstrevet
 Og fra den smeltende Duft.

Som Iris bernebe de prange
 Med Regnbuefarver paa Blad;
 Der snør den spraglede Slange
 Sig i deres Glands saa glad.

Her Klokken over dem ringer
 Fra hellige Bjergklapel,

*) 3: Etet.

Mens Ornen udslaaer sine Vinger
Fra Borgruinen paa Fjeld.

Og her er de Lillier hvide:
Fortlarie i hvide Land,
Som Engle de med os glide
Fra paradisiske Strand.

— Fra Fjeld Somaren nedstrider
Med Snekken i dybe Sø.
Saa stille det Tog bortrider
Med Blomster fra fremmed D.

Herlige Capri, farvel! — Ved klippehøi Strandbred vi sanke
Smaasteen og rælle hverandre dem hen; med spøgende
Beemod

Gjemmes de, som Diamanter. En stor bog, en mægtig
Naturaand

Fængsleb vor Sjæl til hiin himmelske Ryst: ret som fra en
Ben vi

Affled har taget for evig, paa flyvende Seilbgad os blinter
Taaren i Diet, mens Læben er taus, og Blikket end længe
Stirrer tilbage mod flygtende Ryst. Alvorlig i Dybets
Lønlige Verden nedseer, veemodig, drømmende Jomfru,
Tænker paa Sagnet fra Nord om Kongen, som ei kunde hvile
Før han opdaged det Land, hvor Blomster ved Juletid vored,
Og hvor bag evige Muur de døde Smaasugle sit Sangrøst.
Vist i det Land skal vi mødes engang, naar længst os adstille
Havdyb og Bjerg eller Gravhøi; der skal vi mindes med
Glæde

Reisen paa Jord; og hvad i vor Sjæl med evige Samklang
 Toned engang, skal vist atter faaer Røst bag Evigheds-Muren.
 Taaren, som rulled i Bølgen, hiin Draabe i Havet, skal atter
 Stjøn af Erindringens Dyb, som en kostelig Perle, frembrages.
 Blikket, som hist fra lykkelige D nedstirred i Boven,
 Søgende Salighedssøen i Speilet med himmeblaae Hvælving,
 Blinker endnu, som en Straale fuldklar, naar Stjernen i Diet
 Længst er udslett, og den Verden, vi saae, er forglemt og
 henfaret.

Afsked fra Neapel.

Nu farvel med dine Der,
 Dine tusind Paradiser,
 Skjønne Stad ved Flammehjerget!
 Fra din Tummel, fra din Glæde
 Fremmed Gjest sig maa løsrive —
 Nu han Sydens Glands har seet.
 Til den stille Uges Fester
 Høitidsfulde Rom os kalder:
 Der skal Sjæl og Die hvile,
 Medens Verdensherligheden

Med sin Pragt og Billebrighdom,
 Tilg Morganas Tryllehaller,
 Svinder fierut i gyldne Sty,
 — Atter Mølens Bjelde flinger;
 Atter Beturinen smælber;
 Atter. Reiselarmen ruller;
 Atter flyver Affkedsfulket
 Gjennem Veiens Støv tilbage
 Til det Liv, som er henfaret,
 Og til Vennen, vi forlod.
 — Du, *) som stille hist os fulgte,
 Venlig, som den Blomsterdronning,
 I hvis Spor du Veien søger,
 Tro, med Vidslabs Forstervie,
 Til din stille Lykkes D!
 Tal for hver lykkelig Time,
 Her vi faae med Glædes bortflyve!
 Trofast med hver herligt Minde
 Skal dit Villed os ledsage;
 Med Naturens Blomsterdronning
 Skal dit Afsyn os tilsmile
 Blomstens Fred paa Verdens D.
 — Du, **) som bjærv fra høie Norden
 Fulgte mig paa Bjerg og Bølge,
 Mindet os med Sang om Hjemmet,
 Mindet os med Kirkerøsten
 Om det høie Sjøleghjem!

*) Botanikeren Dr. Schouw.

**) Provst Frederik Schmidt.

Dgfaa dig forlob vi hisset:
 Over Hav, som hjætte Søfugl,
 Vil du flyve til dit Norden;
 Der vi see dig glad igjen!
 — Ene dog jeg et bortdrager:
 Atter jeg i Gruerkarmen
 Seer de lyse Dine trindt mig;
 Og i Sjælen Hjemmets Engel
 Synger om forjætted Land.

Tilbageblif.

(Rom i April 1819).

Saa er det virkelig vort stille Roma
 Jeg atter seer! Bar den en Phantastie
 Hiin underlige Balfart ved Besuv,
 Hvor Jorden brændte under Foden mig,
 Mens mellem Parabiser jeg omtumled
 Fra D til D, fra Himmel og til Afgrund?
 I skjønnr, lyse, glæderige Dage!
 I stille Aftener ved Golfen hist
 Paa flade Tag, mens Vjergets Flammesvile
 I Volgen speilede sig med Maanestinnen,
 Og Guittarstrængen Klang, og Blomsterbussen
 Fløi fra Balconen, naar vi skiltes ad
 Med skjønnne Planer for den næste Morgen —
 I tusind Trylle-scener, som hensoer!
 I maleriske Optog gjennem Stove
 Og ubekjendte Byer — danske Damer
 Paa Bjerg-Somarer, Forerne ved Siden

Med Fattelblus paa dunkle Klippesti —
 Var alt det Drøm? Nei, Liv det var og Sandhed
 Jeg har oplevet hvad jeg aldrig meer
 I denne Verden skal opleve — see!
 Og nu er det forbi. Nu staaer jeg her,
 Som vækket af en Drøm, og seer paa Roma
 Og kjender fast ei meer den gamle Stad.
 Neapel saae jeg da og døde ei,
 Git fra Forstanden ei i Glædesrusen,
 Foer lykkelig hver Røverdødt forbi —
 Som Phaeton jeg gjennem Himle foer
 Og staaer igjen paa rolig Jord — og lever!

Den stille Uge har heelt alvorfuldt
 Med sine dybe Sørgetoner kaldet
 Min Sjæl tilbage fra hiin Sværmerflugt
 Imellem Helveder og Paradiser
 Til Fredens Lys-Bei gjennem Gubdomsgraven.
 — Med fattig Pilegrim til hellig Fæst*)
 Jeg rysted Vandringstøvet af min Fod
 Og syntes, Herren ogsaa mig hushalede.
 Hift i Sixtinsk Kapel jeg svimmel saae
 Buonarottis store Dommedag
 Og hørte Jordens Jammer sig opløse
 I Misererets Cherubime-Klage,
 Mens trindt i høitidsfulde Domskapel

*) Fodvaskningen, foretages af Paven med 12 fattige Pilgrimme i den stille Uge

Hvert Lys udsluktes, og kun eet, med Haabets
 Med Kjærlighedens Flamme, svandt bag Altret*).
 Jeg vandreb ud, som af Alverdens Grav,
 Og saae i Korsets store Stjerneglæds
 Som Pedersdomen Verdens Gravnat oplyst.
 — Men da Basunen klang: Han er opstanden!
 Og Folket knæled, mens Betsignelsen
 Med hellig Paastemorgens Jubeltoner
 Henover deres frelste Jeser svæved —
 Det var som Aandens Bingeslag mig rørte,
 Stjødnt blandt de Fremmede jeg standed fiernt.
 Forbandelser, man sagde, slagred hen,
 Liig sybillinste Blade, mellem Hoben
 For dem, der sig af Kirkens Favn løsrev;
 Dog paa mit Hoved faldt der intet Blad.
 Blandt Kjætterne ved store Stuespil
 Jeg som en Fremmed stod, mens Alle knæled,
 Dog lønlig knæled Sjælen for sin Herre —
 Og ei Betsignelsen mig foer forbi.

— Det stille Rom nu atter, stor og herlig,
 Dypfylder Sjælen med sin Billedverden;
 Men de, jeg her mig glæded med, bortfare;
 Og veemodsfuldt i Reiselivets Fryd
 Sig blander tungt Farvel med Afstedssangen.

*) Langfredag Aften foretages denne symboliske Ceremonie under
 Aflyngelsen af det berømte Miserere i det Erticnste Kapel
 i St. Pederskirken. Samme Aften finder Kirkens Kors-
 oplysning Sted.

Afskeden. *)

Bed Ponte Malle.

(Rom den 21de April 1819).

www.libtool.com.cn

Bed Liberbroen paa romersk Bei
 I vaarfrist Morgen jeg staaer.
 De velste Blomster fryde mig ei:
 I Dalen en Støvsty gaar.

Dernebe ruller en Reisetarm;
 Alt kjender jeg Mulens Gang.
 Beemobigt Hjertet i fulde Varm
 Sig rører til Afskedsang.

Men Hjertet knuger for tungt mit Bryst;
 For Sang har Tungen kun Vaand.
 I Karmen blinke de Vine lyst;
 Der vinker nu Slør og Haand.

Hver Haand jeg kjender med Slør, med Ring;
 Jeg kjender de Vine, de Haar;
 Jeg foer med de Skjonne saa vidt omkring
 Farvel de mig hvisted igaar.

Endnu engang jeg dog hilse maa
 De Sjæle fra Hjemmets Land,

*) Til Familien Bügel, Moderen og de 4 Døttre, i hvis
 Eskfab jeg havde foretaget Reisen fra Rom til Neapel og
 tilbage til Rom.

Maa række dem Afskedsblomster smaa,
Om ei jeg dem følge kan.

Farvel, du Moder med k rlig Sn !
Farvel, du reisende Brud!
Farvel, du Barn, som leger endnu
Og titter af Karmen ud!

Farvel, du h ie nordiste M !
Farvel, du S ster saa from!
Tilsammen saae vi lykkelig D —
Nu vender sig Hjulet om.

De Reisende rulle i Verden hen,
Lig Rosenblade i Str m.
Det Sundne kommer ei meer igjen;
Snart er det en gammel Dr m.

Med Liberbroen jeg ene staaer
Med Haanden paa trange Varm.
Paa Vassen med Bj ldeerne Mulen gaaer —
Der flygter den Rejsesarm.

Med Sl r end viste de H nder smaa;
St v skjuler de Sk nne paa Bei:
En Taare jeg i deres Mine saae —
At! hvorfor gr der ei jeg?

Forladt af Vennerne fra Norden nu,
Jeg eensom gaaer, mens fjernt paa adskilt Bei
De i den vide Verden sig adsprede:

Bor danste Nordmand *) kjær paa stolte Hav
 Nu vrede Havmænd og Delfiner tæmmer
 Med Sang fra Dantes Hjem og Lassos Lunde.
 — Bor stille Blomsterven **) staaer høit og fiernt
 Ved Etnas Flammefølg og veier Bjergluft
 Og tænker paa lykkelig D. — Og du,
 Hvis Sjæl var hjemme i forsvundne Dd! ***)
 Med kærligt Blit for Aandens Spor i Eiden,
 Du i Nordmannens Hjem nu Danmark søger.
 — Og Søstrene, som svandt i Støvet hist,
 Dem seer jeg aldrig samlet meer i Verden.
 Al, filte fjerne Brudgom dem kun ad!
 Paa Mølen syntes mig sad, bleg og kold,
 Som Beturin den magre Gravens Rønge
 Og drog til fjerne Grave Dødens Brude. †)
 Bort, mørke Anelse! hvad vil du her
 I Baarens Land? — see! Her er Liv og Glæde!
 Her skal jeg end et Sydens Foraar see;
 Dets Farveglands mig skal til Norden følge.

*) Provst Frederik Schmidt, som havde levet mange Aar i Norge og som Repræsentant deeltaget i Forhandlingerne paa Eidsvold. Efter sin Hjemkomst fra denne Reise i Syden, blev han Sognepræst i Himmelsø ved Roskilde, hvor han døde. I hans "Nye samlede Digte," der udkom i Roskilde 1835, findes adskillige Erindringer om denne Reise.

**) Botanikeren og Meteorologen Dr. Schouw.

***) Historikeren Dr. Estrup, som var reist fra Rom til Frantrig.

†) Een af disse mine Reiseselskaberinder (Johanna Bügel) døde kort efter i Carlsbad, en anden (Elisa Bügel), Aaret efter sit Bryllup i Berlin.

Afskedsfest i Storta.

(Den 27de April 1819.)

End er Dansten stærk i Roma:
 Sclandinaver gaar og komme;
 Dog — den gamle Krands opløstes,
 Dens afrevne Blade slagte
 I den vide Verden om.
 Men med Glæde fra høie Norden
 Kongeorne fløi mod Syden.
 Nys en Sangfugl til os flyede
 Livsglad fra barbarisk Ryk.*)
 Med de milde Hjertetonen,
 Som fra danske Pigelæber
 Skönt gjenklang i Vang og Høisal,
 Her han smelted Romerhjerter,
 Som Barbarer hift han rørte,
 Som han glæded danske Mænd.
 — Nu fra nye Baar-Quirlande
 Friske Blade sig løsribe,
 Svinge sig, som muntre Fugle,
 Over Bjerg og Dal og Flod.
 Lystelig kom Rejsefæren,**)
 Kampberedt, med blanke Vaaben,
 Frygtelig med Glæde og Følge —
 Kom med freidig Ungdomsglæde
 Og med Sang til Glædens Land.
 Lystelig det Tog bortdrager:

*) Rudolph Bay.

**) Med Hertug Christian og Prinds Frederik Emil af Slesvig-Holsteen-Augustenburg.

Sorgen sidder ei paa Batten;
 Ingen langsom Mule flæber
 Rarmen gjennem Hedens Sand.
 Rast Cureren foran sprænger;
 Pidske knalde, Pingske vrindste,
 Hjulet gnistrer, Rarmen flyver,
 Trindt Escortens Vaaben blinke —
 Fyrstelige Reisefare
 Farer fort med Lyst og Mod.
 Nu ved Storta Toget standser;
 Landmandsskabet Hatten svinger;
 Høit fra Østerriet klinger
 Glassets Klang og Sangens Toner;
 Og med gamle danske Hurra
 Feires nordist Bacchanal.

Op, danske Mænd i velfste Land!
 En nordist Skaal lad klinge!
 Lad Ørnene fra Danmarks Strand
 Et høit Levvæl medbringe!
 De hvilet har i Sydens Baar;
 De atter Vingen høit udslaaer
 Og rast fra milde Blomsterland
 Mod Kraftens Hjem sig svinge.

Et Hurra for den Tid, som svandt!
 Og eet for den, som kommer!
 Hurra for Dig, som Veien fandt
 Til Gulborangens Sommer!

Naar Stormen sufer vilbt i Nord,
 Paa Klinten Kongeørnen boer;
 Men grønt er Bladet, som han fandt
 I Gulborangens Sommer.

Et Hurra for den Fryd, som svandt!
 Og eet for den, som bliver!
 Hurra for Dig, som Blomsten fandt,
 Der Livets Baar opliver!
 Naar Stormen veirer Blomstret hen,
 Staae Frugten purpurrød igjen!
 Et Hurra for den Fryd, som svandt!
 Og eet for den, som bliver!

Hurra for dem, som fra os gaae!
 Hurra! naar vi dem møde!
 Paa Himlen Stjerner, store, smaa,
 Henrulle rast og gløde;
 Gjenfamles de paa høie Gang,
 De suse hen med Jubelklang —
 Hurra for dem, som fra os gaae!
 Hurra! naar vi dem møde!

Eensomt Vandliv

(A Frascati).

Fjorten Dage gaaer jeg ene
 Her ved Tusculums Ruiner,
 Aander Foraarsluft paa Bjerget,
 Plukker Blomster trindt i Dalen,
 Standser tidt ved Skovkapellet,

Hvor Madonnas Billeb staaer.
 Her er Ingen, som mig kender;
 Her er Ingen, som mig elsker;
 Hvem skal jeg de Blomster bringe,
 Hvo skal kjærlig dem bevare,
 Og til hvem skal Eremiten
 I sit Mordersmaal her tale —
 Og til hvem skal han fortrolig
 Blomst og fremmed Sang indvie —
 Smiled du ei Himmelbrønning!
 Fra dit Billeb i Kapellet
 Fromt til Blomst og fremmed Sang?
 — Glemte kun ei Catholiken
 Gudsdomssønnen for hans Moder,
 Barnligt Sværmeri jeg kunde
 Her misunde Børn og Dvinder;
 Som hver Morgen og hver Aften
 Knaale fromt med Blomst og Krands
 Ved Madonnas Skovlapel.
 Kjærlig selv i hendes Billeb
 Seer jeg helligst Dvindehøihed,
 Hvor tidt Protestanten haanlig
 Gaaer med kolde Smil forbi.

Ene, fremmed her i Byen,
 Sidder jeg i liden Stue,
 Som en Munk i snedre Celle,
 Seer hver Morgen, naar det dages,
 Gjennem Kirkeruder smaa:
 Udenfor, Eypresselunden
 Over Bjergets Billa fuser;

Lys, Olivenstoven glindser
 I den friske Foraarsglands.
 Hift ved Stenen gaar til Rilden
 Skjonne Tusculanerinder
 Med de blanke Kobber-Baser
 Paa de sorte Loffers Kraads.
 Ei til lidet Bindve see de;
 Men forinden sidder ene
 Eremiten fra det Hjerne;
 Ingen troer, han er en Rjætter;
 Net catholik er Alting om ham:
 Paa Hunsaltret Glaspræsepen *)
 Hos St. Joseph staaer i Krogen
 Blandt de trende Crucifixer;
 Og paa Bæggen ved mit Leie
 Hænger Bievandets Kar.

Her er ventligt, her er stille;
 Herfra seer jeg Sydens Foraar
 Over Bjerg og Dal henføvrte
 I sit store Blomsterflor.
 Herfra seer jeg Folkelivet,
 Ene, fremmed midt blandt Folket,
 Gaaer hver Morgen hen i Messen,
 Gaaer hver Aften til den store
 Dunkle Hvælving hift paa Hjørnet,
 For et Kloster, nu en Kro.
 Gjennem Eugen Maanen skinner;
 Indenfor ved Lampen stoe
 Ved de fyldte Folietter

*) Den hellige Krybbe.

Razzaroner mellem Hyrder,
 More sig med Fingerspillet,
 Tale med det hele Legem,
 Lue heftigt, naar man enes,
 Tie, ~~w~~ blegne, ~~il~~ naar ~~de~~ vrede —
 Samler efter Kniven flux;
 Men for Tansens blege Blomster
 Daadens Blodfrugt har udfoldet,
 Vennehaand har Armen standset
 Og de Rasende adskilt.
 Sjælben Dvinden hid sig vover;
 Kommer Moderen med Barnet,
 Egtemanden hjem at drage,
 Og det muntre Spil afbryder —
 Vist hun maa sin Lykke prise,
 Gaaer hun levende herfra.
 Tryg dog fremmed. Gjest her sidder,
 Maa om fjerne Land fortælle
 Og forklare dem hvorlunde
 Danimarca ei er England,
 Men dog Protestanteland.
 „Kjætterfolk I er dog Alle!“
 — Mumler Hyrden, mens han drikker —
 „Troer jo ei paa Skjærsildsflammen —
 Ei Maria for Jer beder;
 Ingen Helgen staaer Jer bi;
 Men — derfor I Kjød tør spise
 Hele Aaret, og I har det
 Bedre for en Tid, end vi.“

— Hvo er Manden, som indtræder
 Hisset i den sorte Kappe,

Dødningshordet malt paa Bryftet
 Under forslagt Dødningbeen?
 Ringlende med Bøssen, beder
 Om en Stjærn han før de Sjæle,
 Som i hede Stjærnsild pines
 Og ei efterlod til Kirken
 Sjælemessens mindste Priis.
 Skal nu Kirken sig forbarne,
 Skal de arme Sjæle frelses —
 Maae de efter Døden betle;
 Derfor gaaer nu her med Bøssen
 Sjælenes Gesandt til Kroen,
 Løfter paa de Dødes Begne
 For en Protestants Bajoc.
 — Underligt! kan selv blandt Døde
 Benflab for en Stjærn jeg kjøbe?
 Dog — selv Catholiten smiler,
 Rækker Sjælevennen Glasset
 Og beholder sin Bajoc.

Hift paa Gulvet staaer nu atter
 Manden med det skumle Ansyn
 Og i smudsig lurvet Rappe,
 Stirrer taus med graadigt Nie
 Paa Salaten og paa Brødet,
 Maaler Binen i mit Glas.
 Hvis du hunger — tag og mæt dig!
 Dril! — Han spiser taus og drifter,
 Sætter tæt sig ved min Side,
 Hviſter: „bruger man mig ei?“
 Hvortil? — „Nu, til hvad Jer lyfter!

Cicerone er jeg ellers,
 Kan blandt Tusculums Ruiner,
 Kan til Kirker og Kapeller
 Og til — Grave vise Bei.
 (For ven Skubbe — hvister Diet —
 Kan af mig et Liv du købe:
 Gaaer du med mig blandt Ruiner,
 Gaaer jeg ene ud igjen.)
 Skønne Tilbud jeg fortafter,
 Er saa velbekjendt i Byen
 Blandt Ruiner, Kirker, Grave,
 At jeg selv som Cicerone
 Nu kan vise Andre Bei.
 Ei tjenstagtig Ben mig huer;
 Dog hver Aften staaer han atter
 Lige for mig i sin Kappe
 Under skumle sorte Hælvning,
 Halvbelyst af Lampens Skin —
 Rinden smudsig, som Mulattens,
 Ud det Hvide vendt af Diet,
 Mørk og taus, han paa mig stirrer —
 Til jeg vinker og ham rækker
 Biin, Salat og Brødet hen.
 Som en Hund han det nedsluger,
 Aldrig meer dog til mig taler;
 Men, som kjøbt Bandit og Røver,
 Som Peronne fra Neapel,
 Ciceronen fra Frascati
 Eventyrlig for mig staaer.

Dag og Aften mig ledsager
 Nu en Ben dog gjennem Skoven
 Og ved Tusculums Ruiner,
 Mere ærlig, som mig tyktes,
 Mere tro, end Ciceronen.
 Det er Hunden, som hver Middag
 Gnaver Benet ved mit Bord.
 Har han mig en Middag savnet,
 Farer voldsom han imod mig,
 Som han glubst mig vil opsluge
 Med sin velske Hestighed.
 Det er Glæde alt og Benstab;
 Nu, saa er jeg dog ei ene,
 Ei aldeles her forladt.
 Dans til velske Hund jeg taler;
 Klogt han mig i Diet stirrer,
 Synes Sproget at forstaae.

Indigt dog de velske Toner
 I de danske Dren klinge;
 Gjerne jeg dem efterligner,
 Taler selv med Haand og Miner
 Som en hestig Romer her.
 Bedst mig løsnes Lungebaandet,
 Naar hos smilende Signora
 Ord med livlig Tanke lappes;
 Trevnere med Mænd gaaer Talen
 Overalt i fremmed Land.

„Vicolo di St. Lucia”

Staaer paa Hjørnet af mit Stræde:

Her den fromme Helgeninde

Som Penat mit Hjem besytter;

Lidt hun mig velsigned før.

I Neapel var det hende,

Som i skjønneft Lys mig viste

Stad og Bugt og Flammebjerget

I de stille maaneklare

Aftener paa flade Tag.

Hendes Navn paakaldt jeg hørte

Lidt paa Land og vilde Bølge;

Hist hun ved Amalfis Klipper

Bore Sømands Bønner hørte,

Skjulte Faren for vort Die,

Og vi saae vor Havsnød ei.

Hendes Billed mig ledsaged

I min Elstovs stille Drømme;

Og i Florenz jeg det stueb

Skjönt af Carlo Dolce malt.

Fromt Legenden hende maler

Med de underfulde Dine,

Som, liig Stjernerne paa Himlen,

Sydens blege Sømand trøste,

Naar Orkanens Nat er nær.

For en Broders Sjæl at frelse,

Som de alt for skjønne Dine

Gra sin Salighed bortrev,

Diets Lys hun selv udslukte,

Offred Herren Verdensglandsen;

Men med himmelsk Lys gjenstraaled

Som to Evighedens Stjerner,

Bed et Under, Helgenindens
 Dine med forklaret Glands.
 Nu de lyse Himmelfstraaler
 Ingen Sjæl paa Jord forvilde,
 Lyse helligt, lyse stille,
 Blinke kjærligt gjennem Natten,
 Blinke gjennem Sky i Stormen,
 Lebe i Drøm til Havnen,
 Lebe Sjælen til sin Himmel,
 Aanden til sin Salighed.

Siig, hvad læser du hver Aften
 Med din unge smukke Kone
 Hift i stille Sovestammer?
 Hvilke Timer kan jeg høre,
 Naar i Huset Alt er stille,
 Eders Stemmers Berørlang —
 Saa min stille Bert jeg spørger,
 Dufter mig den Vog at stue,
 Som han med sin unge Kone
 Læser i hver Aftenstund.
 „Det er ingen Vog, Signore!
 Vi kan ei i Bøger læse,
 Vor Rosario kun er det,
 Som den fromme Pater lærte
 I vor Barndom os at bede.“
 Men forstaae I da Latin?
 „Nei, Signor, men Bønnen kan vi:
 Den forstaae vi nogenlunde,
 Og — den hellige Gudsmoder
 Bedre den forstaaer, end vi.“

Mandens fromme Tro mig rører;
 Gjerne hører jeg hver Aften,
 Naar i Huset Alt er stille,
 Hvor de unge Følk berinde
 I det lille Sovelammer
 Kjent som fromme Børn tilsammen
 Bede deres Rosenkrands.

Det er Festsdag i Frascati:
 Byens Skytspatron til Ære,
 Bispen kommen er fra Roma;
 Processionen gaaer fra Kirken;
 Udenfor Trompeter klinge
 Under smaa Kanoners Knald.
 Ogsaa her er, som i Roma,
 Hesteveddeløb og Corso;
 Og ved Næt man lystig tænder
 Tjæretønder trindt paa Gaden.
 (Gamle glædes her, som Unge,
 Naar de lege kan med Jld).
 Liden Pedersplads er oplyst;
 Snart Mongolfieren stiger,
 Trindt behængt med Farvelamper
 Og med Luestriften prydet;
 Først vi læse hvad der staaer!
 „Fly fra Tusculum“ — saa staaer der —
 „Vlege Sorg! fly fra vort Hjerte!
 Og lad Hyrden vandre ind*)!“

*) Fuggi dal Tusculo, dal nostro cuore
 Tristezza pallida! entra il pastore!

See nu stiger lys i Natten,
 Som et Meteor i Luften,
 Flammefuglen og forsvinder,
 Liig en trudselsfuld Comet.
 Folket jubler — og med Rualden
 Høit Kalletters Sværm opflyver,
 Tusind Flammehjul sig dreie,
 Stjerner bandse, Sole brænde —
 Folket snart sin Lyft udstriger,
 Snart mislykket Sol udpiber —
 Og den Landstads-Fest er endt.

Grotta Ferrata.

Hvor herligt her fra Bjerg til Bjerg at ride
 Paa langsomt Esel, og fra Stad til Stad!
 Hift lavt Kapel, her høie Kloster standser
 Den Fremmede; hver Dør ham aaben staaer:
 Forinden fromme Billeber paa Muren!]
 Foruden herlig malerist Natur!
 Grotta Ferrata! i din Helligdom
 St. Nilus *) end besatte Dreng helbreder;
 Her hedensl Keiser vandrer ham imøde,
 Nedladende i al sin Herlighed,
 Og byder ham en Naade sig udbede;
 Paa Reiseren den Fromme seer og ykses:
 „Bevar din Sjæl!“ er hvad han beder om.
 — Ledsag mig, Helgen! med din fromme Bøn
 Nu bort fra disse Dale, disse Bjerge!
 Her er det mangengang som kunde Sjælen

*) Malt al fresco af Domenichino.

Sig i Naturens Herlighed fortabe -
 Dg, liig en Alf, henflyve og opløses
 I underfulde Luftning — eller smelte
 Dg rulle bort med løndomsfuld Naturaand
 I Sø og Kilde — eller, mildt inddysset
 Af Trylletonerne fra Bjerg og Dal,
 Bortdrømme sit Aarhundreds Liv og Stræben.
 Blev Sjælen hjemme her, den slagred hen
 I Blomsterdust paa Sommerfuglevingen
 Dg higeo stedse fremmed hid tilbage.

De sidste Dage i Rom og dens Omegn.

Farvel, Marino! og Castel Gondolfo!
 Albano og Ariccia! farvel!
 Dg du, o Tivoli, med dine Grotter,
 Med dine Blandes løndomsfulde Brusen!
 (End hift de Reifende jeg dandse feer
 Om Altarflammen i Sybillas Tempel:
 Hift Hedenoldets Aand i milde Luftning
 Horages fjerne Billa end omsuser).
 Nu er det forst, fom Dldtidsherligheden
 Dpftiger af fin Grav i al sin Skjønhed,
 For mægtig fast at holde fremmed Flygtning.
 Det er, fom Konstens store Helgenstare .
 Dg Eyscheruber vil mig Veien spørre,
 Mens fra Palads jeg til Palads end gaaer
 Dg løsner langfomt mig af Tryllekrebsen.

„A rivederci!“*) — ei farvel jeg siger

*) Til vi sees igjen!

Til Alderdommens rige Størheds-Minder,
 Til Vaticanets Guder og Heroer,
 Til Raphael, til gamle Francia,
 Til Perugini og Garofalo
 Og til de høie Konstens Fædre alle.
 Endnu en Aftenvandring gjennem Roma —
 I Maaneftin til stolte Colosseum,
 Til Fredens Tempel, til de brudte Søiler
 Og Seiersbuer — gjennem Porten hist
 Til Biingaards haverne — forbi hin Villa,
 Hvor tidt jeg gjennem Gitterporten stued
 De høie Springvand mellem Marmorstøtter,
 Mens Palmen visted i den stille Luft,
 Og Skyen blaaned over fjerne Bjerger.
 — Her gif jeg tidt, i stille Glæde tans,
 Mens blandt Cypresser, Pinier og Plataner
 I Matten Konstnerstaren om mig sang
 Den skjønne Afstedsang: „Ade, Ade!“
 Og under Biddets Stjemt og muntert Pefind
 Beemodig, som et Suk fra Sjælens Dybder,
 Det lød: „wo bist du? mein gelobtes Land!“ *)
 Mens St. Johannis-Fuglene **) som Stjerner
 Omflagred os med underlige Glimt.
 Snart slagre nu i fjern Erindrings-Dæmring,
 Liig hine Stjernefugle, Sydens Minder
 Med Pavestadens Glorier forbi mig.
 Paa Himmelfartens Fest for sidste Gang
 Jeg saae Belfiguelsen fra Kirkens Fyrste
 Henover Folkets Hoveder nedsvæve.

*) Berners „Fremdlings Abendlied.“

**) Luciole.

Paa Christi Legemsfest gik Munkeskaren
 Høitidelig med Sang og Kors forbi mig
 Og bar, som til hans Grav, St. Peders Arving *):
 Liig fromme Helgen, knæleb han paa Baaren
 For Corpus Domini **) med søldet Haand;
 I Efterglandsen af sin Herlighed
 Han som en Stygge syntes mig bortsvæve;
 Mig Festens Blomster var hans Dødningsfrands.
 — Snart, alle velste Blomster, farer hen!
 Endnu en venlig Fest — og saa farvel!
 Du skønne Festers Land med dine Krands!

Blomsterfesten i Gensano.

Til Gensano vidtberømte
 Blomsterfest hver Fremmed kalder.
 Glad med Strømmen jeg henvandrer,
 Seer paa Festen som de Andre,
 Glæder mig ved Folkestimlen,
 Ved de skønne Landsbydragter,
 Ved de maleriske Grupper,
 Ved det Follkelivets Billede,
 Festens Blomsterramme samler,
 Ved catholske Andagts Farve
 Og hvad Protestantens Die
 Fængsler i hesperisk Land.

Ved min Side staar alvorlig
 From ærbørdig Klosterbroder

*) Den gamle ærværdige Pave Pius VII.

**) Herrens Legeme, den indviiede Hostie.

Folder stille magre Hænder
 Over Capuziner-Bæltet,
 Seer paa Gaden Blomsterdynger
 Med en sølsom Jld i Diet;
 Og i Oldingsstægget ruller
 Lønlig Andagtsstaare ned.
 Hør mig, fremmed Ven! — saa taler
 Oldingsblikkets Flammetunger —
 Og hvor skjønne Skal du seer kun,
 Skal du Livets Rjærne see.
 Her du seer kun verdselig Glimmer,
 Her du seer kun Skuespillet,
 Som du i din Sjæl foragter,
 Medens dog nyfient Die
 Vil forlystes ved dets Glands.
 Aner du ei dyb Betydning
 I vor Leg med Blomst og Billed?
 Troer du, intet Hjerterøres,
 Troer du, ingen Sjæl opløstes,
 Hvor saa mange Dine blinke,
 Hvor saa mange Tanter flyve
 Mellem Herrens Blomsterflammel
 Og hans Stjerne-Throne hift?
 Beed du, hine tusind Hænder
 Birke Tæppet uden Ege,
 Hvor paa Salighedens Herre
 Bæres skal i Seierstog?
 Under helligt Skjærm han hviler,
 Af Monstransens Glands omstraalt;
 Skjult i Hostien, han venter
 Sit forklarte Legems Fæst.
 Herlig skal hans Bei beredes:

Alle Blomster smaa hengive
 Deres Kroner til hans Ære,
 Vil med deres Blade skjule
 Mindste Steen paa hellig Bei.
 See! med barnlig Kunst afbildes
 Paa det store Blomstertæppe
 Tusind Sole, tusind Stjerner,
 Himlens Pragt og Jordens Glands.
 Mangelent helligt Bibelbilled
 Seer du selv paa Gaden malet
 Fromt med Blomster-Mosail.
 Løst ei Bærket, men forstaa det!
 Spot ei over Kunstnerfolket,
 Som med Blomsterløv henkaster
 Rjækt i flygtigt Esterbilled
 Raphaels Bærk i Støv!
 Binden snart det Bærk henveirer,
 Leger snart med flygtigt Omrids;
 End den skaaner det ærbødig:
 See! vor Himmelfæst er nær.
 Paa hans Bei skal til et Tæppe
 Konsten sine Bærker sprede,
 Voie fromt sig med Naturen,
 Salig ved for ham — at døe.
 Stille, stille! See, han kommer:
 I Monstransens gyldne Straaler,
 I Symbolets Glands han kommer'—
 Knæl, fornem ham og tilbed!
 See! ved Altret hist modtager
 Engle ham med Hymnetoner,
 Biste glad med Seraphvinger
 Paa de Barnefuldre smaa.

— Fromme Gubbe mig forlader
Slutter sig med stille Andagt
Til den lange Broderstare,
For at knæle og tilbede
Hist, hvor glad ved Blomsteraltret
Fattigt Barn i Engledragten
Sjunger om forklaret Legem
Og tilvister Dvingsbarnet
Himmelfred med Seraphvinger
Paa de Barneftulbre smaa.

Hellig Leg mig ei forarger
Her, hvor Barn og Dving mødes
Fromt i Phantasiens Land.
Kan vi see med barnligt Die
Barnehimlen i dens Villed,
Skal dens Blomsterdust os følge
Saligt, til vi see den hist.

Tilbagereise gjennem Italien.

Paa Veien fra Rom.

www.libtool.com.cn

Med dine Blomster følg mig, du fromme Barneaand!
 Mens Eydens Alf mig løser af stærke Tryllebaand!
 Alt ruller Reisehjulet af Romerporten ud —
 Lad rusle kun! det gaaer jo mod Fædreland og Brud.
 — Hvo sidder hist saa stille paa høie Tiberbro?
 Med Affedsblomster venter der Bennen, brav og tro*);
 Fast Genien ham lænker til skjønne Tiberbred;
 Beemodig nu i Floden han kaster Blomster ned:
 Liig Blad i Strøm, bortfarer hver Sjæl, han her har kjær;
 Selv med hans store Mester er Affedsstunden nær.
 De fædrelandske Røster har dybe Længsel vakt,
 Til høie Nord de drage hver nordist Aand med Magt;
 Selv fra sit Kongedømme i Konstens gamle By
 Vil Thorvaldsen til Hjemmet med Eydens Trækfugl flye.
 Ei tung var venlig Affed: naar Arelstad jeg naaer,
 Der laurbærkronet Landsmand i skjon Triumph alt gaaer;
 Der samler kjærlig Tiden hvem her den stiller ad —
 Der ogsaa dig jeg venter med Konstnerfrandsen glad,
 Du Ven med Affedsblomsten paa høie Tiberbro!
 Farvel! a rivederci! hvor Vinterlillier groe!
 Er Lufften der end stundom for vinterlig og sval,
 Til Flugt dog styrkes Sjælen i høie Stjernesal:
 Fjernt tindrer Himmellyren — høit Svanen Bingen slaar!
 Dog — kun en evig Stræben til høiest Livsmaal naaer.

*) Billedhugger Freund.

*

*

*

Nu munter jeg henfarer fra Stad til Stad paany,
 Seer Taarn og Bjerg bortflyve, liig Billedhær i Sty.
 I blandet Træffuglstare snart Toner klinger fransk,
 Snart tydt og velst og irlandst, snart babelst og snart danst.
 I Flokken livligt spøger med barnligt Kunstnerind
 En Ven fra høie Norden med brune Lok om Kind*).

For Sydens muntre Farver, for Titianers Glands,
 For Livet i hvert Afsyn han Die har og Sands:
 Roncilonens Klipper i Aftenrødens Pragt
 Har over Kunstnerblikket ei halv saa megen Magt,
 Som Silkespinderinden hist med den hvide Haand,
 Som rynket Kapuziner med Kors og Perlebaand.

Fra Fest til Fest gaaer Reisen i rige Helgenland;
 Fast hvert Kapel paa Veien om Under tale kan.
 Hvor skjulte Dødsnød truer, en venlig Aand er nær:
 Paa Bjerg ved Afgrundspynten os vugged Karmens Fjær;
 Tilbage ruller Hjulet; men Lykken er ei seen:
 Ved Dyb mod Skjæbne-Hjulet sig stemmer mægtig Steen;
 Fra Kunstnerhaanden kom den; men hvo ham Vinket gav
 I lynsnar Redningstankte ved rædsomt Styrtnings-Grav,
 Det aned selv han neppe; derpaa vi tænkte ei,
 Mens lystig vi fra Graven henfoer ad styghøi Bei.

Volfenas Under-Messe**) vi alt i Roma saae;
 Nu see vi hele Byen med Festsdagstæder paa.
 I pyntet Lovsalkirke vi gaae med Følket ind!
 Her knæle skjønne Qvinder med røde Slør om Kind;

*) Portraitmaler Jensen.

**) Malt af Raphael i Vaticanet.

Her blandt Ex-voto-Tavler, med Tak for Arm og Been,
 Paa Hjertetaflen stille sig maler Bjergets Steen.*)
 — Snart Lyflehjulet atter gaaer mellem Dal og Sty;
 Naturens store Under med Konstens Bærter flye.
 Sienas gamle Skatte vi søgte glad og fandt;
 Med Pisas Campo santo og skæve Taarn de svandt.
 — En Dvel jeg modig standser: jeg ved en Villa staaer;
 Der atter Hjemmets Toner i fremmed Land mig naaer.

Cisanello**).

(Juni 1819.)

Bed Arnos Bred sig mellem Blomster slynger
 En venlig Sti, hvor skønt i Almelanden
 Den grønne Ranke staaer, guirlandebunden;
 Lyfsluglen glimter og Cicaden synger.

Der gaaer saa glad i Helligastensunden,
 Naar Ugens Bærf og Hede meer ei tynger,
 Med herlig Biv og muntre Bornefflynger
 En Mand fra Nord, af Sydens Krands omvunden.

Dg gaaer forbi en Vandrer fra hans Norden,
 Det er som ham i Syd et Nordlys blinker,
 Dg til sin Villa nordist Gjest han vinker.

Hil dig, som fandt saa skønt et Hjem paa Jorden!
 Dit Norden tro, lykkelig her du hvile!
 Men i det Fjerne mine Stjerner smile.

*) Stenen, som standsede Hjulet ved Afgrunden, (see S. 215).

**) En Villa ved Pisa, tilhørende den norske Kjøbmand Stub i Livorno.

* * *

Paaany konfrige Florents henriver nordist Sjæl;
 Men Beturinen kualder. — Nu, danske Ven*), farvel!
 Brat Reisesenen verler. Snart høit paa Bjergets Sti
 Jeg ene staaer i Verden — Som Fugl dog let og fri,
 Af friske Bjerqluft hævet, fornemmer jeg med Lyst
 Hvad over Sky sig rører i eensomt Drnebryst;
 Men stoltest Fugleglæde — før Sjælen selv det veed —
 Med store Lomhed blandes. — Den Verden, som bortgleb
 Med Sky mig under Foden, jeg søger snart med Savn,
 Hvor luftig Bjergalf klemmer mit Bryst i kolde Favn.
 Sjøndt ingen Sjæl jeg kjender i fremmed Verden meer,
 Med Glæde dog jeg atter de tusind Sjæle seer.
 — Bolognas store Byliv med tusindfoldig Røst
 Paaany med Konstens Under udfyldte Sjæl og Bryst.
 Liig Universets Koder, det Største dog foer hen,
 Naar tidt med mindste Markblomst mig fulgte gammel Ven.
 Paa stovrig Apennintop jeg fandt ved Beiens Sand
 Slig Ven fra Barndomshjemmet og Hjertets Drømmeland.

Stjerneblomsten

(paa Apenninerne).

Stjerneblomst! du kan mig sige
 Budskab om min Elskelige,
 Om hun og mig ret har kjær,
 Om det er af ganske Hjerte —
 Om med Glæde — om med Smerte —
 Om hun fjern mig end er nær.

*) Portraitmaler Jensen.

Stjerneblomst! du maa mig sige
 Hvad jeg hos den Eftelige
 Spurgte om og hørte tidt:
 Om min Lykke Himlen naaede —
 Om hun elsker uden Maade —
 Eller gaafte, gaafte lidt.

Stjerneblomst med gyldne Kjørne!
 Siig, gjentag det i mit Fjerne,
 Hvad jeg bedre veed, end du!
 Uden Grændse — uden Maade —
 Ja, min Lykke Himlen naaede —
 Stjerners Flugt den naaer endnu.

— Blad for Blad for Bjergets Binde
 Blomsterstjernens Straaler vinde.
 Svinder, af! min Glæde saa?
 Lyffens Blomst jeg sønderriver;
 Sidste Blad tilbagebliver,
 For min Undergang at spaae.

Beste Blomst! jeg troer dig ikke:
 Læste du i mine Blikke
 Og misundte mig min Ro?
 Eller vil du kun mig drille
 For den Tvivl, saa gaafte lille?
 Fast dog er min Elskovstro.

Stjernens Blod er end tilbage;
 Den skal Ordet mig gjentage

Om den Flamme, reen og tro,
 Som med Blikket fra det Fjerne
 Hift i Apenniners Stjerne
 Møder mig med hellig Ro.

www.libtool.com.cn

Paa Veien fra Bologna til Padua og Venedig.

Med hvem jeg nu bortfarer, mig snarlig bliver klart:
 Med Skuespillertrouppen jeg er paa lystig Fart.
 Paa Veien strax sig røber det Konstner-Compagnie:
 Vor Buffo efterligner hver Gjæl, vi foer forbi;
 Vor prima Donna synger til Figurantens Bas;
 Med Dandserinden kappes i Parodie Bajaz.
 For latter knap vi høre det Bid, hvoraf vi lee,
 Mens Bertholdinos Miner med Bravoklap vi see:
 Snart høit med svulstig Pathos han spotter vrang Kunst;
 Snart selv Naturens Skygge han griber ei omskult:
 Uartigt Barn han spiller, som velske Her sig teer;
 Fast meer i det Par Dage, end hele Aar, jeg leer.
 Tidt pludselig dog Spøgen i velske Konstnertrop
 Til Alvor sig forvandler med Sorg for Gjæl og Krop:
 Bed hvert Kapel de knæle; da standser lystigt Spil;
 Hver Aften dem Kometen med Barsler stræmme vil;
 De tørse sig og grue for Pest og Hungernød;
 Men stjuler Sky Kometen — de lee ad fjerne Død.

Fra lystig Trop jeg stilles. — I stille Nat jeg staaer
 Paa maanelyse Flobskib. Guittarens Klang mig naaer:
 Beemodig Skjønne nynner om Brudens korte Kryd;
 Bed Siden mørk Gemalen bevogter luet Dyd.

Hvert Blik hans Die følger, mens Paduanst Student
 Koldt, til Stiletten støttet, han hilser halvbejendt.
 Om Romeo jeg drømte og om Venedigs Moor,
 Mens saa i Sommernatten vi ned ad Brenta foer.
 I Maanelys romantist, lig Oberonst Magie,
 Gled herlige Paladser og Viller os forbi.
 I Morgenrødens Guldglands jeg paa Gondolen glad
 Indroede i Venedig, den underfulde Stad.

Venedig.

Jeg Marmorstaden stuer
 Af store Sump opstige
 I Pragt foruden Lige
 Med Kupler og med Buer;
 Paa fort Gondol jeg gynger;
 I Morgenglands Gondolieren synger.

Han Havets Dronning priser:
 Endnu paa Hav hun svømmer
 Og om sin Størhed drømmer;
 I Glands endnu hun viser
 De hundred Vers Throne;
 Men Havets Brud har tabt sin Perlekrone.

Blandt Pragtpaladfers Brimmel
 Gondolen sig hængslyder:
 I Havspeil sammenslyder
 Rigt smykket Jord og Himmel;
 Med Broer og Arcader
 End Tryllestaden i sin Glands sig bader.

Men her er dødt og stille:
 Ei Glædeslarm jeg hører;
 Ei travlt sig Folket rører;
 Kun i Kanaler spille,
 Som Fisk, de tusind Aarer
 Blandt sorte Skuur, liig Dødningsstriin paa Vaarer.

— Din Herfertid er omme,
 Du Havsee mellem Stæder!
 I Liig-Paradeflæder
 Længst paa Laguner tomme
 Du magtløs er bortsovet
 Fra Ringen, som med Dybet dig troloved.

Til Dybets Favn indviet,
 Selv under Livens Binge*)
 Du hørte Lænker klinge;
 Og mørkt har Livet tiet,
 Hvor Hydren dig omsnoede,
 Mens blodigt Frihedstræ i Sumpen groede.

Hvor Frygt for Nordens Ræmpe**)
 Fra Jorden dig forviste,
 Paa Hav du Lykken priste,
 Men kunde dog ei dæmpe
 Din Gru for Dragens Strube,
 Naar lønligt Dødsul løb fra Livens Grube.

*) Den gyldne bevingede Løve, den aristokratistiske Republiks Vaaben.

**) Det var, som bekendt, især af Frygt for Longobarderne, at saa mange af Overitaliens eller Venetiens Indbyggere i Slutningen af det 6te Aarhundrede bebyggede Lagunerne i det adriatistiske Hav, det nuværende Venedig.

Nu Lovens Svælg*) er luftet;
 Fra blydækt Grav**) ei længer
 Sig dæmpet Stønnen trænger;
 Dog Folke-Dødningsluftet
 Henover Sumpen svæber,
 Hvor vinget Løve kunst for Ornen***) bærer.

Pludselig ved Herbergtrappen,
 Standser i sin Fart Gondolen.
 Luehed alt Morgensolen
 Brænder gjennem Reisefappen.

Dag ved Huset trange Stræde
 Til St. Marcus-Berden fører;
 Alt hvad her af Liv sig rører
 Dag og Nat er der tilstede.

Dag og Døel jeg der gjenfinder
 Herrers Flok med Bister grønne,
 Høie Tyrker, velske Skjønne —
 Alt hvad Stadens Liv forbinder.

Hid fra tusind skumle Gader
 Over Broer, paa Kanaler
 Folket tyer og sig husvaler
 I de kjølige Arcader.

*) En Malmøve modtog i sit Svælg i den despotiske Republiks Tid alle hemmelige Angivelser.

**) Blytagene, de berygtede Fængsler.

***) Den østerrigste.

Blandt Basilikernes Brimmel
 Travl fra Slot til Slot jeg iler;
 Her jeg mig blandt Folket hviler
 Under sydstjens Aftenhimmel.

Billedstænen glad jeg stued;
 Fast dens Rigdom Diet trætter:
 Titianer, Tintoretter
 Skjönt med livlig Dagglædes lued.

Rjølet af Lemonesaften,
 Paa Piaçetta ved Kanalen
 Lytter jeg til Følketalen
 I den maanelyse Aften.

Ved Paladset Guittarstrængen
 Sagte paa Altanen klinger;
 Munken hist Monstransen bringer;
 Længsel til Knæfald ringer Drengen.

Ved Paladset under Svalen
 Blinker Staal i Maaneglandsen;
 Munken standser med Monstransen —
 Næren pladsted i Kanalen.

Dødens Flygtning paa Gondolen,
 Bleg — liig Paduastudenten
 Hist i Maanestien paa Brenten' —
 Sorte Rappe slog om Rjølen.

Nattens Lys i Sky er soundet —
 Krokodillens Ridder truer —

Blodig Porphyrsoilen luer
 Hift, hvor Dogens Blod er rundet.

— Bort nu, bort fra Hertugborgen!
 Sidste Gang her Løven svinger
 Over mig de gyldne Binger —
 Særlynsstab! farvel imorgen!

Adria.

Ne med svanehvid Varm, med himmelblaat Vælte!
 Jomfru med søgrønne Loffer!
 Dronning fra Dybet!
 Deilige Havfru, Adria! dig har jeg stuet.

Huldstab svoer jeg dig ei, ustadige Skjønne!
 Længe dog holdt du mig fangen —
 Standsede Snekken,
 Sang i tre Nætter sølsomme Sange ved Stavn.

Lunefuld klang mig din Røst, du Dronning fra Dybet!
 Snart du skalkagtig mig vugged —
 Lullede i Drømme
 Flygtningens Sjæl, for vildt med Drøn mig at vække.

Snart du i Maanestien kom med venlige Toner;
 Da var der stille paa Dybet;
 Stjernerne tindred —
 Seilet henvist, Styrmanden slumred ved Roret.

Sjænt da toned din Sang om Pantheonstuplen,
 Hvælvet med Verdner i Dybet,
 Hvor under Foden
 Lindre de himmelfste Stjerner, naar Havfruen danser.

Snart du med Lyn hensoer paa vorende Bølge,
 Hæved med Latter i Stormen
 Slingrende Stemme,
 Sang om Dybets Palads af Dødningsknokler.

Lune dog var det og Spøg. Ei Sneffen du knuste:
 Mild du til Kysten henstød den,
 Mens du med Stormen
 Flygted i hvirvlende Sky og blinked i Lynglands.

Afsked med Italien.

(Aftest den 15de Juli 1819.)

Farvel, du Land med Trylleluft,
 Med Palmer og Drangeduft!
 Du Land, med store Oldtids Spor,
 Hvor Lauren ved Ruinen groer!

End hører jeg for sidste Gang
 De velste Toner's Efterklang;
 I Viinløvsalen gaaer jeg end;
 Men Velfland er dog farct hen.

Høit bruser Adria ved Strand;
 — Mig Boven har fra magist Land —
 Bring, Bølge, mit Farvel med dig
 Hift til dit Syblands-Himmerig!

Naturens, Konstens Paradiis!
 I Flugten sjunger jeg din Priis:
 Jeg saae din Regnbuefarve-Krands;
 Jeg stod i dine Stjerners Glands.

Jeg hviled i Plataners Ly;
 Jeg dromte under Pinien's Sky;
 I Alfes stille Sommerqvæl
 Med Glandsfuglsværmene fløi min Sjæl.

Fra høie Marmorborg jeg saae
 I Duft de Bjerge himmelblaae;
 Fra Dliegrenens Søilverblad
 De velske Rattergale qvad.

Hesperist Mø mig drog forbi
 Paa Mulen over Fjeldets Sti;
 Men over Fjeld og Bjerge blaae
 Mit Die høit mod Norden saae.

Derfra jeg kom; didhen jeg gaaer:
 Der blomstrer Hjertets stille Vaar;
 Der straaler Livets Kjærneglands
 Forklaret for den indre Sands.

Jeg saae dig, skjøne Avalun!
 Jeg hviled i din Favn' en Stund;
 Men ved din Trylleverdens Strand
 Sang Volgen om mit Fædreland.

Hist skal jeg sjunge glad om dig,
 Du Syblufts-Alfes Himmerig!
 Vort med din Lufstrøm lad mig flye!
 Min Sjæl boer under Nordens Sky.

Hist seer jeg mine Bjerge blaae,
 Hvor høie Nordhavsbølger gaae;
 Der Dal og Skov og Hav har Røst
 Med Gjenklang dybt i nordist Bryst.

Lig Guldglandsstrøm ved fremmed Strand,
 Flyer billedstjønne Drømmeland —
 Afsted, afsted! rul hen, o Strøm!
 Henslyv i Sang, du gyldne Drøm!

Gjenhilfen til Fædrelandet. *)

(November, 1819.)

Fra Middagens straalende Sommer
 Mod Midnat og Vinter den Reisende gaaer;
 Med Blomster af Sne i sit Haar,
 I Stormen med Sang han dog kommer;
 Han kiender og priser den balthiske Strand —
 Han hilser sit Fædreland.

Jeg drog over Bjerg, gennem Dale,
 Henrullet paa Rhinens og Liberens Strøm,
 Jeg svimled i herlige Drøm;
 Men, o! kunde Bjergene tale,
 Og Floderne nævne den Fremmedes Navn —
 De nævned mit Fødelands Navn.

Paa Simplons og Grimsfjels Høie,
 Ved Gletschernes Jis, paa den evige Sne,
 Jeg Stjerner ved Dag kunde see;

*) Efter nogle Maaneders Ophold i Wien, Berlin og Dresden, hvor især Billedgalleriet og det mig uforglemmelige Bekjendtskab med Digteren Ludvig Tieck forlangede mit Ophold, vendte jeg i den frembrydende Vinter 1819 over Hamborg tilbage til Danmark.

Dog stirred den Fremmedes Dø
 Fra Middagens Stjerner mod Midnattens Sol,
 Mod Nordens den trofaste Pol.

www.libtool.com.cn
 Her funkler i Natten min Stjerne,
 Hid peged magnetisk Nordvandrerens Stav:
 Her saae jeg — fra Heltenes Grav,
 Fra Romas Ruin i det Fjerne —
 Paa Kæmpernes Høie, ved Storhavets Strand,
 Din Skytsaand, mit Fædreland!

En Kæmpe, sneeløftet, han hviler
 Ved Hjerternes Skjold og med Røllen i Haand,
 Og nærmer sig Midnattens Aand,
 Fra Hjerternes Land den bortiler,
 Hvor Trostaben stander, en Kæmpe saa stor,
 Hvor Freden hos Kjærlighed boer.

Beslignet for evig du være!
 Beslignet og prisset blandt Riger paa Jord!
 Du Trostabens Fristed i Nord!
 Det Navn du evindeligt bære!
 Modtag nu og Sønnen, som, kjærlig og tro,
 Hos Fædrenes Grave vil boe!

Her vil jeg i Midnatten stande,
 Og lytte til Aanden og Strængene flaae,
 Og hvad i det Fjerne jeg saae,
 Hvad herligst henrev mig i fremmede Lande
 Skal Sjælen opflamme paa Kjærligheds Strand
 Til Dvad om mit Fædreland.

www.libtool.com.cn

Det øde Slot,

Eventyrdigt i fire Sange,

(Færdet 1821).

www.libtool.com.cn

Første Sang.

I dunkle Stov, ved Østersøens Bølge,
Der laae en Ridderborg i gamle Dage;
Vil did du til den grønne Brink mig følge
Og kalde det henfarne Liv tilbage,
Da skal du see hvad Krønsten maa følge:
Heelt sære Billeber du skal opbæge,
See Gjenfærd gjennem øde Haller svæve,
Og Blomster af Ruinerne sig hæve.

I hundred Aar den gamle Borg stod øde;
Paa Taarnets Kobbertag nu Mossen groede.
Hver Nat i Hallen hule Drøn der lode,
Og Ingen meer sig til dens Ly betroede;
Men udenfor de Mure, dunkelrøde,
Borgkastellanen uforstyrret boede:
Der, med sin Datter i den lave Hytte,
Han ene stulde Borg og Stov beskytte.

Et gammelt Ridderharnisk stod umærket
I dunkle Krog; det syntes sig at flamme
Ved Stue-Freden, mens, bag Seierværket
Af Træ og Sand, det skjulte mangan Skramme;

Om Martins Bryst det havde tidt forstærket
 De Christnes Muur mod Tyrkens Sværd og Flamme,
 Til Kirken havde Jorsalskampen givet
 Sit Ridbergods; nu eied han kun Livet.

www.libtool.com.cn

En Vinterqvæl ved Arnen Martin læste
 I Helgenhog. Den vakkre Gylla hørte
 Dpmærksom paa hvert Ord; foruden blæste
 Decemberstormen. Maanen sig tilslørte.
 Da løb i Skoven som en Lyd af Heste,
 En kraftig Haand ved Dør og Klink rørte,
 Og see! en Riddersmand indtreen i Stuen,
 Og bad om Ly og Plads ved Arneluen.

Den Gamle reiste sig; skøn Gylla bæved:
 End ei hun Riddersmandens Afsyn stued.
 — En Falk forlod hans Haand og glad henvæved
 Paa Pigens Skjød, af Vintertulden tuet; —
 Af barnlig Fryd nu Pigens Barm sig hæved,
 Og yndigt Jomfrukindens Roser lued:
 Sin Barndomsven Svend Halvor hun gjentjender —
 Med gylbne Sporer kjæf han nu hjemvender.

„Bestommen!“ — raabte Oldingen og krystet
 Ham til sit Hjerte — „skal jeg troe mit Die?
 Du lille Helt, som naaede mig til Brystet,
 Maa ordentlig dig nu til mig nedboie —
 Og Ridder! — nu! forgjæves ei forlystet
 Dig Heltesagn paa Oldtids Ræmpehoie.
 Kom! sæt dig ned! fortæl din djærve Fore!
 Hvo gav Dig Ridderslag og gylben Spore?“

„Vor store Konge“ — Halvor bly gjenmæled
 Og satte sig ved Arnen ned fortrolig;
 Paa Fyllas røde Kind hans Die dvæled,
 Og Hjertet slog mod Pantfret glad urolig —
 „Den Aand“ — vedblev han — „der som Barn besjæled
 Ved Krøniken mig i din stille Bolig,
 Den har mig gennem Kamp og Seir ledsaget,
 Og ei forgjæves jeg mit Sværd har draget.

„See! Fyllas Falt har trolig mig ledsaget
 Paa Land og Søs; nu troløst først den glemmer
 Sin Herre paa den Haand, som den opdraged;
 Dog lad den hvile der! som den, jeg gjemmer
 Hvert herligt Minde. See! jeg har medtaget
 Et Bytte fra Arconas hede Emmer:
 Til Fylla rev jeg dette Baand af Flammen,
 Da Svantevit i Støv og Gruus faldt sammen.“

Et gyldent Armbaand han den Jomfru rakte,
 Og vedblev fro om Rampen at fortælle
 Og Kongen, som i Gruus Arcona lagde:
 „Han og vor Biskop stod som Kullens Fjelde
 I Tordenveir — de Storm og Lyn foragte —
 De trodsed mægtigt Vindens Trolldomsvælde;
 Vel maae vi frygte Gud og Kongen ære:
 For dem nedstyrted Rylands Afgudshære.

„Den store Baldemar mit Liv tilhører;
 Næst Gud og Kongen jeg de Skjønne tjener;
 End Jngens Farve jeg i Skjoldet fører;
 Dog det — jeg haaber — Gud mig og forlener.

Jeg Orlov har til atter Benden rører
 Sig til en Dyft; saalænge vel jeg mener
 Vil Fader Martin Huusly mig tilstede
 Paa Ridder Brunos øde Riddersæde."

www.libtool.com.cn

Skjøn Fylla gyste; gamle Martin smileb:
 „Du Bovehals!“ — udbrød han — „Gast saalænge
 Jeg mindes kan, der Ingen trygt har hvilet;
 Til sligt et Huusly skal ei Halvor trænge.
 Er alle dine Frænder end bortilet,
 Din Faders Ben har end to Gjestefenge;
 Jeg seer, du gamle Benner ei kan glemme —
 Nu vel! saa vær da i min Hytte hjemme!"

„Taf!“ — svared Halvor — „intet Slot paa Jorden
 Er som dit Skovhuus smukt: her jeg gjenfinder
 Det gamle Bostab i den gamle Orden:
 Her hilse mig saamange kjære Minder —
 Dg, Fylla! hvor du rank og smuk er vorden!
 End, seer jeg, vintergrønne Krands du binder
 Dg ei ved Juletid Guds Søn forgiætter;
 Men Blomster i hans Tornekrone fletter."

„Det var ei godt, hvis ham vi glemte" — svared
 Den fromme Gubbe — „ja, Christ være lovet!
 Han baade Sjæl og Legem har bevaret:
 Med gamle Tro hver Nat vi her har sovet
 I Fred og Ro, mens du har vidt omfaret
 Dg Liv og Blod for Land og Ronge vovet.
 Siig hvad du saae af fremmed Stik og Sæder,
 Imens min Fylla Nadveren bereder!"

Nu Halvor satte Sværd og Skjold tilside;
Men Fyllas Haand det blanke Harnist løste —
Hans Nie salbt paa de Smaaafingre hvide:
Han bærende af lønligt Haab dem kyste.
Skjøn Fylla gif; — i hendes Vine blide
En Taare glindsed. — Halvor Lillid øste
Af Gubbens No: om Sorg ei her han drømte;
Fra Læben nu fortrolig Tælen strømte.

Dg han fortalte Alt, hvad ham var hændet,
Fra den Tid han, en liden Pilt, var draget
Af Fadens Huus: hvorlunde Vren blendet
Ham mangengang og henrev ham i Slaget
Til vild Bedrift; men Herren havde sendet
En trofast Ven ham under Baabenbraget,
Dg ved den norste Ridder Olafs Side
Han havde lært med Christensind at stride.

„Alt! denne Ven“ — han sukke — „er forsvundet:
Da vi fra Vendertoget kom tilbage,
Han til sin elskede Alvide stunded:
Til Fruerburet ileb han saa sage;
Men det var tomt, den gamle Bogter bundet,
Dg han fortalte under Suk og Klage
Hvorlunde trende Mænd ved Midnatstide
Var med den Jomfru dragne bort saa vide.

De havde baaret Riddersværd og Pantser;
Men bag Vistren bølget Riddingspanden
Dg ført den bundne No blandt skarpe Landser,
Trods hendes Graab, til deres Skib ved Stranden.

Jeg saae min Ven som uden Bid og Sandser,
 Paa læffe Vaad bortiled Ribbersmanden:
 Sin Brud han søgte paa den høie Bølge;
 Jeg stod tilbage, skulde ham ei følge.

www.libtool.com.cn

Han bort mig stødte. — Al, som død begræber
 Tre Maanedes jeg Vennen nu, hin gjæve —
 Jeg styrte mig med Pantser og med Klæder
 I Bølgen efter ham — jeg vilde leve
 Og døe med ham; »dig venter Liv og Hæder —
 Bliv!» — raabte han. — Jeg Vaaden saae bortsvæve,
 Og maatte ubønhørt tilbagesvømme,
 Mens han bortfoer paa Havets vilde Strømme.

Förgjæves har jeg paa en Sneffe siden
 Dmtumlet mig til fjerne Der og Lande —
 Jeg sandt ham ei. — Een Trøst jeg har, skjøndt liden:
 Hans Liig jeg ikke saae paa fjerne Strande;
 Maaskee vi samles end engang i Liden,
 Hvis ei, saa skal han visseelig dog stande
 Paa Evighedens Ryst og mig modtage,
 Naar jeg har fulendt mine Prøvedage.» —

Dybt Halvor fulted. Gamle Martin hæved
 Til Frelseren paa Korset fromt sit Die;
 I hvide Dienhaar en Laare bæved:
 »Bær lovet» — bad han — »Herre i det Høie!
 Du gav, du tog. — For mig er og bortsvævet
 De Faa, til hvem jeg kjærligst kunde hve
 Mit Hoved ved de vilde Verdensstrømme —
 Jeg kunde heller ikke til dem svømme.»

„D!“ — vedblev Halvor — „saa er kun de Sjæle,
 Som mig har elsket; Ingen har jeg hadet;
 Dog Een — hvi maa jeg ved hans Minde dvæle —
 Een har Guds Sol med sine Straaler badet,
 Som jeg har seet for Mørkets Magter knæle:
 Mit Sværd han døved; ei dets Dø ham fladed;
 Men, visstelig! han skal til Regnskab drages —
 Her — tænker jeg — skal Meget end opdages.“

Den Gamle spurgte stubsende: „Du mener?“
 „Den Ridder mener jeg, som her har Magten,
 Ham, i hvis Sold som Kastellan du tjener.
 Engang med ham jeg gik paa Nattervagten
 Ved Kongeleiren. — Kløgt hans Sjæl forener
 Med Vilddom — og som der i Bjørnebragten
 Han vankede om og sang i Maanestinnet,
 Det var som Hedningqvadet ham forblindet.“

„Han taled nu saa løndomsfuldt fortrolig,
 Men haaned fræk min Tro paa vor Forsoner
 Og gode Anders Samsund i Guds Bolig.
 Om underjordiske, forborgne Zoner
 Han mumled gaadefuld. Jeg blev urolig:
 Jeg syntes alt at høre Dybets Toner —
 Da saae jeg Lygtemænd i Mølmet flamme,
 Jeg saae ham knæle og en Formel flamme.“

„Da greb jeg til mit Sværd og ud ham kræved
 Paa Liv og Død. — „Du Daare!“ — han mig svared —
 I Herlighed du kunde have levet
 Dit hele Liv, hvis ei du var opfaret

Saa taabeligt: vi kunde have hævet
 En Stat i denne Stund; nu har du sparet
 Os for den Moie." Med de Ord han flyede —
 Og jeg var lam i Armen til det gryede.

„Men nu jeg kom ihu, at ingen Anden,
 End denne Ridder med de vilde Blifste
 Og Bjørnehjelmens trykket dybt i Panden,
 Forsvared Bendens grumme Afgudsstikke;
 Og da mod Svantevit vi slynged Branden
 Og Drerne, han rørte Haanden ikke,
 Men havde sig ved Tempeldøren stillet,
 Da Djævelen flygted fra det knuste Billede.

„Du har vel hørt" — vedblev han — „om den sorte
 Forunderlige Skikkelse, som svæved
 Igjennem Templet, da vi gjennemborte
 Hiin lede Afgud; fast hver Ridder bæved;
 Men da vi lukked Afgudstemplets Porte,
 Sig Ridder Bruno paa en Ganger bæved,
 Hvortil man ei i Verden Mage kjendte —
 Dens Mantel lyfte, og dens Dine brændte.

„En saadan Ganger, veed du, Bendens æred
 Som Svantevits; den Ingen turde røre,
 Undtagen Afgudspræsten, som den næred.
 Hvor nu den Ridder Bruno kan tilhøre,
 Det veed jeg ei; — selv Banret, som besværed
 Saa sælsomt os, og som vi tidt saae føre
 Til unaturlig Ræsen vilde Bender,
 Det har jeg seet i Ridder Brunos Hænder.

„For Kongens Raad jeg over Bruno klaged;
 Men blendende beviste han for Alle,
 At jeg mig, som en Drømmer, selv bebraged —
 Og han blev fritkjendt. — Himlen tør jeg kalde
 Til Vidne paa hvad Meer jeg har opdaget,
 Og vist engang skal Lys derover falde;
 Men først jeg vil hans øde Borg bestige:
 Den veed vel Meer, end Levende kan sige.“

Ru Halvor taug. Betænksom Gubben stytted
 Paa Haanden hvide Hoved; da indtraadte
 Skjøn Fylla og til Nabver Bordet stytted
 Med Halvors Hjælp. Hvergang hans Blifte naaede
 Den sagre Mø, hun rødmed og forbytted
 Lidt simple Hundsgeraad, og bly forraadte,
 At Lanterne fra Dønten sig forvilded.
 — De satte sig og bad og Hungren stilleb.

Og nu faldt Tælen atter paa den øde
 Forsaldne Borg og Brunoslægtes Leynet;
 Da svandt fra Fyllas Kind de Roser røde.
 Men Gubben taled: „End har Ingen slævnnet
 Ustraffet her til Vidnesbyrd de Døde;
 Men rædsomt de Formastelsen har hevnet,
 Hvergang en Vandrer Fod paa Vorgen satte
 I Haab om der at finde skjulte Stætte.

„Hvad jeg har hørt og seet, du skal dog vide,
 — Var det nu kun iasten ei saa silde!
 At drømme just om Sligt jeg ei kan lide,
 Og nødig jeg min Fylla stræmme vilde —

Du selv kan høre det ved Midnatstide,
 Hvor sælsomt i den øde Hal de spille:
 Du kan fra Vinduet i mit Gjestekammer
 See Lyset, som i Ridder salen flammer.

www.libtool.com.cn

„Dg vil du tans i Nattens Stilhed lytte,
 Du vist skal høre underlige Stemmer;
 Men vor dig ikke af min stille Hytte!
 Kun her du tryk den fjerne Lyd fornemmer.
 Hvorlunde de det gamle Bostab flytte
 Jeg tidt har hørt; dog Sligt ei Krigsmænd stræmmer;
 Men vel jeg græd, naar i Maaneglandsen
 Jeg saae de blege Skikkelser i Dandsen.

„Det Syn jeg ei fordrager: lybløst svæve
 De op og ned i hvide Dødningsklæder,
 Dg, glidende som Stygger, de henvæve
 I lange øde Hal; Hvo da indtræder
 I deres Samfund, han vil neppe leve
 Til Sol staaer op. — Men siig, hvad fattes Eder?
 I sidde der saa blege og henstirre
 Mod Gluggen hist; — hvad Syn maa Jer forvirre?“

„Jeg saae et Ansigt, Fader!“ — Fylla stammed. —

„Jeg saae det ogsaa“ — svared Halvor, rolig,
 Dg over sin Forbauselse sig stammed —

„Bliv ved! med det Syn er jeg alt fortrolig:
 Det har alt eengang før min Sjæl opflammet
 Til at udforste denne Aandebolig.
 Det blege Dvindebillede er forsvundet:
 Hun saae, jeg havde rigtigt Veien fundet.“

„Du taler underligt“ —, den Gamle svarede —
 „Du har dog aldrig Samfund med de Døde?“
 „Nei, — Fader Martin! men jeg har erfaret
 Heelt sære Ting, som Gaa i Verden møde:
 I Drømme har him Dødning aabenbaret
 Mig Ting, hvorved jeg maa af Harme gløde;
 Dog end i Mulm jeg samler halvt iblinde —
 Lys skal jeg først i Brunos Haller finde.“

„Nu vel!“ — tog Gubben Ordet — „saa jeg hindrer
 Ei meer dig i dit Forsæt, bjærve Ridder!
 — En vigtig Drøm jeg altid vel erindrer
 Og følger Binket, hvis det kun ei strider
 Mod Gubdomsloven i mig. — Herligt tindrer
 Dit Dø, Halvor! og som der du sidder
 Med Haanden paa dit Sværd, du ret mig huer:
 Med dig er Gud, om Helved saa dig truer.“

„Med Gud i Sind og Mandemod i Barmen
 Vi vel tør gaae en Mandehær imøde;
 De Skjønne har jo Krav paa Ridderarmen,
 De være levende! de være døde!
 Følg Binket da! — Maaskee i Baabenlarmen
 Du bedre stod, end i de Haller øde;
 Dog her jeg ei tør holde dig tilbage —
 Men nu jeg agter selv dig at ledsage.“

„Nei“ — svarede Halvor — „nei, du brave Gamle!
 Bliv du hos Fylla! gaaer kun trygt til Hvile!
 Jeg skal ei uden Lys i Matten samle:
 Jeg seer en kjærlig Lebestjerne smile

Hvorhen jeg gaaer; jeg kan dens Straaler samle
 I Hjertets dybe Kammer og bortile
 Var det saa gjennem Dybets Flammebølger —
 Min Barndomsstjerne med sit Blind mig følger.”

www.libtool.com.cn

Han saae paa Fylla, og hans Blikke lued;
 Men Diet hun nedsløg — og veg — og bæved,
 Og nu for førstegang en Ring han stued
 Paa hendes Haand; en rædsom Tanke svæved
 Frem for hans Sjæl, og svimlende han grued;
 Men da han atter vilde sit Die bæved,
 Han saae ei Fylla. Ene med sin Jammer,
 Hun sad og græd saa saare i sit Kammer.

Og Halvor sank i gamle Martins Arme:
 „Siig — flammed han — „har Fylla sig trolovet?
 Du tier — svar mig!“ — „Ja, det Gud forbarme!“
 — Den Gamle suktes — „i mit gamle Hoved
 Jeg kan det aldrig saae — men maa ret harme
 Mig over det: her er for Meget vovet.
 Hun aldrig elsket ham, men gav dog efter —
 Gud veed, jeg stred imod af alle Kræfter.”

— „Hvem er det? Gamle! — hvad er det du siger?
 Hun elsker ei! — saa være Himlen takket!
 Hvem er det?“ — „Jeg vil haabe dog, han sviger
 Sit Løfte selv — hvad han har foresnaftet
 Det arme Barn, veed Himlen: hun undviger
 Mig stedse naar jeg spørger. — Han har slaffet
 Saa vide om alt længe; al! desværre!
 Du vel ham kender — det er Borgens Herre.”

„Hvad! Ridder Bruno?“ — Halvor streg og blegned
 „Ja“ — sukked Gubben — „Gud til Godt det vende!
 Det seer heelt broget ud.“ — Fast Halvor segned
 Til Jorden ved de Ord. — „Han eie hende!“
 Nei“ — svøet han — „nei, mit gode Sværd har hegnet
 Om Ustyld før; dog vil end Jorden brænde
 Os under Foden nu — vær rolig, Fader!
 Ei for sliig Ridning Fylla jeg forlader.

„Jeg elsker hende: Fyllas rene Billede
 Har som en Barndomsengel mig ledsaget,
 Naar jeg i Verdensvrimslen mig forvildet;
 Det har mig atter til din Hytte draget.
 En Slange, seer jeg vel, har her sig stillet
 Imellem os; dog Drmen har ei naget
 Den fagre Lillies Rod: den har kun truet —
 Jeg raster ei, før jeg dens Braad har tuet.

„Om Fylla mig kan elske, veed jeg ikke;
 Men frelse hende fra en Riddings Arme,
 Det vil jeg, om saa aldrig hendes Blikke
 Til mig skal lue stjønt i Elskovsvarme.
 Min Ridderhandske vil jeg Bruno stifte“ — —
 „Ak! Halvor!“ — sukked Gubben — „i din Harmes
 Du glemmer, at hun selv ham jo har givet
 Sin Ed og Tro: den løses kun med Livet.“

— „Min Gud! hvor kunde Fylla det? — O Fader!
 Rask hende hid! — selv maa hun mig det sige —
 Hvis hun den Ridder elsker, som jeg haver,
 Jeg aner List og Svig her uden Lige.

Dog, Fader! vogt dig, at du ei oplader
 Din Læbe om min Elskov! — jeg maa vige
 Tilbage, til min Himmel sig opklarer,
 Er nu kun hendes Ridder og Forsvarer."

www.libtool.com.cn

"Kom, følg mig!" — svared Martin og oplufted
 Den lille Dør til Fyllas Soveslammer:
 Der laae hun, knælende, og bad og suktes;
 De Kommende hun saae ei i sin Jammer.
 De gule Loffer nedhang — Taarer sluktes
 De fromme Himmelsøines milde Flammer:
 Hun bad om Kraft til Hjertet at betvinge,
 Og taus det tunge Offer at fuldbringe.

"Mit Barn!" — udraabte Gubben — "kan du følge
 For mig, hvi her i Løn din Taare rinder?"
 Angst foer hun op; med Haarets gylbne Bølge
 Hun skjulte grædende de blege Rinder:
 "D!" — suktes hun — "lad mig min Skjæbne følge!
 Jeg tie maa — en Ed min Læbe binder."
 "Jeg veed alt No!" — lød freidig Halvors Stemme —
 "Græd ikke, Fylla! al din Sorg du glemme!"

Hvormeð end Ridder Bruno dig har truet,
 Frygt ei hans Magt! den skal som Styggen svinde!
 For ham, jeg seer, dit Hjerte aldrig lued;
 Ved ingen Trubsel han din Haand skal vinde."
 — Brat Halvor taug; thi gjennem Bindvet stued
 Et Glimt han atter af hiin hvide Dvinde,
 Som bønlig til det øde Slot ham vinked,
 Hvor Lyset alt i Riddersalen blinked.

Han gik og rusted sig til Nattetoget;
 Et Blik til Fyllas Dør hans Manddom hærbed:
 Den dunkle Bei ham tyktes blomsterbroget,
 Og Synerne han vented usforfærdet.
 Han rustet stod; dog end han savned Noget:
 Et misligt Baaben her ham tyktes Sværdet —
 Da greb han Billebet med Tornefrandsen:
 „Følg du mig!“ — bad han — „gjennem Dødningsbåndsen!“

Han aabned Døren. — Hvor han vandre stulde,
 Var mørkt som i en Grav. Vildt Blæsten fused;
 Da saae han lynsnar gjennem Stoven rulle
 En ildrød Karm; den rasked forbi Huset
 Til Slottet op, det øde Løndomsfulde,
 Og Gnisterne fløi efter den i Gruset.
 Det sære Jldspor Riddersmanden fulgte. —
 Og Stoven snart i Nattens Mulm ham dulgte.

Anden Sang.

Mens Halvor gik med Sværd og Kors til Borgen,
 Hvor gaadefulde Varflers Bink ham kaldte,
 Sad fjernt paa Læsøes Kyst, nedtrykt af Sorgen,
 En Riddersmand, med Haand paa Sværdets Hjalte;
 Af Bølgen kasted did den samme Morgen,
 Sin Skjæbne han den gamle Præst fortalte,
 Hvis gjeftfrie Tag for Stormen ham beskytted.
 Den Gamle passed Lampen taus og lytted.

Den Ridder — Olaf var, hiin fromme brave
 Ulykkelige Helt, hvem Halvor troede
 Forlængst nedsjunken mellem Dybets Grave;
 Med sænket Hoved end hans Livsblomst groede:
 Sin Brud han havde søgt paa fjerne Have;
 Men tause Bølgerne ei efterløde
 Det mindste Spor, og ingen Stjerne viste
 Ham Glimt af Haab, indtil han her forliste.

Han var en Trønder, stærk som Klippelandet;
 For Glettens fagre Mø hans Hjerte banked;
 Men fast som Dobre han i Rampen standed
 Og Vrens Blad til Elfsblomsten sanked;
 Han trofast havde Sind med Benner blandet,
 Og over Balen han ei ene vanked:
 Som David og som Jonathan tilsammen
 Stod han og Halvor altid først i Flammen.

Hans Rinder blusfed som hans Sjæl i Striden,
 Dog, krigserfaren, han hvert Sværdslag maalte,
 Mens Dannerhelten, som ham stod ved Siden
 I Himmelpantsret, som en Jomfru straalte.
 Nordmandens Loffer mørknet var af Tiden,
 Hans faste Arm et større Glavind taalte;
 Dog nødig han den lyse Yngling savned,
 Men tidt ham som en Broder kjær omsavnede.

Nu sad han, hvilende den høie Pande
 Paa trætte Ræmpehaand; i Heltens Dø,
 Det store, dunkle, mørke Tanker stande
 Heelt sørgeligt: sin Stjerne seer han høie

Sig mod dens Nedgang: Danmarks grønne Strande
 Ei værned Englen meer, den rene, høie,
 For hvem næst Gud han havde stridt og levet —
 Forladt, hun fjernt i Røverhænder bæved.

www.libtool.com.cn

„D!“ — sukker han — „har de dig dræbt, Alvilde!
 Hvi har du mig da ei et Barsel givet?
 Det skulde mig ved denne Angst dog stille,
 Og da afsluttes vift for mig og Livet;
 Dog nei, du lever end! din englemilde
 Din rene Sjæl har du vift ei opgivet
 For Morderhaand: tidt Dolle før dig trued;
 Men Morderen blev lam, naar han dig stued.

„Ja, Gubbe!“ — vedblev han — „den Mø, jeg søger,
 Jeg alt som Barn af Røverhaand har revet.
 Om hendes Stamme skal i gamle Bøger
 En sælsom Hændelse der være skrevet:
 I Brunos Ridderborg — hvor nu det spøger,
 Som man har sagt — har hendes Fædre levet.
 Ved Svig er den berøvet dem og hende,
 Derfor forfølges hun af Morderfvende.

„Hun af sin ædle Slægt nu er den sidste
 Og har end Krav paa Gudsset og paa Borgen,
 Som Ridder Brunos Stammefader vidste
 Sig at tilrane; derfor hendes Morgen
 Saa styfuld var. Tidt efterstræbt med Liste,
 Hun for sit Liv dog ofte glemte Sorgen,
 Men stoled fromt paa Herrens Haand foroven
 Og gik tidt ene, sorgløs, om i Skoven.

„Da jeg drog bort til Kamp for Broderlandet,
 Da gav hun mig sin Tro og dette Bælte —
 Deri hun har med kunstig Haand indblandet
 Heelt mangan Daab af fromme Christenhelte;
 Med det jeg har i mangan Dyst bestandet,
 Det styrked mig, naar Liv og Blod det gjældte,
 Ved det du drog mig af den dybe Bølge —
 Det skal engang mig under Mulde følge.

„Men hun — af! hun er borte. — Gode Gamle!
 Du ynkes, troer jeg, ved en Fremmeds Klage —
 D! skulde jeg hvert ædelt Træl dig samle
 Af hendes Liv og Afsyn, hele Dage
 Jeg kunde tale, dog du vilde samle
 Skinde og ei Billebet modtage
 Saa reent, saa skjønt, som for min Sjæl det svæver,
 Som det i Verden rører sig og lever.

„At! hvis de brune Pletter nu“ — han suktes —
 „Alt smuldbred i en Grav — af! var nu Diet,
 Det dunkle, sjælefunklende, alt luffet,
 Og Rinden mod den høie Varm nedbsiet —
 D! hvi har Bølgen da mig ikke vugget
 I Dødens Blund og sidste Vnsle føiet!“
 — Han taug. Den Gamle røstes ved hans Smerte
 Og trøstede med milde Ord hans Hjerte.

„Vel kjender jeg ei Elfskøns Fryd og Dvaler“
 — Tilfidsst han sagde — „jeg har tidlig fæstet
 Mit Die til den Sol, som aldrig daler,
 Har Verden som en eenlig Pilgrim gjeftet —

Forgjeves du mig Dvindestjønhed maler:
 Kun ham, som for os Alle blev korsfæstet,
 Jeg saadan kan min hele Sjæl hengive,
 At brændende den vil fra Jord sig rive —

„Dog derfor ei mistkjender jeg hos Eder
 Den høie Kjærlighed for rene Dvinde,
 Som Ridderaanden gjennem Verden leder
 Og med sit Rosenbaand til Himlen binder;
 Men naar de briste, disse Rosenhjæder,
 Det tyktes mig et Varsel just, der minder
 Om Roserne, som, nærmere Guds Throne,
 Omblomstre evigt Herrens Tornekrone.“

„Ti stille, fromme Fader!“ — Olaf svarede —
 „De Himmelroser jeg vel og skal finde:
 For mig har og en Gud sig aabenbaret,
 Og ham jeg glemmer ei for Mand og Dvinde;
 Dog Straalen, som min Vandring har opklaret,
 Du aldrig saae, og seer den ingensinde.“
 Han taug. Ved Bedepulten Præsten knælede.
 Paa Arelstjærset Olafs Dine dvælede.

Det stundede alt mod Midnat. Præsten bændede
 Sin Gjeft paa Sovelamrets Bænk; da bændede
 Det haardt paa Porten. — Ridderen hensesæntet
 Sad i sin Sorg. — Men Præsten ene vændede
 Af Døren ud, at see Hvo ham vel stændede
 Saa seent Besøg. (Hans Huusfolk just var sanktet
 Til Bryllupsgilde fjernt ved Dens Ende:
 De kunde først ved Gry tilbagevende.)

Han aabned Porten. See! da kom ham trende
 Formummende og stærke Mænd imøde,
 Bød Tausshed ham, med dragne Sværd ihænde:
 „Bølg mellem Døden flux og Guld det røde!“
 — Løb deres Ord — „Du har de Villkaar tvende:
 Om vi skal Sværdet i dit Hjerte støde,
 Hvad heller du til Kirken os vil følge
 I denne Stund — og sværge det at følge.“

— „Hvad skal jeg der?“ — „Ei derom nu du spørge!
 Sværg eller dø!“ — „For Døden ei jeg bærer,
 — Den Gamle svared — „Dog jeg først maa sørge
 For Sjælen: den kan dø, om jeg end lever;
 Om hvad I vil af mig, jeg vel maa spørge.“ —
 — „Hvad mod dit Embed strider Ingen kræver;
 Kun maa du sværge, at det dulgt skal blive:
 — En Døende du Sacrament skal give.“

„Nu vel! ved Gud og Christ det være svoret!
 Jeg kjøber ei mit Liv med nogen Brøde:
 For maatte I mig have gjennemboret —
 Af Dødsfrygt ei, og ei for Guld det røde
 Jeg gjør min Pligt“ — „Ei! flynd dig, Præst! ved Thoret
 Vi vente dig: med Ralk og Dist du møde
 I denne Stund! men hvis din Ed du bryder,
 Dit Hjerteblood i denne Time flyder.“ —

De Bolds mænd gif. — Alene Præsten træder
 I Huset ind. Paa Sovebænken stille
 Hans Gjest nu blunded. Præsten taus bereder
 Sig til sin Gang — sin Ed han holde vilde. —

Nu drog han paa de hvide Messeskæder,
 Tog Rosenkrandsen, Kalken og den lille
 Forgylbte Duff i fromme Haand — og fatted,
 Mens ængstelig han gik — og Døren lukked.

Paa Kirkestien tidt han sig besinded
 Og standsed ofte, men gik ei tilbage;
 Nu saae han, der et Lys fra Choret skinned,
 Dog end han kunde ingen Sjæl opdage.
 Ved Sacristiet seer han Nøglesindet
 I Døren hænge; den foer op saa fage:
 En prægtig Riddermand imod ham træder —
 For Altret staaer en Mø i Sergekæder.

„Forret dit Embed!“ — lod en rædsom Stemme —
 Til Nigen Riddermanden Præsten førte;
 Et dæmpet Gul han syntes kun fornemme —
 Et Flor den tause Sørgende tilslørte.
 Forsigtig, saae han Svend, som Ridder, gjemme
 Sit Afsyn vel; de taug og ei sig rørte;
 Men, truende, de dragne Sværd fremviste
 Ved Siden af en foribetruffen Riste.

For Altret nu den tause Dame knæler,
 Og Præsten hende Sacramentet rækker;
 Dog, mens han ved den tunge Pligt end dvæler
 Og fromt sin Arm mod Frelsens Himmel strækker —
 Op Olaf farer, brat af Angst besjælet
 Til uvis Daad: en rædsom Drøm ham vækker —
 Han griber Sværdet, styrter ud iblinde
 Og seer hvor Fallerne i Kirken sinne.

Han styrteb did, og som han Foden satte
 I Kirkens Dør, han Ridder Bruno kjender
 Paa Rustningen — og synes alt at fatte
 En rædsom Løndom her; han Diet vender
 Mod Alteret, og i de Straaler matte
 Han Præsten seer, som nu sin Gjerning ender,
 Og Pigen, som, beredt til Død, sig hæver
 Og mod den aabne Riste taus henbæver.

Alt slynge Morderne de blanke Sværde
 Og vente Ridder Brunos Binf — da fløved
 Just Dlaf's Sværds slag ham den brede Herde —
 Og brølende han vælter sig i Støvet.
 Det Sværds slag mægtigt Svendene forfærde;
 Mod dem foer Ridder Dlaf, uforsærbet —
 Rkæf, Præsten greb den faldne Ridders Klinge,
 Skjøndt Gubben neppe mægted den at svinge.

En Morder faldt; de Andre Flugten toge,
 Og nu den Skjønne Sløret rev tilside:
 Snart Barm mod Barm to glade Hjerter slog —
 Alvilde stod ved Ridder Dlaf's Side.
 I salig Fryd de neppe Aande droge,
 Paa Rinderne randt Glædestaarer blide,
 De priste Gud; men nu en Røst de hørte —
 Paa Gulvet Ridder Bruno end sig rørte.

„Forbind mig!“ — streg han — „skal jeg da forbløde?“
 „Ha lever du end? Ridning!“ — Dlaf svared
 Og vilde Sværdet i hans Hjerte støde;
 Dog Kjendens Afmagt nu hans Liv bevared —

„Lev“ — sagde Olaf — „til du mig kan møde
 I aaben Kamp! er end du ikke faret
 Til Helved alt, din Stund dog vist skal komme —
 Tænt paa din Sjæl nu, til din Frist er omme!“

www.libtool.com.cn

Dg nu forbandt de Ræmpens Saar og førte
 Ham til en Braa, hvor, pleiet og forvaret,
 Til Eder kun han Hedningtungen rørte:
 Paa Sneffen flur hans Svende var bortfaret,
 Men nu Alvilde, tryk og glad, afflørte
 Den hele Riddingsdaad og aabenbarede
 For Præsten, ved sin elste Ridders Side,
 Hvad Nød og Trængsel nys hun maatte lide.

Bortflæbt af Ridder Brunos Leiesvende,
 Hun smægted længe først i eenligt Trængsel;
 Da endelig selv han traadte frem for hende,
 Hans Had forvandlede sig til Elstovslængsel,
 Dg Ræmpen hende gav de Vilkaar tvende:
 Med ham at leve — eller døe i Trængsel.
 Det sidste Raar hun valgte ufortrøden,
 Bad kun om Herrens Sacrament før Døden.

Det negted vel Tyrannen ei den Fromme;
 Dog først med Dødens Gru han vilde strække
 Den svage Mø — men Trublerne var tomme:
 At hun fra Dødningsristen skulde række
 Ham Haanden, naar alt Haab om Liv var omme,
 Det ventede end til sidste Stund den Frække;
 Hvis ei — var Risten aaben, Graven rede,
 Dg Tiden maalt, hvori hun maatte bede.

„D!“ — hvistled hun og sank til Olafs Hjerter —
 „Min Sjæl var alt hos Gud i Himmerige;
 Dog tænkte jeg paa dig og paa den Smerte,
 Du maatte lide, som ei saae din Pige
 Paa Jorden meer, og alt hvad jeg begjerte,
 Var kun endnu dig et — Farvel at sige;
 Jeg syntes alt fra Jorden mig at svinge —
 Da hørte jeg dit Riddersglavind klinge.

„Og nu jeg viger aldrig fra din Side:
 Hvorhen du farer, jeg dig tro vil følge.
 Kan jeg end ei, som du, med Sværdet stride,
 Dit Hjerter jeg med Skjoldet dog kan dølge;
 Jeg paa min lille Nordbark let kan ride,
 Jeg ræddes ikke for den dybe Bølge:
 Har jeg min Tro og Kjærlighed dig givet,
 Saa vil jeg nu dig følge gjennem Livet.“

„Du Elskelige!“ — Olaf fro gjenmæled
 Og Armen henrykt om den Skjønne slynged —
 „Mens, bedende, paa Gravens Rand du knæled,
 Jeg i mit Blund dig til et Brag saae flynget:
 Dit høie Blik paa Himlens Stjerner dvæled;
 Men mig en qvælsfuld Aelse betynged;
 En Engel vist mig til din Frelse førte —
 Nu har jeg dig — vor Elstov Himlen rørte.

„Alvilde! see! — her staaer en Herrens Tjener“ — —
 — Joer Olaf fyrigt op — og Brudens Rinder
 Blusfærdigt rødmed: „ikke saa jeg mener“ —
 Hun hvistled ømt — „et Løfte strengt mig binder:

Det maa opfyldes, før jeg mig forener
 For Altret med dig; nu dit Ord mig minder
 Om Ringen paa min Stammemoders Finger —
 Med den jeg først Betsignelse dig bringer.

www.libtool.com.cn

„Min Fader gav et Bud mig, da han døde,
 Og, visse! jeg skal det ei forsømme:
 Hans Ord mig som en sølsom Gaade løde;
 Men det var aabenbaret ham i Drømme:
 Jeg ved hans Fædres Slot, det gamle, øde,
 Opsøge skulde hendes Grav, den sømme,
 Ulykkelige Moder for vor Stamme —
 Der skulde jeg Betsignelse annamme.

„Af hendes Haand jeg skulde først modtage
 Min Brudering —, saa varsled han i Døden.
 Derpaa jeg tænkte tidt i gamle Dage;
 Det faldt mig ofte tungt paa Sind i Nøden:
 Derfor — jeg troede — veg fra mig tilbage
 Betsignelse og Held, mens Morgenrøden
 Alt paa min Elskovshimmel Roser strøede —
 Fordi min Lykke dog var hos den Døde.“

Den Gamle studsed. Ridder Olaf sukked:
 „Velan! saa først jeg Ringen med dig søger!
 Din Slægtbog er underligt tilluftet;
 Men — hvad der ogsaa staaer i Stjæbnens Bøger,”
 Endnu blev ei din Stammes Lys udsluftet,
 Skjøndt det i dine Fædres Haller spøger.
 Hvad Løndom ogsaa der i Mørket hviler —
 Din Stjerne klarlig gjennem Natten smiler.

„En Ven jeg har“ — vedblev han — „som jeg gjerne
 Gav Dage af mit Liv for at gjenfavne;
 Han søger mig maastee nu i det Fjerne,
 Ham vil jeg nødigst ved min Lykke savne;
 Maastee til ham din lyttelige Stjerne
 Mig ogsaa leder! tidt paa Bal og Stavn
 Vi Døden sammen under Dine stueb,
 Og tidt han tog det Sværdslag, som mig trued.“

„Om Halvor taler du“ — Alvilbe svarede —
 „O! han skal ogsaa mig en Broder være“ — —
 „Men“ — afbrød Præsten dem — „alt er bortfaret
 Den halve Nat; nu vil jeg Omsorg bære
 For mine Gjesters No. Gud har os sparet
 Forunderligt: — lad først os til hans Ære
 En Takkepsalme sjiunge fro tilsammen!
 Og saa vil jeg udslukke Arneflammen.“

„Ja, fromme Fader!“ — svarede de og hæved
 De glædesvømle Blikke mod det Høie —
 Fra rene Hjerter Hymnetoner hæved,
 Og Andagtstaarer tindred i hvert Øie.
 Til Gud i Himlen vist de Toner svæved
 Og maatte alle Engle smaa fornøie.
 — Nu sluktes Lampen i hiin Præstebolig,
 Og over liden Ø laae Natten rolig.

Tredie Sang.

www.libtool.com.cn

Ved Midnat Ridder Halvor stod ved Hallen,
 Hvor Mennesker i hundred Aar ei leved.
 — Igjennem vildfomt Mulm hans Bei var falden:
 Af Valgen flux han havde Sværdet revet. —
 End Alt var tyft; da hørte han en Rallen,
 Som af en Døende, og langsomt svæved
 Hiin blege Dvinde ham forbi og fulted —
 Han kraftig Borgens gamle Dør opluffed.

Han vandred ind; men der var taust og øde,
 Og sine egne Fodtrin kun han hørte;
 Fra Bindvet foer ham Lysten koldt imøde,
 Og Maanen sig i Skyer tæt indslørte.
 Han raved frem og maatte brat opstøde
 En tilluft Dør; der Skiffelser sig rørte
 I Mørket underligt og hvileb sagte;
 Det var som paa hans Bryst et Bjerg sig lagde.

Han vilde tale; men hans Møst var bundet,
 Og intet Ord fra Læben kunde trænge:
 Som tidt, naar i urolig Drøm han blundeb.
 For hvert et Skridt han maatte sig anstrenge;
 Dog stedse videre han fremad stunded.
 Det surred om ham — vilbt han tumled længe —
 Da saae han pludselig ved Maaneglandsen
 Blandt tusind Skiffelser sig midt i Dandsen.

De lange Hænder efter ham udstrakte
 Og vinked ham og svandt og kom tilbage.
 „Hvad vil I mig?“ — han endelig frembragte
 Og kunde nu med Møie Aande drage —
 Da syntes ham, de løe og hvisted sagte;
 En Haand ham vilde Sværd og Kors fratage;
 Men fast han holdt; Et Fadervor han tænkte —
 Nu raft han Ridderhalens Dør opsprængte.

Han træder ind — men standser brat og gruer:
 Ved lange Bord sad taust i Pantferklæder
 Vel hundred blege Mænd; hvert Die stuer
 Med matte Dødningsblif paa ham, der træder
 Saa dristig blandt dem ind. — En Lampe luer
 Svagt over dem. — Om Styrke Halvor beder —
 Han hæver atter Blikket, uforfærdet,
 Og læner sig med rolig Kraft til Sværdet.

Dyb Rummer saae han i hvert Afsyn præget,
 Og underligt det Syn hans Hjerter rørte:
 Det gyldne Bæger ei de Døde qvæged,
 Og ei de det til blege Læber førte;
 Stift saae de paa ham; Ingen sig bevæged,
 Og ingen Lyd af Aandebdrag han horte.
 Til Murens Villeber han Diet vender —
 Og der han alle Ridderne gjenkjender.

I samme Orden de paa Muren hængte,
 I gamle, støvede, forgylbte Kammer,
 Som de ved Bordet sad. Et Sul sig trængte
 Fra Halvors Bryst: paa denne Verdens Jammer

Dg Herlighed, som paa en Drøm, han tænkte;
 Som vakt af Blund i Gravens Sovestammer,
 Han stod henslyttet til de Dødes Rige
 Dg saae den store Salighed bortvige.

„Stir ikke længer paa mig saa, I Døde!“
 — Saa løb hans Røst i Hallen — „jeg besværger
 Jer ved den Gud, som selv sin Søn lod bløde
 For vore Synder! hvad der end afværger
 Jer Hedenfart — hvorfor I end maae bøde
 Saa rædsomt her — ved dette Kors besværger
 Jeg Eder, i det Navn, hvorfor jeg knæler!
 — Siig, hvorfor fredløst I paa Jorden dvæler!“

Med disse Ord han knælende udstrakte
 Mod Dødningsridderne vor Frelzers Billede —
 Da sluktes Lampen, Synet svandt, og sagte
 En Stemme hvisted: „fly! — du har forvildet
 Dig fra din Verden. — Den, som hid dig bragte,
 Jeg myrdet har. Er hendes Sjæl formildet,
 Dg hendes Støv i hellig Jord forvaret —
 Da vorder Brunoslægstens Nat opklaret.

„Jeg Stammefader var til disse Mange,
 Som her du saae; min Blodstyd dem begaved
 Med syndigt Guds: derfor de her maae gange
 Til hun — og til hver Bruno er begravet.“
 Saa hvisted huult det i den mørke, lange
 Forladte Ridderaal, og Halvor raved
 Død, hvor den Røst kom fra. Den var forstummet.
 Ved Bindet havde han et Glimt fornummet.

Der gik han hen; — blegt Maanens Straaler spillede
 Fra Rudens Spindelsgæve ned i Hallen. —
 Der stod han for en gammel Ridders Billede,
 — Det selv af Elde var fra Muren falden —
 Det grueligt den Gamle stod fremstillet:
 En Rynke faldt saa dybt paa Pandestallen,
 Som om et Rainsmærke den betaguet;
 Men Iken i det vilde Blit var blegnet.

„Ha, Bruno!“ — udbød Halvor — „jeg gientjender
 Dit Afsyn her — var det din Stammefader?
 Hos dig den samme vilde Glød end brænder,
 Som selv i Døden ei din Slægt forlader.
 Maafste du deres Synderregning ender —
 Udsletter du den, naar dit Blod den hader?
 Ha! kan jeg disse Dødningsblitte tyde,
 De fræve Blod — mit eller dit skal flyde!“

Med fast Beslutning Halvor gik tilbage
 Til rustne Borgport; der han otter stued
 Den røde Rarm med Lynets Hart bortjage,
 Og gjennem Stoven Rarm og Heste lued.
 Den svandt — og i de Maanestraeler svage
 Han gik til Hytten, hvor end Fylla grued
 For Halvors Liv og ængstelig ham farned;
 Nu treen han ind — og Mø og Gubbe farned.

— Da Sol oprandt, ved stille gjennem Stoven.
 En Ridder med sin Falk og saae fornøiet
 Paa Solens gyldne Flammespil i Beven:
 Hans Brynie funkled, himmelblaa, som Diet

Snart saae han som i Himlen ind forvooven,
 Dg snart han Hovedet tilbagebøied
 Diden, hvor Martins Hytte var forsvundet,
 Dg hvor endnu den skønne Folla blunded.

Det Ridder Halvor var, som vilde spare
 Sig for at rødme ved en Affedstaare.
 — Kun Martin havde seet sin Gjest bortfare
 Dg prift hans bjærve Ridderfærd heelt saare. —
 Han til sin Konge foer, at aabenbare
 Sin hele Id, og bede ham udfare
 Krebsdommere og Holmangs-Ret tilstede
 Med Herren til det øde Riddersæde.

Men Bruno alt fra Den var bortveget,
 Hvor førstegang han i sit Liv var blegnet.
 — Den stærke Svantevit ham havde sveget
 I Helligdommen, som Guds Engle hegned. —
 Dog snart var ved hans Konster Saaret læget,
 Dg dybt i Bland hans Vogtere hensegnet;
 Fri, ved et Blus han sine Evende vinked.
 — Nu fjernt paa Rylands Kyst hans Landse blinked.

Hvor han foer frem, heelt lysteligt han leved:
 Hans Bjørnehjelm paa mangan Strand var frygtet;
 De rene Mær for hans Elskov bæved,
 Dg rige Rjebmandsfneffe for ham flygted.
 Paa Ristingstog hans Skib som Røvfugl svæved;
 Hver dristig Søhelt kjendte ham af Rygtet:
 Hans Banner altid ham til Seier førte,
 Dg paa hans Skimmel intet Sværd ham rørte.

Paa lodne Bryst han en Alrune gjemte:
 Med den han mægtig skarpest Glavind fløved;
 Med den han kunde tryk med Døden skjemte;
 Med den han Statte fandt og Sanger døved.
 Men i sit vilde Overmod han gjemte
 Hvad Sjælen til sin Salighed behøved:
 Han fulgte sine Fædres Fodspor trolig,
 Men undveg deres dunkle Syndebolig.

Dog, at hans Slægt med ham ei skulde svinde,
 Fast paa hver Kyst en Brud han sig udkaared;
 — Han aldrig kunde Dvindehjertet vinde,
 Med Runens Magt han Mange dog bedaaered.
 Skjøn Gylla troede sikkest han at vinde
 Med tvungen Ed: hans Ring hun havde baaret
 I trende Somre alt og lønlig gruet
 For Faderen, hvis Liv hiin Bildmand trued. —

Til Bruno fløi paa Rylands Kyst nu Rygtet
 Om Ridderen, som ham til Holmgang stævned;
 Han saae nu, han fra Guds og Væres flygted,
 Hvis flux han den Formastelse ei hevned;
 Med sin Alrune intet Sværd han frygted,
 Og da man Ridder Halvors Navn ham nævned,
 Han kom ihu hiin Nat ved Kongeleiren —
 Han fuos af Harm og rusted sig til Seiren.

Til Brunos øde Slot i Aftenglandsfen
 Red Ridder Olaf ved Alvildes Side.
 Sin muntre Nordbaf standseb hun i Dandsen
 Og Tommen slap af Hænderne, de hvide,

Mens, nynnende, hun fletted Blomsterfrandsen
 Af Vintergrønt og Immorteller blide,
 Om Ribbersmandens Drnehjelm den slyngeb,
 Og glad sig paa sin lille Nordbak gyngeb.

www.libtool.com.cn

„Min kjælle Olaf!“ — sagde hun — „jeg vilde
 En bedre Seiersstrands dig gjerne bringe!
 Lad disse Vinterblomster nu afbilde
 Den Elskov, som ei Storm og Frost kan tvinge!
 Nu skal ei Vaar og Vinter os adskille,
 Til vi tilsammen os fra Jorden svinge!“
 Saa talte hun. Han dybtbevæget smilede,
 Og kjærlig fro hans Haand i hendes hviled.

De fremad red. Heelt Solen alt var dalet.
 Fulbmaanen smukt paa Heltens Skjold nebbblinked
 Og viste Druen, som der stolt stod malet,
 Og hvem en Dragekamp i Flugten finked. —
 Nu om den gaadefulde Ring de taled,
 Da saae de fjernt en Skikkelse, som vinked:
 En Dvinde syntes det, i Klæder hvide;
 Først Gangerne det saae og sprang tilside.

Snart Skikkelsen forsvandt — og kom tilbage —
 Den sælsomt mellem Stovens Stammer svæved.
 „Lad mig din Nordbak her ved Tøilen tage!“
 — Led Olafs Ord. — Alvilde tang og bæved.
 „Jeg tænker, vi den rette Bei nu drage“ —
 Bedblev han og alvorlig Blikket bæved
 Til Skikkelsen, som stedse fremad vinked.
 Nu klart i Maanestinnen Slottet blinked.

„Min Dlaf!“ — hvisteb sagtelig Alvilde —
 „Heelt underligt jeg vorder her tilnøde;
 Saaledes var mig tidt, da jeg var lille:
 Mig dunkle Billeder for Die fode
 Om saa at ride gennem Stoven silde
 I Maanestien — hist Haller ubeboede,
 Og her et venligt Syn, som foran svæver —
 Mig synes, nu ei først jeg det oplever.

„Det er mig som hiim Skygge jeg skal hende —
 O! var det hende, om hvis Grav vi lede!
 — Kom! lad os stige af og følge hende,
 Og Gud om Lys i denne Stumring bede!“
 Nu steg de af, bandt Gangerne til tvende
 Riimfrosne Egestubbe — og fremstred
 Nu Haand i Haand, til Skiftelsen bortsvæved,
 Hvor en Ruin blandt Mos og Græs sig hævde.

Brat standseb de. „Kon her det skulde være?“
 — Løb Dlaf's Røst — „Jeg vil min Fattel tænde
 Og foran dig i dette Mørke bære.
 Stol kun paa mig, hvis Noget skulde hændes!
 Næst Gud, har jeg mit Sværd, det gamle, kjære —
 Dog det er nok, naar Fjellen klart vil brænde!
 Ei Sværdet her mistænteligt skal blinke,
 Hvor os slikt venligt Billede maa henvinde!“

Alt Fjellen blussede. Mo og Ridder steg
 Ned i Ruinen; dybere de glede
 Bed hvert et Trin — snart alle Stjerner vege,
 Og i en dunkel Hvælving de fremstred.

— I Gruset Gårbeen sig blandt Drme snege,
 Og længe ravede de omkring dernede,
 Til Fatteløstianet i en Krog dem viste
 En gammel sort, halvsaammenfalden Kiste.

www.libtool.com.cn

Forsigtig, Olaf Laaget tog tilside
 Og taus med Fællen over Risten lyfte:
 Der laae i Klæder, fine, lilliehvide,
 En Kvinde med et Barn. — Alvilde gyste;
 Men snart hun saae fortrolig paa det blide,
 Det fromme Ansyn. — „Ei du ved dem ryste!“
 — Advarede Olaf — „saa de saammenfalde —
 Lad os nu gaae og Menneſter hidsalde!“

„Min arme Stammemoder!“ — Pigen suktes
 Og saae en rødlig Plet paa hendes Pande —
 „Saa har en Morderhaand dit Livslys slukket!
 End ei paa hellig Grund dit Liig maa stande!“
 Med Taarer hun sig over Risten bakked,
 Og maatte sælsomt Faderordet fande:
 I hendes Haand — af Fingren paa den Døde —
 Medfaldt en Ring, med Stene dunkelrøde.

Og idetsamme faldt den blege Kvinde
 Med Barnet sammen og var Afte blevet.
 Heelt synderligt det Pigen faldt paa Sinde,
 Som først den Døde nu ei længer leved;
 Dog nu hun glemte trofast hendes Minde:
 Som levende, det kjære Billede svæved
 For Die hende, kjærlig, mild og rolig,
 Som nys hun laae der i sin dunkle Bolig.

„Min Brudgom! see!“ — Iod rørt Alviddes Stemme —
 „Den Ring, mig her min Stammemoder rakte,
 Jeg paa din ædle Ridderhaand vil gjemme:
 Med den jeg først Betsignelse dig bragte;
 Og, visseelig! du skal dens Kraft fornemme
 Ved hver din Daad — saa mig min Fader sagde —
 Saa sagde nys mig hiint forsvundne Billed,
 Da Trostabsringen i min Haand nedtrilled.“

Ved Risten, andagtsfuld, den Ridder knæled
 Og svoer, til Døden hiint Klenod at bære;
 Til sælsom Daad dets Kraft ham alt besjæled:
 Han løstet Støvet op, det helligtffjære;
 Med Risten paa sin Skulder, ei han dvæled;
 Men, til de Dødes Fred, og Herrens Vre,
 Han i det naabne Borgkapel den satte:
 „Her“ — sagde han — „de trygt kan overnatte.“

Nu efter fuldenbt Bært han rolig standed
 Og søgte om et Ly i Midnatsstunden
 Til sig og til sin Brud: — „Jeg veed ei andet“
 — Han Ordet tog — „end Slottet her i Lunden;
 Men det staaer nu i hundred Aar forbandet
 Og øde — der er vist ei Fred til Blunden,
 Skjønbt dine Fædre trygt i gamle Dage
 I Herrens Fred sov under disse Tage.“

„Der tør jeg ogsaa hvile“ — svarede rolig
 Den fromme Mo — „men først i Ly vi drage
 De arme Gangere, at de fortrolig
 Med os kan hvile under lune Tage!“

De hentede dem, og i den dunkle Bolig
 Hensatte dem, hvor fra de svundne Dage
 Var Spor af Krybberne i Gangerstalden.
 Selv vandred de nu Haand i Haand til Hallen.

www.libtool.com.cn

Der overalt var taust og mørkt og øde.
 Foran med Falken Riddersmanden lyfte;
 Saa huult hans Trin i støvet Hal gjenløbe,
 Og hemmeligt den hjætte Nø dog gyfte.
 Kun Billeberne saae hun af de Døde;
 Men det var nok til hendes Sjæl at ryste:
 Paa Muren de i Hjelms og Pantser stode
 Med fremstrakt Fod, og Diet vilbt opløde.

De stynede sig forbi. — Et Gjestekammer
 Modtog dem med sin Pragt fra gamle Dage:
 Der hang og Billeder i gyldne Rammer;
 Paa Bordet stod trearmet Lysestige.
 De tændte Lys og slukked Falkens Flamme;
 Et Silkeforhæng Slaf drog tilbage —
 Et prægtigt Leie vinked her den Trætte:
 „Hvil der, Alvilde! jeg vil hift mig sætte.“

Saa talte han. „Men det er koldt herinde
 — Bedblev han — „og du skjælver, min Alvilde!
 Du reder har med kolde Nordenvinde;
 Fra Hermelinet end du ei dig stille!
 Hift ligger Bed; snart Kulden skal forsvinde
 Og Flammen lystigt i Raminen spille.“
 Han tændte Blus. Nu sad de længe rolig
 Og varmed ved Raminen sig fortrolig.

Ved Døren derpaa Ribberen sig satte,
 Med Sværdet ved sin Side, mens Alvide
 Paa Leiets hviled ud de Lemmer matte.
 Hun luffet Diet alt, og det var stille;
 Men Ribberen saae taus paa den forladte,
 Hensvundne Glands, med Lanker, fromme mælde;
 Men oftere dog Blikket henrykt ilede
 Til Silkeleiet, hvor den Skjønne hviled.

De hvalte Dienbuer var nedstemte;
 De røde Læber rørte sig i Drømme;
 Den hvide Haand i Lofferne sig glemte,
 Og rigt nedbrulled Haarets sorte Strømme
 Og skjulte Evanebarmen. — Helten glemte
 Sig ubevidst i Længsler, elstovssomme —
 Da løb et Bulder — Olaf greb til Sværdet —
 Alvide før fra Leiets op, forfærdet.

Et gammelt Maleri de saae i Støvet:
 Det ud af Muren med en Steen var faldet.
 „D!“ — sagde Olaf — „det dit Blund har rovet:
 Du skulde slumret til jeg paa dig kaldet.“
 „Af!“ — svarede hun — „Det Drøn just overdøved
 En deilig Sang, hiint døde Barn mig lalled —
 Klart lyser Maanen — lad os dog betragte
 Det Billede, som af skjønne Drøm mig vakte!“

De reiste Billedet — og saae og kjendte
 Det Afsyn noie: „See!“ — Alvide fatted —
 „Saaledes hun i Risten nylig vendte
 Sit Afsyn mod os; men da var det luffet,

Det milde Die — ei som her det brændte
 I Andagtsflammer; al! den Id er slukket,
 Som forðum her saa fromt dit Blik besjæled" — —
 — Alvilde for sin Stammemoder kneled.

www.libtool.com.cn

Men Dlaf saae, at hvor hiin Steen var glebet
 Af Muren ud, et Pergament fremraged;
 Han tog det frem, og, mens Alvilde væded
 Med Taarer Billebet, han fro opdaged
 En Skat, hvorom man kunde have ledet
 I hundred Aar og ei for Lys den draget:
 Det var et Skrift om Fædrene, som døde,
 Alvilbes Slægt og gamle Brunos Brøde.

End tans han stirrer paa de gamle Skrifter,
 Da synes han en Puslen at fornemme
 I Ridder salen. — Pigen Farve flifter —
 Da hvister lydeligt saa huul en Stemme:
 „Jeg gaaer herfra: de blodige Bedrifter
 Skal nu ei mere Rattens Mørke gjemme;
 Men lad ei Morgensolen her dig finde!
 Imorgen skal en blodig Dag oprinde.“

Saa Barselfstemmen løb — og usfortøvet
 Drog Ridder Dlaf med sin Brud fra Vorgen.
 Af Billebet hun først bortvifted Støvet;
 For Pergamentet Dlaf mest bar Sorgen.
 Nu Gangerne de deres Ro berøved,
 Og — førend Hanen goel og det var Morgen,
 Med Møen med sin Ridder gjennem Stoven
 Og saae paa Himmelslysene foroven.

Fjerde Sang.

www.libtool.com.cn

Da Morgensolen farved Eodans Bølge,
 Gled Kongesnekken stolt paa sølvsblaae Bande;
 Heelt mangel Ridder saae man Kongen følge
 Og glindsende i Staal paa Stavnene stande.
 De hvide Seil fast syntes Havet dølge;
 Ved liden Holm i Øresund de lande.
 Den store Baldemar paa Kysten traadte;
 Til Skuldrene ham de hundred Hjelme naaede.

Men ved hans Side stod i Bispeklæder
 En Helt, saa stor: — om hvide Messchage
 Hang over staalgraat Pantser gyldne Kjæder,
 Og, vant til Sværd for Hjordens Fred at drage,
 Den store Hyrdestav han bar med Hæder.
 Ret som to Kæmper fra de syvndue Dage,
 Gik Baldemar og Absalon ved Stranden;
 Dog herligt funkled ogsaa Riddersmanden.

Blandt hundred Riddersmænd kun to man stued
 Paa Gangerne de blanke Landser svinge:
 Som Diet blaa den Enes Brynie lue;
 En Fald udbredte over ham sin Binge;
 Den Andens Mafyn vilde og rædsomt trued:
 Hans store Slagsværd høstes langt fra Klinge —
 Hans Ganger snyste Ild — dens Dine brændte —
 Og Brunos Bjørnehjelm hver Ridder kjendte.

Nu om en steensat Slette Kreds de flog.
 Høit Luren klang, og en Herold fremstanded.
 Først Ridderne de blanke Glavind drog
 Og borede dem til Skankestegn i Sandet.
 Kredsdommerne paa Stene Sæde toge;
 En talrig Skare udenfor sig blanded.
 Fra Kongestenen Dannerkongen vinked,
 Og Alle tang, da Gyldensceptret blinked.

„I Herrens Navn!“ — løb høit Heroldens Stemme —
 „Skal her i aaben Holmgang Sværdet dømmes
 Og enten Ridder Halvors Drb bestæmmes,
 Som Løgn, og her hans Hjerteblob udtømmes,
 Hvad heller hele Verden skal fornemme
 Af Ridder Brunos varme Hjertestrømme,
 At uretfærdigt Guds hans Sjæl betynger,
 Og at han som en Ridding Sværdet flynger.

„Og nu i Kongens Navn jeg Eden kræver
 Af Eder Begge, som til Holmgang stedes:
 At Ridderloven troe I efterlever,
 At Verdens Dom ved Svig skal ei misledes —
 At Ingen her fortryllet Bærge hæver,
 Men at I ei vil kæmpe anderledes,
 End det hver tro og ærlig Ridder sommer —
 Saa sandt som Gud nu mellem Eder dømmes!“

„Jeg sværger!“ — raabte Halvor og oprakte
 Mod Himlen høit sin Haand — „forbandet være
 Jeg her og hift, hvis jeg vil eftertrage
 Med Løgn og Svig min værste Fjendes Vre!

Jeg Ridderloven i min Kamp skal agte,
 Skjendt ei den Mand kan Riddernavnet bære,
 Som har med Vold en ædel Jomfru sættet,
 Og som har Mortets skumle Magter giestet" —

www.libtool.com.cn

"Dg jeg ved Himmel sværger og ved Helved" —
 — Tog Bruno Ordet — „at mit Sværd skal knuse
 Dig og hver Ridning, som ei ræd har skjælv
 For at bagvasse mig. Du skal ei knuse
 Et Haar paa dette Hoved." Høit nu hvælved
 De sorte Dienbryn sig; af sin Gluse
 Foer Bredens Jldstrøm; vildt hans Skimmel knyste,
 Dg Helvedsflammer i dens Rine lyfte.

Høit Luren klang; i Luften Landsen brusste,
 I Halvors Skjold den med et Brag sig hesteb;
 Han rev den ud, og flur hans Landse fuste
 Mod Brunos Bryst, men sank til Jord afkræftet.
 De sprængte sammen. Brunos Slagsværd knuste
 Alt Halvors Hjelm, og hvert et Hug bekræfted,
 At han med Trolddom stred. Kjæl, Halvor flammed
 Dg stred fortvivlet — men hans Sværd ei rammed.

Han kasted Skjoldet, og i begge Hænder
 Han Sværdet tog og sprængte mod sin Fjende;
 Han, blødende, af Harm og Blussel brænder,
 Dg rasende han hugger til iblinde;
 Men Brunos Skimmel greb med stærke Lænder
 Det Sværd, som ingen Trold meer kunde binde;
 Som Glar den knased det — og ufortøvet
 Hug Bruno til, og Halvor laae i Støvet.

Hoverende, alt Ræmpen Sværdet hæver,
 Vil i den Faldnes Hjerteblob det bade —
 Men Ridderne ham standse; — ængstelig svæver
 I Luften Halvors Fald. — Dødsstille fald
 Kredsdommerne. — Men Ynglingen end lever.
 „Kan intet Staal da Ridder Bruno slæde?“
 — Løb Kongens Ord. — „Hans Ganger“ — Halvor skammed —
 „Var Svantevits: — hans Trolddom har mig lammet.“

„Ha! den Betydning“ — Bruno svar — jeg hevner
 I denne Stund paa Hver, som end tør nære
 Slig daarlig Mistro: Fod mod Fod jeg stævner
 Til Kamp paa Liv og Død hvem det skal være,
 Som Ridder Bruno end en Ridder nævner
 Og fræk angribe tør min Ridderære.“
 Med disse Ord han fra sin Hingst sig stiller
 Og sig med draget Sværd i Kredsen stiller.

Rast hæver Halvor sig, hvor stærkt han bløder,
 — End i den venstre Haand han Sværdet slynger —
 Med freidigt Mod han atter Ræmpen møder;
 Men Hjelmen Heltens Hoved nu betynger —
 Han vakler, og Heroldens Raab ham nøder
 Til at forlade Kredsen. — See! da gynger
 En Vaad mod Rysten, og i Pantferklæder
 En Ridder med sin Skjonne Hæl fremtræder.

Paa liden Nordbat sig den Jomfru synger;
 Paa staalgraa Hingst sig tumler Riddersmanden:
 I Solens Glands hans gyldne Harnisk klinger;
 En Drnehjelm omstraalet Helteparnden.

Med Krebsen flux sin Ganger han fremtvinger
 Dg raaber: „standser! — her kan ingen Anden
 Med større Stiel i Rampen Bruno møde:
 For Dlaf's Sværd maa kun den Ridning bløde!“

www.libtool.com.cn

Af Harmen Bruno snøs. — For Kongen traadte
 Nu Ridder Dlaf og ærbødig rakte
 Ham Pergamentet hen, som klart forraadte
 Hvad ingen Dødelig for Lyset bragte. —
 „Nu skal den Ridning høste som han saae!“
 — Løb Dlaf's Røst — „forlængst jeg ham undsagde;
 Men han undveg; — nu Hevnens Stund er kommen:
 Nu med mit Sværd jeg æfter ham til Dommen.

„I denne Jomfrus Navn, hvis Liv og Ære
 Han har forfulgt, hvis Borg hans Fædre raned
 Ved Daaden, som dem blodig maa besvære
 I Døden — og i hendes Navn, som baned
 Mig Bei til denne Londons dunkle Sphære —
 Ja for den Dødes Fred, hvis Gjenfærd maned
 Mig til sin Stammes sidste Stub at fælde —
 — Jeg kæmper nu, skal tusind Liv det gjælde!“

„Ha!“ — raaber Bruno — „har du ogsaa hentet
 I Helved selv Beviis for hvad du siger —
 Jeg negter det — stod det med Blod end prentet —
 Dg ei et Haarsbred fra min Ret jeg viger;
 Kun Sværdet dommer her: kom! — jeg har ventet
 Dig længe alt, du, som saa driftig higer
 Med Døden for min Arm!“ — Nu Kongen vinker —
 Flux Gnift paa Gnift fra Sværd og Pantser blinker.

Beemodig, hører Halvor Baabenbraget:
 Han havde kjendt sin Baabenbroders Stemme
 Og frydet sig. — „Er Seiren mig frataget,
 Til bedre Haand Gud vilde den vel gjemme —
 Mig“ — sukker han — „et Trolldomsværk har slaget:
 Alt Giften i mit Blod jeg kan fornemme;
 Af, Dlaf! for dit Liv nu kun jeg gruer:
 Jeg gjerne døer, naar først din Seir jeg stuer.“

Men den var uvis: hvert et Slag bortfløver
 Et Stykke af hans Rustning; dog han rammer
 Selv vældig, naar han slaaer, og Bruno døver
 Ei Sværdet denne Gang; thi helligt flammer
 Paa Dlafs Haand Alenobet, som berøver
 Alrunen Kraft og hver en Trolldom lammer:
 For Dødningringen Mørkets Magter flyede,
 Og Bruno til sin egen Kraft nu tyede.

Dog den ei ringe var: en bygtig Kæmpe,
 Endnu han stod, foruden hine Magter,
 Som havde lært ham Gjendens Magt at dæmpe
 Ved Konster, som hver ærlig Helt foragter;
 Ei blev han ræd, og ei han foer med Lempe:
 Han efter Dlafs Hjerteblood kun tragter —
 Han har alt Hjelm og Skjold og Pantser knuset;
 Nu strækker Dlafs Sværdsflag ham i Gruset.

Fro Seierherren sig paa Sværdet hviler;
 Men, som besat, nu Brunos Skimmel fnyser:
 Den løs sig river, bider, slaaer og iler
 Mod Riddermanden — af dens Strube lyser

Et Blaared Klamme — Svælget den opspiler
 Og styrter over ham. — Hver Ridder gyser;
 Men Olaf Sværdet i dens Strube støder —
 Den styrter brat og Hedderstrømme bløder.

www.libtool.com.cn

„Ha!“ — flammer Bruno — „saa er du og faldet!
 Saa farer jeg ubevnet da til Hjelved!
 Nu vel! saa viid da“ — døende han lalied —
 „For mig har Evers Himmel ei sig hvælvet;
 Dog den jeg kan undvære.“ Nu han ralled
 I Dødens Kamp, og Alle tang og stjælved;
 Men Olaf takter Gud og sig bortvender —
 Ved Stranken han den blege Halvor kender.

Alvilde har alt Heltens Saar forbundet;
 Men bleg, som han, hun staaer nu ved hans Side.
 Hun saak til Olafs Bryst. „Du Geir har vundet!
 Nu kan jeg døe“ — saa taler fromt den blide
 Dødblege Halvor — „først jeg dog har fundet
 Min Ven igjen og seet ham freddig stride
 Endnu engang; men aldrig meer vi vandre
 Nu Haand i Haand til Geiren med hverandre.“

„Saa har du alt dit Vanesaar modtaget?
 Min Ven! min Halvor!“ — sorgsuld Olaf sukked.
 „Ja“ — svared han — „et Trolldomssoerd har slaget
 Mig med sin Gift — snart er mit Die lukket —
 Mod værre Fiende har jeg aldrig draget
 Mit Ridderssoerd — dog før mit Lys er slukket,
 Jeg kan dig Tak for denne Verden sige —
 Ved for min Sjæl og mød mig i Guds Rige!

„En Bøn opfyld mig, naar jeg dig forlader!
 Den Falk, du seer her sidder ved min Side
 Og i mit Blod saa forrigfuld sig bader,
 Lad den nu ikke slagre bort saa vide,
 Naar jeg er død! — dens Slægt vel nu den hader,
 Og ingen anden Herre vil den libe;
 Dog hun, som gav mig den, vil den modtage:
 Den hende minde vil om fordums Dage.

„Om Halvor vil den ogsaa hende minde:
 Om ham maaskee hun stundom til den taler,
 Naar ene i sit Kammer hun er inde
 Og seer hvor Solen ned bag Slottet daler.
 Maaskee vil da en Beemodstaare rinde
 Paa Fyllas Kind — naar sig mit Billeb maler
 I Skyen fjernt for hendes fromme Die —
 Min Ven! vil du i denne Bøn mig sœie?”

„Ja!“ — sukkeb Olaf — og Alvilde vendte
 Sig bort og græb. Paa Bennens Skulder lagde
 Beemodig Olaf Haanden — der det brændte,
 Det dybe Saar. — „Hvad sœer mig?“ — Halvor sagde,
 Og livligt atter Diets Ild sig tændte —
 „Hvo var det, som mig denne Lindring bragte?
 Jeg føler ikke Giften — Smerten viger —
 Krist Blodet atter til mit Hjerte stiger.“

Bed Ringens Kraft var Trolddomsgiften veget
 Fra Halvors Saar, og han var uden Fare.
 Glad stod han op — og sølte sig alt læget;
 Men Ingen kan det Underværk forklare.

Sin Ven han favner, inderlig bevæget,
 Og talter Gud, som end ham vilde spare
 Til mangen herlig Ridderfærd og Glæde.
 Af Fryd Alvilde jubler og maa græde.

www.libtool.com.cn

— Alt Ridder Bruno ved sin Gangers Side
 Var lagt i Hoi og, som en Hæbning, jorbet.
 Til Stranden saae man Ridderflaren stride
 Med stille Alvor. Kongen sig afgjorde
 Det gyldne Sværd: „med det du saae mig stride
 Saa mangen Gang“ — tog han til Olaf Ordet —
 „Din Nordmandshaand vil det med Hæder føre:
 Til Minde om idag det dig tilhøre!“

Han rakte Helten det, og, glædessvimmel,
 Nedkæled Olaf for sin Konges Fødder.
 „Dg du, som Bruno med sin vilde Skimmel
 Saa hjæl modtog! af samme Ild du gløder;
 Du ogsaa er en Stjerne paa min Himmel:
 Vær dette Skjold, naar du min Fjende møder!“
 Saalunde Kongen sig til Halvor vendte;
 Han knæled, tang, og Heltetinden brændte.

„Dg du, haarfagre Mo!“ — nu til Alvilde
 Den store Konge taled — „du modtage
 Nu dine Fædres Borg! lad fromme milde
 Bellsignelser Forbandelsen bortjage!
 Lad Messer læse aarle der og silde
 Til der er Fred! og lev ret skjønne Dage
 I dine Fædres Haller med din Ridder!
 Til dig jeg afstaaer ham i Fredens Tider!“

Saa talte Kongen, og Alvilde bød
 Verbød sig og rørt sin Tal ham yded.
 — Paa Snellen snart igjen han stod ophøiet
 Og læned sig heelt kongeligt til Spydet.
 Nu tabte sig den liden Holm for Diet;
 Snart paa sin Nordbal sig Alvilde fryded:
 Mod Ovel paa Bei hun til sin Borg mon ride
 Ved Dafs og den glade Halvors Side.

Til gamle Martins Hytte Halvor førte
 Det lyttelige Par. Den Gamles Die
 Opklared sig, da Brunos Fald han hørte;
 Paa Fyllas Afsyn agted Halvor nøie.
 Nu hun ei mere ham sin Sjæl tilslørte:
 Han elstovsfro seer Varmen sig ophøie
 Og Roserne paa hendes Rinder gløde —
 Rørt i hvert Blit sig deres Sjæle møde.

Glad Helten sank til hendes Fod og sagde:
 „D Fylla! lad din Ridder nu bekjende
 Hvad Løndom Himlen i mit Bryst neblagde,
 Da, pantserklædt og taus, jeg stod hifshenne,
 Og denne Fald du mig til Afsted bragte!
 Om jeg endogsaa drog til Verdens Ende,
 Dit Billeb maatte i min Sjæl dog blive —
 Til sidst du vilde mig og Hjertet give!”

„Ja” — flammed Fylla — „nu jeg tør det sige:
 — Ei meer hiint rædselsfulde Baand mig binder —
 Du kunde aldrig af mit Hjerte vige;
 Men nu først Skyggen mellem os forsvinder.”

„Velsign dem evig! Gud i Himmerige!“

— Den Gamle bad — mens Fyllas hede Rinder
Bed Halvors Varm sig skjulte; Gubben hviled
Sin Haand paa deres Hoveder og smilede.

www.libtool.com.cn

Dg næste Dag for Alteret de stode;
Bed Siden Dlaf med Alvilde stande.
De tvende Par hinanden ei forløde,
Dg skjönt sig deres Elskovsrandse blanded.
Tilsammen de i Martins Hytte boede,
Mens Borgen luttret blev med Bievandet
Dg fromme Messer læstes for de Døde;
Men da oplivedes de Haller øde.

Alvildes fromme Stammemoder hviled
Nu tryk i Graven. Intet Gjenfærd rørte
Sig meer paa Borgen. Lyflens Stjerner smilede
Nu over dem, og munter Sang man hørte,
Hvor før med Rædsel Vandrerens bortilede.
Snart Baaren kom og Liv og Lyft medførte:
Forneden Blomster, Fuglesang foroven —
Føer Riddersmænd og Fruer gjennem Skoven.

Den trætte Pilegrim med Fryd henstued
Til Borgen, hvor det giestfrie Lag ham vinkede,
Dg naar uvenlig Tordenstø ham truede,
Paa Slottet venligt Velkomsthægret klingede;
I Aftnens Glands det som et Fæstslot luede,
Dg tidt, naar Stjerner over det nedblinkede,
Sod paa Altanen Riddersmænd og Fruer,
Dg Harpen toned under Stjernebuer.

www.libtool.com.cn

Nettelsjer.

Fjerde Bind.

Side 228 Linie 5 et læs en.

Femte Bind.

Side 34 Linie 5 udflydlig læs udflydligt

- 39 — 1 nu fun l. fun
 - 71 — 8 Riffen l. Effen
 - 89 — 10 mulig l. muligt
 - 101 — 9 f. n. , l. !
 - 144 — 4 tilgibt l. tilgibt
 - 179 — 12 Vi l. vi
 - 187 — 2 faaer l. faae
 - 189 — 11 f. n. fionnr l. fionne
 - 195 — 4 f. n. Frystelig l. Frystelig
-

www.libtool.com.cn

Bernhard Sev. Ingemanns

www.libtool.com.cn
Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Sjette Bind.

(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reibel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

www.libtool.com.cn

S a m l e d e

Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Sjette Bind.

**(Ahasverns eller Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog.
Smaadigte (1819—1832). Folger Panske.)**

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

www.libtool.com.cn

Fortale.

De toende lyriske Sagndigte, Ahasverus, eller Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog *), og Folger Danske**), som indtage det første og sidste Afsnit af dette Bind, ere at betragte som individualiserede Fremstillinger af saadanne i Folketphantasen optagne Mytebilleder, hvori en Folkarakter og en særegen national Aand symbolisk afspejles sig.

Sagnet om „Jerusalems Skomager“, eller „den evige Jøde“, hiin uløselige Ahasverus, der siges haanlig at have bortstødt Frelseren fra sin Dørtærstel, da han vilde hvile der paa Veien til Golgatha, og som derfor fredløs og hjemløs maa gaar gjennem Verden, til den forklarede Messias paa Verdens yderste Dag kommer tilbage, som dens Dommer — dette høist poetiske, dybt tragiske Sagn har man med Frie betragtet som et sjænt og gribende Symbol paa det stedse omvarende og fredløse Israels Folk, der først ved Dagens Ende vil finde Fred og Hvile i den Frelsens Aabenbaring, de forkastede. Sagnet kan neppe efterspores lenger

*) Første Gang udgivet under sidstnævnte Titel 1833.

**) Første Gang udgivet 1837.

tilbage i Tiden end til det 13de Aarhundrede. I Abbed Caroli Memorabilier fremstilles det med et trohjertigt Vidnesbyrd om hiin evige Jødes formeentlige Tilstedeværelse i Sachsen, og en vis Dudulaus Westphaler har endog saa ladet Ahasverus stifte i Kobber paa Titelbladet til sin Beretning om ham. Historisk Personlighed er tillagt hiin tragiske Sagnhelt i Mathaus Paris's engelske Historie saavelsom i en lærd Relation om Ahasverus af Georg Haged, hvortilmod flere Lærde med ligesaa megen Alvor og Iver have bestridt hine Beretningers Sandhed, navnlig Pfeiffer, Diefenbach, Bültinger, Basnage, Thilo og Schulz i hans Dissertation „de Judæa non mortali“, saavelsom Herman Suden og Jacob Schudt, hvis „Judische Merkwürdigkeiten“ (Frankfurt und Leipzig, Anno MDCCXIV) indeholde omstændelige Beretninger herom.

Den Alvor og Hefthighed, hvormed denne Sagnhelts Tilværelse baade er bleven paastaet og bestridt, synes tilstrækkeligt at godtgjøre, hvor dybt Billedet af hiin tragiske Skikkelse har trængt sig ind i Phantasien hos flere Nationer gennem Aarhundreder. Digterne have heller ikke kunnet lade hiin evige Vandrers gaar dem ubemærket forbi. Goethe har et Sted (jeg erindrer ikke hvor) omtalt Sagnet med aabent Blik baade for dets poetiske og symboliske Betydning, uden at han dog synes at have fundet nogen Form til dets Behandling *). Frantz Horn har ladet den evige Jødes Skikkelse fremtræde i en interessant Novelle, for derved paa en gribende Maade at forsoner Læseren med Dødstanken, dog uden

*) I Goethes Werke, Stuttgart und Tübingen 1880, 31 B. p. 5 nævnes et umeddeelt Fragment „der ewige Jude“, men som synes at have været af polemisk Natur.

at opfatte Sagnbilledet i dets hele omfattende nationale Betydning. Eugene Sue har nylig fremdraget „den evige Jøde“ igjen i en Roman, hvori Forfatteren dog, uden væsentligt Hensyn paa Sagnets Betydning, kun har benyttet Traditionen som Middel til Udviklingen af en Kamp mod Jesuiterne og et Forsvar for de lavere Stænders Rettigheder. Ingen Digter har imidlertid dog seet hiin gamle Sagnhelts forstenede Afsyn uden at gribes deraf. Som Behjæl for Spas og Satire har Sagnet om Jerusalems Skomager vel oftest været grebet; men den tragiske Humor og den dybere Livsironie harmonere upaatvivlelig langt mere med dets Grundkarakter, end det Lune og den Skjemt, der ikke spiller over en bevæget Sjæls Dybder.

Den Naade, hvorpaa Ahasverus-Sagnet her er behandlet, som fragmentariske Udbrud gennem forskellige Tidsalder af hiin fredløse Vandrers Stemninger, med Antydelse af hans (og i ham hans Nations) aandelige Udvikling gennem Tiderne og med en Aandse om den Sandhed, han med sit Folk gennem atten Aarhundreder forgjeves vil undflye og fornegte — vil maaskee ikke savne Gjensklang, hvor den stufede Sandhedsforskning og Livets dybere Alvorskampe engang har fremkaldt Stemninger af sympathetisk Natur med hiin hvileløse Verdensbetragters.

Ligesom den evige Jøde repræsenterer sit Folks Aand og Karakter i dets Udlandighedstid gennem de Christelige Aarhundreder og, trods al Kritik af Sagnets Historie, er bleven staaende som en mærkelig Folke-Typus i Digtingens og Ideernes Verden, saaledes er det ogsaa paa en Naade gaaet med Sagnet om „Holger Danske“, som den danske Folkephantase gennem tre

Harhundreder med Kjærlighed har tilegnet sig, og hvori Folket efterhaanden har opdaget sit eget Billede. Ligesom Ahasverus er Følger Danste en udsædelig Folke-Typus; hans Udsædelighed i Norden er dog ingen Straffetilstand, men Betingelsen for hans Livs-idee, som Ridderaaendens Gjenføder i Middelalderen og, i sin national-heroiske Charakter, som Nationallivets og Folkeraaendens evige Gjenføder gennem Tiderne.

Følger Danstes Navn og Sagnet om de romantiske Begivenheder og Bedrifter, der have knyttet sig dertil, synes vel først i en unational Form at være kommet til os med den sydlige Romantik, medens det først fremtræder i den europæiske Litteratur hos fremmede Skribenter, ligesom det fornemmelig er paa den sydlige Romantiks store Stueplads at denne Sagnhelts eventyrlige Liv bevæger sig. Denne Omstændighed kan dog ikke godtgjøre, at Sagnet i sin Rod skulde være os fremmed. Navnet med dets aldrig glemte Tillæg af den Danske eller af Danmark*), forekommer i det ellevte Harhundrede (eller som Nogle have meent allerede i det 9de Harhundrede) i den Turpin tilfagte Krønike om Carl den Store. Paa den Tid maa da Sagnet allerede gennem Traditionen have været udviklet i Forbindelse med den hele romantiske Sagnkreds om hiin ridderlige Reiser og hans Helte**). I det tolvte, trettende, fjortende og femtende Harhundredes Konstopælle fremtræder Sagnet, som allerede bekendt, i en Række af fremmede Digtninger, hvorved det er blevet forplantet, indtil det,

*) I Middelalderens Krøniker sædvanlig de Dacia.

**) Navnet »Ogius« eller »Ogier« og i den danske Folkebog »Olger« har dog, som bekendt, altid i den danske Folkesmund heddet »Følger«.

som et Slags historisk Roman, ved Christen Pedersen i det fættende Aarhundrede blev overført paa dansk Grund og fra den Tid blev en af de mest læste Folkebøger i Danmark *). Den fremmede Kunstpoesi's Behandling af et Sagn, hvis fastbeholdte og længe forudbekjendte Navn tydelig henpeger mod Norden, synes,

*) Herom har min Collega Professor A. Rothe meddeelt mig følgende litterairhistoriske Bemærkning:

„I det 12te Aarhundrede har Raimbert af Paris samlet og forfattet en versificeret Roman, kaldet *La Chevalerie Ogier de Danemarche*, indeholdende Ogier's Tog til Rom med Carl den Store, m.m.

Mod Slutningen af det 13de Aarh. forfattede Adenez le roi den versificerede Roman *Les Enfances Ogier le Danois*, som er en Udvikelse af den første Afdeling af den ovennævnte.

I det 14de Aarh. har en ubekjendt Digter forfattet en ny vidtløftigere Roman *d'Ogier le Danois*, hvis første Halvdeel omtrent optager den førstnævnte Roman, og hvis anden Halvdeel indeholder de eventyrlige Fortællinger om Ogier's Tog og Bedrifter i Orienten, hans Ophold hos Morgana o. s. v.

Af disse 3 har tidligere intet været trykt; men den første er bleven trykt og udgivet 1842 i Paris.

I det 15de Aarh. er den sidstnævnte, i det 14de Aarh. forfattede vidtløftigere Roman, af en ubekjendt Forfatter, bleven omstrevet i Prosa. Denne Text i Prosa blev trykt første Gang i Slutningen af 15de eller Begyndelsen af 16de Aarhundrede, og flere Gange i 16de Aarh., sædvanlig med den Titel: *Ogier le Dannoys duc de Danemarche, qui fut l'ung des douze pers de France, lequel avec secours et ayde du Roi Charlemaigne chassa les Payens hors de Rome et remist le Pape en son siège, et fut long temps en saerie, puis revint comme vous pourrez lire cy apres; etc.*

Af denne Text i Prosa er det, at Christen Pedersen har givet en meget forkortet og fri Oversættelse paa Dansk omtrent 1515.

med alle Tildigtninger, Udmyttelser og Forvandlinger, at hentyde til et Norden oprindelig tilhørende Element. Til hvilke Resultater derfor den historiske Kritik af Sagnet end vil komme, kan Sagnet af dets skriftlige Dyrkelse i Norden og Sagnheltens her ellers ikke forekommende Navn ifkun vise, at Sagnet med dets Helt ikke har været kjendelig hjemme her i Middelalderen, men har ved Overgangstiden fra Hedenskabets faaet sin Berømmelse med det christne Riddernavn udenlands, medens dog Mindet om Heltens nordiske Herkomst kan have fulgt ham, som Hornesang fra hans Bugge, der i den sydlige Romantiks Toner blev Spaadomsfange af velgjørende Feer. Heltens tidlige Udlændighed stemmer ogsaa med hele Sagnets Indhold, og at det har uddannet sig først i Syden kan neppe betvivles; men at Sagnhelten senere er bleven vel modtagen i Danmark, som en gammel Frænde, Landsmand og Ven, og siden aldrig glemt af Folket, er ligesaa vist. Ved sin Hjemkomst gennem Folkelitteraturen i det firtende Aarhundrede beviste Holger paa bedste Maade sin Indfødsret ved sit firtende Indtog i Folketsindet. Den eiendommelige Maade, hvorpaa Sagnet siden har udviklet sig i Danmark og knyttet sig til den mytiske Forestilling om en stedse gjenkommende Folkebefrier i Norden, medens Folkepoesien med Liv har tilegnet sig hans Navn og Bedrifter, vil stedse blive det stærkeste Beviis for, at han i høieste Betydning tilhører Nationen*).

*) See Kæmpeviserne: „Tourneringen“ og „Holger Danske og Burman“ samt Sagnet om hans Slummertid eller Forventningstid ved Steenbordet i Pulen, til Folkets Rød Kal vælte ham, og hvorledes man der kun med en Jernstang kan udholde hans Paandtryk.

Ligesom Startodder-Skiftelsen gik gennem Hedenoldets Sagnetid, som den fælles nordiske Kampaaends Repræsentant, saaledes har Holger-Danste-Navnet gennem Sagn og Digtning fra Middelalderen givet et Billede af Liv og Udødelighed, hvori senere den eiendommelig udviklede danske Følle-nationalitet, trods den fremmede Klædebragt, har kunnet gjenkende den Aand, det elsker og tilegner sig.

Siden Kampveifernes sidste Tid havde Holger-Danste-Sagnet ikke været behandlet af danske Digtere. Baggesens Opera „Holger Danste“ erindrer mere om Hr. Hyon i Wiellands Oberon, end om den os bekjendte Sagnhelt, og denne Digtning har ikke optaget noget Element af Sagnet's nationale Betydning i sig.

Med den her angivne Opfattelse af Sagnet for Die, saaledes som Billedet nu ogsaa synes med Klarhed at være indtraadt i Føllebevidstheden, har jeg i min Behandling af det velbekjendte Sagn ladet Sagnhelten selv udtale eller udsnyge sin Livsidee, idet jeg har stræbt at fastholde og opfriske de poetiske Træk i den gamle Følle-roman og give hele hans Væsen og Adfærd det ham vist oprindelig tilhørende nationale Stempel, i den freidige, jævne, djærve og livsfriske Natur, som, med dyb Alvor og Følelse, selv i sin butte joviale Humor, til de nyeste Tider har bevaret sig i de Utringer af Følle-karakteren, som vi fornemmelig tillægge et eiendommeligt dansk Præg. Med Bevarelsen af den romantiske Grundtone, hvori Sagnet er sammensmeltet med vor Middelalder-Poesie, har jeg til dets Genoplivelse i vor Tid valgt en Fremstillingsform, der for største Delen samstemmer med Grundtonen i vor romantiske Følle-poesie, og som muligens ogsaa kunde finde sit Udtryk i den nyere Følle-sang, naar den, uden at opgive sin oprindelige Karakter,

engang vilde optage de hidtil mere i Livet og Poesien end i Musiken udviklede folkelige Elementer.

De i dette Bind optagne „Smaadigte“ (1819—1832) udkom første Gang 1832 i Forbindelse med de „Reiseminder“, der i 5te Bind af denne Afdeling ere optagne i Reiselystens 2den Deel.

Cors i October 1845.

J. S. Ingemann.

**Ahasverus eller Blade af Jerusalems Stomagers
Lommebog.**

	Side
Mit Costume	3.
Mine Troesforvandre	3.
Til dem, der engang maatte læse min Lommebog	4.
Fædrenelandet	5.
Bennerne	5.
Mit Vildebe	6.
Paa Gletten	6.
Bed Kjøret	7.
Paa Kirkegaarden	8.
Skvinden	8.
Barnet	9.
De Udvalgte	9.
Guldkalven	10.
Da jeg var Saducæer	11.
Bed Kildemarkedet	12.
Min Broders Enke	13.
Ungdomsdrømme	14.
Brudekoren	17.
Bed Crucifixet	18.
Banbringsaar	20.
Hjemmet	21.
Bed det røde Pav	21.
Læreaar	22.
Udgydelsestrang	23.
Mit Publicum	24.
Min Fortrolige	24.
Til Solen	25.

	Side
Til Naanen	26.
Til Stjernerne	27.
De Ufsødtes Rige	28.
Ratten	29.
Stjernemoderen	29.
Bed det oprørte Hav	30.
Hierosolyma est perdita	31.
Mit Moderemaal	32.
Bor Ublændigheds-Poesie	32.
Morgenrøden	33.
Bed Solens Dpgang	34.
Jord og Himmel	35.
Glohimernes Undergang	35.
Dødstanken	36.
Menneskets Kundskab	38.
Paradis-Cheruben	38.
Tordenveitret i Staden	39.
Himmelteltet	40.
Vinterdrømmen	41.
Paa Havet	42.
Theokratiet	42.
I dag og Imorgen	43.
Det evige Folk	44.
Entusiastterne	45.
I Orkenen	45.
Jødegaden	46.
Bægtterraabet	46.
Livsbestyrrelsen	47.
Døbningebadets	48.
Bor Tilgængen	49.
Livsmaal	49.
Basunfesten	50.
I Pestens Tid	51.
Jehovas Krige	53.
Bersømmelsen	54.
Israels Betsignelse	54.
Fredens Rige	56.
Ermiten	56.

XV

	Side
Thabor	58.
Den hjemvandrende Israelit	59.
Sabbaten	59.
Min Moders Huus	60.
Stindød	62.
Rabbi Ismael Ben Elisas Børn.	63.
Skjæftotten	65.
Beiens Søn	65.
Den bedende Jøvinde	66.
Templet og Høyerstepræsten	67.
Befrielsens Ord.	68.

Smaadigte (1819—1832).

Min gode og onde Engel (1832)	73.
Lordenffjold	74.
Friederich Schiller	76.
Buggesang	79.
Sagnetiden	80.
Kong Haddings Eventyr i Norge	80.
Gjafindas Sang i Norden	85.
Sang om Hr. Adolph og Fru Anna (1820).	86.
Aftensang (1823)	88.
Hans Egede	89.
Baarsang	91.
Jomfruen og Gjøgen	93.
Den gamle Skippers Sang	94.
Den barnlige Konstner	97.
Den gamle Dands (1831).	98.
Mignon	99.
Afskedsang	100.
Afskedsang til Digteren Fram	101.
Epigrammer	102.
Integer vito (Afskedsang til de bortdragende franske Academister)	103.
Bed Ove Wallings Død	104.
Norges Universitet (1833)	105.
Til Johanne Andrea Hanssen (1823)	106.

XVI

	Side
Den saarfrie Ridder	109.
Konstens Aand	112.
Orientalste Sange	114.
Absalon	116.
Boldspillet	118.
Kenneflets Engle	118.
Ellefruen	120.
Sors Academies Indvielse (1827)	122.
Bed Thomas Kingos Grav (1820)	126.
Løseenglen (1831)	129.
Gamma Rahbet (1829)	130.
Hvitfeldt	133.
Nordstjalden	135.
Til Billedhugger Freund (1817)	138.
Kraepenstein-Stub	138.
Beskomstfang (til Dr. Estrup og Dr. Schouw 1820)	140.
Den lille Her	142.
Til Frederik Schmidt (1830)	144.
Rnud Lyne Rahbet (1830)	147.
Konstnerens Synner	149.

Holger Danste.

I. Hjemmet. Udgang i Verden.

Hilsen til Frænderne	159.
Holger paa Kæmpehøien	160.
Fordum og nu	161.
Sangens Fugl	162.
Holgers Sang om hans Moder	162.
Holger Danstes Bugge	163.
Barnomsbrømme	164.
Heerne ved Holgers Bugge	165.
Anelsen i Guderlund	166.
Holgers Sang om Wittefind	167.
Holgers Vortsendelse	170.
Daaben i Rhin	171.
Skriveren og Keiserens Datter	173.

II. Holgers Ungdom.

Holgers første Bedrift	177.
Holger Dankses Bro.	179.
Holger og den indvile Tyrfe.	180.
Holger og Prindsesse Gloriant.	182.
Glæden i Fængslet	183.
Holgers Liv i Fængslet.	184.
Det Skønnefte	185.
Gloriants Priis.	185.
Holgers Drøm i Fængslet	186.
Holger Danfle og Burmand	187.
Holgers Besøg i Reiserleiren	189.
Kroningsdagen	191.
Brudeparret	192.
Trylleflottet	193.

III. Heltelivet.

Holger Dankses Bet	197.
Keiser Carl.	198.
De tolv Jævnninger	199.
Baabenhvile	200.
Triumphdagen	201.
Løftet i Leiren	203.
Holgers Anger	205.
Rolands Forbøn	206.
Holger i Hungerstaarnet	208.
Den fangne Holger i Spanieland	209.
Kampen med Maurerne.	211.
Seiersfesten i Saragoſſa	212.
Ronceval.	214.
Rolands Sværd	220.
Erkebisk Turpin.	222.
De elleve Jævnningers Jordefærd.	223.

IV. Holger i Norden og Østen.

Holgers Drlov og Hjemkomst	227.
Holger i Offerlund	228.
Nattebesøget paa Kongsgaarden	230.

XVIII

	Side
Holger Danstes Mærte.	232.
Holgers Vortreise.	233.
Holger paa Balsartsfjeldet.	235.
Østerlunde.	236.
Holger i det hellige Land.	238.
Paradisshaab	239.
Reisen til Sampan	239.
Holger hos Fyrst Carvel	242.
Felttoget i Orienten	244.
Seiersstrandsen	245.
Afskeden i Sampan	245.

V. Gjenoplivelsen.

Holgers Farvel til hans Liv	249.
Holgers Sang om Livet	250.
Det luffede Land	252.
Reisen til Vidunderlandet.	253.
Festen paa Avalun.	257.
Alfepoesien	259.
Alfespøgen	261.
Præsten hos Morgana	262.
Holger ved Mindernes Rilde	263.
Holger Danstes Tilbagekomst	265.

www.libtool.com.cn

Ahasverus

eller

Blade af Jerusalems Skomagers Lommebog.

www.libtool.com.cn

Mit Costume.

(Til det **de Aarhundredes Børn.)

Hvi løbe I for mig, I kloge Smaa!
Jeg har jo afraget mit Slæg,
Har Filtehat, Fipthole, Veensætte paa
Med jert vise Aarhundredes Præg.

Jeg teer mig jo som en anstændig Mand,
Der kun reiser til Guds for Motion;
I seer jo, jeg har min fulde Forstand,
Er en meget maneerlig Person.

Hvad jeg bærer paa i mit stille Sind,
Derom I spørge vist ei.
(Al Verdens Sorg er som Veir og Vind —
Min følger mig evig paa Bei.)

Mine Troesforvandre.

Jeg søgte Jer atten hundrede Aar
I al Verdens Riger og Lande;
Jeg fandt eders Næser; jeg fandt eders Haar;
Jeg Jer kjendte paa Nie og Pande.

Dg Næsen var krum, som i Abrahams Tid:
 Den naaede Jer næsten til Runden;
 Den spidsed sig siffig med Kløgt og med Bid;
 Men — Jehovas Aand var forsvunden.

Som Isaaks var Haaret ravnsort endnu;
 Som Jacobs var Dine og Pander;
 Men Zion kom ei eders Sjæle ihu,
 Ei Landet, som Jordan vander.

Til dem, der engang maatte læse min ommebog.

Ærbødigt Hilsen til hver Læser, jeg venter!
 Baade lyttelige Menneſter og — Recensenter:
 (Baade dem, der kan glædes ved Poesien,
 Dg dem, der maa nøies med hvad Feil der er i'en —
 Samt med Ufeilbarligheden i Theorien).

Tillad mig her, i et Slags Prolog,
 Om ei juſt at roſe min egen Bog,
 Saa dog at bevidne, hvad bedſt jeg kan vide:
 Den er heelt udſtrevet af min venſtre Side!
 Behager den ei Alle, naar den kommer for Dagen,
 Gjør det (mellem os ſagt) ikke ſtort til Sagen.
 Jeg har mange Aarhundreder's Publicummet ſeet:
 Hvad eet har beundret, har et andet udleet;
 Een Slægt vil grine, og en anden vil græde —
 Hver ſugl med ſit eget Næb dog maa qvæde.
 Hvorfra ſkulde al den Enighed komme
 Om Bogen i Jeruſalems Skomager'somme?

Fædrelandet.

Jeg hørte dem svinge i Øst og i Vest
Om Paradiset blandt Lande:
Hver Fugl sin egen Rebe sandt bedst
Paa Bjerg og ved nøgne Strande.

Dg lige Ret jeg dem Alle gav:
Hver Sjæl sit Fædreland priste;
Men fredbøs foer over Bjerg og Hav
Den evige Landsforviste.

Paa Zion græsser Osmanens Hest
Dg ved Genesareths Bredder —
Det Folk, Gud Herren har elsket mest,
Beed ei hvad Fædreland hedder.

Vennerne.

De stilles med Sorg; de mødes med Fryd;
De tale om Frænder og Venner;
Det klinger mig som en fremmed Lyd:
Mig Ingen i Verden kjender.

De græbe ved Frænders og Venners Grav —
Dg Graven sig mild oplukter.
Jeg stirrer paa Tidens det øde Hav —
En Evighed i mig sukker.

Jeg seer paa Aegyptens store Strøm;
 Jeg lytter til Bennerøster;
 Det klinger som tusindaaarsgamle Drøm
 Fra Canaans hellige Kyfter.

www.libtool.com.cn

Mit Billede.

De flye mig, naar de mit Afsyn see:
 Det ligner en udhugget Steen;
 Men nævner jeg mig, de Forstandige lee:
 Min Jammer troer ikke Een.

Mit Liv dem tykkes et Sagn, fuldfært,
 Mit Billede en mørk Phantasie,
 Et Eventyr, Ammen har Børnene lært,
 En Drøm, som er længst forbi.

Lidt staaer jeg selv ved den klare Strøm
 Og stirrer heelt tvivlsomt deri:
 Selv tykkes mit Liv mig en underlig Drøm,
 Mit Billede — min Sjæls Phantasie.

Paa Sletten.

Er det Sarons Slette, jeg vandrer paa?
 Hift Havet heelt mægtigt bruser —
 Judæas Bjerge i Øst jeg saae —
 Fra Carmel Sydvinden sufer.

Men Lilliemarken jeg stuer ei —
 Her Sarons Roser ei gløde —
 Ei dufter paa tulipanstien Bei
 Narcisfen i Morgenrøde.

www.libtool.com.cn

Paa Sletten gaaer jeg i fremmed Land;
 Judæas Bjerger forsvinde —
 Mit Carmel flyver fjernt over Strand
 Med Taagen for Nordens Vinde.

Ved Kjøret.

Ved Gadeljøret Drengen staaer;
 I Haanden glad han klapper:
 Hans Barnekøb paa Kjøret gaaer,
 Til Gaasen Skibet snapper.

Som han, jeg stod ved Ramas Park;
 — Jeg mindes Barnebrømmen —
 En Mandelsdal var Noahs Ark,
 Og Parken Syndslobsstrømmen.

Paa Strømmen stod min fælleste Stet,
 Den stod paa grønne Tæer:
 Græstuen var mit Ararat;
 En Fjær var Arkens Due.

Og Dliebladet mangled ei:
 Det bar jeg selv i Munden.
 Til Paradiset fandt jeg Bei
 Igjennem Ustyldslunden.

Paa Kirkegaarden.

Over Grave Maanen glider —
 Sagte hviste Mattens Binde.
 Christenqvinden Hænder vrider
 Ved det hvide Marmorminde.

„Å! for tidlig!“ — Qvinden græder —
 „Å! for tidlig bleg i Døden!“
 Frem af mørke Buxl jeg træder:
 „Ler du see paa Forsalsjoden?“

„Bedre tidlig, end forfælde!“
 Hvister Jøden og bortvanter.
 Christenqvinden græder stille,
 Troer, jeg var kun — hendes Tanter.

Vestvinden.

Jeg lytter med Lyst, naar det luster fra Vest;
 Den Luftning mest mig husvæler:
 Den bringer mig Hilsen fra Canaans Ryst,
 Og om Saron's Roser den taler.

Granatæblestoven den fuser forbi,
 Over Ramas Figentrælunde;
 Den hvister om Grotten ved Bjergtemplets Sti,
 Hvor David og Salomon blunde.

Om Hvilen hist i forjættede Land
 Det tænder i Østvindens Suse;
 Dog — Paradiisluften henflyver over Strand;
 Men Dybet kun svarer med Brusen.

Barnet.

Barn med fulsort Haar og Die!
 Vil kun til den gamle Mand!
 Seer jeg paa dit Ansigt nede,
 Rachels Smil jeg mindes kan.

Rachel med de Dine sorte —
 Var det ikke saa hun hed?
 Sang hun ei i Zions Porte?
 Al! jeg selv det meer ei veed.

Blif og Gang jeg huser nede —
 Navnet ei jeg mindes kan.
 Barn med fulsort Haar og Die!
 Fly ei for den gamle Mand!

De Udvalgte.

Nu munter, Gamle! fra Stad til Stad!
 See frist paa Menneſtevrimslen!
 De Udvalgtes Skare sig tumler heelt glad
 Og gjør siffer Regning paa Himlen.

Om Kjærlighed præke de Christne nok;
 Dog Jøde og Hedning de hade;
 For den hele retfærdiggjorte Flok
 Skal Himmerigs Port sig oplade.

www.libtool.com.cn

Med Troen det er eders egen Sag;
 Troer kun hvad I vil, Barnlille!
 End farer Jehova med Jer i Mag;
 Men hans eget Folk gif det ilde.

Guldkalven.

Er Israels Guldkalvedands forbi?
 Jeg seer den blandt Herrer og Slaver;
 Men nu der vist ingen Synd er deri:
 Den dandses af Bisper og Paver.

Jeg Christen med Jøde og Hedning seer
 I Dandsen, blandt Fyrster med Kroner;
 Men Kalven ei stjuler i Drkuen sig meer:
 Paa Huns-gubealtre den throner.

Den flyver al Verden om i Papiir;
 Omkap den med Statsgjælden voxer.
 Den Gud er den hele Christenheds Jiir
 Og større, end tusinde Drer.

Om Kalven jeg selv har bandset engang:
 Den Lyst i Blodet os stikker.
 I Dybet har Guldgubens Røst end Klang;
 Dens Støv Lidsdragen end drifter.

www.libtool.com.cn

Da jeg var Saducæer.

Min Sjæl ei rømmer sin Bolig
 Før Verdenslampen gaaer ud.
 Med Sadoc*) jeg, streng og rolig,
 Dpfylde de Vises Bud.

Paa Jorden min Aand har hjemme —
 Den fjerne Himmel er Luft;
 De Slægter, Gravene gjemme,
 Ei aande Paradiisduft.

For Løn kun træller en Slave;
 For Straf kun gruer en Træl;
 Fra Drmen i Beenrads-Grave
 Dyrinder ei Livsens Vælb.

Om Aander og Englestarer
 Den Syge drømmer heelt fro;
 Som Veiret hans Sjæl henfarer
 Og døer i sin Barnetro.

*) Etifteren af Saducæernes Sect.

Jeg drømmer om ingen Himmel;
 Jeg venter paa ingen Løn.
 Henfar kun, Menneſteverimmel!
 Opfyldt er min eneſte Bøn.

www.libtool.com.cn

Døe, døe ſkal alle de Andre:
 Den Størſte, jeg ſaae, før hen —
 Jeg evig paa Jorden ſkal vandre —
 Han kommer dog albrig igjen.

Bed Rildemarkedet.

Bed Rilden de vandſe paa maigrøn Eng
 Bed Honninglagernes Boder;
 Der rider en lille Jøbedreng
 Paa Rjep mellem Fader og Moder.

Jeg ſeer paa den lille Jøbedreng:
 Mig ſelv paa Rjephæft jeg ſtuer;
 Jeg mindes Legen ved Redrons Eng
 Under Almeranternes Buer.

Paa Palmestokken heelt fro jeg reb;
 Min Hæft jeg vanded i Bækken;
 Paa Zahras Honningebrød jeg bed;
 Jeg reb gjennem Iſophækken.

Der Zions Døttre dansed og sang;
 Der toned saa deilige Stemmer —
 Der saae jeg Rachel for første Gang.
 — Al! aldrig det Barn jeg glemmer.

Min Broders Enke.

Jeg Sarons Rosentnop forlod;
 Dog glemt var Rachel ei, skjøndt hun var liden.
 Som Brud, min Broders Enke for mig stod;
 Men — Rachel stod i Tankens Slør ved Siden.

Rabbinen nævned Lovens Ord;
 Min Broders Enke frygtsom til mig blinked.
 „Endnu min Brudehimmels Cedar*) groer“ —
 Min Broders Enke smilede taus og vinked.

Hun sjæleglad afdrog min Sko**);
 Hun — spytted ud**) for mig med lønlig Glæde.
 For Lovens Spot jeg takked sjælefro:
 En større Lov var i vor Sjæl tilstede.

*) I visse Egne i Judæa plantede man en Cedar for hver Dreng, der fødtes, og et Grantræ for hver Pige, der fødtes; af disse Træer dannedes siden den saakaldte Brudehimmel, hvorunder Vielsen forrettedes.

**) Talmudist Skik, naar en Broder ikke opfylder den mosaiske Lov, der forpligter ham til at ægte sin Broders barnløse Enke.

Ungdomsdrømme.

Endnu jeg hører Rattergale svinge;
 Dag Haslen hviste elskovsglad de Uge.

Min Sjæl bortflyer paa Rattergaletoner
 Til Elskovslundens stille Palmetræer.

Engeddi *) Luno har Hoffens Lov ei tabt,
 For Herren har dens Forsaarslovsal flabt.

Igaar foer Vinter-Regnstyl over Stoven;
 Idag er Vaarens Telt udsprejdt foroven.

Paa Ranters Bjerg mod Sky min Sang sig svinger;
 Som Ortnens Hjort jeg over Bjerget springer.

Paa Dalens Anemone Vien surrer;
 Paa Oliegrenen Turtelduen lurrer.

For Herrens Pust sig Bjergets Leber rører;
 Dag Hfophællen Englerøst jeg hører.

O! stjerne Røst fra Lovsafestens Dage!
 Jeg hører Palmestadens Datters Klage:

„Gazellen springer alt paa grønne Enge —
 „Men, Zions Son! hví tøver du saa længe?“

*) Ved Jericho eller Palmestaden.

Jeg tøver ei: jeg som Gazellen springer;
Jeg over Isophækten glad mig svinger.

Jeg i Cypressers dunkle Gang indtræder:
Der Palmestadens skønne Datter græder.

Sit Turtelduesie hun tilflører;
Hun ei min Gang paa Blomstertæppet hører.

Forglemt hun i Cypressers Ly vil græde:
Men — i min Arm hun springer op med Glæde.

„Nu vil jeg leve, Zions Søn!
„Nu vil jeg ikke døe af Graad og Smerte:
„Din Palmeblomst jeg kysset har iløn;
„Din Myrrhaduft end dufter ved mit Hjerte.

„Med Blomsterbrevet Duen fløi
„Fra Zions Søn til Palmestadens Datter:
„Skodduen kurrer paa vor Palmehøi!
„See! Hjertet Blomsterbrevets Gaade fatter.”

Al! frygted du for Portens Bægter ei?
Dg ei for Speiderblik i Palmestaden?

„Den barste Bægter slumred paa min Bei;
„Paa Mattens Binger fløi jeg gjennem Gaden.
„Mit Jomfrufør var om min Kind;
„Med Sløret vifted vaarlig Rattervind;
„En Baar opblomstred i mit Sind —
„Dg Engle bar mig gjennem Palmestaden.”

Al! frygted du for Rattens Røddyr ei?
Dg ei for Beduinens Røvertule?

„Schakalen tubed paa min Bei,
„Dg Løven brummed bister i sin Hule;
„Men paa min Løndomsfulde Gang
„Jeg nynned salomonist Elstovsang —
„Dg Aandefyrsten Rattens Aander tvang;
„De maatte Palmeftadens Datter skjule.“

Al! skjælved du for Rattens Aander ei?
Dg ei for Skyggen, som din Gang tilslørte?

„Ratuglen tubed paa min Bei,
„Dg Edderslangen ved min Fod sig rørte;
„Men Hymnen fleg fra Hjertedybets Grund,
„Eloahs Priis udtoned fra min Mund —
„Høit Rattergalen slog i Palmers Lund —
„Ei Uglens Skrig, ei Slangens Gang jeg hørte.“

Men frygter du mit Favntag ei?
Dg skjælver du ei for min Elstovslue?

„Nei, Zions Søn! du elsker mig — o, nei!
„Kan Lillien ved sin Elsters Hjerte grue?
„Paa Sarons Slette Rosen flaaer;
„I Rosenbusken Elstovsfuglen flaaer —
„Til Himmelteltet Duft og Tone naaer —
„Dg Himlens Engleborn til Sletten flue.“

En hellig Myrrhahave er du mig —
 Et Paradiis, som Eyscheruben freder.
 Livsbrønden i din Barm tilhyster sig;
 Men over Brøndens Segl vidunderlig
 Sig Livets Træ med Himmelfrugter breder.

Ulig Sulamith, du for mig staaer,
 Liig Salomons ubødelige Skjønne:
 En Høisang toner, hvor du gaaer —
 Hver Nattergal i Palmelunden slaaer,
 Naar Rachels Fod hendaanser i det Grønne.

Gazellens Baarbands er din Gang
 Paa Myrrhabjerger og paa Vindhoie.
 Jeg hørte Baarens Harpers Klang:
 Det Palmestadens Datter var, som sang,
 Med Elfkovstaarer i det sorte Die.

Brudestaren.

Paa Beien gaaer jeg med Stav og Hund;
 Forbi mig Bøgnene fare.
 Stalmeien stinger i grønne Lund —
 Al! det var en Brudestare.

Jeg ogsaa har været en Brudgom glad:
 Jeg under dem vel den Glæde;
 Fra Templet gif jeg i Zions Stad;
 Jeg streg af Fryd i hvert Stræde.

J Stomagerbrakten jeg græd af Lyst:
 Mig salved Fader og Moder;
 Og Rachel trykte mig til sit Bryst;
 Mig kroned Søster og Broder.

www.libtool.com.cn

Vi sang i Brakten Eloahs Priis,
 Og Glasset de sønderbrøde.
 Al! dengang var jeg i Paradiis —
 I Pilatus's Dage de døde.

Bed Crucifixet.

I.

Spørhen jeg vandrer, seer jeg hiin Prophet;
 Han har min Skjæbne paa min Pande seet.

Han var Jehovabommens sidste Tolk;
 Blodtaarer græd han over Isra'ls Foll.

Bed Døren stod jeg med mit Barn paa Arm:
 I Zions Stab led Rachastrig og Larm.

Propheten vandred stille til sin Død;
 Men Rachastriget i min Sjæl gjenlød.

Jeg havde raabt Hosanna paa hans Bei;
 Men Ornens Træl han hjalp til Frihed ei.

Jeg havde kastet Palmer for hans Fod;
Nu raabte jeg: korsfæst! udtap hans Blod!

Jeg havde drømt om Magt og Rigdom stor;
Jeg havde drømt om evigt Liv paa Jord.

Nu var Prophetens Ord mig Løgn og Svig:
Mit mindste Barn jeg lærte Rachastrig.

Jeg streg, mens Blodet randt fra Kronens Tjørn:
„Det komme over os og vore Børn!“

Propheten ved min Tærstel Hvile tog;
Med Læsten paa hans Tjørnestrands jeg slog.

Hver Morgen kommer jeg mit Ord ihu:
„Gaa, gaa hvor du skal hen! hvi tøver du!“

Hver Morgen svarer i min Sjæl min Dommer:
„Jeg gaaer — men du skal vente til jeg kommer.“

II.

Mit yngste Barn jeg lærte Rachastrig;
Den Lille lærte aldrig Meer af mig.

Jeg kasted Barnet fra min Arm med Gru —
Det striger Racha i min Sjæl endnu.

Jeg vandred fra de Store, fra de Smaa:
Ei Børn, ei Hustru meer mit Die saae.

Paa Hovedpandestedet mørk jeg stod
Men paa mit Hoved faldt Prophetens Blod.

I himmelfæd Fred jeg saae hans Afsyn smile;
Jeg saae hans Hoved boie sig til Hvile.

Min Fred bortfoer — jeg smilede aldrig siden:
Jeg, hvileløs, bortvandrer gjennem Tiden.

Vandringsaar.

Jeg Brakten i Zions Stad forlod;
Saa lystelig sang mine Dreng.
Jeg bandt Sandalen under min Fod;
Paa Vandring var jeg saa længe.

Jeg kjøled min Pande i Kedrons Bæk;
Ved Libanon ei jeg hviled;
Fra Golgatha tumled jeg bort med Stræk —
Til Verdens Ende jeg ileb.

Men hvor jeg flygter i Verden hen,
Mod Libanon seer jeg tilbage.
Hvert hundred Aar maa jeg did igjen
Og mindes de gamle Dage.

Hjemmet.

Hvor er min Brakte i Zions Stad?
 Hvor er mine muntre Drenge?
 Hift, hvor med Raiphas' Saaler jeg sad,
 Nu Jøder og Christne de hænge.

Hift Salomons Tempel paa Moria stod —
 Sit Sværd nu Osmanen der svinger!
 Hift vi udgjøde hiin Rabbis Blod;
 Der Pilgrimmens Psalter nu klinger.

Bort, bort igjen fra den gamle Stad!
 Her throner Jehova ei længer;
 Og han, som de troe ved hans Side sad —
 Ei meer til min Lærstel trænger.

Ved det røde Hav.

Jeg atter vandrer, hvor Mose Stav
 Afstilte de dybe Bande:
 Her Pharaos Hære forsvandt i Grav;
 Hift stolt Pyramiderne stande.

De Sjøle, som Dre og Slange tilbad,
 Har Mindesmærker paa Jorden;
 Men de, som ved Tabernaklet sad,
 Flye, spredte, som Spurve i Lørden.

De bygge under den Fremmedes Tag;
 De spottes af usle Drenge;
 Ret aldrig meer vi leve den Dag,
 Vi ei til Dødsfiender trænge.

www.libtool.com.cn

Det Folt, som var den Høiestes Folt,
 Maa fribløt, som jeg, omvandre.
 Gaaer saa det med Herrens ublaarne Folt —
 Hvor vil det gaae med de Andre!

Læreaar.

Jeg har de Bises Stoler besøgt;
 Jeg udforsker Tingenes Grunde:
 Jeg Kundskabens Lod udkaster med Røgt;
 Ret aldrig dog vil det bunde.

De Bise forkaste vor gamle Tro;
 Mig hjælper den vel ei længer;
 Men Wiisdommen giver mig ingen No:
 Til Hjernen den kun mig trænger.

En Pilgrim lover mig Fred paa Jord
 Og Haab om Himmerigs Rige.
 Hvad baader det, om jeg hans Lærdom troer,
 Men — hader den dog tillige?

Udgydelsestrang.

Til Luft Vulkanen trænger,
 Som taug i tusind Aar;
 Ildfangen Bjerget sprænger,
 Om Verden saa forgaaer.

Ildfangen i mit Hjerte
 Laae lænket tusind Aar;
 Med Bjergevægt af Smerte
 Min Sjæl dog ei forgaaer.

Med Verden paa sin Skulder
 Ei Atlas sank i Grav;
 Kun Luft med Tordenbulder
 Forlanger Bjerg og Hav.

Høit Tordenstøyen sjunger;
 Ei Dybet savner Røst:
 Hvult Afgrundsfangen runger
 Fra de Fordømtes Bryst.

Orkanen mig omsuser.
 I Orknens Ocean —
 Et Hav i Sjælen bruser —
 Min Røst! bliv en Orkan!

Mit Publicum.

Til Christen ei jeg tale vil
 Og ei til Jøde meer: cn
 Kun for mig selv min Sjæl er til,
 Hvor ingen Sjæl jeg seer.

De Døde høre ei min Røst,
 Og de, som leve nu,
 De sankes snart, som Straa i Høst,
 Med Veir og Vind ihu.

For de Usødtes Sjæl og Sind
 Er ingen Røster til;
 I deres Dyb jeg seer dog ind —
 Til dem jeg tale vil.

Min Fortrolige.

Den Slægt, jeg taler til, har end ei Dre:
 Usødte Venner kan min Røst ei høre.

En Ven jeg har i Verden dog tilbage;
 Han mindes maa min Røst fra gamle Dage.

Han ei er Christen, og han er ei Jøde;
 I Hedningtroen heller ei han døde.

Han døer fast aldrig, troer jeg, før vi begge
Tilfammen os engang til Hvile lægge.

Naturens gamle Kæmpeaand mig følger
Igjennem Tiders Storm og Slægters Bølger.

Den Ben blev alle tusind Aar den samme:
I Oldingsbryst han gemmer Unglingsflamme.

Han skal, som jeg, til Tidens Grav henvandre —
Vi To maa nu dog vel forstaae hverandre!

Til Eolen.

Gamle Ungling! hvor du brænder!
Jeg er kold; men du er hed —
Mon du Ahasverus kjender?
Mon du om min Vandring veed?

Meer du saae, end jeg har stuet,
Gløder dog heelt glad endnu;
Dig har Verden bedre huet:
Ret sangvinist smiler du.

Paa vor sæere Tumleflode
Seer du end med Ungdomsild:
Daarer, Vise, Onde, Gode
End du hilser lige mild.

Rold du er dog vist igunden,
 Seer phlegmatist paa os ned;
 Jeg har Heflas Jld i Bunden,
 Er maastee kun alt for hed.

www.libtool.com.cn

Gamle Ben! du blev ei gnaven,
 Blev ei træt paa høie Sti.
 Vi har lige langt til Graven —
 Lær mig din Philosophie!

Til Maanen.

Med dig jeg dog harmonerer meer,
 Du Jomfru i Solvflors-Sler!
 Tungstindig du gjennem Skyen seer
 Paa Jorden, som aldrig dør.

En aldrende Jomfru du er jo nu,
 Er vel fri for Kjærligheds-Dval —
 Mon du kommer din Ungdomstid ihu?
 Du er altid lidt sentimental.

Al ja, Sligt ei er i Mode meer:
 Det kaldes nu tomt Sværmeri.
 Den solide Mand dine Drømme ubleer;
 Dog — jeg elsker din Drøms Phantasie.

Til Stjernerne.

J har fulgt mig: I mig kjender;
 I mig vise Bei hver Nat;
 I var mine fuldtroe Venner:
 I kun har mig ei forladt.

Lige smaa endnu I tiindre —
 Lige store, mener jeg:
 Synes her det Store mindre,
 Det betymer Jer vist ei.

Hvad jeg Stort paa Jord har fundet,
 Var for eders Blif vist smaát —
 Al! det er nu Alt forsvundet —
 I Jer conservere godt.

Gaaer den hele Jord i Smulder,
 Med dens Glæde, med dens Dval —
 Bagatel! den Smule Bulder
 Naar ei eders Dandsesal.

Jeg forstaaer Jer, gamle Venner!
 Eders Smil er Ironie.
 Alt hvad her kan stee, jeg kjender —
 Jeg bennbrer det — som I.

De Ufødtes Rige.

Mit gamle Die Fremtidslægter søger;
Jeg forster i Beskaffelshernes Bøger.

Ufødt, mit Haab sig skjuler i det Fjerne;
Mit Blit vil gjennemføre Jordens Rjærne.

Jeg stirrer ned til de Ufødtes Rige;
Jeg vil i deres stille Rat nedstige.

Min Tanke sig i Mulmets Dyb forvildet:
Jeg stuer intet Afsyn, intet Billede.

Men de Ufødtes Røster kan jeg høre:
Et Sjølehav henbruser for mit Øre.

Det Hav er dybt, forventningsfuldt og øde:
Det gemmer hvad Martusfinder skal føde.

Om Livets Løndom hviste Fremtidstemmer;
Jeg Skabningens Forventningsful fornemmer.

Med mørke Talers Hvisten her det suser;
Tilblivelsernes Ocean henbruser.

Med de Ufødtes Haab min Længsel haaber;
Jeg venter til Eloahs Stemme raaber.

Natten.

Jeg vil opføge dig, du gamle Nat!

Jeg vil mig hvile i din Dødsbeds Hale.

Af Gang min Fod er træet; min Sjæl er mat;

Dybt i dit Skjød jeg vil mit Afsyn skjule.

For dig kun jeg oplade vil min Mund;

Til dig kun vil min Sjæl sin Røst udsende:

Siig, Nat! siig, drømmer du om Morgenstund?

Siig, drømmer du om Dage uden Ende.

Forkynd — hvis Lyd af Røst din Tausched brød —

Bebud — hvis Stemmer i din Afsgrund løde —

Hvormange Dage slumre i dit Skjød?

Hvormange Dages Nætter skal du føde?

Svar! venter end Aarhundreder paa Liv?

Skal end Aartusinder af dem udvælde?

— Af, først naar Herren trættes ved sit: Bliv!

Skal dette Hoved sig til Hvile helde.

Stjernemoderen*).

Siig, Nattevandrerinde! hvi du sørger?

Siig, Stjernemoder! hvi er du bedrøvet?

Har Natten dine ælskede Børn dig røvet?

Om dine Sønners Grav du Dybet spørger.

*) 2: Maanen.

Du seer ei deres Stjernespine spille —
 Alt, Oceanet har din Fryd begravet:
 Derfor saa bleg du stirrer ned paa Havet;
 Derfor du giennem Natten gaaer saa stille.

I Sølvelflor dit Afsyn du tilflører.
 Vær trøstlig, Stjernemoder! sørg ei længer!
 Dit Beemodsbliit til Himmelthronen trænger:
 Eloah dine Børn fra Dybet fører.

Paa Himmelbanen sjunkne Stjerner flige;
 Hift Sorgen sig i stille Fryd forklarer.
 Men — mine Børn! hvor eders Sjæl henfarer,
 Kan Jord og Hav og Himmel mig ei fige.

Bed det oprørte Hav.

Vil du Jorden opsluge? du brusende Hav!
 Har du glemt Prophetens mægtige Stav?

Er du voxet fra Kjeppen og Riset nu?
 Kommer ei din Herre og Mester ihu?

Har du glemt, din Arm stod stiv, som en Muur,
 For hans Aande, som tæmmer din vilde Natur?

See! han, som knytter Syvstjernens Baand,
 Han vugger dig, som et Barn, i sin Haand.

Han revser dig, saa du mod Stjernerne tyer;
Dog aldrig hans mægtige Haand du flyer.

Din Gangbogn han satte ved Afgrundens Bred;
Han Klipper gav dig at lege med.

Men tæmmer du ei dit ubændige Sind,
Han spærrer dig atter i Buggen ind.

See! Pantseret glindser om Orions Bryst!
Han Vinter bringer til Nordpolens Ryst.

Der ryfter han Jisplade-Pantseret af;
Deri han dig spænder, ubændige Hav!

Hierosolyma est perdita *).

„Hep!” synge nu atter de kristne Smaa:
De vide ei hvad det betyder;
Det Spotorbs Rædsel mit Die saae:
Som Israels Dødsful det lyder.

Fortabt er Forsal og lagt i Gruns!
Al! det har jeg vidst saa længe.
Steen kun den gamle Jøde af Huns!
Men — syng ei hiint Ord, Smaadrenge!

*) 3: Jerusalem er tabt (sdelagt); af Begyndelsesbogstaverne i hine tre latinske Ord, antages det berygtede Forsølgelses-Løsen mod Jøderne at være sammensat.

Mit Modersmaal.

Jeg min Sjæl vil udsaaende med Eloahs Ord,
 Med de Toner, som skabte Himmel og Jord;
 Men forstummet paa Jord er Schadai Tunge:
 Kun fra Eidernes Dyb mine Raab gjenrunge.

Der ruller en Strøm fra Martusinders Grav;
 I min Sjæl der henbruser et tonende Hav:
 Hver Bølge er levende Daad, som borttrinder;
 Hver Tone er Billed, hvert Billed er Minder.

Med det Livs-Ocean vil jeg blande min Røst:
 Det mig svarer med Klang fra Propheternes Bryst;
 Det opløser min Sjæl i mildtonende Sukke,
 Med de Sange, min Moder sang ved min Bugge.

Jeg fornemmer det atter, det levende Ord —
 I min Sjæl det gjenflaer Himmel og Jord.
 Med det henfarne Israels Røst vil jeg sjanke
 Og med Zions Døttres Sang paa min Tunge.

Vor Ublændigheds-Poesie.

Hvor er nu dine Propheter, mit Folk!
 Hvor er dine Zebaoths-Skjalde!
 Fandt ei Eloah en eneste Tølf
 I Martusinder blandt Eder alle?

Blev Israels Aand — blev vor Sjæl adspredt?
 Blev Stæg kun og Kroppe tilbage?
 Har ei et eneste Die seet
 Med Blittet fra Sangfongens Dage?

Har ei en eneste Sjæl hørt Røst
 Til Høisang med Salomons Tunge?
 Var ei der Klang i et eneste Bryst
 Til Verden at gjennemrunge?

Alt! Klang af Solv kun og Guldbets Klang
 Og Gjenklang af fremmede Bjælder —
 Det var, mit Folk, din Udlændigheds-Sang —
 Alt! i Gruben saae jeg Jer heller.

Morgenrøden.

End seer jeg Glandsen fra Jehovas Throne —
 Hiint Glimt dog af hans Herlighed jeg stuer:
 Et Blint kun, Herre! fra din Straalekrone!
 Og Verdenshavet gløder i dets Luer.

Med Styggen usødt Morgenhind end strider:
 Med bøiet Knæ og Hoved Føstret venter
 Sin Fødselsstund. Endnu ei Sol fremstrider;
 Og angest bæve alle Elementer.

Jeg bærer ei: den sidste Dag jeg venter;
 Dag Havet tøver Zebaoths-Basallen —
 Smelt, Uriel! smelt Verdens Elementer!
 Min Dag først gryer — er Jord og Himmel falden.

Bed Solens Opgang.

Stjøn er du dog, evige Himmeltelt!
 Høiherlig udspændtes din Bue.
 Der staaer han atter, den straalende Helt,
 Med sit Harnist af blinkende Bue.

Stjøn er du dog, grønnende dustende Jord!
 Du Stammel for Zebaoths-Foden!
 Paa Bjerg og paa Hav jeg opdager hans Spor;
 Jeg fornemmer hans Gang over Kloden.

Run Sønnen jeg seer af hans Klædebon;
 Men Uendelighed den udfolder,
 Paa Cherubernes Binger sig løfter min Aand;
 Kæft Støvlarven Sjælen dog holder.

Jord og Himmel.

Jeg gaaer som en Stygge al Verden omkring.
 Et Støvgran er Jorden i Himlens Ring.
 Jeg selv er et Gran paa den rullende Jord;
 Men Uendelighed i min Tanke dog boer.

Henrul kun, du Sandstorn, hvorpaa jeg staar!
 Henslyb i det Dyb, ei min Tankeflugt naaer!
 Min Sjæl er en Himmel i Himlens Ring —
 Et Jordgran er Larven, her pusler omkring.

Elohimernes Undergang.

J Oceanet sig hver Rilde taber;
 Sig Blomsteraanden troer Naturens Skaber.

Bil Straalen stolt sig fra sin Sol løsrive,
 Sin Guddomsghands den maa i Mulm opgive.

Derfor paa Jord ei Elohimer bygge;
 Ei boe de meer i Palmelundens Stygge.

Ei meer de Smaa med underfulde Gave
 Kan stabe Blomster i Jehovas Have.

Ei Jigents ~~ets~~ dunkelgrønne Krone
 Er meer sin lille Guds Palads og Throne.

Ei Sarons Rose Blomsterguden skjuler:
Til Ortnen flyr han og til Klippens Huler.

De store Himmelfyrster ham forfølge;
Eheruber jage ham paa Havets Bølge.

Fra Jorden flygter Elohimers Skare;
Paa Taageflyer de til Himlen fare.

Dag Himmelskongens Forhæng de sig gjemme
Dg lytte til den store Dommers Stemme.

Den Udforffeliges Raad de høre;
Hans Afsyns Herlighed de vil afløre.

Men, o! hiin Ølands selv ei Eheruben taaler —
Dg Elohimer smelte i hans Straaler.

Dødstanken.

Hvor er den Vandbringsmand, som aldrig trættes?
Hvor er den Livets Gjest, som aldrig mættes?

Hvor er den Sjæl, som saae og elsked Døden?
Dens Braad selv gjennemborer Forsalsjoden.

Jeg stirrer paa de mørke Sjæles Skare;
Til Belial i Gruben de nedfare.

Jeg seer Paladset med de Huler sorte;
Jeg hører Klang af Mulmpaladsets Porte.

Jeg Fængslet seer, hvor Døren ei opsluffes;
I Mulm jeg skimter Flammen, som ei sluffes.

Fra Dødens Styggers Dal jeg Hvielen hører:
Der Drmen, som ei døer, sig evig rører.

Med Skraet min Sjæl fra Gruben sig opsvinger;
Paa grønne Jord Gravkloffen evig ringer.

Med Blomsterslør Eloah Gruben følger;
Men Gravens Kloffeklang hver Sjæl forfølger.

Paa Verdens store Gravsteen ei jeg hviler;
Mit Blik henover Sky og Stjerne iler.

Mit Die søger over Sky og Stjerne
Den Bei, hvor Enoch flygted i det Fjerne.

Jeg leber efter Jacobs Himmelftige:
Gaaer der en Himmelbro fra Dødens Rige?

Jeg mod Elias' Himmelfarm henstirrer;
Men Bliffet sig i Laagers Hav forvirrer.

Hos Abraham Jehovas Benner bygge;
Men hvor gaaer Veien til hans Palmers Stygge?

Udødelig, med Dødens mørke Tante,
Min Sjæl maa mellem Dyd og Himmel vante.

Menneskets Rundskab.

Arabens Hingst sin Rytters Stemme hender;
 Men ei Rabbinen veed hvad Fuglen synger.
 Graa Slange stifter Ham og sig forynger;
 Men ei den Vise veed hvor Livet ender.

Egyptens Stork veed Bei til Vaar og Sommer;
 Strandmaagen søger Ly, før Storm udbryder;
 I Skyen stirrer blege Stjernetyder;
 Men Lynet knuser ham, før Torden kommer.

Snild Hedderkoppen veed naar Beiret stifter;
 Klog Hundens Rattens Gjenfærd seer og tuder.
 Vi spørge hvad Elifas Syn bebuder;
 Men — Evighedens Forhæng har ei Rister.

Paradiis-Cheruben.

Paa helligt Bjerg Cheruben staaer,
 Hvor Paradiset ender.
 Hans Glavinds Flamme Skyen naaer;
 Dybt under ham det brænder.

Han svæver over Dybets Glød
 Paa imGmelluftens Binger;
 Fra Østens Port til Aftenrød
 Cheruben Rædsel bringer.

Hver Slabnings-Drot hans Afsyn flyer;
 Hver Magt sin Urglands fluer:
 Ræd flyer vanslægtet Drn og Tyr;
 Med Løven Manden gruer.

Som Tyr, som Løve, Drn og Mand,
 Cheruben seer paa Jorden;
 Hans Bliit er Himmellynets Brand;
 Hans Røst er Skyens Torden.

Hans Billeb er en Gaade mørk;
 Hans Glands hvert Die blender:
 Han kjender Rundslabstræets Drk;
 Han Livets Løndom kjender.

Han veed hvad ingen Tunges Drb
 I Verden aabenbarer;
 Men rædsom, løndomsfuld og stor,
 Han Livets Træ bevarer,

— Jeg Paradiis-Cheruben saae;
 Jeg saae hans Glavinds Flamme;
 Jeg Stjernen saae, han peged paa;
 Men — Gaaden blev den samme.

Tordenveiret i Staden.

Fra Stolen løber Barnet glad;
 Høit støier Drengesvimlen.
 Jeg stille staaer i fremmed Stad;
 Jeg stirrer op mod Himlen.

Guds Lyn jeg seer med hellig Gru;

Jeg skjælver for hans Torden:

„Jehovas Røst i Skymulm nu

„Henruller over Torden.

www.libtool.com.cn

„Mod Dybet styrter Dagens Helt:

„I Kæde Solenglen segner.

„Hist Stjernemoder i sit Telt

„For Herrens Brede blegner.”

„Aa, Snak! Vorherre blie'r ei vred”

— De kristne Drengs strige —

„Det tordner kun, og Sol gaaer ned,

„Og Maanen vil opstige.

„Staa, Jøbe! staa paa dine Been!

„Vi skal Physik dig lære:

„Ei et electrisk Phoenomen

„Vorherres Røst kan være.”

Himmelteltet.

Min Sjæl henflyve vil til Palmestoven:

Udspejlet er store Himmeltelt foroven.

Paa Bjergetransen hist ved Verdens Ender
Besættets Teltet af Eloahs Hænder.

Jeg under høit Paulun hans Gang fornemmer —
Eet Reisetag al Verdens Sjæle glemmer.

Høit flager Teltet. — See! det Farve skifter —
Regnstrømmen rigt udvælger af dets Rifter.

Nu sammenrulles Teltet, som et Klæde:
I hver dets Fold er skjult en Verdens Glæde.

Hver Morgen Herren store Telt udspænder;
Men — under Teltet ingen Sjæl jeg hender.

Vinterdrømmen.

Høit over Canaans Strande,
Høit over Dødens Dal
Af Livets klare Bælte
Gud hvælveth har sin Sal.

Mod hiint Palads jeg stirrer
Bed lukt Paradiis;
Men Gru mit Syn forvirrer:
Paladset blev mig — Jis.

Med isnet Sjæl jeg stuer
Paa Livsens frosne Strøm —
Smelt, Syn, hvorfor jeg gruer!
Fly, tolde Vinterdrom!

Paa Havet.

Jause Nat paa stille Hav jeg farer;
 Foroven glimte Zebaoths Hærfarer.

Den christne Styrmand Havnesfyret peiler;
 Til Hjemmets Havn, til Viv og Børn han seiler.

Han seer paa Naalen og Kompassets Streger;
 Jeg seer hvor streng Orions Stav henpeger.

Med Stjernebæltet fra Eloahs Hænder,
 Gaaer Vinterenglen did, hvor Verden ender.

Ham følger Himlens store Krigerflare;
 Til Dommens Dag de over Jorden fare.

Jeg følger Himmelhæren — i det Fjerne;
 Men i mit Die tindrer ingen Stjerne.

Jeg knuser kun en Taare, der frembryder:
 Her Ingen drømmer om hvad den betyder.

Den brave Styrmand mig paa Skulbren flapper:
 — „Du drukner ikke, Jøde! vær kun tapper!“

Theokratiet.

Hvor straalet Himmelspiret nu paa Jord?
 Hvor er nu Folkets Lov en Guddoms Ord?

Hvor bærer en usynlig Ronge Kronen?
Hvor bøier sig et Folk for Almagtskronen?

Hvor straalet Lys og Ret og Frihed ud
Fra Gudsdomspagten himmelflare Bud?

Hvo lytter nu til skjulte Gudsdoms Røst
Med Helligdomsklenodet paa sit Bryst?

Hvo kan ved Urim og ved Thummim sværge
Med Undertroen, som bortaander Bjerge?

Klenodet faldt af Fyrstepræstens Bryst;
Selv Isra'el hører ei sin Ronges Røst.

Paa Ghesils *) Stjernegjerd Klenodet flammer
Med Edelstenene af Isra'ls Stammer.

Fjernt straalet Spiret i Jehovas Hænder;
Det straalet skal, naar Jord og Himmel brænder

For Himmelspiret troer sig Verden fri:
— Sin egen Kænte Jorden jubler i.

Iddag og Imorgen.

Al Verdens Fyrster sig reise;
Frem Folkene storme til Krig.

*) Drion.

Idag de Mægtige kneise —
 Imorgen ligge de Liig.
 Idag og Imorgen er Draaber i Evigheds Strømme.

www.libtool.com.cn

Et Blint for Jehovas Die
 Er Dag og tusinde Aar:
 Imorgen skal Bonden pløie,
 Hvor Reiseren throned igaar.
 Hvor Bjerget kneised mod Sky, skal Hvalerne svømme.

Det evige Folk.

Jeg saae Jerusalem falde;
 I Lænker mit Folk jeg saae.
 Hvor blev de Seirherrer alle?
 Jeg saae deres Slægt forgaae;
 Men paa deres Grav end staaer den vandrende Jøde.

Hvert Folk paa Jord skal forsvinde —
 Udslettes skal deres Spor;
 Ei Abrahams Slægt og Minde
 Forgaaer før Himmel og Jord:
 Paa Verdens Grav end staaer den evige Jøde.

Enthuslasterne.

I Zions Stab Propheter sang —
 Det løb fra Strand til Strand;
 Det i Martusinder gjenklang;
 Men — i Propheters Fædreland
 Fløi Muld og Stene mod Prophetens Pande.

— Muld Jorden har til Aandens Tolk,
 Og Steen til hver Prophet,
 Til hver begejstret Sjæl en Dolk,
 Jisgrave til hver hed Foet,
 Og — Band til alle Himmelildens Brande.

I Drkenen.

Igjennem Drken Caravanen drager;
 Ismaelitten lurker i sin Dule.
 For Tigren maa sig Drkens Røver skjule;
 Men Elephanten sribet Tiger jager.

I stille Nat jeg Caravanen følger.
 Der rige Kjøbmand paa Kamelen sukker:
 For Røversøiet han sin Stat tillukker;
 For Tigerblikket han sit Afsyn følger.

Den rige Kjøbmands Frygt jeg ikke kjender;
 Dog Frygt og Haab jeg deelte med ham gjerne:
 Om Hjemmets Bei han spørger Drkens Stjerne;
 — Min Rejse og min Drken aldrig ender.

Jødegaden.

Mit Følk til Strædet drives — og leer;
 Min Sjæl udbryder i Flamme:
 Er der ingen Drkner i Verden meer?
 Stoveslet gjør Jer til Stamme.

Stoveslet glad til sin Drken tyer:
 Der Driverens Raab forstummer;
 Den vilde Dre fra Aaget flyer;
 Fri Bjørn i Bjerghulen brummer.

Det tamme Dvæg gaaer i Stalden ind
 Og æder i Baasen sin Føde;
 Men fri flyver Drnen til Fjeldets Lind,
 Skal end han svelte tilbøde.

Bægterraabet.

J Mulm jeg vandrer i fremmed Stad:
 Trygt sover Christen og Jøde!
 Natvægteren synger sit gamle Dvab;
 Jeg vil ogsaa et Raab udstøde!

Af Dvale jeg vil dig vække, mit Følk!
 Af Dødsblund Alverdens Slægter:
 Jeg er den evige Jordbrands Tolk;
 Jeg er Jordnattens evige Bægter.

Den ulmer i Dybet den lønlige Brand;
 Meg med Kroppene Sjælene blande.
 Gjennem Verden gaaer der en frebløs Mand;
 Han raaber hørt til det mon stunde.

www.libtool.com.cn

Til Midnat det stunder i Tidernes Gang —
 Det stunder til Døden og Dommen!
 Ei tier den evige Natvægters Sang
 For den evige Morgen er kommen.

Livsbefymring.

De slide, de slæbe, de bette for Brød;
 For Livet de trække til deres Død.

I Livsbefymring de sig nedsfænke;
 Men paa Livet — ei de har Tid at tænke.

Den Livsbefymring jeg kjender ei:
 Mit Brød jeg finder, som Spurv paa Wei.

Døer hele Verden af Hungersnød,
 Jeg overlever den — uden Brød.

Martusfinder kan sig i Grav nedsfænke,
 Paa Livet jeg har god Tid at tænke.

Dog, al! det er mig til liden Gaade:
 Min Tanke løser ei Livets Gaade.

Dødningsdandsen.

Med Store og Smaa gaaer Dandsen fuldbrav:
 Den Knokkelmand snoer sig behænde;
 Med Glisflak han springer fra Grav til Grav;
 Ret aldrig hans Dands faaer Ende.

Han griber en Ung, hvor en Gammel han slap;
 Han rustet i Foged og Slave;
 Han Ridder og Bonde svinger heelt rap;
 Han valtses med Keiser og Pave.

For pyntede Dame han bukker og leer,
 Med Junteren strunt harcellerer;
 Sig Herren og Damen heelt ynkelig teer;
 Der dandses med sære Manerer.

I Hopsavalts gaaer det til gamle Måsit;
 Ei Fløiten og Trommen der mangler:
 Den Knokkelmand fløiter, med klapprende Rif;
 Han munter med Knoklerne rangler.

Til Hvile han bringer hver dandsende Sjæl;
 Fast Ingen ved Dandsen sig glæder:
 Den ærlige Knokkelmand griner lidt sæl;
 Bleg Bruden ham følger og græder.

Men — udenfor Dandsen en Rejsende staaer;
 Hans Die ret aldrig kan græde:
 Al Verden bortdandses — tilbage jeg gaaer —
 Jeg er glemt i den store Rjæde.

Vor Liigsteen.

Foragt ei Israels store Stygge!
 I Slægter, som paa vor Liigsteen bygge!

Over Abrahams, Isaaks og Jacobs Been
 Staaer Verdensbygningens Hjørnesteen.

Med Eloahs Haand den er hugget ud
 Af Paradiisfjeldenes Marmorbrud.

Fra Klippen det evige Livsvæld sprang;
 I dens Kloster himmelske Røster sang.

Den hvælved sig til en Tempelhal;
 Ei Stenen knustes i dybest Fald.

End skjuler den store Paradiissteen
 En Verden med vore Fædres Been.

Den skjuler det Største, Jorden saae —
 End hviler al Verdens Storhed derpaa:

Livsmaalet.

Mod Livet de Ufødt frem sig stride;
 Men — hvad de kæmpe for, de ikke vide.

Nob Døden frem de Fødtæ gaar iblinde;
Hvorhen de gaar, dem rinder ei i Sinde.

Lig de Ufødtæ, Livens Aand sig rører:
Den veed ei selv hvortil dens Stræben fører.

Frem Livens Slægter fare og forsvinde;
Nob lønligt Maal de storme frem iblinde.

Paa Daarers Færd selv Daarer see med Latter;
Ivæns Stridsmand ei Iveen fatter.

Feltherren veed hvorhen hans Hære fare;
Derom ei spørger blinde Krigerfare.

Paa Strængen Buefpytten Pilen fatte;
Sit Maal den naaer, men kan det selv ei fatte.

Solstraalen skal til Verdens Ende fare,
Men ei sin egen Klarhed sig forklare.

Som mig Jehova tænkte, skal jeg vanke;
Men — Herren kjender ene heelt sin Tænke.

Basunfesten.

I fremmed Land jeg hører Festbasuner!
Jehovas Folk end mindes Dommens Dag:
Vi faste i Ublændigheds Pauluner;
For Zebaoth indstævnes Folkets Sag.

Besegles skal forvist vor Dom foroven,
 Hvis ei vort Gul til Dommerteltet naaer.
 Blev Staven knuust, som fordam fløved Boven?
 Mon aldrig meer den Vand af Klippen slaar?

En Guddomstankes Tankeverdnær avler;
 Det Træ ei døer, Jehova aanded paa:
 „I Pagtens Art de brudte Lovens Tavler
 Bed Siden af de hele Tavler laae.“

I Pestens Tid.

Til Gostnig har jeg sat min Stav; trindt Isra'ls Arner
 ryge;
 Bed Nat de Paastelammets Blod paa Dør og Stolper stryge.

Dødsenglen gaaer fra Huus til Huus; de Christne døe af
 Pesten;
 Dødsenglen gaaer hver Dør forbi, hvor Isra'! feirer Festen.

Men i den pestbesængte Stad, blandt Liig og Dødens Jam-
 mer,
 Slafotter jeg paa Gaden seer; høit Rjætterbaalet flammer.

„Ha, brænd hvo ei vil døbes flur!“ — de Christne Munkes
 strige —
 „De Jøden togled Pesten hid fra Helvedsfyrstens Rige.“

„Det Folk, som myrdet har Guds Søn, forpøster alle Lande
 „De har forgiftet Livets Bælt og alle Brøndes Bænde.“

Fra Pinebænk til Daaben flyer hver Jøde, som bekjender;
 Dog seer! hvo staaer paa Taget hist? trindt Huset om ham
 brænder.

I Paaskefestens Døntalar, med Helligdommens Traade,
 Rabbinen seer paa Folket ned; han betler ei om Naade.

Han svinger Falken i sin Haand; han høit blandt Flammer
 raaber:

„Endnu jeg paa Jehova troer; jeg paa Messias haaber.“

„Jgaar jeg feig affvoer min Tro; idag jeg døer som Jøde:
 „Jeg selv har tændt mit Offerbaal, vil mit Paulun udgløde.“

„Fornam I hvad histnede streg? Nei, det var Sang, 'ei
 Jammer —

„Min Hustru, mine Børn ei streg — de sang i Offer-
 flammer.“

Han styrter sig i Luen ned. Snart Christenstaden brænder.
 Fra store Offerfest jeg gaaer. Idag mit Folk jeg kjender.

Hist blusser Synagogens Tag; men frie paa Flammevinger
 Fra pestbefængte Christenstad Jehovas Børn sig svinger.

Jehovas Krige.

Har Zebaoth med Verden sluttet Fred?
 Forliges nu Eloah med de Døde?
 Kan Sol og Maane nu gaae rolig ned
 Og see Jehovas Stjerner gaae tilgrunde?

Er Zebaoths Bedrifter glemt paa Jord?
 Leer Gog og Magog af Jehovas Seire?
 Har Verden glemt, den fødtes ved et Ord,
 Og at et Aandepust den kan bortveire?

Endnu jeg Zebaoths Hærskarer seer:
 I Herrens Feir, som Bagtblus, Verbner brænder;
 Hans Haand ei Sol og Maane standser meer?
 Han trænger ei til Sværd i Josva-Hænder.

End hører jeg Eloahs Seierssang:
 Drkaner sjuunge Zebaoths Bedrifter;
 Men saaret Ord han staaer paa sin Gang;
 Ei Tanden, som end ryger, han udvifter.

Dødsenglen farer over Verbner hen;
 Aartusinder henflye med deres Hære.
 — Skal Tidens Himmeltegn opstaae igjen?
 Skal Jacobs Sønner Seierskroner bære?

Berømmelsen.

Om evig Hæder de tale,
 Om Bidner paa Daad og Aand;
 Med Ildskrift Navne de male
 Med Magtens og Konstens Haand.

Paa Tidens Værter de pege
 Og paa deres Storbefrist. —
 Snart Børnebørnene lege
 Med Fædrenes Krands og Skrift.

Udslettes skal deres Værter;
 Selv Navn og Minde forgaaer.
 Een Aand kun har Mindesmærker —
 Den Aand ingen Sjæl forstaaer.

Israels Betsignelse.

Hvor er din Betsignelse? Abrahams Slægt!
 Hvor er nu din Forlobsret blandt Folkenes Stammer?
 Din Arv blev en Fjær paa Bestikkelsens Bægt;
 Din Førstefødselsret blev Haan og Trældom og Jammer.

Lig Havets Sandstorn blev Stammens Blade udbredte;
 Lig Himlens Stjerner blev Israels Tal;
 Men over al Verden, som Støv, blev de Stjerner adspredte
 Som Sand paa Gulv i Verdensbygningens Hal.

Som Rubens Magt før vor Herlighed hen —
Som et Bølgebjerg, der stolt forbi os henbrused.

Ei Simeons Morderflægt kom til Hæder igjen;
Brat Levi Klenod paa Orkanens Binger henskufed.

Til Ræv blev Judas stolte Løve omfakt;
Dg Sebulons Skibes Skat blev til pjaltede Klæder.

Ved Thabors Rilder er Isascars Huusfred tabt;
Fra Libanon Dan ei meer som Samson optræder.

Guds glubende Lovenavn blev til Spot;
Dg Aasers Dliebrød blev Ublændigheds Krummer.

Den kronede Josephs Bjerg og himmelske Slot
Blev til Ringheds Dal og smudsige Stræders Krummer.

End Zion staaer; end lever Benjamins Gud;
End Jacobs Sønners store Gud er den samme;
Men Benjamins Arv er kastet til Hundene ud;
Over Jorden henkastet, haanes Abrahams Stamme.

Ved Genesarets Sø Terebinthen grønnes endnu;
Men Naphtali Grene visne i fremmede Lande.

End kommer Eloah Libanons Biinstof ihu;
Men Ephraims Ranke tørres ved golde Strande.

Fredens Rige.

Rom Fredens Kyrste til Krigen Land,
 Hvi seer jeg da ei hans Daad?
 Hvor leger Barnet med Dglens Land
 Og med Basilißens Braad?

Hvor lyder Løven Smaadrenge's Rost
 Og deler Hjordenes Ro?
 Hvor hviler Lammet ved Ulvens Bryst,
 Og Riddet ved Parderen's Ro?

Hvor boer et retfærdigt Folk under Sol?
 Hvor hersker Zebaoth's Aand?
 Hvor hviler Kongen paa Davids Stol
 Med Salomons Spiir i Haand?

Høit Ulve strige om himmelsk Fred
 Og myrde hvert Lam paa Jord.
 — Paa Basilißernes Kjærlighed
 Det braadstungne Barn ei troer.

Gremitten.

Paa stejle Fjeld ved Gensens vilde Sti
 Jeg Gremittens Hytte gaaer forbi.

Der sidder han en Fødsbred fra sin Grav
 Og stirrer ud paa Sky og øde Hav.

Ei Menneftenes travle Færd han seer;
 Ei sit Aarhundreds Røst han hører meer.

Graastægget Hage i sin Haand han hviler;
 Det er som Dødningshovedet til ham smiler.

Ved Bogen Timeglasset for ham staaer;
 Han spørger ei hvorhen min Vandring gaaer.

Han spørger ei om Krig og Fred paa Jord;
 Han spilder ei paa nogen Sjæl et Ord.

Han har vel sagt Alt, hvad han her vil sige;
 Han veed vel, Kroget bliver dog ei lige.

Dog fiendst og mørkt er dette Afsyn ei:
 Med Klarheds Glands det straalet paa min Bei.

Ei ned han seer paa Verden med Foragt;
 Han opad seer med Seierherrens Magt.

Hans Sjæl har Fred: hans Die sælsomt smiler —
 Hans Blis paa — Crucifixets Billed hviler.

Ha, bort! — den Eremit har ingen Nød:
 Her hvæten Liv han savner — eller Død.

Med Himlen har han Samfund i sin Tanke —
 Kun Een skal evig uden Samfund vanke.

Run Verdens-Cremitten eensom gaaer;
Den Bog, jeg læser i — ei Ende faaer.

Hvert Sandstorn i mit Timeglas nebrinder
Med et Aarhundreds Enevandrings-Minber.

Min Sjæl ei kjenner Fred, min Fod ei Hvile;
Til mig vil aldrig Dødningshovdet smile.

Thabor.

Over Viinløvsalene fleg min Fod;
Jeg min Stav havde sat over Dietræernes Stove;
I Dybet henbrused Risons hellige Flod;
Heit Thabors Fugle sang over Redumims Bove.

Her toned Deborahs Seierssang!
Her priste mit Folks Heltinde Zebaoths Seier!
Her Baraks Heltersøst i Skyerne klang
Om Hedningens Hær, som Risons Strømme bortfeier!

Mit Die har stuet Thabors Glands —
Min Sjæl har sig frydet ved Jordens Deiligheds Krone:
I Forjættelsens Land hæver Bjergenes Bjerg sin Krands;
Paa vor Herligheds Bjerg straaler Guld fra Eloahs Throne.

Forneden blinke Søer og Hav;
Mellem grønnende Græsgange Jordan snør sine Strømme.
Et Paradiisland Eloah Israel gav —
At! — Sky nu skjuler mit Thabor og Israels Drømme.

Den hjemvandrende Israelit.

Hvorhen, o Rabbi, med Alderdomsqual —
Med Tværsæt og Bandringsstav?
„Jeg vandre vil til Josaphats Dal:
„Der vil jeg mig kjøbe en Grav.“

At! Rabbi! dig selv du ei bære kan —
Dog Byrden dig tynger som Steen —
„Til Hjem og Grav i forjætted Land
„Jeg bærer min Faders Been.“

Sabbathen.

Sex Dage samled' de; nu kan de hvile:
Sabbathens Børn fra travle Gjerning ile.

Fra Gaden kan jeg gennem Ruden stue:
Det glimter festligt i Rabbinens Stue.

I Vonnens Fæsttalar, med Lovens Traade,
Graafflægget Dbing priser Hvilens Naade.

Huuspatriarken Bünnpokalen hæver:
Sabbath-Indvielsen paa Læben svæver.

Han Zebaoths-Beslignelsen abfjunger;
Det toner fromt fra Børnebørnes-Tunger.

En sagte Mumlén over Jorden farer:
I Himlen bede Lys-Seraphers Skarer.

Til Dybet fare Verdens Plageaander;
Men selv i Dybet ingen Sjæl sig vaander.

Naar Hviledagens store Fred udtales,
Hver Sjæl, som brænder, høles og hufvales.

En Sjæl kun uden Hvile fort maa vandre —
Sabbath og Hviledag — er for de Andre.

Min Moders Huns.

Fra Menneftenes Volig taus jeg gaaer:
Den Slægt, som lever nu, mig ei forstaaer.

Fra deres snevre Braaer vil jeg flye;
Jeg til min gamle Moders Huns vil tye.

Det Huus er større end al Verdens Byer:
Romadens Hyttetag er Himlens Styer.

Mit Reisetelt er spændt fra Pol til Pol;
Til Lamper har jeg Maane her og Sol.

Mit Sovelammer er den grønne Dal;
Min Synagog er Stovens Tempelsal —

Dg Folket med Eloahs Priis paa Tunge
Er alle Fugle, som i Luften sjunge.

Med Trækfuglstaren over Bjerg og Dal
Jeg vandrer til min Moders Sommerfal.

Ei meer forladt, ei ene meer jeg gaaer:
Her rører sig en Aand, som mig forstaaer.

Til Markens Blomst, til Skov og Sø jeg taler,
Dg tusind Røsters Spar min Sjæl husvaler.

Den gamle Skov mit Afgrunds-Suf forstaaer;
Den svarer venligt som for tusind Aar.

Jeg kjender Stormens Stemme, naar den suser;
Det dybe Hav sin Røndom mig tilbruser.

I Klippens Huler og ved Fjeldets Strømme
Jeg lytter til min gamle Moders Drømme.

Hun drømmer end om skjulte Harpers Klang
I Dybets Brusen og i Rildens Sang.

Hvor Styens høie Billebverden flyer,
Hun drømmer store Verdens-Eventyr.

Med hendes Tanter er min Siæl fortrolig —
Jeg er et Barn endnu i hendes Bolig.

Mit Reisetelt fra Pol til Pol er hendes —
End kjærlig ved sit gamle Barn hun kjendes.

Skindød.

Jeg saae paa Menneffenes Færd;
Jeg saae al Verdens Id:
Den var mig intet Haansmiil værd
Med al dens Færm og Strid.

Jeg hørte Menneffenes Ord;
Jeg Daarers Røst fornåm;
Som Bjælders Klang hvert Ord henføer,
Som Hyrdehundens Glam.

Jeg saae hvad deres Bise strev,
Jeg hørte Døgnets Sang;
En Lyd kun i mit Øre blev,
Og den som Spot mig klang.

Fra Født til Født jeg vandred om;
 Jeg elsked ikke Een:
 Mit Blod var Jis; min Sjæl var tom;
 Mit Afsyn blev til Steen.

www.libtool.com.cn

Kold sank jeg til min Moders Bryst,
 Sank død til Jordens Skjød;
 Til Liv mig vakte Baarens Røst:
 Min Moder var ei død.

Jeg græd — og Stenen smelted hen
 I Afsyn og i Bryst:
 Jeg hørte Livets Røst igjen
 I alle Sjæles Røst.

Rabbi Ismael Ben Elisas Børn.

Over Ypperstepræstens Børn Israel sørger,
 Naar om Zions Pryd, naar om Sarons Rose jeg spørger.

Ben Elisas Søn mit Dødt twinger til Graad;
 Ben Elisas Datter! for dig er min Kind end vaad.

Til Tyrannernes Stad er de ført til Trældom og Jammer;
 I Hedningers Bold er de slæbt fra Teppelets Flamme.

Om Israels Fald to stolte Romere tale;
 Med Byttet fra Zions Stad de Mægtige prale:

„Mig tjener en Træl af Ypperstepræsters Blod;
 „Ei skønnere Slave tvætter Keiserens Fod.“

„Jeg købte ved Zions Muur fortrøiet Jøvinde;
 „Ei Mage til Deilighed skal du i Verden finde.“

„Af skønnest Bytte lad herligst Rigdom udspringe!
 „Tilsammen ved Nat vi Træl og Trælqvinde bringe!“

Liig Fugle, i Buur de kostbare Fanger er sat:
 De stolte Herrer vil dele Aftommens Stat.

Fra mørke Krog i Natten lyder en Klage:
 „Skal Ypperstepræstens Søn en Trælqvinde tage?“

Fra fjerne Krog i Fængslet jamrer en Stemme:
 „Skal Zions Datter sin hellige Høihed glemme?“

Den hele Nat de sukke ved mørke Muur;
 Den hele Nat de græde i dunkle Buur.

Ved Morgengry de kjædes med Sorg og Glæde;
 De kaste sig i hinandens Arm og græde.

Ben Elisas Børns Sorg med Taaren bortrandt:
 Ben Elisas Børn græb — til Livet forsvandt.

Skystotten.

Til Morgenrødens Purpurtelt jeg stuer;
Bag Laagers Bjerg et Hav af Straaler luer.

Skystotten hist fra Isral's Drk jeg skimter;
Jehovas Herlighed fra Skyen glimter.

Jeg fra min Drken store Navn udraaber;
Mit Afsyn bader sig i Duggens Draaber.

Fra Skyens Støtte ingen Røst jeg hørte;
Men Himmellivet i min Sjæl sig rørte.

Beiens Søn.

Fra Drkenens Dase bort jeg iler;
Paa grønne Stub sig træet Araber hviler.

Hvo er du? — spørger jeg — du Mand paa Stubben!
„En Beiens Søn, hvem Beiens Traad er sluppen“ *).

Kun fattig Vandrerens Hverdagsord jeg hører;
Heelt underligt det Ord min Sjæl dog rører.

Min sidste Reise-Dirhem **) jeg ham rækker:
Hans Beitraad atter gylben sig udstrækker.

*) 3: en Rejsende uden Rejsepenge.

**) en arabisk Mynt.

I Karavanseriet *) glad han hviler,
 Mens jeg i veilos Labyrinth heniler.

Jeg er, hvad du dig kaldte, Mand fra Stubben!
 — „En Beiens Søn, hvem Beiens Traad er sluppen.“

Den bedende Jødinde.

Igjennem Braktens Stobde Lyset glimter;
 Forinden salomonist Brud jeg skitter.

Jeg mindes Palmens Bært ved Jordans Bænder;
 Jeg Sarons Lillier seer paa hvælvet Pænder.

Den sorte Lot omflagrer stolte Rætte,
 Liig Ravnens Bingers Glands paa Zions Bætte.

For Isra'ls Mø er Synagogen luffet;
 Fra lønligt Kammer stiger Jomfrusuffet.

I fattigt Huus for luffet Dør og ene
 Staaer Østens Mø i Glands af Edelstene.

Med Dronningsmykket og i gyldne Klæder,
 Mod Jorsals Gruus hun stirrer hen og græder.

*) Herberget.

Hun græder ei for Guld og Edelfstene:
For Zion græder Zions Datter ene.

Landflygtig skjuler hun misundte Lykke;
Hun barnlig for Jehova sig vil smykke.

Det Hjem, hun aldrig saae, hun dog ei glemmer;
Hun Isra'ls fangne Døttres Sang istemmer:

„Bed Babels Strømme vi paa Zion tænkte —
„Paa Bidiens Green vi vore Harper hængte“ —

— — O, Davids Folk! i Sorgen priis din Lykke!
End dine Børn sig for Jehova smykke.

Har Børnesjæle Taarer for din Trængsel,
End Livets Væld fremqvælder i dit Trængsel.

Templet og Ypperstepræsten.

Hvor staaer vor Konges Throne nu paa Jord?
Hvor straalet Templet, hvor i Lys han boer?
Hvor tone Røsterne fra Elohim?
Hvor bæres Pagtens Ark af Cherubim?
Hvor hviler Loven over Verdens Love
I helligt Ly af Jordens Palmers Skove?

Opløst dit Hoved, Israel, fra Jord!
Hist straalet Templet, hvor din Konge boer;

Hist tone Røsterne fra Elohim!
 Hist bæres Pagtens Art af Cherubim!
 Hist hviler Loven over Verdens Love
 I evigt Ly af Himmelpalmers Skove!

Men, o! — hvor staaer han Helligdommens Præst?
 Hvo kalder os til Friheds Løvsalsfest?
 Hvo bærer Urimsmykket paa sit Bryst?
 Hvo hører, viis og reen, Eloahs Røst?
 Hvo kan hans Røst i Sky og Flamme fatte?
 Hvo kan os aabne Helligdommens Statte?

Bent, Israhel, din store Løvsalsfest!
 Forvent i fremmed Land din Fyrstepræst!
 Med Isra'ls Stammers Navne paa sit Bryst
 I Sky han lytter til Eloahs Røst;
 Af Sky han vil i Templets Dør fremtræde
 Og kalde dig til He igdommens Glæde.

Befrielsens Ord.

Min Mund vil Herrens store Ting udtone —
 Min Røst vil stige til Eloahs Throne.

Det store Ord jeg føler paa min Tunge,
 Som Evighedens Sjæle skal udsjunge.

Det Ord forklarer Tidens mørke Tale;
 Det vækker døde Verdenss Aand af Dvale.

Det toner fjernt fra Paradisets Have;
 Det toner fra Profeters sjunkne Grave.

Det staaer i Helligdommens gamle Skrifter;
 Det gennemrunder Tidernes Bedrifter.

Et himmelsk Syn fra Jorsals Grav jeg stuer:
 Høit Stjernefristen over Thabor luer.

Jeg læser Navnet over alle Navne;
 Jeg seer een Favn al Verdens Sjæle favne.

Jeg seer det gamle Himmeltelt i Flammer;
 Det nye indslutter alle Slægters Stammer.

Jeg Templet seer, som ingen Haand nedriver;
 Jeg hører Ordet, som hver Død opliver.

Jeg hører det i de Ufødtes Stemmer;
 Tilblivelsesnes Ocean det gemmer.

Den gamle Nat det i sit Dyb bevarer
 Og for Aartusinder det aabenbarer.

Høit Paradiisøruben det udtaler —
 Selv de Føddomtes Sjæle det husvæler.

Det Himmel, Jord og Afgrund gennemrunder —
 Og salig er hver Sjæl, som det udsjunger.

Mit Israel, mit Folk! kan du ei høre
Hvad Stenene paa Havsens Bund maa røre!

Først naar det Ord dit Hjerte gjennemtrænger,
Ei hvileløs paa Jord jeg vandrer længer.

Med dig jeg salig skal det Ord udsige:
Vor Konge har os kaldet til sit Rige!

www.libtool.com.cn

S m a a d i g t e.

(1819—1832.)

www.libtool.com.cn

Min gode og onde Engel.

Ved Livets Port jeg en Lysalf saae;
En Svartalf saae jeg ved Siden staae.

De sang mig ved Buggen en Spaadomsfang;
Den Spaadom mindes jeg mangengang:

„Jeg lover ham Kjærligheds rige Skat
Dg skjønne Syner ved Dag, ved Nat.

„Jeg lover ham Benner og Hjerters Priis;
Jeg aabner ham Digternes Paradiis.“

Saa sang den hvide med venlig Røst;
Dg saligt svulmed alt Barnets Bryst.

Da loe den sorte Engel og quod:
„Lad Stygge og Lys kun følges ad!

„Jeg lover ham kun en ringe Nød;
Men Baal skal blusse af liden Glød.

„For hver en Strøm af Kjærligheds Væld
En Draabe fra Hadets det kolde Fjæld!

„Den Draabe skal quæle hans Hjerter meer,
End noget Dø i Verden seer.

„Dg aabnes ham Digternes Paradiis,
Dg vinder han Hjerternes sjonne Priis —

„Hvad høiest elstes, skal hades mest —
Derpaa skal han see hvad ham lyttes bedst.“

Saa sang den Svartalk, ved Buggen stod.
En Trøst tilføied hiin Engel god:

„Dg svulmer end Harmen i krænkets Sind —
Flyer Freden som Blomstret i Hvirvelvind —

„Selv Baalet fra Hjertets Ild-Vølgebrud
Skal brænde ham Giften af Saaret ud.

„Tilføidst hver Niddets og Hadets Røst
Skal luttre Sjælen i saaret Bryst —

„Dg naar den flyver med Seir fra Jord,
Skal Kjærlighedsminde betegne dens Spor.“

Tordenstjold.

Nul henover Fjeld og Vælt,
Kæmpesang om Nordens Helt!
Sjung med et Aarhundreds Røst
Heltens Navn fra Ryst til Ryst!

Tordenstjold! dit Ræmpery
 Lysner stolt som Lyn i Sky —
 Navn, som trodser Malm og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

Rast han fløi paa Ørnen hvid;
 Hjerde Fredrik saae hans Id:
 Lystig, naar han Sværdet svang,
 Lykken sang hans Seierssang.
 Hift med Hæbersværd i Mund
 Svømmed han som Hval i Sund;
 Her gjenløb i Hjenbehavn
 Under Flammebrag hans Navn.

Danmark! glem ei stolte Syn!
 Over Hav foer Lyn paa Lyn —
 Tordner løb om Dannebrog —
 Det var Tordenstjold, der slog.
 Ton fra Marstrands gamle Bold,
 Snilde Sagn om Tordenstjold!
 Ræmpen sprang som Fjister ind —
 Stød som Helt paa Borgens Lind.

Ton fra Dynetilens Havn,
 Store seiersstolte Navn!
 Her med Id og Blod han strev,
 Klippeland, dit Frihedsbrev —
 Norge! stolt du vidne kan:
 Han har frelst sit Fædreland!
 Tolste Carl! du saae med Gru,
 Tordenstjold var stor som du.

Norge! pris din Kæmpe bold!
 Danmark! pris din Tordenstjold!
 Sverrigs stolte Kæmpebrøt!
 Favn ham høit i Himmelslot!
 Ven med Hjende bandt hans Krands:
 Trende Riger saae hans Glænds —
 Navn, som trodses Mulin og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

Friederich Schiller.

Betrandsæt for mig stod et venligt Billede
 Med Kraft og Frihed, alvorstfuld og rolig,
 Af Ungdomslivets Genius fremstillet.

Dg meer og meer med Billedet fortrolig,
 Jeg lytted stundom, som det vilde tale,
 Naar Sjælen syslede ene i sin Bolig.

Da syntes mig en aandig Luft hvsvale
 Dg som en Engel Vingen stjult udbrede
 Dg over Sjælens Jdrætsvæld nedbale.

Var det din Aand, o Skjalb, som var tilstede,
 Du, som mig tyktes nærmest af dem Alle,
 Som sang om Sjælens travle Id heruede!

Jeg lytted til den store Oldtids Skjalbe,
 Jeg elsked Mange og beundred Mange;
 Men Ingen kunde saa min Aand fremkalde.

De toned lifligt mig de tusind Sange
 Fra Palmens Hjem til Aftenrødens Bjerge,
 Som over Jord til fjerne Slægter gange —

www.libtool.com.cn
 Jeg kæmpen saae med Flammeordets Bærge
 Bevogte Livets Træ i Konstens Rige,
 Trods hule Tomheds-Klang blandt Gjenlyds-Dværge —

Jeg hørte Dvad om Heltefærd og Krige,
 Saae Fortidsdaad, i Billedlys forklaret,
 Med Slægters Aand af Tidens Grav fremstige —

Hvad Stort og Herligt Jorden har bevaret
 Hentulled for mit Blik paa Tonestrømme —
 Det Herligste var Verden aabenbaret —

— Dog det stod fjernt, som skønne Barndomsdrømme:
 Selvfølge Tid ei det Fortable søgte;
 I Evalds Graab jeg saae det's Savn bortsvømme.

Rold Tidens Aand med Livets Længsler spøgte;
 Mørk Sjælen foer til Tvivlens Vinterzoner
 Og søgte Livets Vælb med Klogskab's Lygte.

Da rullede et Aarhundreds Afledstøner
 Til Sjælen mig i dine Melodier,
 Du Alvorsfjald, hvis Billede end jeg troner!

Du greb end Livets Stordaaads-Harmonier,
 Som Hjertet bruser for i Gjæringsstunden,
 Naar Sjælen kæmper — men Livs-sphinxen tier.

Du maaleb hvad med Fryd i Drømmeblunden
 Jeg stirred paa, som Tanelivets Kjerne,
 Hvor Stjernelyren var i Sky forvunden.

Du stueb hvad i Kraftbaad, Verbuen gjerne,
 Jeg søgte om i Alderdommens Skrifter,
 I Livens Bog og Eftermælets Stjerne.

Dg ædel, stor og støn, som Tell's Bedrifter,
 Din Sang hentoned over Bjerg og Dale
 Dg kaldte Livsroft frem af Gravens Rifter.

D, mægted ei din Dybsinds-Røst udtale
 Hvad kun i store Anelser du stueb —
 Dog dit Aarhundred vakte du af Dvale.

For Aandens Frihed du hver Sjæl oplueb,
 Som fredslos under Frihedstræet sukke
 Dg for sin egen døde Klogskab grueb.

Du Hjertedybets store Bæld opluffed,
 Gav Tanken Toneliv og Psykevinger,
 Hvor dybest den i Livets Bæld nedbuffed.

— Sig dit Aarhundreds Genius bortsvinger;
 Men ei bortflyve dine Alvorstener.
 Din Aandtil Friheds Land en Skat medbringer:

Den Livsidee, hvorfor dig Aanden kroner,
 Hvor Universets store Harpe klinger —
 Skjönt Tid med Tid og Aand med Aand forsoner.

Buggefang.

Gyng nu stille i din Bugge!
 Moder luller dig i Slund.
 Hos dig sover alt din Duffe;
 Luf nu de Smaaøine fun!

Saa skal Moder for dig synge
 Om de Børn med Binger paa;
 De vil gjerne med dig gyng:
 Det er de Gudsengle smaa.

Blomster skal de til dig bringe,
 Stjernegylde, himmelblaae,
 Og vil du i Luft dig svinge,
 Bringe de dig Binger smaa.

Slotte skal de for dig bygge
 Af det klare Maanestj,
 Skal med Stjerner Barnet smykke,
 Være i Guds Himmel ind.

Der de boe, de Engle fromme,
 Der er Alle Børn, som du:
 Der skal Moder til dig komme,
 Naar du bliver from som nu.

Sødt du slumrer alt og smiler,
 Drømmer alt om Engle smaa,
 Leger, flyver og heniler
 Med de gyldne Binger paa.

Drøm og smil og leg i Blunden!
 Flyv med de Gudsengle smaa!
 O, naar Drømmen er forsvunden —
 Glem ei Himlen, Barnet saae!

www.libtool.com.cn

Sagntiden.

Herlige Nord-Kæmpeold, fulbrigt paa Minder og Frasagn!
 Hvad du drømte og saae, blev Martusinders Arv.
 Ei du i Klipperne blot indgrov dine Evigheds-Runer —
 Dybt du i Slægternes Sjæl Ildbilledestriften indgrov.
 Hvad der i dybeste Rod heelt mægtigt sig rørte og leved,
 Lever i Blad og i Green, hvælver end Kronen mod Sky.
 Barndoms minder har Røst, som mægtig kan Dsdingen røre;
 Rigt af Mindernes Væld evige Ungdom udbrandt.
 Folkeaaendets-Livet ei døer, hvor alt det i Buggen har sjunget;
 Slumrer det ogsaa en Stund, synker det skindød i Grav —
 Barndomsdrømmenes Sang, som Gjenlyd, ubtoner fra Graven,
 Sprænger dog Dødningens Steen — vækker den gjensfødte
 Aand.

Kong Haddings Eventyr i Norge. *)

Kong Hadding sidder ved Radværbord
 Ved unge stjerne Ragnilds Side.
 De fliste saa mangent Hjerteord;
 Det stunder mod Midnatstide.

*) Efter Sagnet hos Saxo L. I. Pag. 16.

Sneen flyger mod Gaal og Glug;
Arnen er slutt i Hallen.
Dronningen drog saa dybt et Suf;
Guldkrone til Jord var falden.

Kongens Krone paa Bordet stod;
Brat lægger han den paa Tillie:
„To Kroner lagde jeg for din Fod;
Staaer til den tredie din Billie?“

„At, nei, min Konning! jeg sukted saa
Ei for Guldkrone den røde;
Jeg tænkte kun paa mine Urter smaa,
Som alle i Vinter døde.

„Snart flyger Sneen i Høien ind,
Hvor med vore Kroner vi ligge;
Saa klapper du mig ei meer paa Kind,
Mit Favntag glæder dig ikke.

„Saa høre vi aldrig Fuglens Sang,
See Sol og Maane ei skinne —
Jeg gruer for Vinterqvellen, saa lang,
Hvor alle Smaablomster svinde.“

Kong Hadding sig læner til Egebord;
Paa Ræmpehaand hviler hans Pande.
Ei mæler den Herre et eneste Ord;
Men Taarer i Diet ham stande.

Og see, da rører sig Sleen og Mulo;
— Det Syn fast Dronningen stræmmer —

En Dvindestiftelse, underfuld,
Sig hæver ved Arnens Emmer.

Den Dvindes Haar er som Aften graae,
Som Egens Bart hendes Rinder;
Som Vinterhimlen er Raaben blaa,
Som Nordstjernen Diet skinner.

Smaablomster bærer hun i sit Stjød,
Saa liflige, friske og grønne;
Den Mand er ikke i Verden fød,
Der nogentid saae dem saa skønne.

Hun nisser ad Dronningen, stille, mild,
Dg peger paa Blomstervrimlen;
Hun seer paa Kongen med Bliffets Ild
Dg peger mod Stjernehimlen.

„Hvor flige Urter om Vintren groe,
Det lyfter J vel at vide;
Følg med mig, Konning! saa faaer du No —
Du paa mit Leide kan lide.“

Hun Dronningen rækker de Blomster smaa
Dg gaaer mod Arnen tilbage,
Slaaer over Kongen sin Raabe blaa,
Maa brat ham med sig nedbrage.

J Slud og Taage paa lønlig Sti
J Mulm den Herre fremtræder.
En Kongestare ham gaaer forbi
J Purpur og Skarlagenklæder.

Den Skare lader han fare i Fred;
 Heelt sælsomt er han tilmode;
 Paa grønne Enge det Tog fremstred:
 Der Vinterurterne groede.

Paa Blomsterne glimter en Stjerne svagt;
 Fuldtvel dog kan han dem kjende.
 I Dybet bruser den Flok med Magt,
 Som kom den fra Verdens Ende.

Han seer bortrulle i dybe Strøm
 Al Verdens Spjude og Pile.
 Han fremad gaaer, som han fløi i Drøm,
 Ei standse kan han, ei hvile.

Med Vinden han gaaer over store Bro,
 Der seer han to kæmpende Hære;
 Og Kongen vorder i Hjertet fro:
 „Mon alt jeg i Valhal være?”

„Blandt Kæmperne gaaer du, som faldt paa Val
 Og længst efter Valhal stunded;
 Som store Skygger de kæmpe skal
 Til Dag er for dem oprundet.”

„Men Stjernen glimter saa mat kun her,
 De Urter er dunkelrøde.” —
 „Lad rulle i Strømmen de brudte Spær!
 Lad kæmpe, lad kæmpe de Døde!”

Nu gange de frem til en Muur, saa stor,
 Den haver i Verden ei Lige;

Over den gik aldrig Menneskespor,
Over den kan Kongen ei stige.

Høit over Stjernerne Muren naaer —
En Straale paa Vandet glimter;
Al Verdens Herlighed overgaaer
Hvad i den Straale han skimter.

Høit Hanen galer i dunkle Land
Blandt Skyggekæmpernes Skarer.
Dvinden afriber dens Hoved paa Stand —
Dg smiler, der Livet henfarer.

Fuglens Hoved var uden Røst;
Hun ind over Muren det svinger —
Der galer den atter med Liv og med Lyst,
Saa Jord og Himmel gjenklinger.

— Kong Hadding svimled mod vilde Strøm,
Saa ei hvor han kom tilbage.
Den Gang ham tyktes en sølsom Drøm,
Men glæded ham alle Dage.

Ved Arnen sad han end mangen Døel
Ved unge skøn Ragnilds Side;
Smaa blomsterne glæded Dronningens Sjæl,
De blomstred ved Vintertide.

Kong Hadding smilede heelt trost derved:
„Jeg saae hvor de Blomster udspunget;
Men jeg veed hvor Solen gaaer aldrig ned
Dg hvor deede Fugle kan sjunge.“

Giasludas Sang i Norden.

Flyver Trækfugl mod Syd, maa jeg sulte
 Hvor er du, mit Fædreland!
 Kommer Englen i Blund mine Dine at lufte,
 Trækfuglen følge jeg kan.
 Bær mig, o Drøm, paa din vuggende Arm!
 Barnet lad hvile ved Moderens Barm!

Under grønne Plataner jeg leger
 Med Guldbæle-Bold i mit Skjød;
 Gjennem Piniernes Sky vifter Englen og peger:
 „Seer du nu hvor du blev fød!“
 Himmelblaae Bjerge i guldbæremmet Sky!
 Her stod min Bugge i Mandeltræ-Ly.

Hift staae Guber i marmorne Sale;
 Her grønne Ruinerne staae.
 Under Skuur lærte Barnet med Farvesteen*) male
 Blomster og Helgener smaa.
 Hvergang Gudsmoder jeg maled saa glad,
 Himmelftjøn Engel ved Siden mig sad.

Al, men nu er den Engel forspunden —
 Gudsmoder jeg maler ei meer,
 Og det himmelblaae Bjerg gjennem Guldbælelunden
 Nu jeg i Drømme kun seer.
 Bær mig, o Drøm, paa din vuggende Arm!
 Barnet lad blunde ved Moderens Barm!

*) Mosaic.

Sang om Hr. Adolph og Fru Anna*).

Hr. Adolph foer under Dannebrog
 Over Hav til fremmede Lande;
 Den vilde Bølge mod Snekken slog,
 Og fjernt laae Dannemarks Strande.

Der sidder Fru Anna, hans Ungdoms Brud,
 Saa ene de lange Dage;
 Saa ofte hun seer imod Havet ud,
 En Bølge der ruller tilbage.

Men ingen af alle de Bølger blaae
 Kan siige hvorhen de ham bare;
 Og seer hun op mod de Stjerner smaa,
 Saa taus de i Natten henfare.

„Al, told er Bølge som Stjernefjær,
 Og al min Fryd i det Fjerne.
 — Dog Sjæle, som har hinanden kjær,
 Afstiller ei Bølge, ei Stjerne.“

Fru Anna vækkes ved Midienat:
 Det stormer fra Havets Strømme —
 En Haand hende greb saa fast, saa brat,
 Usynlig i Varseldrømme.

*) Admiral Adolph Herbst og Fru Anna Herbst, paa deres
 Guldbryllupsdag d. 16 Mai 1820, grundet paa en af dem
 selv fortalt Begivenhed.

„Dg er du nu død, mit Hjertets Ven!
Har Affled med mig du taget —
Faer hen da, Glæde! mit Haab, faer hen!
I Dybet er du nedbraget.

www.libtool.com.cn

Den Haand var varm, og den Haand var tro,
Det haver hun vel fornummet;
Men Hjertet har dog ei mere Ro,
Dg Stormen er ei forstummet.

„Lad storme Hav! og lad varfle Aand!
Stor Magt er Sjælene givet;
Men told som Jis er en Dødningshaand —
Den varme minder om Livet.“

Saa trøster Sagnet Fru Annas Sjæl,
Dg end er Haabet ei omme;
Fra fremmed Kyst over Hav og Fjeld
De Sendebreve alt komme.

„I Havsnød bad jeg hiin Midnatsstund;
Mod dig udstrakte jeg Haanden —
Jeg brømte mig alt paa Havsens Bund
Dg var vist hos dig i Aanden.“

Dg lovet være den Sjæl saa tro,
Som selv var nær i det Fjerne!
Hr. Adolph er kommen igjen saa fro —
End blinker hans Aftenstjerne.

I Hal han sidder med Isen graa
 Alt med Fru Anna tilsammen;
 Idag han lader sit Guldbryllup staae,
 Os Alle til Fryd og Gammen.

www.libtool.com.cn

Aftensang.

Fred hviler over Land og By,
 Ei Verden larmer meer:
 Fro smiler Maanen til sin Sky,
 Til Stjerne Stjerne seer.

Dg Soen blank og rolig staaer
 Med Himlen i sin Favn;
 Paa Dammen sjerne Bogter gaaer
 Dg lover Herrens Navn.

Det er saa fredeligt, saa tyst
 I Himmel og paa Jord;
 Vær ogsaa stille i mit Bryst,
 Du Flygtning, som der boer!

Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl,
 Som her dig ei forstaaer!
 See over By og Dal i Dvel
 Nu Fredens Engel gaaer.

Som du, han er en Fremmed her:
 Til Himlen staaer hans Hu;

Dog i det stille Stjerneftjær
Han dvæler her, som du.

O, lær af ham din Aftensang!
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel g'aaer vor Gang,
Afstilles end vort Spør.

Fred med hvert Hjerte, ffern og nær,
Som uden Ro mon flaae!
Fred med de Faa, som mig har kjær,
Og dem, jeg aldrig faae!

Fred med hver Aand, som hader mig!
Den skal mig elste vift,
Naar samlet i Guds Himmerig
Vi ham lovprise hift.

Hans Egede.

Et helligt Kors staaer høit i Nord,
Hvor ingen Sangfugl bygger;
I Sneet det staaer paa frosne Jord
Og langt fra Løvsals-Skygger.
Har Lyset dødt Jord forladt,
Og isner Himlen selv ved Nat,
Hvor Sjæl og Hjerte gyser —
Fra Vølge-Vjerg af evig Iis,
Henpeger mod Guds Paradiis
Det Kors ved Nat og lyser.

Med Glands fra Livets Morgenland
 I Dødens Midnatszone,
 Det viser Bei fra Hvalens Strand
 Til Palmestovens Krone;
 Og Diet, blindt af evig Sne,
 Kan Livets grønne Træ dog see,
 Hvorom Guds Engle læle;
 Og gjennem dybe Grav af Jis
 Gaae haabfuldt til Guds Paradiis
 Med Tro de frelste Sjæle.

Hvo plantet hift saa høit i Nord
 Den Green fra Edens Have?
 Hvo bar den tro i Hvalens Spor
 Henover Dybets Grave?
 Jispolens Son! hvo gav dig Fred?
 Ei fleg en Engel til dig ned:
 Gud en Apostel sendte;
 I Mulm han saae et Følk forladt —
 Ham Aanden viste Dag og Nat
 Den Bei, kun Døde kjendte.

Og ei han havde Raft og Ro:
 Den Bei han maatte følge,
 Git end den over Dødens Bro
 Og Fjeld af frosne Vølge.
 Ham fulgte Børn og trofast Biv —
 I Herrens Haand han gav sit Liv;
 Men Aanden ham ledsaged:
 Den bar ham over store Grav;
 Og bag det dunkle Midnatshav
 Han dunkle Ryft opdaged.

I Mulm foer blodig Døds-Harpun
 Mod Hval ved vilde Strande;
 Paa Kysten stod et Freløst-Paulun
 Med Lys fra fjerne Lande.
 Der hjalp en stærk Haand i Nød,
 Der løb en salig Trøst i Død:
 Der Guds Apostel boede.
 Did tyede hver bedrøvet Sjæl
 Til Lysets og til Livets Vælb
 Og haabed, elsked, troede.

Hos Gud nu den Apostel boer;
 Hans Sjæl Gud evig glæde!
 Hans Mindeqvad høit over Jord
 Forløste Sjæle qvæde.
 Hans Bautasteen er korsfæst hift,
 Som leder til den Herre Christ,
 Hvor isnet Sjælen gyser:
 Fra Bølges-Vjerg af evig Iis
 Det peger mod Guds Paradiis
 Og gjennem Natten lyser.

Vaarsang.

Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn!
 Vor Søn er blank, vor Skov er grøn,
 Og blomsterrig vor Dal.
 Med Mailøvfrands i lyse Haar
 Hun kommen er, den unge Vaar;
 Hun pyntet har sin Sal.

Den Sol er høi og lys og stor:
 Ei paa den hele vide Jord
 Er Mark og Eng saa grøn;
 Ei paa den hele Verdens D:
 Er Dal og Høi og Skov og Sø
 Og Luft og Sky saa fløn.

See! Himlens Fugle det forstaae:
 De Sydens Herlighed forsmaae
 Og reise glad mod Nord;
 Her hæver sig det frie Bryst,
 Her søge de med freidig Lyst
 De gamle Glæders Spor.

Her luster det fra dybe Hav,
 Her toner det fra Oldtids Grav
 Om store Kæmpers Id;
 Her sjunger end den danske Mand
 Om Skjolds og Frodes Fødeland
 Og om den gamle Tid.

Her sjunger end den mindste Dreng
 Om Danmark, deiligst Bang og Eng,
 Om Skjoldungætten bold;
 Her sjunger end den mindste Mo
 Om Vrens Bei paa stolte Sø,
 Om Juul og Tordenstjold.

Op, sjung og glæd dig, Danmarks Søn!
 Ved Hav staaer Kæmpehoien grøn:

Her Kraftens Aand end boer;
 Her bruser Verdens store Væld —
 I Skyen flyver Bjerg og Fjeld
 Og Sjælen over Jord.

Jomfruen og Gjøgen.

I Lunden Gjøgen sukker,
 Og Bøgen den er grøn.
 Den Jomfru gaaer og sukker
 Og nyner smaat iløn.

„Du Spaamand i det Grønne!
 Ei meer jeg paa dig troer:
 Med dine Løfter skjønne
 Du gjækked mig ifjor.

„Nu længenot du sukke!
 Jeg spørger dig ei meer,
 Om jeg skal ene sukke
 Een Sommer eller fleer.

„Her er saa taust i Lunden,
 Og ingen Sjæl mig seer —
 Er Gjøgen og forsvunden?
 Hvi sukker han ei meer?

„Alt, hvis du ikke lyver,
 Og kan du rigtig spaae,

Saa siig dog, før du flyver:
Hvorkænge skal jeg gaae?

„Beed du hvad Hjertet siger
Og hvem jeg tænker paa,
Ei for de andre Piger
Du mig forraade maa.

„Nu flynd dig! ryst kun Bingen!
Flyv med min Løndom bort!
Hvor mange Aar? slet ingen?
Svar Intet eller tort!“

Bel hundred Gange sukker
Den Gjøg i Bøgen grøn;
Den liden Jomfru sukker —
Hvi græder hun iløn?

„Al Gjøgen leer og flyver —
Hvert Aar et Aar mig spaaer —
Vist falske Fugl dog lyver:
Jeg er jo femten Aar.“

Den gamle Skippers Sang.

Det gaaer i Verden sælsomt til;
Dog vil jeg lystigt sjunge:
Det gaaer dog som Vorherre vil

Med Gamle og med Unge.
 Sin Rede vilde Søfugl naaer,
 Hvor vidt omkring han farer;
 Bag Klint tidt Havnen aaben staaer,
 Og tidt mod Nat det klarer.

Jeg loe ad Hjem og Havn engang;
 — De Lider nu er omme —
 Paa vilde Hav i Storm jeg sang,
 Naar fine Folt blev fromme.
 Jeg vilde Verdens Ende naae,
 Al Verdens Riger stue;
 Nu er jeg glad i liden Braa,
 Hos Don i lune Stue.

Som Fugl i Luft, som Fisk i Hav,
 Jeg baade fløi og svømmed:
 Den raske Storm mig Binger gav,
 Bort Volgen med mig strømmed.
 Til Verdens Ende ei jeg kom;
 Stort mangleb der dog ikke.
 Nu flyver jeg ei længer om,
 Maa spag for Anker ligge.

Den vide Verden har jeg seet:
 Den lystig var at stue;
 Ad al dens Galstrib har jeg leet;
 Den vil ei meer mig hve.
 For Guds og Guld saamangen Stund
 Jeg fik ei Blund i Die;
 Min Rigdom blev paa Havsens Bund —
 Jeg bjerged vaade Troie.

Jeg nogen kom til Verdens Strand;
 Jeg nogen skal bortgange.
 Rast Lykken flyr fra Land til Land —
 Hun er ei nem at fange.
 I Bingen graaer Maagens Fjær,
 Og han til Rysten iler;
 Den gamle Fugl har Reden kjær;
 Paa Steen sig Sælen hviler.

Hvor Havet sang min Buggesang,
 Ved Strand i fattig Hytte,
 Der landede jeg for sidstegang,
 Derfra jeg skal ei flytte:
 Brav Frænde dog er Frænde næst,
 Men haardt er fremmed Veie;
 Naar alt er frist, er Hjemmet bedst —
 Guds Fred er rigest Eie.

Og Danmark er mit Fædreland,
 Det skal jeg aldrig glemme.
 Hos gamle Biv paa danske Strand
 Blev gamle Sømand hjemme.
 Fra Hjem og Havn og Arnekrog
 Dog end jeg glad mig reiser,
 Naar under gamle Dannebrog
 Stolt Sømand Storseil heiser.

En Fart endnu min Hu staar til;
 Dog vil jeg lystig sjunge:
 Det gaar alt som Vorherre vil
 Med Gamle og med Unge!

Men vilde Gud i Dyst paa Sø
Mit Livsbrød mig bestjære —
Med Seierssang jeg vilde døe
For gamle Danmarks Ære.

www.libtool.com.cn

Den barnlige Kunstner.

(Efter et Maleri af Du Jardin i den Kongl. Samling
i Kjøbenhavn).

Gort Bølgen under Stormens Ringer strømmer;
Høit, midt i Havet, svømmer Muslingfalken;
Der staaer, som nys fra Barnehimlen falden,
Paa Sæbeboblen glad den lille Drømmer.

Selv tryk, hån paa en Farveverden svømmer
Imellem Dybets Grav og Stjernehallen;
Han seer med Smil og henrykt Glædeslallen
De Verdner smaa, som for hans Pust udstrømmer.

I tusindfarvet Regnbuglands de spille;
Dg brister een, ei sørger dog den Lille:
En ny og dobbelt stjon hans Aande flader.

I Farveglands det drukne Blif sig taber;
Dg synker Muslingfalken under Foden —
Fljer Barne sjælen fro med Farvelloben.

Den gamle Dands.

(Tillegnet Fru Kammerherinde Rosenørn, fød Wormskjold, den 2de Januar 1831).

www.libtool.com.cn

Saa nydeligt dandse de Søstende smaa;
 Glad Moderen sidder og seer derpaa.
 Hvor Sønnen hopper og Datteren leer,
 Sig selv som Barn hun i Dandsen seer.
 — Som Drøm det Svundne gjenfødes.

Saalunde hopped hun selv engang
 Med Barnelyst til Fiolens Klang,
 Som nu hun seer paa de kjære Smaa,
 Paa hende Fader og Moder saae.
 — Heelt sølsomt Livet gjenfødes.

Den Moder lytter til Strængens Lyd:
 De Toner hørte hun før med Fryd;
 Men hvor hun drømmer om gladest Dands,
 Bortflyer et Billeb i himmelsk Glænde.
 — Med Beemod Glæden gjenfødes.

En Laare brister fra Diet brat —
 Hun stirrer ud i den dybe Nat;
 Hvad Hjertet savner i gamle Dands
 Hun søger i Stjernehimlens Glænde.
 — Med Længsel Savnet gjenfødes.

Det Billeb, nys hun i Dandsen saae,
 Var Fader til hendes kjære Smaa.

Der sidst hun hørte hiin muntre Klang,
 Hun dandsed med ham for sidste Gang.
 — Med Smerte Mindet gjensødes.

Men Taaren ruller fra Diet klar:
 En Engel Suktet til Himlen bar;
 I Sjælen toner en hjærlig Røst:
 Din Elskede seer dig paa fremmed Ryst!
 — Forklaret Længslen gjensødes.

Saa nydeligt dandsede de Søstende smaa;
 Rørt Moderen sidder og seer derpaa.
 Hvor Glæden flyede i gamle Dands,
 Husvæler Stjernens evige Glæds.
 — I Klarhed Livet gjensødes.

Mignon.

(En Stemme fra Aandeverdnen).

Kennst du das Land?
 Göthe.

Jeg veed det Land, hvor hvide Blomster groer,
 Som ei kan trives paa den kolde Jord,
 Hvor gyldne Drømme ei er flygtig Tant,
 Og hvor den dybe Længsel hvile fandt.

Jeg veed den Lund, hvor ingen jordisk Lyd
 Forstyrrer de henfarne Sjæles Fryd,

Hvor Elskende i Palmestygger gaae,
Hvor de forklarte Barden Harpen slaae.

Jeg veed den Dal, hvor Glemsels stille Flob
Henruller Jordens Lant og Jordens Graab,
Hvor det fremqvælber Livets dybe Bæld,
Som evig lædster Tørsten i vor Sjæl.

Afstedtsang *).

De Toner, som paa skjulte Lysalf-Binger
Her mangengang omsvæved os i Sang,
Den Samklang, som end i vor Sjæl gjentlinger,
Os fryded her idag for sidste Gang.
Den Stund, som alt sig flygtende bortsvinger,
Bortfører hine Toners Afstedtsklang;
Dog end vi see de Sangens troe Beninder,
Hvis Sang, men ei hvis Minde her forsvinder.

Hav Tak for hine Toner, som bortsvæved!
Som Fuglerøst de liflig Klang udgjød;
De fryded, rørte, smelted og de hæved;
Med Orgelkraft de vældigt her frembrød.
Trebladet Tonegreen i Velklang bæved;
I Samklang for det fjerde Blad her løb:

*) Til Frøstenerne Stemann, affjungen af Musiklovelses-Selskabet i Sors den 8de April 1827.

Hav Tak tilsammen for hver venlig Tone,
Ei blot fra Sangens men fra Aandens Zone!

Naar Sommer flygter, og naar Vinter kommer,
Vi savne vil, o Søstre, Eders Sang:
I muntre Hal, paa Sø, i Skov, hver Sommer
Vil Sangen tone fattig mangengang.
Dog meer, end Toner's Lyst, som gaaer og kommer,
Og meer, end Livet, som bortflyer i Klang,
Det Liv, som Sang og Toner skjønt betegne,
Vi savne vil i Eders Barndomssegne.

Lev vel, du Søstergreen paa ædle Stamme!
Omplantet Egen staaer i store Stab.
Med stærke Rod den stod i Storm og Flamme
Og samlede tidt det Liv, her spredtes ad.
Nær Danmarks Throne, end i Kraft den samme,
Slaaer Stammen Rod, og Danmarks Ven er glad.
Hvad her vi tabte Goro ei kan glemme;
Men glad vi skal hvert herligt Minde gjemme.

Afskedsang til Digteren Pram*).

Saa skal vi nu farvel for Alvor sige
Til ham, vi tidt og helst velkommen bød?
Imellem os, jeg troer det ei saa lige:
Endnu ei Afskedstimen blandt os led.

*) Ved hans Reise til Vestindien.

Dg agter den endog at flaae i Morgen,
 Hvo veed, om Verden til i Morgen staaer?
 Dog staaer end Verden, Hvo er os da Borgen,
 At den og vi ei andre Luner faaer?

Sec, Lunets Magt, foruden og forinden,
 Med os og Verden driver lystigt Spil.
 Du seile vil; — men det beroer paa Binden,
 Dg Sind, som Bind, kan dreies naar det vil.

Men skulde Binden ogsaa Sindet seie,
 Dg blæse dig i Aften fra vort Bord;
 Maaskee du alt i Morgen i din Reie
 Betænter dig, og styrer flux mod Nord.

Dog skulde Bestens Guld og grønne Skove
 Endog dig lænte hist en liden Stund;
 Tilbage snart dog over salten Bove
 Dig kalde Hjertets Røst til Danalund!

Epigrammer.

I.

- A. **S**eg gab dog vide
 Hvorfor man dømt: Jodum Uret har!
- B. **D**en Sag er soleklar:
 Han havde ikke Retten paa sin Side.

II.

- A. Hvi kalder du hiin Ædling arrogant?
Et evigt Maal stod altid ham for Die —
- B. Han agted overalt det Store, Skjønne, Høie,
Men ikkun — hos sig selv det sandt.

III.

Strips hader alle Epigrammer,
De være over hvem de vil!
Thi hvem end Pilen sigter til —
Ulykkelige Strips den rammer.

Integer vitæ!

(Afskedsfang til de bortdragende Soranste Academister fra de
Tilbageblivende).

Integer vitæ! Klang fra Laurens Kroner!
Følg nu Studenten Hjert med banste Toner!
Bring med hver Tone venlig mildt tilbage
Samlivets Dage!

Integer vitæ! sang vi froe tilsammen,
Hvergang os samled Sorøes Høstidsgammen:
Integer vitæ! klang det over Boven,
Klang det i Stoven.

Integer vitæ! toned det i Salen,
Naar vi til Afsked kinked med Pokalen,

Naar vi fornem i Tryk af Vennehaanden
Broderfælsaaanden.

Integer vitæ! Klang med gamle Glæder!
Følg nu Studenten Hjert til Fod og Hæder!
Ton ham i Sjælen Klosterstovens Susen,
Stovsøens Brusen!

Følg ham fra Sors tro med Oldtidsminder!
Følg ham, hvor Lyffens Stjerne klart oprinder!
Bring ham fra Danmarks gamle Hædersdage
Kraften tilbage!

Integer vitæ! ton i Afstedslangen!
Ton, naar vi mødes, glad i Velkomstsangen!
Integer vitæ! lad vort Løsen være
Danmark til Ære!

Ved Efterretningen i Sors om Døe Wallings Død.

Dødsenglen ryfter tunge Vinger,
Og Beemødsbug er i hans Spor;
Som Svanesang hans Budskab klinger: —
Vor gamle Faders Aand henføer —
Hans Stav er brudt — hans Døe Lukt —
For os et venligt Lys er slukt.

Med kjærligt Smil i roligt Dø
 Den milde Døding blandt os stod;
 Paa Danmarks Lærv han grundet næie
 I høie Raad ved Thronens Fod.
 Nu er hans Fædergang fuldbragt,
 Hans Hoved er til Hvile lagt.

Ei meer for os han Ordet fører
 I Dannerkongens høie Sal;
 Hvad Stort og Skjönt han seer og hører
 Ei meer han os forkynde skal;
 Ei meer i Dødeliges Raad
 Han Sæd udstræer til Fremtids Daad.

Fred med din Sjæl! Farvel, vor Fader!
 Din Kjærlighed udsluktes ei;
 Din Gjærnings Aand dig ei forlader,
 Den følger dig paa himmelft Vei.
 Fred med dig, Danmarks, Fredriks Ven!
 Fær salig til Guds Rige hen!

Norges Universitet.

(Christiania 1833.)

I skjøne Dal med Krands af grønne Fjelde
 Et herligt Vidskabstempel staaer;
 Livskilder fra dets Klippesod udqvælde;
 Høit Elven til dets Priis Strømharpen staaer.

Her voxer op med stille Kraft og Vælde
 En Vidslabsaand, som over Døvre gaaer,
 Som over Ocean og Fjeld vil svinge,
 Mod Nordens høie Stjernefrands sin Binge.

Hvor Lærdoms Søn foragter Skinnets Røller,
 Staaer Sandheds Lys for Aandens Sands.
 Hil være Kraften, som sig her udfolder
 Til Kamp for Livets evig friste Krands!
 Hil Hver, som greb — Hil Hver, som sammenholder
 Livsstraalerne i Aandens Nordlysglands!
 Forenet, kraftigt lysne det i Norden!
 Og det engang skal overstraale Jorden.

Til Johanne Andrea Hansteen, fød Borch, i Christiania.

(Evar paa et tilsendt Betsomstidigt ved min Besøttelse i hendes
 Barndomshjem. — Eors i Juni 1823.)

Hil dig Danmarks troe og ædle Datter,
 Som for Fjeldet et har Sletten glemt
 Og som hist, hos bjærve Nordbo hjemme,
 Mindes kjærlig end dit gamle Hjem!
 Tak for Betsomsthilsnen ved din Bugge,
 Ved din Barndoms Stov og stille Sø!
 Her den Fremmede nu boer og bygger,
 Andre Skikkelfer nu vandre her:
 Hvor du leged, hvor du drømte stille,

Gaaer den Fremmede med Bog i Haand,
 Gaaer, med Blomsterkurven paa sin Arm,
 Dig ukjendte Hustru ved hans Side.
 Bores nævne vi hvad før var dit,
 Om vor Id og om vor Kjærlighed,
 Om vor Lykke tale vi fortrolig,
 Drømme kun om nye Glæder her,
 Ubekjendte med de Fortidsminder,
 Som ei her sig knytte til vort Liv.
 Har vor Haand maaskee den Bust nu flyttet,
 Som var dig en Tryllestov som Barn?
 Har vor Fod maaskee den Tue jævnet,
 Som var dig et Bjerg i barnlig Leg —
 Dog ei fremmed tykkes dig mit Hjerte,
 Fremmed ei min stille Hustrues Sjæl:
 Venlig from du hyder os velkommen
 „I dit fordums Hjem, dit Paradis.“
 Paradiset er endnu det samme:
 Gammelb dags trohjertig staaer endnu
 Huset med de underlige Kamre,
 Med de mange Kroge og Smaalukter,
 Hvori vift du leged Skjul som Barn.
 Ranken snoer sig end med grønne Blade
 Over Vindvets gamle Kirkebuer;
 Søen bruser end som før derne,de,
 Hvor paa Bænk ved store Aft du sad;
 Baaden skulper end ved Søens Bred,
 Og paa Schyttes lille D end grønnes.
 Siv og Bust blandt dine Blomster smaa;
 Der din fromme Moder end har hjemme,
 Ei hun ganste gamle Hjem forlod:
 End med Børn og Bornebørn hun syler

Nær os hift paa lyttelige D,
 Og fom Stedets gode Aand hun bringer
 Venlig hid Belfignelser endnu.
 Heller ikke du er gaaſte borte:
 Barnehaven bag den grønne Høt
 Skal endnu Andreas Hauge nævnes;
 Andre Børn ſkal lege der, fom du,
 At den ei ſin bedſte Pryd ſkal ſævne.
 Mangengang, naar jeg nu ſidder her,
 Og i diſſe ſvale Lovſalſtygger
 Glemmer Verdens Larm for Stovens Bruſen,
 For de hundred Rattergaleſtemmer,
 Og for Søens milde Bolgeſang —
 Mangengang det er mig da, fom dandſe,
 Venlige Smaaalfær her omkring,
 Og fom lyſe Børnevine titte
 Gjennem Buſt og Green hvorhen jeg ſeer;
 Det er din og dine Søſtres Sjæle,
 Som til Vorn igjen ſig gjerne drømme,
 For at lege paa de gamle Steder
 Synligt kun for venligt Drømmerblik;
 Og lykſalig priſer jeg det Sted,
 Hvor jeg kan om gode Aander drømme,
 Og hvor fromme Sjæle jeg kan ſee,
 Som de ſyſled her i gamle Dage.
 Men lad Drømmen worde ſand, fom ſtjøn!
 Kom igjen — kom glad og tidt tilbage,
 Og bliv Barn igjen i Barnehaven!
 Drøm paa Ven i den ſtille Sø,
 Og vær hjemme i de gamle Stuer!
 Finder du ei Bordet paa ſit Sted,
 Seer du end det gamle Voſſab flyttet,

Stand's dog ei — end i dit Barndoms-Hjem
Findes Hjertet, som dig glad modtage.

www.libtool.com.cn

Den saarfrie Ridder.

Svend Halling rider i Ledingsfærd,
Saa rast han svinger sit gode Sværd.

Saa lystig han tumler sin danske Hest;
I Kampen han altid er Kongen næst.

Saa mangelen stolt Ridder til Jord han slaaer;
Men ingen Landse Svend Halling naaer.
— Dog Ingen for Livet kan raade.

Svend Halling har fæstet saa fager en Mo;
Hun lønlig ham følger paa Land og Sø.

Blandt Kæmperne rider den Villieband;
Men Ingen skjon Jomfruen sine kan.

De Runer saa vel hun at riste veed;
Dver Stuldren slaaer hun sin Rappe bred.

Dg Ingen seer af skjon Hildegard meer,
End hvad man af Binden i Luften seer.

Skjon Hildegard følger sin Ridder saa fro,
I Kampen hun slaaer ved hans Side tro.

Et Skjold hun bærer paa svanehvid Arm,
Det holder hun skjult for Riddetens Varm.

Dg ei han begriber hvordan det gaaer:
Ret aldrig saa fanger han Rist eller Saar.
— Men Ingen for Livet kan raade.

Dg Kongen seer paa Svend Hallings Færd:
„Vel vedst du at svinge dit gode Sværd.

„Men sig mig, du raske Ridder, Hr. Svend!
Hvi fanger ei Saar du og Strammer igjen?

„En Talisman bringer i Kamp du vist med,
Sligt aldrig var ærlig Riddersmands Sæd,
— Dg Ingen for Livet skal raade.“

Gjensvarer raske Svend Halling, saa bold:
„Hr. Konning, I holde mig ei for en Trolld!

„Saa godt som Hver anden jeg fælbes kan;
Men først vil jeg maale min Banemand.

„Dg anden Talisman ved jeg ei af,
End Brynien og Skjolbet, min Konge mig gav.

„Dernæst en Lot af Hjen Hildegards Haar;
Men den ei tøgler mod Død og Saar.

„Min Brud for stuer mig bleg i Død,
End rast med Rinden af Blusfel rød.

„Dg sværger jeg, Konge, i næste Dyst
At kæmpe med Sværdet for nøgne Bryst.

„Dg fanger jeg da ei et ærligt Saar,
Ret aldrig jeg meer for dit Nafn staaer.“
— Men Ingen for Livet kan raade.

Skjøn Hildegard hører sin Ridders Ord,
Som Dolke de hende i Hjertet foer.

„At, vidste du hvad jeg har gjort for dig,
Ret aldrig mere du tilgav mig.

„Dg har du nu svoret i Døden at gaae,
Ei mere jeg tør ved din Side staae.

„Men volder jeg nu og min Brudgoms Død,
For min Skyld vorde hans Kind ei rød!“
— At Ingen for Livet skal raade.

I næste Dyst Svend Halling bestaaer;
Men Setren han kjober med Ulivskaar.

Eit Sværd han nedlægger for Kongens Fod,
Paa Tillie rinder hans Hjerteblood.

Skjøn Hildegard kaster sin Rappe blaae,
I Døden hun mon for hans Nafn staae:

„Din Skytsaand vilde jeg være paa Jord:
Som Dødens Engel jeg med dig foer.

„Jeg vilde bevare dit Liv saa fro;
Men nu jeg dig følger i Døden tro.

„Med Himlen jeg hæved ilen min Arm —
Derfor sidder Staalet nu i min Barm;
— Men Ingen for Livet kan raade.“

Svend Halling lukter sit Die med Lyst,
Skjon Hildegard blegner ved Heltens Bryst.

Svend Halling nu ligger i sorten Muld;
Skjon Hildegard var ham saa tro som Guld;
— Men Herren for Livet kun raader.

Konstens Aand.

(Et L. M. M.)

(1820.)

Du, hvis Sjæl, med Konstens Aand fortrolig,
Gjennem jordist Farveglands
Diner Lysglimt fra Cherubers Bolig
I Naturens store Blomsterfrands!
Du forstaaer hvorthen min Stræben higer;
Kjærlig du min Digterbaad bestiger,
Soger samme Trylleland som jeg:
Derfor dig min hele Sjæl tilhører,
Derfor Livets Genius os fører
Salig frem ad samme Vej.

See! hvor Somre komme og forspinde,
 Stove falme, Toner døe —
 Evig gjensødt Livet skal oprinde
 Med en Blomsterpaar i Fremtids Frø.
 Englen, som i Lysets Billedflæder
 Alle Verdner mægtig sammentjæder,
 Gjemmer i sit store Regnbueslør
 Skjønhedsverdnen, som med Liv oprinder,
 Hvor de brudte Formers Glands forsvinder
 Og med deres Farver døer.

Kun den Aand, som i Naturen lever
 Og forædlet vækker den
 Hvergang Blomsten sig af Frøet hæver,
 Hvergang Fuglen sjunger fro igjen —
 Kun den Aand, som Konstens Frugter slæber,
 Binder Kræfter ved hver Blomst, den taber
 Kismet i Forgængeligheds Land;
 Kjæl til større Høide den sig svinger,
 Kruiser Stedet selv med sine Vinger,
 At den evig stræbe kan.

Saa lad evig Sjæl med Sjæl fremstræbe
 Lvangløs, haabfuld, Haand i Haand!
 Jorden kan ei Kjærligheden dræbe:
 Den er Livets, den er Konstens Aand.
 Ei de Slagffær blot, som synlig springe
 Frem paa Jord af Sjælens Svanevinge
 Hæver den fra Støvet ud;
 Men den Andagt, som dens Himmel slæber,
 Naar det mindste Blomster her den taber,
 Hæver Sjælen til sin Gud.

Orientalste Sange*).

www.libtool.com.cn

I.

Gazellen springer saa let, saa stjern,
Dg klart skinner Sol, hiin blide;
Men stille vandrer den Elstovs Søn
Gjennem Mulm med de Rinder hvide.

Gazellens Søster er stjern og fro —
Den klare Sol mig har blendet:
Min Taare rinder — jeg har ei Ro —
Dg du spørger hvad mig er hændet!

II.

Du Die, som opfylder
Med Jld mig fra det Hoie!
Tillut dig, Himmelsøie!
Du dræber grusom hvem du sødt fortryller.

— De hvalte Dienlaage
Du slumrende kan lufte,
Kan dog ei Flammen slufte,
Dg mens du slumrer — maa jeg evig vaage.

*) Frit behandlede, efter meddeelte ordrette Oversættelser af Orientalisten Professor Rasmussen, og af ham benyttede i en begyndt dansk Oversættelse af Tusind og En Nat.

III.

Al! lad kun Dret høre,
 Hvad Diet slet bevarer!
 Vist Bliffet aabenbarer
 Den Løndom, Taaren stille vil tilfløre.

Paa Hjordens grønne Bænge
 Jeg Hyrden saae hendrage —
 Der Hjertet blev tilbage,
 Og end er Hjertet paa de grønne Enge.

IV.

Da Diet funkleb — stued
 Min Sjæl for hvem den lued.
 Til Grubens Stygger dunkle
 Jeg seer det Die funkle —
 Dog nu min Sjæl sig qvæger
 Med Taarer kun af Kjærlighedens Bæger.

V.

Ved Hanegalstid
 Kom den Elskede hid —
 Ved min Side har' han sig sat.
 Al frygted du ei
 Forræderens Bei
 Og ei den troløse Nat?

„Forræderens Bei
 Frygter Elsteren ei —
 Han ei frygter Hanegalstid;

Men han ſeer ſin Død
 I den Elſkovsglød,
 Som røver ham Menneſtevid.“

www.libtool.com.cn

Abſalon.

I Danmark toner Ræmpesang
 Blandt tuſind Ræmpehøie:
 Af Heltefærd paa Hav og Bang
 Har Danſten Syn for Die.
 Men giver Stordaad evig Navn,
 Dg er det ſtort at ſtride
 For Gud og Drot og Fødeſtavn —
 Saa ſjung om Axel Hvide!

Med Viſpeſtaven Ræmpen ſtaaer,
 En Konning mellem Klerke:
 Med Ordet's Glavind Jngen ſlaaer
 Som Abſalon, hin stærke.
 Saalænge Kirken ſtaaer i Nord
 Dg Herrens Ord har Tunge,
 Ei bedre Roſt fra høie Thor
 Skal Herrens Fred udſjunge.

Men æſter Freden Kamp og Blod,
 Sig ruſter Herrens Ræmpe:
 Med Peders Sværd den Hyrde god
 Ei farer frem med Lempe;

Med Hellebard og Brynie blaa,
 Paa Hingsten Bispen skinner.
 Paa blodig Bal ei Dansten faae
 En større Seiertinder.

www.libtool.com.cn

Dg gjælder det Søhanebyst
 Ved Stavn paa høie Bove,
 Til Seier kalder Arels Røst
 Blandt danste Mæsteflove.
 For Arels Afsyn Venden veg,
 Dg frelst blev Danmarks Rige;
 For Arels Aand i Orlogsleg
 Stal Danmarks Fjender vige.

Dg fødes Daad af vise Raad
 I Skjoldungdrotters Sale,
 Til Baldemarers store Daad
 Maa Absaloners Tale.
 Gaalænge Danmarks Throne staaer,
 Ei Arels Roes forgjettes;
 Til stolte Arelstad forgaaer,
 Hans Navn skal ei udslættes.

Ved Sore Kirken, hellig, stor,
 Omhyælver Heltegraven;
 End staaer i Steen bag høie Thor
 Bisp Absalon med Staven;
 Her stod hans Vært, her staaer hans Grav —
 Gid her hans Aand sig svinge
 Henover Templet, han os gav,
 Med lyse Phoenixvinge!

Boldsillet.

See, med Tidens gyldne Øbler
 Som med trende Bolde spiller,
 Stedse haabfuld og ustadig
 Ungdomslivets Genius:
 Tvende hvirvle høit i Luften;
 Eet i Haanden flygtig hviler,
 Kun for atter at udslynges —
 Intet vil han holde fast.
 Det, han greb, ham mindst fornoier;
 Det, som daler, vil han rebde;
 Det, som stiger, er ham kjærest:
 Tabes det, er Alt ham tabt;
 Efter det kun Diet stirrer,
 Efter det kun Haanden famler —
 For det atter at borthvirlle,
 Naar lykkeligst han det greb.

Menneskets Engle*).

To Engle smaa
 Os følge hvor vi gaae:
 Usynligt de paa vore Skuldre hvile.

*) Efter en Mubamedaners mundtlige Fortælling til en dansk
 Rejsende i Grækenland (Licent. Theologus Ferdinand
 Zenger).

Bed høire Kind
Den Ene titter ind
I Sjæl og Dø, naar vi kjærligt smile.

Hver ærlig Gud
Han skriver op med Flid;
Hver Tanke, from og god, han tro bevarer.
Hvert Palmeblad
Han strax forsegler glad:
Hver Midnat han til Allah med det farer.

Med strenge Flid
Paa hver uærlig Gud
Og paa hver usfrom Tanke seer den Anden.
Bed venstre Kind
Han seer i Døet ind
Og læser Brødens dunkle Skrift paa Panden.

Hvad Dødt han saae
Han strax opskrive maa;
Dog tover han en Stund med Seglets Gjemme.
Raab til din Gud!
Og Englen sletter ud
Hvad angerfuld du had din Gud forglemme.

Men vender du
Før Midnat ei din Hu,
Og Angerstaaren ei dit Dø væder —
Dit Syndebrev
Forsegler han, der skrev —
Men — Englen paa din høire Skulder græder.

Ellefruen.

(Et fjællandsk Sagn).

www.libtool.com.cn

I Ellestubbtrattet ved Bondens Gaard
 I Græsset St. Hans-Drme skinne;
 — Den Høstnat var mild, men Bonden var haard —
 Did flygter den Tjenesteqvinde.

Iløn hun føder saa hjælpeløst Noer;
 I Krattet hun Barnet følger.
 Bed Gry hun atter med Rød fuldstor
 De muntre Høstpiger følger.

Bed Dvel hun haster i Maanestien
 Med Angest til Ellestubbtrattet.
 Smaabarnet smiler med friske Kind
 I Liinsvøbet, pænt og glattet.

„Lal være dig, Ellefrue saa god!
 Forvist du pleied min Spæde.“
 Hvor seent den Moder ved Busten stod,
 Ei hørte hun Barnet græde.

Hver Dvel hun kommer igjen en Stund
 Og vugger ved Bryttet den Lille.
 For Efteraarsblæsten i Krat og Lund
 Alt Ellestubbbladene spille.

En Dag hun staaer der i Regn og Vind,
 Kan hjertelig Angest ei kue;
 Til Barnet hun titter i Krattet ind —
 Der sidder den Ellefrue.

Hun varmer Smaabarnet i Arm og Skjød
 Og nynner med liflig Stemme:
 „Ei skal du nu døe af Hunger og Nød,
 Paa Jorden blandt Mennesker flemme.

„Vil ei de unde dig Tag og Ly,
 Imorgen med mig du følger;
 Til Bønderne ride Sommer i By
 Jeg dybt under Jord dig følger.“

„Al, nei, du Ellefrue saa god!“
 — Udraaber den Tjenestepinde —
 Brat Ellefruen Krattet forlød
 Og svandt i de susende Vinde.

Paa Ellestub sidder med Barnet paa Skjød
 Den Moder i Regnskyl og græder:
 „Al! var du ret aldrig til Verden fød!
 Imorgen dig Græstuen klæder.“

Det hørte den Bonde, ved Buxten stod,
 Alt med sin lyttende Dvinde:
 „Var aldrig det Noer af vort Rjød og Blod —
 Det skalbe nu Huusly finde.

„Stat op, liden Else! din Nød vi saae:
 Imorgen vor Søn jeg henter.

Til Ellefruen ei meer du gaae!

Vi er dog ei Gjæge og Glenter..

Dg der var Bryllup i Bondens Gaard;

Dødt Barnet smiler i Stuen.

Bed Ellestubkrattet med Løv i Haar

Sang lystelig Ellefruen.

Sors Academies Indvielse.

(1827).

Løft dig, vor Høisang, paa Ringer af Toner!

Flyv over Sø, over Stovengs Kroner!

Sving dig fra Jordens omstiftende Skygger!

Hæv dig til Ham, som for Evighed bygger!

Hæv dig til Gud!

Du, som lod Verden af Chaos sprinde!

Du, som i Luer og stormende Vinde

Sendte os vældige Bud!

Du kun er Den, som for Evighed bygger:

Menneskeværter i Jorderigs Skygger

Slettes som Skyggewærl ud.

Bygger ei Du, naar det Faldne gjenhæves,

Menneskehænder dog bygge forgjeves —

Styrk Du vor Gjærning, o Gud!

Her stod forðum Mure til Guds Ære:

Her i Tellen fromme Brødre sad;

Atter Engle til Guds Throne bære
 Andagtsbønnen, de Henfarne bad.
 Atter hæver sig fra Klostergraven,
 Der hvor Arel stod med Bispestaven,
 Høitidshymnen over Skov og Sø.
 Du, som er i Evighed den samme!
 Du ei slutte Aandens rene Flamme,
 Lob den i Aarhundreder ei døde.

Aandens Flammer ei udsluttes,
 Hvor de gamle Mure brast;
 Tempeldøren ei tilluttes,
 Gamle Hjørnesteen stod fast.
 Danmarks Konger trostlig bygged
 Paa den store Hjørnesteen;
 Og i Kirkens Ly omstygged
 Bidstabs Haller Fædres Been.

Her Anden Fredriks Grundvært stod
 Ved Helligdommens Side;
 Herfra udgik med Aand og Mod
 Danst Ungdomskraft saa vide.

Her Fjerde Christians Heltehaand
 Paa Bæltet Kronen satte;
 Her lærte hjæl den danske Aand
 Medfødt Kraft at fatte.

Her Femte Fredriks Blisdomsbud
 Den Fugl til Liv gjenvalte,
 Som, hvergang den paany fløi ud,
 Et Himmelfrø hjembragte.

Dens Fjædre smykket blev med Guld
 Af Store og af Bise,
 Og Røst den fit, heelt underfuld,
 De Adles Navn at prise.

www.libtool.com.cn

Den priste Helt og Bisp og Drot,
 Den Biddets Skjald ei glemte,
 Som drev med aandløs Lærdom Spot,
 Men Guld til Biisdom gjemte.

Og Phønix nævnet blev i Nord
 Den Fugl med Guldfjær-Ringen;
 Med Sollys-Krandsen, ørnefior,
 Den løstet Purpurvingen.

Den fløi mod Sky med Liv og Lyst,
 Hvor ofte den end daled;
 Den høit med danske Anders Røst
 Til fjerne Slægter taled.

Og see hvad Fædres Aand formaaer,
 Trods Tid og Storm og Flamme!
 Af Aften brændte Fugl opstaaer
 Af gamle Phønixflamme.

End lever Fjerde Christians Aand
 I Arels Klosterstygger:
 Her Sjette Fredriks æble Haand
 Paa Fædres Grundvold bygger.

Fromme Sjæle! Adle, som henføre!
 Kongeaander, høie, store!

J, som forðum stod, hvor vi nu staae!
 J, som bygged træstig paa Guds Naade!
 J, som haabed fromt og freidigt. saae de
 Til den Høst, som andre Slægter saae!

Seer nu atter hid fraoven!

Stuer atter kjærlig ned til Stoven,

Hvor de gamle Haller stod!

Ei i Gruus de ligge ede;

Atter lever gjensødt her det Døde —

Priser Gud med os for Fredegod!

Din er Magten, store Gud!

Din er Vren, Kongers Fader!

Aanden, som fra Dig gik ud,

Ei den gamle Slægt forlader:

Himods Aander sendte Du

Til at bære Danmarks Krone;

Du velsigned Folk og Throne,

Rom din Salvede ihu.

Han mod dunkle Himmel Diet hæved;

Men i Sky Guds Engel svæved:

Hellig Palme visted i dens Haand.

Flammer hvirvled og Drkener bruste;

Men hvad dunkle Magter knuste,

Reiste mægtig Kjærlighedens Aand.

Belsignet den være den Kjærligheds Aand,

Som svæver om Folk og om Land og om Throne!

Belsignet den Kraft, som med evige Vaand

Vandt Dannemarks Hjerter til Skjoldungers Krone!

Belsignet den Tro, som i Fædrenes Spor

Fuldender de Herliges Jbræt i Nord!
 Velsignet det Minde, den reiste sig her
 Blandt Minder om Fædrenes Færd!

www.libtool.com.cn

Kneis høit over Stoven
 Og speil dig i Boven,
 Du Bøne om Skjoldungers Jd!
 Som Frederiks Minde,
 Mens Secler henvinde,
 Lys herlig for fjernefte Tid!
 Men Du, som alene
 Kan Liv kalde frem mellem Stene!
 Du Store, du Høie,
 For hvem sig Cheruberne bøie!
 Velsign hvad her reistes af Menneftehaand!
 Giv Liv og giv Styrke, giv Lys og giv Aand!
 Lad Dage, som svinde!
 Udraabe til dem, som oprinde:
 Vort Lys var et Glimt af Guds Herlighed Glands —
 Priis Herren! al Ere er hans.

Ved Thomas Ringos Grav

(i Frangde Kirke i Egen. Juni 1820).

Marmormindet staaer ved Graven
 Under Landsbykirkens Tag.
 Englen hist med Bispestaven
 Vonden seer hver Helligdag.

Dg foroven staaer fremstillet,
Med sit Aasyns Kraft og Ro,
Gubben i sit bjærve Billeb,
Som en Christi Kæmpe tro.

Stille ved sin Hustrues Side
Seer af Marmoret han ud.
Englene i Klæder hvide
Bede for hans Sjæl til Gud;
Dg forgieves ei de bede:
Mørke Grav! hvor er din Magt?
Under Kirkelem histnede
Smuldrer kun hans Jordebragt.

Gamle Kingo! til din Kiste
Stiger jeg i Graven ned;
Herligheden, from du priste,
Seer du nu i Herlighed;
Hvor om Sjælenes Forsøner
Paa hjemgangne Anders Kyst
Davids Aandeharpe toner,
Høre Engle nu din Røst.

Til din Aand skal ei opstige
Klagetoner fra din Grav:
Bort fra det Forkrænkelige
Peger end din Bispestav,
Dg i hellig Psalmetone
Over Verdens Gravnat end
Flyver høit mod Herrens Throne
Skjaldens Aand med Jubel hen.

Mægtig, dyb jeg hører runge,
 Gamle Varde! i din Sang
 Kirkeklokkens Malmertunge,
 Nordens Davids-harpeklang.
 Ruste nu de gamle Strænge
 Lause under Dødninghaand?
 Laae i Graven Harpen længe?
 Vaager over den din Aand?

Hib, til Midnat lad mig vanke,
 Ene med din Aand og Gud,
 Sagte paa din Riste banke,
 Til du rækker Harpen ud!
 Og den ved din Grav skal klinge,
 Som den toned i din Haand,
 At gjensødt sig kan udsvinge
 Over Verden Skjaldens Aand.

— Taus og stille er hernebe:
 Drmen kun i Graven boer;
 Sjælen ei om Aander lede
 Blandt de Døde under Jord!
 O, men kan du hist fornemme
 Hvad ved Graven taus jeg bad —
 Varde! lad din Aandestemme
 Tone salig i mit Dvad!

Med den Tro, som flytter Bjerg,
 Høi som Himmel, dyb som Hav,
 Lær mig Aanden at besværges!
 Lær mig sprænge Sjælens Grav!

Kirkeløffens Malmertunge,
 Nordens Davidsharpeklang
 Lad gjenfødt og mægtig runge
 Over Gravene i Sang!

www.libtool.com.cn

Da skal Engle sammensjunge
 Aand med Aand og Røst med Røst,
 Naar den Gamle med den Uge
 Mødes paa forjætted Røst;
 Did, hvor Seraffhymner tone
 Under Cherubvingen stor,
 Som opløfter Herrens Throne —
 Før du Nordens Barbechor!

Lys. Englen.

(Elegnet min Gudson, Frederik Bernhard Wistner, 1831.)

Paa Moders Arm saa sjæleglad
 Mod Lysset Barnet sprælde.
 Det laller og veed selv ei hvad;
 Det tusind Ting fortæller.
 I Flammen Barnesiet seer
 Al Verdens Farver spille;
 Hvad ei de Store ændse meer
 Seer englesro den Lille.

Med Regnbuefarver rører sig
 En Aand i stille Lue;
 Den slager mod Guds Himmerig —
 Dens Blik kan Barnet stue:

Et Forbud paa al Livets Glands
 Har Englen bragt den Lille;
 Et Blink af himmelft Straalekrands
 Skal Barnets Blif omspille.

www.libtool.com.cn

Hvad saligt Barneøiet saae
 I Lysets stille Flamme
 Skal dybt med Stjerneøjfne staae
 I Sjælens dunkle Kammer.
 Naar Dødsøiet halvt er lutt
 I tause Dødsningstue,
 Lys:Englen vinker atter smukt
 I regnbuefarvet Lue.

Gamma Rahbek, fød Heger.

(Ved Efterretningen om hendes Død 1829.)

Jeg seer et Sørgetog af danske Mænd:
 Med fælles Beemød gaae de tans og stille
 Fra Digterhuset hist paa Baldbybakken
 Mod Iden Kirkegaard ved Fredriks Slot.
 Og fremmerst gaaer vor ældste kjære Barde:
 Hans Sjæl er saaret svart og dybt bevæget.
 Ham følger Ven og Frænde forrigfuld;
 Ham følger Skjaldechoret hist fra Staden;
 Og see! hver Digtersjæl i Danmarks Land
 I Aand og Tanke slutter sig til Toget.
 Een Følelse dem kjærteg sammenbinder:

Som vidt adskilte Brødre her de mødes;
 Paa fælles Sorg gjenkjende de hverandre —
 Al! Risten, som de følge, gjemmer hende,
 Som har dem Alle kjendt og Alle elsket. —
 Som var dem Alle Søster eller Moder.
 Hift sad hun før i venlig Dagligstue,
 Fortrolig med hver herlig Digteraand,
 En Tryllerinde, som dem Alle samlede:
 Fra fjerne Oldtid, fra hvert Folk, hvert Land,
 Med aandig Røst for hendes Sjæl de sang
 I alle Tungemaal med klare Toner;
 Og ingen Skjald gik hendes Dør forbi:
 Den aaben stod for alle gode Aander.
 Selv naar der udenfor var fredløs Splid,
 Naar selvsyg Dunst forblindet Skjald og Tænter —
 Her mødtes Ven og Fjende fredeligt,
 Hid droges underfuldt fra fjernest Bei
 De Sjæle, som hverandre ei forstode.
 Hun grant forstod hvad i dem Alle rørtes:
 For hende var ei Aand og Hjerte skjult,
 Og mægtig drog hun Aand og Hjerte til sig.
 De kom og gik de Aander, smaa og store;
 Med sjælfult Blif den Tryllerinde stued
 De Størstes Daarskab og de Mindstes Værb,
 Og tidt med Vid hun revsed dem, hun elsket;
 Men Ingen kom, som ei med Fryd beundred
 Det lyse muntre Blif i Aandens Verden;
 Og Ingen gik, som ei med Fryd medtog
 En kjær Erindring om det Liv, her blomstred.

Og nu er det forbi. — Nu er det lukket
 Hiint Die, som saa klart og lysligt stued

Det Store mellem alt det Smaa paa Jord —
 Nu er den Læbe bleg og stum, som vakte
 Saa rigt et Liv, af Aand og Vid omspillet —
 Nu sidder hun ei meer i venlig Stue
 Blandt vise Benner fra forgangne Tider
 Og samler Aanderne i Digterhuset —
 Nu vandrer hendes gamle Skjald saa ene
 Og seer og føler kun, at — hun er borte.
 — — Dog hør! hvor hine Sørgetoner dør,
 Som løste sig mod Himlen over Graven,
 Hvor alle Sjæles Savn og Længselstoner
 Hensmelte i den store Verdenssamklang —
 Der toner nu et himmelsk Velkomstav.
 Hift i den fævre Stad, hvor Morgenrøden
 Omstraaler Evighedens dybe Hav,
 Jeg seer et Bardekor mod Kysten vandre.
 Fra de forklarte Afsyn Lys udstraaler:
 Det er det store gamle Digterkor,
 Hvis Aander før igjennem Ordets Tegn
 Bar Tonerne fra fjerne Oldtids Dage
 Og fra hvert Fjell, hvert Land, til hendes Sjæl
 Med Aelser om Paradisets Glæde.
 Nu skal hun Afsyn imod Afsyn see dem,
 De store Benner, til hvis Røst hun lytted:
 De vandre nu den Kommende imøde;
 Ved Kysten staae de med udbredte Arme:
 Velkommen! — sjunge de — Vi har dig ventet! —
 Og see! hun kender Bennerne fra Jorden,
 Dem, som hun saae i fjerne Tiders Speil,
 Og dem, hun saae liig Nordlys skjønt henfare.
 Som fød paany, hun staaer i Livets Land:
 Hun seer, hvad intet jordiff Die saae,

Hvad intet Dre her fornam, hun hører.
 Dog halvveemodig seer hun end tilbage
 Og strækker Haanden mod forladte Ben.
 Men Veemodssmilet i forynget Afsyn
 I evigt Haab henstmelter: frem hun stuer —
 Og fjernt er nær for den frigivne Aand:
 Hvor brat som Døgn Martusfinder henseare
 I saligt Eenhedsliv — flye Savnets Limer
 Med Lysets Flugt igiennem Himmelrummet.
 Et Blif endnu til Jord! — Den blev en Stjerne —
 Men Bardechoret, som fra Graven gik
 Hift med den gamle Skjalb til Sørgehuset,
 Blev Fuglestaren liig, som svandt i Sky. —
 Et Dieblit — snart sufer det paany,
 Med Svanesang sig Sangerstaren hæver —
 En Slægt henfoer. — For Lider Lider vige;
 Men evig vorer Glæden i Guds Rige.

Hvitsfeldt.

Danste! seer du hift hvad luer
 Herligt over Rjoge Bugt?
 Det er Dannebrog, du stuer
 Flamme høit i Himmelflugt.
 Korsets himmelfaldne Banner
 Kun mod Stjernerne kan flye.
 Hvi blandt Flammer Hvitsfeldt stander;
 Svinger røde Flag mod Sky.

Dannebroges Lyn end rammer:
 Stolt er Snekken af sit Navn;
 Af sin egen Ild den flammer,
 Bærer Kæmper i sin Favn.
 Stryges Flag og lappes Anker,
 Heltens Liv end frelles kan;
 Men paa himmelsprængte Planter
 Frelser han sit Fædreland.

Blus kun høit og flyv, o Snekke!
 Flammeyingen spred mod Sky!
 Ei den blege Død kan strække
 Sjæle, som mod Himlen flye.
 Saa skal Danstens Flugt kun være
 Stolt og himmelhøi og stor,
 Saa skal Dannebroges Være
 Naae til Stjernerne i Nord.

Hvitfeldt, Romeraand i Norden!
 Danste Curtius faer hen!
 Romeren sank stolt i Jorden —
 Flyv mod Himlen du og brænd!
 Sving paa Seirens røde Binger
 Som en Cherub dig fra Jord!
 Hvor du Flammebanret svinger,
 Følge Kæmper dig fra Nord.

Danste! seer du hist hvad brænder
 Evig over Rjøge Bugt?
 Flammestriftens Navn du kender,
 Mindes Heltens Himmelflugt.

Lys den høie Aand hist stander,
 Svinger Dannebrog fra Sky —
 Korsets himmelskaldne Banner
 Kun mod Stjernerne kan flye.

www.libtool.com.cn

Nordfjalden.

Himmellyren flammer
 Over Kæmpehøien:
 Gamle Ege fuse
 Over Dødtids Grav;
 Mosset Bantaftenens Rune vækter —
 Hvo er du, som Kæmpeaanden vækter?

Er det dig, o Barde!
 Som med Sagastaven
 Aanden vil fremmane
 Af sin dybe Ro?
 Seer du ikke Kæmpefygger true —
 Svovlsblaae Flammer over Graven lue.

Er det Heltetraften,
 Du i Graven søger?
 Vil du Kæmpesværdet
 Mane frem af Muld?
 Vil din Faders Urne du oplede
 Og hans Støv for alle Vinde sprede?

Vil i Storm du flyve
 Med din Faders Aste?
 Vil du Harpen røre
 Med hans Dødningsbeen,
 At du som en Dødtidsstjald kan sjunge —
 At din Røst kan Grave gennemrunge?

Ja, dit Die luer
 Vardetinden gløder —
 Længselstaaren brænder —
 Stjald! jeg seer din Ramp:
 Urnen maa du ryste, Ræmpen vække —
 Sværdet maa han dig fra Graven række.

Rampens Stund er kommen —
 D! men Ræmpen sover:
 Under Bautaastenen
 Blunder Nordens Aand.
 Kraften svigter, og de Stærke rave;
 Varden flyer til sine Fædres Grave.

Vant kun stærkt paa Høien!
 Væk de gamle Helte!
 Lad dem atter høve
 Sig til Ramp paa Jord!
 Deres Støv ei paa dit Hoved falder:
 Det er Aanden, som din Røst fremkalder.

Her maae Aander kæmpe —
 Her maae Døde tale —
 Faderen maa ryste
 Sønnens Sjæl til Liv;

Dødes Aandepust maa Strængen røre,
 For de Levende kan Livet høre.

Aander maae de stue
 For de Fienden skimte:
 Mørkets Ræmpeklarer
 Kan kun Sjælen see.
 Grib i Harpen, Seer! hæb din Stemme!
 Du kan først Dæmonerne fornemme.

Har du Ræmpen vækket
 Under Bantastenen,
 Stødt i Gjallarhornet
 I det høie Nord;
 Hæv da Diet! peg mod Østerlide!
 — Der er Sværdet, hvormed vi skal stride.

Lad i Hedninghoien
 Rustne Thyrsing smuldre!
 Oldtids Malm selv brister
 I den store Kamp;
 Under Golgatha det Glavind luer,
 Som for evig Midgarðsormen luer.

Kan du det frembrage —
 Kan med rene Hænder
 Korsets Helteklare
 Løste det mod Sky —
 Da, o Skjald! din Røst mod Himlen runger —
 Salig, Livets Seierssang du sjunger.

Til Billedhugger Frennd.

(Da han reiste til Rom. 1817.)

www.libtool.com.cn
 Drag hen, hvor Skønheds Genier dig vinke,
 Hvor Landet, det forjættede, dig smiler,
 Hvor Konstens Sphinx paa Oldtidsrester hviler,
 Og høit Udødeligheds Stjerner blinke!

Forgjeves skal ei Genien dig vinke:
 Med Kjærlighed du efter Palmen sler —
 Den gaadefulde Sphinx dig venlig smiler,
 Og ei forgjeves hine Stjerner blinke.

Bevat Klenodet, som du reent medbringer:
 Den Kjærlighed, som from og hellig luer
 For Guddomsglimtene i Konstens Rige!

Og du skal stue det Guddommelige,
 Forherliget i Konstens Tempelbuer,
 Og Herrens Aand skal laane Sjælen Binger.

Krækenstein-Stub.

I Danmarks Konstnerhave
 Et sjældent Træ der stod
 Med syblik Tryllegave
 I nordist Blad og Rod.

Det Billeddblade strøede
Rundt om i Borg og Braa,
Som malt med Morgenrøde
Af Syblufts-Alfer smaa.

Der Elverpiger stode
Som aanded de tun Sang,
Som Nornen dem betroede
Chariters Dands og Gang.

Der milde Psyker bæved
Og segned hen i Duft;
Henover Harpen svæved
Malvinas Aand i Luft.

I Farver, som kan blende,
Med Blif, som tale kan,
Kom ofte Ven og Frænde
Som fra et bedre Land.

De smilede os imøde
Fra Bladet underfuld;
De Blade aldrig bøde —
Men Træet sank i Muld.

En Stund sig Aanden følger
I Blomstertræets Svøb,
Strøer Guld i Tidens Bølger,
Men følger ei dens Løb.

Ned Frihed Englen stræber
I skønnest Farvedragt;

Rort Blomsterstøvet flæber
 Ved Vingens Salverpragt.

Du tidlig din udspileb,
 Har Bladguld-Larven tabt;
 Med Psycheflugt du ileb:
 Til Flugt din Sjæl var slabt.

Om Hellas Baar du drømte;
 Den blomstred i din Aand,
 Naar Baarens Farver strømte
 Livsalig fra din Haand.

Den Baar, du nu har fundet,
 Med Ætherblomster blaae,
 Er i det Land oprundet,
 Hvor Sol ei skal nedgaae.

Din Id du der fuldbringer,
 Af Himmelluft omsunst,
 Naar Evighedens Binger
 Har Tidens Værter kunst.

Velkomstsang.

(Til mine Venner Dr. Estrup og Dr. Schouw ved deres Hjemkomst
 fra Italien 1820)

Vær hilset her, hvor danske Hjerter banke,
 Trofaste Æt af gamle Dan!
 I Laurens Baar var herligt at omvænke;

Men Danmark blev dog Fædreland,
Og selv i Vinterstormens Drøn
Mod Norden jubler Nordens Søn.

Har Diet seet det Skjønneſte paa Jorden,
Det Skjønnes Villed ei forgaaer;
Det Bedſte ſøger Sjælen dog i Norden,
Hvor tro det danſte Hjerte ſlaaer:
Her møder Eder Fædres Land
Med danſte Bennerſ Broderhaand.

Velkommen du, ſom Aandens Veie ſpored
I fjerne Tiders dunkle Skrift!
Guldgrubens Mø, ſom du har Troſkab ſvoret,
Er rig paa gylbne Storbefriſt;
Hun følge dig paa Fædres Spor
Til Lys i Gruberne mod Nord!

Og du, ſom Himmelzifferne udtyder
I Blomſtens Villedſkrift paa Jord!
Dig ſtille Livets gylbne Væld udflyder,
Hvor Jordens Blomſterdronning boer.
Hun boer og paa den danſte Strand,
Hun møder dig i Fædres Land.

Vær hilſet, Brødre, hilſet og omfavnet
I danſte Brødres gamle Lag!
Hvad Flygtningen i Sydens Baar har ſavnet,
Ham ſjenker Nordens Vinterdag.
Du, ſom dit Nord ei glemme kan!
Vær hilſet i dit Fædreland!

Rort Blomsterstøvet klæber
 Ved Vingens Sølvpragt.

Du tidlig din udspilede,
 Har Bladguld-Larven tabt;
 Med Psykeflugt du ilede:
 Til Flugt din Sjæl var slabt.

Om Hellas Baar du drømte;
 Den blomstreb i din Aand,
 Naar Baarens Farver strømte
 Livsalig fra din Haand.

Den Baar, du nu har fundet,
 Med Ætherblomster blaae,
 Er i det Land oprundet,
 Hvor Sol ei skal nedgaae.

Din Jd du der fuldbringer,
 Af Himmelluft omsuust,
 Naar Evighedens Vinger
 Har Tidens Værker knuust.

Velkomstsang.

(Til mine Venner Dr. Estrup og Dr. Schum)

Den Lammert blev dog forlovet
 Og blev i Bunderne som
 Den Rindes jule Rindes Son.

www.libtool.com.cn

Han blev det Skønne som Jorden,
 Det Skønne Billede ei forgaar;
 Det Billede i den Sjæle dog i Norden,
 Hvor der var mange Sjæle laaer:
 Her møder den Hæderes Hand
 Det danske Billede Bredershaand.

Bekommen du, som Andens Beie førte
 I fjerne Livets smalle Strift!
 Gudsgrubens Dø, som du har Døds: im.
 Er rig som gyldne Storbekræft:
 Han følger dig som Fædres Søn
 Til Eys i Gruberne mod Rind: .t.

Og du, som Himmelsfjærene smør
 I Blomstens Billedstrift som for
 Dig stille Livets gyldne Bælt smør
 Hvor Jordens Blomsternes smør
 Hun boer og paa den danske Smør
 Hun møder dig i Fædres Smør

Bær hilet,
 I dansk
 Hvad f

op).
 d:
 d.
 sol og Bord,
 mlen stor.
 an leer;
 ei hvad man seer.
 Mand,
 Forstand.

e Been at gaee,
 selv sig sønderlaae.

Den lille Hær ret aldrig i Verden herer meer;
 Naar Koffehjulet snurrer, ad barnlig Spøg hun leer;
 Men seer hun sorte Gryde, som Mine gjør til Hov,
 Med Gru hun mindes Dandsen — som ei vil holde op.

Til Frederik Schmidt.

(Den 27de Mai 1830.)

Atter kom med Blomst og Blad
 Englen i de grønne Klæder,
 Som ved Buggen for os quab
 Om et Mai-Livs Alfe-Blæder;
 Deilig som den unge Baar,
 Med sin Mailøvfrands i Haar,
 Om vort Livstræ hun sig svinger;
 Blomster fine Børn hun bringer.

Dig hun sjunger for idag;
 Mig imorgen hun besøger.
 Under Landsbypræstens Tag
 Nu hun hviler blandt hans Bøger,
 Sjunger rort om Dal og Fjeld,
 Bæfter Mindet i hans Sjæl
 Om hans Buggesang i Dalen,
 Om hans Gang i Klippesalen.

Danmarks, Norges gjæve Søn!
 Dig har Nordens Stytsaand givet

*) Min Rejsefælle til Italien, 1818, 1819, f. d. 27de Mai 1771.

Barndoms-Verbuen, dobbelt fløn;
 Som dens Billeb blev dig Livet:
 Mellem Dal og Fjeld du drog;
 Mildt og kraftigt Hjertet slog;
 Høit blandt Fjelde klang din Tale,
 Mildt din Røst i Herthas Dale.

Sydens Herlighed du saae,
 Nordens Storhed ei du glemte:
 Saae du Bjerg og Bølger blaae,
 Rjæk du nordist Sang istemte;
 Mægtig Strøm paa vilde Gang
 Barndoms-ventyr dig sang;
 Venligt, hvor din Sjæl var hjemme,
 Danst du sang med norste Stemme.

Med et Norge i dit Hjem,
 Mellem danste Kæmpehøie,
 Seer du nu mod Aften frem,
 Men med Morgenglands i Die;
 Til din Hyrdeholigs Fred
 Tindre klare Stjerner ned:
 Vensteb, Kjærlighed og Hæder,
 Aandens Fred og Hjertets Glæder.

Hvad dig gjennem Sjælen klang,
 Hvad i skjønnest Drøm dig rørte,
 Hvad ved Buggen Englen sang,
 Som fra Baar til Baar dig førte,
 Hvad de største Anders Røst
 Sang fra de forklartes Ryst —

Det gjentoned dybt og stille
I dit Liv fra Hjertets Kilde.

Og som Røst fra dybe Hav
Klang din Sang mig i det Fjerne,
Hist ved Klopstocks stille Grav
Og i Glæds af Sydens Stjerne.
Under Nordens Sneesty, glad,
Her jeg ved din Arne sad,
Hørte atter Mindet svinge
Over os sin Tonevinge.

Hil dig, Konstens gamle Ven!
Aandens Præst med Bardestemme!
Livet, som ei farer hen,
Beed dit Hjerte stjønt at gemme;
Hos dit Livstræ Englen staaer,
Ungdomsfrisk endnu, som Vaar;
Mangengang paa Eysalsvinge
Hun dig Mailøvkrandsen bringe!*)

*) Frederik Schmidt døde som Præst i Himmelskov ved Roes-
kilde d. 16de Febr. 1840.

Knud Lyne Rahbek

(Ved hans Mindefest i et Privattheater, efter Fremstillingen af et af hans Lytspil.)

(1830).

www.libtutor.com.cn

S Veemod hyller sig vor Glædesfal;

— Ei Konstens Mafte Livets Alvor følger:
Paa muntrest Spil dog sælsom Tomhed følger,
Naar Dækket falder, Lampen slukkes skal.

Dg underligt sig Hjertet i os rører,
Naar i den Verden, nys vi hjemted med,
En Røst indtrænger, som fra Evigheb —
Dg midt i Spøgen vi et Dødsbud hører.

Men toner i det Alvorsbud et Navn,
Som hæderligt alt klang for Barnets Dre,
Da er det som sig Sjælens Dyb vil røre
Med veemodsfuld Erindring, Taal og Savn.

Bor gamle Rahbek ei vi meer tør kalde
Med munter Røst hid til vort Maftespil:
Med Livets Tant hans Sjæl ei lege vil —
For Verdensscenen saae han Dækket falde.

— De vandre bort de gamle Hædersmænd:
En Slægt henfarer, som har lyst i Norden;
Til Evald svang sig Nordal*) over Jorden,
Med Danmark samles Norge der igen.

*) Biskop Nordal Brun.

Som Brodreandens Kalb til Klarheds Rige
 Genover Dal og Fjeld det ofte løb,
 Og Aandestarer Styen gjennembrød
 Paa høie Hymnetoners Himmelfrige.

www.libtool.com.cn

Med Pram henvandrer Thaaruphaand i Haand;
 Til Bessfel slagreb Baggesen og smilte;
 Til Suhm og Rothe — Nyrup, Malling ilte;
 Med Valle mødes Münters Forsteraand.

Sig et Aarhundreds Genius tilhyller —
 Ubløst fra Tiden og dens Anders Strid,
 Den priser Gud, naar Verdens tomme Jd
 Er Stum, som Evighedens Hav bortflyller. —

Om Himlens Fred det toned gjennem Sky,
 Det løb, som Orgelklang blandt Vantastene.
 Blandt Grave vandred gamle Rahbek ene:
 Hver Ungdoms-Stjerne saae han længst henflye.

Den Slægt, som leved, han ei meer tilhørte;
 Et halvt Aarhundreds Tanter og Bedrift
 Sig speilede i hans Liv og i hans Strift —
 Til evig Jubelfest Guds Aand ham førte.

Fred med dig, Ven! Hvad her i Speil du saae
 Bortflyver for dit Blik som Barndomsdrømme;
 Din Aand hensejler fri paa Lysets Strømme,
 Vil Livets store Idealer naae.

D kast endnu et Nandens Blik tilbage
Til Ilden Scene, hvor tidt glab du stod!
Et rørt Farvel fra Sjæle, du forlod,
Bl' kjærligt dig paa himmelsk Flugt ledsage.

Du glæded os og Danmark mangengang
Med muntert Bid i Konsten og i Livet —
Laf for hvert Lysglimt, du din Tid har givet!
Laf for din Ungdoms lunefulde Sang!

Laf for hvert Billeb af det Liv, du stueb
Dg tro med Sandhedsfarver os gjengav!
En sandbru Slægt skal vidne ved din Garv:
Din Sjæl for Frihed, Ret og Sandhed lueb.

Kunstnerens Syner.

Kunstnersjæle kan hvert Syn henrive,
Som i Phantasie og Sind indtrænger,
Enten det med bjævelsk Blendværk stuffer
Eller det i himmelsk Sandhed straalér.
Derfor mellem Dyb og Himmel svæver
Kunstneraanden, som fra Jord sig løfter.
Mellem høiest Dval og saligst Glæde
Veien gaaer til Kunstnerparadiset.

Til Bologna strømmet Konstens Venner,
Til berømte Billedhuggers Værksted.

Rort Blomsterstøvet klæber
 Bed Bingens Salverpragt.

Du tidlig din udspiled,
 Har Bladgulb- farven tabt;
 Med Psykeflugt du ilede:
 Til Flugt din Sjæl var stabt.

Om Hellas Baar du drømte;
 Den blomstred i din Aand,
 Naar Baarens Farver strømte
 Livsalig fra din Haand.

Den Baar, du nu har fundet,
 Med Ætherblomster blaae,
 Er i det Land oprundet,
 Hvor Sol ei skal nedgaae.

Din Id du der fuldbringer,
 Af Himmelluft omsunst,
 Naar Evighedens Binger
 Har Tidens Værter knust.

Velkomstsang.

(Til mine Venner Dr. Estrup og Dr. Schouw ved deres Hjemkomst
 fra Italien 1820)

Vær hilset her, hvor danske Hjerter bankte,
 Trofaste Væd af gamle Dan!
 I Laurens Baar var herligt at omvænke;

Men Danmark blev dog Fædreland,
Og selv i Vinterstormens Drøn
Mod Norden jubler Nordens Søn.

Har Diet seet det Skjønneſte paa Jorden,
Det Skjønnes Billeb ei forgaaer;
Det Bedſte ſøger Sjælen dog i Norden,
Hvor tro det danſke Hjerte ſlaaer:
Her møder Eder Fædres Land
Med danſke Bennerſ Broderhaand.

Velkommen du, ſom Aandens Beie ſpored
I fjerne Tiders dunkle Skrift!
Guldgrubens Mø, ſom du har Troſtab ſvoret,
Er rig paa gylbne Storbefrift;
Hun følge dig paa Fædres Spor
Til Lys i Gruberne mod Nord!

Og du, ſom Himmelfiffrene udtyder
I Blomſtens Billebſkrift paa Jord!
Dig ſtille Livets gylbne Vælb udflyder,
Hvor Jordens Blomſterdronning boer.
Hun boer og paa den danſke Strand,
Hun møder dig i Fædres Land.

Vær hilſet, Brødre, hilſet og omfavnet
I danſke Brødres gamle Lag!
Hvad Flygtningen i Sydens Baar har ſavnet,
Ham ſtjænter Nordens Vinterdag.
Du, ſom dit Nord ei glemme kan!
Vær hilſet i dit Fædreland!

Den lille Seg.

(Et Bysagn).

S Fattigstolen spinde saamange Piger smaa;
 Den mindste af dem Alle mest Spas kan finde paa.
 Naar Læremo'er er ude, hun tusind Løier vreb:
 Paa hele Huset vender hun lystig op og ned.
 En Dag hun leer og springer: „Har I nu Lyst dertil,
 Skal alle vore Koffehjul sig dreie som jeg vil:
 Paa eengang skal de vandse.“ — „D ja! o ja!“ — „Saa
 spring!“
 Strax snurrede alle Koffehjul sig lystelig omkring.

Det glæder de Smaapiger; en Stund de see derpaa.
 Nu knirker Læremoders Dør. „Nu alle Hjul skal staae!“ —
 Flux alle Hjul staae stille. Ind Læremoder treen.
 Kjønt ordentlig hver Pige sad atter ved sin Teen;
 Men Alle saae forbauset til Heren blandt de Smaa:
 (Hun af sin Møster lærte den lille Kunst, de saae).

Fra Stolen gaaer Smaapigen til Fostermoders Hus;
 Der syssler gammel Snedkersvend med daglig Finkel-Ruus.
 Naar Barnet leer og synger, er gamle Snedker vreb:
 Lidt efter lille Pige han Høvl og Hammer smed.
 Gik mindste Potte sønder, blev fattig Røne flem;
 Med Kjeppen slaaer hun Barnet, naar Sult det driver hjem.

En Dag den muntre Spasfugl i Døren stille staaer;
 Sært over lille Ansigt et bittert Smil der gaaer:
 I Fostermoders Hænder er Kjeppen alt beredt;
 Bildt Svenden svinger Kruset; han dybt deri har seet.

Den lille Piges Dø var venligt før og mildt;
 Endnu det smiler lystigt, men guisstrer trodsig vilbt:
 „Hver Dag det bliver værre; nu er det alt for galt:
 Skal Kjøp og Kruus dog dandse — saa lad det dandse
 Alt!„

Knap Ordet er udfloiet — saa dandser Kjøp og Kruus
 Med Høvl og Bord og Bænk og med det hele Huus.
 Med Gryder dandse Potter paa Gulv en Trolddomsbande;
 Det er som Svend og Dvinde skal gaae fra Bid og Sands.
 I Døren staaer den Lille; heelt lystelig hun leer:
 Blandt Potter og blandt Gryder hun Svenden rase seer.
 Den gamle Kone tripper og raaber: Al og Bee!
 Tilfidsst dog Barnet ynkes og holder op at lee.
 „Staa stille nu!“ hun byder og hvister lønligt Ord;
 Men lige lystigt dandser end Høvl og Stol og Bord;
 Med Potter og med Gryder gaaer Dandsen end fuldsært.
 (Kun Rokkehjul at standse har Moster Barnet lært;
 Vel andre Ting i Verden hun tvinge kan til Høj,
 Men — nu hun først det mærker — ei til at holde op).
 Forfærdet selv hun flygter; men Dandsen bliver ved:
 De Potter med de Gryder ad Trappen dandse ned.
 Med Sang og Høvl og Dre, med Bænk og Stol og Bord,
 Gaaer Dandsen ud paa Gaden blandt Folkestimlen stor.
 Man forser sig og gruer; man striger og man leer;
 Man veed ei hvad man tænker; man troer ei hvad man seer.
 Selv Politiebetjenten, den stærke Rettens Mand,
 Ei alt det gale Værktøi kan prygle til Forstand.

Begynder først det Døde paa egne Been at gaae,
 Det selv sin Grav maa søge og selv sig sønderslaae.

Den lille Her ret aldrig i Verden herer meer:
 Naar Koffehjulet snurrer, ad baralig Spøg hun leer;
 Men seer hun sorte Gryde, som Mine gjør til Hop,
 Med Gru hun mindes Dandsen — som ei vil holde op.

Til Frederik Schmidt.

(Den 27de Mai 1830.)

Utter kom med Blomst og Blad
 Englen i de grønne Klæder,
 Som ved Buggen for os quab
 Om et Mai-Livs Alfe-Blæder;
 Deilig som den unge Vaar,
 Med sin Mailøvkrands i Haar,
 Om vort Livstræ hun sig svinger;
 Blomster sine Børn hun bringer.

Dig hun sjunger for idag;
 Mig imorgen hun besøger.
 Under Landsbypræstens Tag
 Nu hun hviler blandt hans Bøger,
 Sjunger rørt om Dal og Fjeld,
 Bæfter Mindet i hans Sjæl
 Om hans Buggesang i Dalen,
 Om hans Gang i Klippesalen.

Danmarks, Norges gjæve Søn!
 Dig har Nordens Skytsaand givet

*) Min Rejsefælle til Italien, 1818, 1819, f. d. 27de Mai 1771.

Barndoms-Verden, dobbelt Fjøn;
 Som dens Billed blev dig Livet:
 Mellem Dal og Fjeld du drog;
 Mildt og kraftigt Hjertet slog;
 Høit blandt Fjelde klang din Tale,
 Mildt din Røst i Herthas Dale.

Sydens Herlighed du saae,
 Nordens Storhed ei du glemte:
 Saae du Bjerg og Bølger blaae,
 Kjæl du nordist Sang isemte;
 Mægtig Strøm paa vilde Gang
 Barndoms-Eventyr dig sang;
 Venligt, hvor din Sjæl var hjemme,
 Danst du sang med norste Stemme.

Med et Norge i dit Hjem,
 Mellem danste Kæmpehøie,
 Seer du nu mod Aften frem,
 Men med Morgenglands i Die;
 Til din Hyrdeboligs Fred
 Lindre klare Stjerner ned:
 Vensteb, Kjærlighed og Hæder,
 Aandens Fred og Hjertets Glæder.

Hvad dig gjennem Sjælen klang,
 Hvad i stjønnest Drøm dig rørte,
 Hvad ved Buggen Englen sang,
 Som fra Baar til Baar dig førte,
 Hvad de største Aanders Røst
 Sang fra de Forflartes Ryst —

Det gjentoned dybt og stille
I dit Liv fra Hjertets Kilde.

Dg som Røst fra dybe Hav
Klang din Sang mig i det Fjerne,
Hift ved Klopstocks stille Grav
Dg i Glands af Sydens Stjerne.
Under Nordens Sneesty, glad,
Her jeg ved din Arne sad,
Hørte atter Mindet svinge
Over os sin Lonevinge.

Hil dig, Konstens gamle Ven!
Aandens Præst med Bardestemme!
Livet, som ei farer hen,
Beed dit Hjerte stjønt at gemme;
Hos dit Livstræ Englen staaer,
Ungdomsfrist endnu, som Vaar;
Mangengang paa Eysalvsvinge
Hun dig Mailøvkrandsse bringe!*)

*) Frederik Schmidt døde som Præst i Himmellov ved Roes-
kilde d. 16de Febr. 1840.

Rund Lyne Nabbel

(Bed hans Mindefest i et Privattheater, efter Fremstillingen af et af hans Lytspil.)

(1830).

www.libtool.com.cn

S Veemod hyller sig vor Glædesfal;

— Ei Konstens Masse Livets Alvor følger:
Paa muntrest Spil dog sølsom Tomhed følger,
Naar Dækket falder, Lampen slukkes fal.

Dg underligt sig Hjertet i os rører,
Naar i den Verden, nys vi stjemteb med,
En Røst indtrænger, som fra Evigheb —
Dg midt i Spøgen vi et Dødsbud hører.

Men toner i det Alvorsbud et Navn,
Som hæderligt alt klang for Barnets Dre,
Da er det som sig Sjælens Dyb vil røre
Med veemodsfuld Erindring, Tal og Savn.

Bor gamle Nabbel ei vi meer tør kalbe
Med munter Røst hid til vort Massepil:
Med Livets Tant hans Sjæl ei lege vil —
For Verdensscenen saae han Dækket falbe.

— De vandre bort de gamle Hædersmænd:
En Slægt henfarer, som har lyst i Norden;
Til Evald svang sig Nordal*) over Jorden,
Med Danmark samles Norge der igen.

*) Biskop Nordal Brun.

Som Brødreandens Kalb til Klarheds Rige
 Genover Dal og Fjeld det ofte løb,
 Og Andestarer Skyen gjennembrød
 Paa høie Hymnetoners Himmelfrige.

www.libtool.com.cn

Med Pra m henvandrer Thaarup Haand i Haand;
 Til Bessfel slagreb Baggesen og smilte;
 Til Suhm og Rothe — Ryrup, Malling ilte;
 Med Valle mødes Münters Forsteraand.

Sig et Aarhundreds Genius tilhyster —
 Udløst fra Tiden og dens Anders Strid,
 Den priser Gud, naar Verdens tomme Jd
 Er Stum, som Ewighedens Hav bortstyster. —

Om Himlens Fred det toned gennem Sky,
 Det løb, som Orgelklang blandt Bantaastene.
 Blandt Grave vandred gamle Rahbek ene:
 Hver Ungdoms-Stjerne saae han længst henflye.

Den Slægt, som leved, han ei meer tilhørte;
 Et halvt Aarhundreds Tanke og Bedrift
 Sig speilede i hans Liv og i hans Skrift —
 Til evig Jubelfest Guds Aand ham førte.

Fred med dig, Ven! Hvad her i Speil du saae
 Bortflyver for dit Blik som Vardomsbrønne;
 Din Aand henfarer fri paa Lysets Strømme,
 Vil Livets store Idealer naae.

D kast endnu et Andens Blik tilbage
Til Iden Scene, hvor tidt glad du stod!
Et rørt Farvel fra Sjæle, du forlod,
Bl' kjærligt dig paa himmelsk Flugt ledsage.

Du glæbed os og Danmark mangengang
Med muntert Bid i Konsten og i Livet —
Taf for hvert Lysglimt, du din Tid har givet!
Taf for din Ungdoms lunefulde Sang!

Taf for hvert Billede af det Liv, du stued
Dg tro med Sandhedsfarver os gjengav!
En sandbru Slægt skal vidne ved din Gavn:
Din Sjæl for Frihed, Ret og Sandhed lued.

Kunstnerens Syner.

Kunstnersjæle kan hvert Syn henrive,
Som i Phantasie og Sind indtrænger,
Enten det med bjævelst Blendværk stuffer
Eller det i himmelsk Sandhed straalet.
Derfor mellem Dyb og Himmel svæver
Kunstneraanden, som fra Jord sig løfter.
Mellem høiest Dval og saligst Glæde
Veien gaaer til Kunstnerparadiset.

Til Bologna strømmet Konstens Benner,
Til berømte Billedhuggers Værksted.

Skjalde sang hans Pries; ham Fyrster hædred;
 Laurbærtrandse fletted ham de Skjønne.
 Glad og rolig, stod han ved sit Arbeid,
 Trindt af høie Skikkelser omringet,
 Dem hans Genius gav Liv og Skjønhed.
 Tryk ved Mesterflabets bundne Krone,
 Kjæl og freidig, som en Konstens Fyrste,
 Gav den høie Mester Tanken Billed
 Og hvert Tankebilled Aand og Legem.
 Blandt de Mange, som hans Konst beundred,
 Stod en Dag en Fremmed taus og smilte,
 Medens han med væbnet Forstersie
 Stirred paa hvert Billed kolbt og længe.
 Tækkeligt var ei den Herres Afsyn;
 Lidet var hans Vært, men stolt hans Adfærd.
 Fra de dybtindsjunkte Dienhuler
 Syntes Døden i hvert Blik at flele,
 Og i Smilet om spidsfindig Læbe
 Selotilfreds sig bitter Haan udtalede
 Med Foragt for hvad han saae og hørte.
 Alle gik, og hos forbauset Mester
 Stod end taus med Haansmiil fremmed Herre.
 "Hvad opdager I, som ei Jer tækkes?"
 — Spurgte Konstneren med dæmpet Harm —
 "Er min Stræben høiest Pries ei værdig,
 Ei dog tyktes mig, den kan foragtes."

"See kun selv!" — gjenmæled fremmed Herre
 Og et lille Hunspeil ham henrakte.
 Hefstig Konstneren det greb og stirred
 Vleg og maalløs i dets blanke Hunsning:
 For hans Die dreied sig hvert Billed

Med det hele Værksted sølsomt om ham;
 Og hvert Kunstværk blev et Brægebillede,
 Som med djævelst Liighed efterabed
 Alle ædle Former i Naturen,
 For dem til Uhyrer at forvandle:
 Hvert et Træl af Storhed eller Høihed
 Blev til skulstig unaturlig Brængen;
 Smilet blev til Griin i Dvindens Afsyn,
 Og alt menneskelig Skjönt blev dyrist.
 Som forstenet, fra sin Himmel falden,
 Med et opladt Hjelved for sit Die,
 Stirred Mesteren i Speilets Afgrund:
 „Djævel! nei, du lyver!“ — han udraabte —
 Og mod Flisen Trolldoms-speilet knuste.

„Daare! du har seet og troer end ikke?“
 — Svarede fremmed Herre ham med Latter —
 „Dine Dines Lys du kan udslukke —
 Hvad du saae, du skal dog evig stue.“
 Med de Ord han gik og var forsvunden;
 Men det gruelige Rædselsbillede
 Ei forsvandt — med Speilet det ei knustes:
 Som indbrændt det blev i Sjæl og Die;
 Og hvorhen den Kunstner Blikket vendte,
 Saae han sine Værker, som Uhyrer,
 Stirre ham med Brængegriin imøde;
 Og hvert Minde om hans Liv og Jdræt
 Blev en Plageaand med Slangesvøbe,
 Som fra Konstens Paradiis ham pidsked.

Fra sit Værksted Mesteren var flygtet;
 Mørk og ene, sad han i sin Stue.

Ei Natur, ei Konsten meer ham glæded:
 Hver en Livsroft syntes ham et Haanstrig;
 Bennetrost ham Klang som Varnerangler;
 Aandens Vidnesbyrd i Kunstnerhjertet
 Klang ham som en Røst fra Daaretisten;
 Verdens Priis og Hæder selv ham martred.
 Een kun var hans Tanke: „Daare, Daare!
 Himmelskiffelser du vilde skabe —
 Og det blev kun usle Djævelmasker.“

Længe saa han sad i mørke Stue;
 Tom og kold og død var ham al Verden;
 Menneftene saae han ikke mere;
 Ingen jordist Jdræt meer han agted:
 Selv den største syntes ham heelt usel
 Og ei værd en Tanke. — Et kun mægted
 Underligt endnu hans Sjæl at røre:
 Det var Orgeltonerne fra Kirken,
 Det var Kirkekloffen, naar den timed
 Til de store Festers Helligaften
 Eller ringed for de Dødes Sjæle.

Og en Pintsemorgen, som han vaagned,
 Skinned Foraarsolen paa hans Leie,
 Mens Basunerne fra Garisendi*)
 Aandens store Høitidsdag bebuded.
 „Herre! din er Aanden, din er Magten —
 Du kun Aanden giver og borttager —
 Herre! gav du — lad mig da ei tvivle!“
 Saa han bad og folbed sine Hænder —

*) Det stejve Taarn i Bologna.

I en Taarestrøm hans Dval opløstes,
 Og det var ham som Basunens Toner
 Ralste ham til evigt Liv fra Graven.
 Og han reiste sig og gik til Kirken;
 Men fra Kirken gik han til sit Værksted.
 Abent fandt han det; med glæde Forundring
 Saae han sine Venner der ombandre,
 For at vise Fremmede hans Værker.
 Ingen ventede ham, og Ingen saa ham.
 Hyllet i sin Kappe, han sig satte
 Nederst i en Krog af Billedsalen,
 Og endnu han græd for at se
 Kædselsbilleder i sine Værker.
 Saa en Stund han sad i dybe Tanker,
 Ubemærket, med tilhyllet Afsyn.
 Der blev stille. Han sit Hoved hæved,
 Reiste sig og troede, han var ene;
 Men paa samme Sted, hvor sidst han stued
 Frygtelige Gæst med Dødningsblikket,
 Saae han nu en høi og ædel Kvinde,
 Med et Afsyn som en salig Engels.
 Ogsaa hun hans Billeder betragtede
 I et Speil. — Hun ogsaa tang og smilede;
 Men i hendes Smil laae tusind Himmels
 Og en Salighed, som Ingen nævner.

Mesteren sig nærmed, vilde tale,
 Men han mægtede ei. Den høie Kvinde
 Dreiede Speilet i sin Haand imod ham;
 For hans Dine rørte sig hvert Billede
 Med det hele Værksted atter om ham;
 Men som i et helligt Tempel stod han:

Himmelstraaler spilled om hans Jøse,
 Og en Strøm af Toner ham ombølged,
 Dyb og salig, som fra Himlens Rige.
 Og han saae i Speilet sine Bærter,
 Ei som Konsten havde dem fremstillet,
 Men som Kunstnerøiet havde seet dem,
 Som i høi Begeistrings Dieblifte
 For hans Sjæl de stod i Guddomsstjønshed —
 Livets, Konstens store Idealer.

„Himmelfæl ja saa det skulde være —
 Du mig atter viser hvad jeg vilde“ —
 Saa udbød han; men, som vakt af Drømme,
 Saae han sig nu ene i sit Bærsted.
 Foraarsolen venligt til ham blinkede;
 End fra Kirken Orgelklangen toned;
 Men det underfulde Syn var flygtet.
 Dog hiint Billede fra den aabne Himmel
 Blev nu i hans Sjæl og i hans Dine.
 Brængesynet med dets Gru var svundet;
 Og, af Idealets Glands omstraalet,
 Saae han atter trøstlig paa sin Jdræt:
 Hvad der manglede i fuldendte Stjønshed
 Idmyg han erkjendte; men med Glæde
 Saae han ogsaa hvad af Idealets
 Himmelglorie han havde grebet.
 Og med freidigt Mod, med Haab og Styrke
 Greb paany han det henlagte Meisæl,
 Priste Gud for hver Begeistrings Time
 Og — til større Mesterstab sig hæved.

www.libtool.com.cn

Holger Danske,

Et Digt

i

Fem Sangfredse.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Følger Danskes Sange.

I.

Hjemmet. Udgang i Verden.

www.libtool.com.cn

Gilsen til Frænderne.

Vær hilset, mit gamle Fædreland!
Du kjender mig vel ei ganske?
Engang jeg var en navnkundig Mand;
De kaldte mig Holger Danske.

Med mig blev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,
Hvis Ry foer til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et sælsomt Raar:
Det albrig i Verden ophører,
Og død kan jeg synes i tusind Aar,
Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danstens Hjerter og Sind,
Jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
Dog Skjældene om mig sjunge,

Min Aand med Folkets Slægter før hen;
 Dybt slumred den mange Gange.
 Med Folket den vaagner og kommer igjen
 Med Livet i Daad og Sange.

www.libtool.com.cn

Mit Ravn-hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Mit Lernet kommer hver Dans ihu,
 Som glædes ved Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
 Med Kraft jeg kommer tilbage;
 Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød
 Paa Dannemarks gamle Dage.

Følger paa Ræmpehøien.

Overgang jeg seer over Marken,
 Hvor Ræmpehøien end staaer,
 Mit tusindaars Hjerter sig rører
 Alt som jeg var elleve Aar.

Jeg maa opstige paa Høien
 Og see paa de Stene graae;
 Paa mægtige Overligger
 Jeg atter mig hvile maa.

Og sufer det over Stoven
 I Bøgenes Fødeland,
 Og bruser det dybt fra Boven,
 Jeg nisser til Skov og Strand.

Ret aldrig Hjertet forgjætter
 Den Høi, den Skov og den Strand —
 Endnu har min Sjæl dog hjemme
 I Kæmpernes Fædreland.

www.libtool.com.cn

Fordum og nu.

Kæmperne vare heelt vilde;
 De Karle jeg mindes vel.
 De meente det dog ei ilde
 Fordi de slog Følk ihjel.

De brummed med Skæg om Munden;
 Men ærlig var deres Jd.
 Godmodig var dog igrunden
 Min Landsmand fra Arilds Tid.

Nu er mine Børn heelt tamme:
 Nu brumme de kun saa smaat.
 Men Blodet er dog det samme:
 End kæmpe de ganske godt.

Nu er de heelt fine og snilde,
 Nu Tiden har dem poleert;
 Mit Følk dog ei mener det ilde
 Fordi det har sig barbeert.

Sangens Fugl.

Til Sagn og Sange og Eventyr
 Jeg lytted, der jeg var lille.
 Net aldrig den gamle Sangfugl flyer
 Fra min Skov, min Dal og min Kilde.

Endnu saa ganger her Sagn om D,
 Og Sangen er ei forstummet;
 Som Eventyr, over Land og Sø
 Flyver Sandhed endnu fornummet.

Fuldgjerne gaaer jeg i Hytten ind;
 Jeg hviler hos Gamle og Unge,
 Hvor Sangen trænger til Varnets Sind
 Og gjenslinger paa Folkets Tunge.

Holgers Sang om hans Moder.

Jeg sprang til Verden; jeg var ei seen;
 Jeg sprælled paa Moders Skjød.
 Min Styrke volbed min Moder Mleen:
 Hun favned mig og — var død.

Den Dag, de gav mig i Verden Ravn,
 Kjær Moder paa Vaaren laae;
 Den eneste Gang, hun tog mig i Favn,
 Jeg mangengang tænkte paa.

Jeg greb kun efter Livet med Lyft:
 Hvad Verden gav mig, jeg tog;
 Jeg døde ved tvende Ammers Bryst:
 Den En kun lidt forsløg.

www.libtool.com.cn

Fuldstærkt jeg blev ved de Stærkes Varm,
 Fulddanst ved det danske Brød;
 Men hjærtligst favned mig dog hiin Arm,
 Som favned mig stiv og død.

En Krigsmand blev jeg, heelt barst og streng;
 Dog blev jeg om Hjertet blød,
 Hvergang jeg stød en liden Dreng,
 Som sprællede paa Moders Skjød.

Holger Danstes Bugge.

Ved Leire græsser nu Faar paa Bøld,
 Hvor forðum Kæmperne druffe.
 Paa Leire stod der et gammelt Skjold;
 Det blev Holger Danstes Bugge.

Det gamle Skjold var der Lykke ved:
 Det var med Runer indgravet;
 Det bar, som Bugge, til Sjolunds Bred
 Rong Skjold paa Baad over Havet.

I Buggen saae jeg paa Bøg og Eg;
 De fuses ved Borgens Rude.
 Fra Marten tog de den gule Neg:
 Den blev Holgers Danstes Yde.

I Buggen hørte jeg Harpers Klang
 Og Sang om Kæmpernes Seire:
 Det var de danske Skjalde, der sang
 Om Kæmpedrotter paa Leire.

I Buggen smelted en Sang mit Bryst,
 Liig Havfruestemmer fra Boven:
 Det var de danske Jomfruers Røst
 Fra Fruersalen i Stoven.

Jeg glemmer aldrig den danske Sang,
 Som Kæmper og Jomfruer synge;
 Og hvergang jeg hørte Skjoldets Klang —
 Jeg hørte min Bugge gynges.

Barndomsdrømme.

Hvad Holger Danske hørte og saae,
 Han aned i Barne-Drømme.
 Hvad Skjæbne jeg fulde i Verden saae
 Blev sjunget mig, der jeg i Buggen laae
 Ved Isfjordsbølgernes Strømme.

De Toner jeg kunde ei selv forstaae;
 De Klang baade stærke og sømme;
 Men Ammerne sad og lyded derpaa.
 Jeg strakte ud mine Hænder smaa
 Og greb efter Syner i Drømme.

Jeg Bjerger med beilige Slotte faae
 Paa tonende Skyer svømme;
 Opslog jeg Diet, var Himlen blaa,
 De flyvende Skyer peged jeg paa —
 Til Liv blev de levende Drømme.

Feerne ved Holgers Bugge.

Ser Feer stod ved min Bugge og sang;
 Det underfuldt gjennem mit Liv gjenklang.

Om Nordens Kraft og Fædrenes Mod
 Klang Ræmpesangen til Marv og Blod.

Den toned stolt med Valkyrierøst
 Fra Gloriandes pantsrede Bryst.

Dg Sværdet, min Haand paa Ronceval svang,
 Alt kirred i Skjoldmøens Buggesang.

Hvad Tid og Stund det Store maa see,
 Det veed den gunstige Leiligheds Fee:

Viis, Palestina ved Buggen sang
 Om Klarhed i Eiderens dunkle Gang.

Dg rolig i Verdens fredløse Id
 Jeg greb Bedriftens gunstige Tid.

Om Seirens Lyfte, om Laurens Krands
Sang Pharamunda i Morgenglands.

Men Meliora gav lystigt Sind:
Hun aanded Roser paa Varnets Kind.

Perfina hvilede, kjærlig og om,
Om Kjærlighedslyffens anende Drøm.

Men Dybets Dyb i Naturens Bryst
Fuldbtonig Klang i Morganas Røst.

Hvad Tryllersøst sang mig i Sjælen ind
Blev Tryllegaver i Varnets Sind.

Til Jbræt vored, med Liv og Lyft,
Hvad Feerne saae med Sang i mit Bryst.

Alnelken i Guder-Lunden.

I Hertilas susende Stove
Stod gamle Guder af Steen.
Bed Isesfjorddybets Bove
Laae blodige Offerbeen.
Der strenge Norner henfore
Bed Nat over Borg og Hav;
Og Røster, alvorlig store,
Udgik fra Kæmpernes Grav.

Men naar det rødmød i Øster,
 Og Fuglen i Skoven sang,
 Der tusind mildere Røster
 Igjennem Naturen klang.
 Det hvistled i Offerlunden,
 Hvor Holger Danste blev fød:
 „Ny Jord' af Hav er oprunden —
 Den gamle Verden er død!“

Jeg sad hos de stærke Ammer
 Paa Borgen ved Skov og Fjord;
 Jeg lytted i dunkle Kammer
 Til Sangen om gamle Nord.
 Den Sang vel aldrig jeg glemmer:
 Den klang mig som Hornedrøst;
 Dog dybest klang mig de Stemmer,
 Som lønlighst smelted mit Bryst.

Holgers Sang om Wittekind*).

J Trug paa Isseffjordsbreen
 Jeg gyngeb mangen Stund;

*) Den store Saxernes Høvding; han blev overvunden af Keiser Carl den Store, og søgte Tilflugt og Hjælp hos Kong Godtrik i Danmark, som efter Kronikerne var Holger Danstes Fader og som paa den Tid, da han bestred Carl den Store, her antages at have været den mægtigste Fyrste i Danmark og beklædet Overkongethronen paa Leire.

Dg Ulbeungen fra Stoven
 Den blev Holger Danstres Hund.
 Jeg rusted Vestet i Dre;
 Vi sad under Vord med Lyst.
 Der til jeg en Dag at høre
 Den store Wittetinds Røst.

Jeg saae hiin Ræmpe, fuldmobig,
 Ved Leirekongens Vord.
 Men Ræmpens Hjelms var blodig;
 Han mæled og saae mod Jord:
 „Mig fulgte Guder til Seire;
 Nu er jeg en hjemløs Gjest:
 Mig fulgte kun til Leire
 Mit Sværd og min gode Hest.

„For Irminsulens*) Vre
 Jeg blødte mangen Gang.
 Jeg kuste Keiserens Hære;
 Mit Navn havde mægtig Klang.
 For første Gang jeg leber
 Om Værn mod Mandevold;
 Med Blusfel Wittetind beber
 Om Skjærm under Danestjold.”

Dankongen brat sig reiser;
 Han mæler et mægtigt Ord:
 „Jeg værger dig mod hver Keiser
 Og mod hver Jette paa Jord.

*) Den store sariste Afguds Billedstøtte.

Lad komme tusind Hære!
 Lad lyne al Verdens Spjød!
 Ved Thor og Dantongens Hære!
 Jeg jager min Gjest ei ud.“

Det Ord blev ei til Slamme:
 Kong Gøttrik i Harnisk foer.
 Mod Keiserens Drifflamme*)
 Han kæmped med Tyr og Thor.
 Carl vendte brat sin Ganger;
 Det blev ham en blodig Dag.
 Til Hævn han knuste Fanger*)
 Og Guder med Dreslag.

En Dag i Leire-Hallden
 Stod Saxlands Wittekind:
 „Nu Irminsulen er falden!
 Min Gud var døv og blind.
 Han aldrig meer sig reiser:
 Os knuste Christgudens Fod;
 Han bøier mig ved den Keiser,
 Som døber Verden i Blod.“

Der Holger Danste var liden,
 Han hørte Wittekinds Ord.
 Det Ord jeg tyded siden;
 Jeg saae den Mægtiges Spor.

*) Det hellige Banner, siden de franske Kongers Palladium.

**) 4500 hedenske Saxer.

Høit Kirkeetaarnet kneiser,
 Hvor Irminsulen stod;
 Men Dantongen trodsed den Reiser,
 Som døbte Verden i Blod.

Holgers Vortføndelse.

Rong Gottril sad ene paa Leire Borg,
 Og mørkt var Dantongens Sind.
 Den Stund, jeg blev fød, jeg voldte ham Sorg:
 Ret aldrig han klapped min Rind.

Ret aldrig han saae paa Sønnen med Lyst,
 Der voldte sin Moders Død.
 Hvergang han hørte min stærke Røst,
 Han onstede, jeg var ei fød.

Dantongen gav mig i Stifmoders Magt;
 Den Rød jeg døied dog kort:
 Rong Gottril svoer med Reiseren Pagt;
 Mig gav han til Gidsel bort.

Jeg vorte op i Reiserens Gaard,
 Langt borte fra Danmarks Strand;
 Men hvergang Svalen quiddred om Baar,
 Den sang om mit Fædreland.

Dg hvergang Sommerens Lærte sang,
 Dg Esvanen seiled i Sø,
 Jeg tænkte paa Danmarks Sangfuglevang
 Dg Havet ved Bogenes D.

Daaben i Rhin.

Der fløi gjennem Verden en Tante;
 Dens Binge var blodig rød:
 Carolus, hiin store Franke,
 Har volbet sin Broders Død.

Jeg saae ham en Pintsfemorgen;
 Der døbtes Saxer i Rhin.
 Han kom fra Ingelheim=Borgen
 Alt med Mester Alcuin.

I Bog var Britten hans Mester;
 Men Drotten var størst blandt Mænd.
 Blandt Skjalde, Wiismand og Præster
 Han kneled med Sværd ved Lænd.

Jeg kunde hans Andagt høre,
 Mens Sværdet mod Stenen klang;
 Men sært mig sturrede i Øre
 Hvad Fuglen i Løndom sang.

Jeg stotter ei Keiserens Throne,
 Jeg sparke hans Tro med Fod,
 Klæber der ved hans Krone
 En Draabe af Broderblod.

Jeg saae Carolus i Diet:
 Det var som en aaben Bog.
 Jeg saae, hans Tro var ei loiet:
 Den Drot sin Broder ei slog.

Jeg saae den Mægtiges Hænde;
 Jeg æred den Højheds Hænde,
 Der tvang Longobarders Lænde
 Og lagde Bygmænd i Bænd.

Mød Carl blev Kæmper til Dværge;
 Dog mildt var hans Diesyn.
 Med Troen, som løfter Bjerge,
 Hans Blif mig slog, som et Lyn.

Jeg kunde det ei udgrandske;
 Det gik over min Forstand:
 I Rhinen sprang Holger Danske —
 Sprang op som en Christenmand.

Skriveren og Keiserens Datter.

Jeg stod en Vinteraften i Frankernes Stad
 Ved den fremmede Flob.

Keiseren var kommen. Aachenseren var glad.

Blandt Bæbnerne jeg stod;

Holger Danste var Keiserens Gidsel.

Det glimted over Floben fra Keiserens Gaard:

Der var Dands; der var Spil.

Lettest fløi Prindsessen med Perler i sit Haar;

Med Gammen saae jeg til;

Men lykkeligst var Keiserens Skriver.

Prindsessen bandsed deiligt i Skrivers Arm

Paa det fraalende Slot.

Alor Longobarden stod bleg og gul af Harm;

Men jeg dem undte godt:

Skjønne Viser sang Keiserens Skriver.

Jeg stod i Vinternatten ved Fruernes Halv

Paa den nyfaldne Sne.

Emma skald for Åren; hun bæbed for sin Skjald;

Det Ingen maatte see —

Hun fra Buret bar Keiserens Skriver.

I Natten paa Altanen jeg Keiseren saae;

Han ei møled et Ord.

Alor Longobarden stod gul og saae derpaa:

Men Døden jeg ham soer.

Longobarden bar Keiserens Banner.

Jeg gif den anden Aften i Frankernes Stad
Blandt Drabanternes Hær.
Keiseren i Raadet hos Erkebispens sad;
Paa Vorgen blinked Sværb.
Der var mørkt i den Mægtiges Haller.

Jeg hørte hvor de mumled i Frankernes Maal
Bed den fremmede Flob.
Alor Longobarden red guul og bleg i Staal;
Jeg Franterne forstod;
Høit de mumled om Keiserens Brede.

Jeg stod den tredie Aften i Keiserens Gaard
Bed den straalende Hald.
Keiserens Datter bar Brudekrands i Haar —
Og Brudgom var hans Skjald.
Hele Verden saae Eginhards Lykke.

www.libtool.com.cn

Holger Danskes Sange.

II.

Holgers Ungdom.

www.libtool.com.cn

Holgers første Bedrift.

Kong Gottfrid brød Tro og Love*),
Dg Keiseren var os gram.
Jeg kunde for Harm ei sove,
Dg rød var min Kind af Skam.

Jeg fulgte den store Keiser
Til Rom mod Barbarers Bold.
Med Keiserens Banner kneiser
Lombarden med Drage-Skjold.

Jeg saae paa Lombardens Dø,
Han tænkte paa Svig og Sned.
Jeg agted paa Skjelman nøie:
I Dybt han Banneret smed.

Hver Christen veg med de Franste;
De Bantroe med Seir foer frem.
Ei ændsed de Holger Danste;
Mit Glavind dog sang med Klem.

*) Efter Krønikerne havde Kong Gottfrid Kammandet enten Keiserens Gesandter eller Gidslerne.

Det sang for Lombardens Dre,
 Og Sjælen med Gru han slap.
 — Lad mig Standarten nu føre!
 Jeg sprang paa hans Ganger rap.

Hans Guldhjelm dækked mig Panden;
 Hans Brynie klang om mit Bryst.
 Gjenfunden var Bannersmanden;
 Hans Skjold var fremmerst i Dyst.

Høit pristet Lombarder = Skjelman;
 Jeg svinged hans Bannerkang.
 Jeg løe paa Danst under Hjelmen,
 Og atter mit Glavind sang.

Det sang, som Liigkloffen ringer,
 Hvor Bildmænd Reiseren bandt.
 Fri, svang sig Carl paa min Springer,
 Og store Seier vi vandt.

For Seiren priste de Franste
 Lombarden, jeg gav sin Rest,
 Bag Hjelmen løe Holger Danste:
 Jeg kjendte Lombarden bedst.

Ei kjendte mig Reiserens Die;
 Han var mig til Døden gram.
 Mit Knæ saa maatte jeg bøie;
 Jeg Ridderlaget fornam:

„Lombard! du var tro og ærlig,
 Og Mod du har som en Franst;
 Som Tydffen du hjalp mig kjærlig,
 Og ei som en troløs Danst.“ —

Dp sprang jeg med Fryd og Smerte,
 Jeg nævned mit danske Navn;
 Brat smelted Reiserens Hjerte —
 Han tog Holger Danske i Favn.

Holger Danskes Bro.

Carl feired ved Romas Porte,
 Og Holger Danske var med.
 Paa Hingste, vilde og sorte,
 Foer Drakens Sønner afsted.

Barbaren svinged sin Landse
 Med christne Hoveder paa.
 Jeg lærte min Hingst at danske
 Paa Purpur og Silke blaa.

I Purpur og Silkekæder
 Laae Viig under Hesteflo.
 Den Bei til Seier og Hæder
 Blev kaldt Holger Danskes Bro.

Holger og den indiske Fyrste

Jeg saae Fyrst Carvel ved Tiberens Rand;
 Paa Spyd ham naaede min Handske.
 Jeg stævned den asiatiske Mand
 Til Holmgang med Holger Danste.

Fyrst Carvel red til sit gyldne Telt;
 Der sad den indiske Skjonne:
 „Den bedste Ridder og stærste Helt
 Skal Hindostans Lillie lønne!“

Trompeter klinged fra Hær til Hær;
 I Midten flød Tiberens Bove.
 Høit mellem Hærenes Banner og Spær
 Raar Den med Dlieftove.

Paa Den fegted vi, Bryn mod Bryn,
 Og Gnister foer os af Die;
 I Luften mødtes Sværdenes Lyn:
 Stor Hede maatte vi børe.

Den deilige Gloriant saae derpaa;
 I Lokkerne fletted hun Krandsen.
 Med Geirherren skulde Prindsessen gaar
 Fra Valen til Bryllupsdandsen.

Fra Teltet saae hun vort Ridderspil —
 Mig undte hun ei saa ilde:
 Men Orkuens Ridder bliffed hun til
 Med Dine kjærlighedsmilde.

Alt sit jeg til Afiaten Nam,
 Da blinked Landsfer fra Stoven:
 Hans Benner frelst hans Liv med Slam
 Til Skjædsfel blev Ridderloven.

www.libtool.com.cn

Dog før jeg faldt i de Bantroes Bold,
 Det kosted blodige Pander;
 Mod Fyrsten jeg kyleb mit knuste Skjold:
 „Slig Seier min Gud forbander!“

Jeg saae hans Rind: den var rød som Blod —
 Jeg Flammen saae i hans Die.
 Hvad stolt han mæled, jeg ei forstod;
 Jeg agted hans Ære føie.

Brat Fyrsten jeg paa Araberen saae;
 Den fløi som med Svalevinger.
 Hvor Flodens dybeste Strømme gaae,
 Bortsvømmed Drakenes Springer.

De Bantroe studsed. Der var stor Larm.
 Run lidet glæded dem Seiren:
 Fyrst Carvel kjøled i Floden sin Harm;
 Han svømmed til — Christenleiren.

Holger og Prindsesse Gloriant.

Blandt Hedninger laae jeg i Vast og Vaand;-
 Jeg bandte de vantroe Sjæle.
 Da løstes jeg af saa deilig en Haand,
 Og mildere blev mit Mæle.

Prindsesse Gloriant for mig stod;
 Fra Riinden løsteb hun Sløret.
 Hun Lyren slog ved sin Fanges Fod;
 Heelt sødt det klang mig i Dret.

Hun sang om Ortenens ranke Søn,
 Hun sang om sin Hjertenskjære.
 Hun sang om Kjærligheds skjønnue Løn;
 Hun sang om Trostlad og Være.

Hun sang om den Elstedes Blomsterbrev:
 Nys kom det paa Duens Binge.
 Et Laurbærblad hun fra Myrthen rev;
 Det skulde hun Dansten bringe:

Min Drn er fløiet til Keiserens Haand;
 Selv bandt han sin Fod med Være:
 Til Nordens Bjørn er løst af sit Vaand,
 Vil Drnen Lænterne bære."

Jeg lytted til den Deiliges Røst;
 Jeg saae i de Vindes forte;
 I Fangeaarnet sad jeg med Lyst;
 Skjønt klang mig Fængselets Porte.

Med Alvor mænged jeg Skjæmt iblandt:
 Jeg prisste mit Buur med Gammen.
 Jeg æred Druen, som selv sig bandt;
 Med Magt saa dulgte jeg Flammen.

www.libtool.com.cn

Jeg saae paa Prindsessens rolig og mild,
 Hver Gang hun sang i mit Fængsel;
 Men — aldrig var jeg i hedere Jld,
 Og aldrig i større Trængsel.

Glaeden i Fængslet.

Sjæle = Gammen i min Trængsel,
 Hvor de milde Toner klang!
 Kjære Lyd af rustne Fængsel!
 Solglimt gjennem dunkle Gang!
 Deilighed i skumle Fængsel,
 Hvor den vantroe Skjønne sang!
 Sjæle = Gammen i min Trængsel,
 Hvor de milde Toner klang!

Fryd og Trængsel hos Veninden
 Med den underfulde Røst!
 Jld i Sjælen! Smil paa Rinden!
 Spøg paa Læben! Storm i Bryst!
 Fred foruden — Kamp forinden —
 Det var Smerte — det var Lyst.
 Fryd og Trængsel hos Veninden
 Med den underfulde Røst!

Holgers Liv i Fængslet.

De Døgn, jeg sad i Fængsel, jeg giver ei bort
For en Sommer fuldstændig i det Grønne;
Mig Dagen var stækket, og Natten var kort:
Jeg tænkte paa den fremmede Skjønne.

Hver Dag jeg hørte Sangen fra Gloriant's Bryst,
Og min Sjæl var som Fugl i det Grønne.
Om Natten jeg drømte om Sangen med Lyst;
Jeg drømte om den fremmede Skjønne.

Jeg tænkte med al Ære; jeg drømte med Tugt,
Som en Fugl om en Blomst i det Grønne.
Kun Uls spiler Kloen, naar Lammet er smukt;
Men Ridder bærer Sværd for de Skjønne.

Hver Aften hun mig bandt i mit Fængsels Baand;
Jeg det bar som en Fald i det Grønne.
Min Læbe kun rørte den Deiliges Haand;
Da rødmed vel den fremmede Skjønne.

Hver Morgen, naar hun løste sin Fange af Baand,
Var hun selv som en Fugl i det Grønne.
Hun smilede og sang, og hun rakte mig Haand;
Min Elstov var dog stum hos den Skjønne.

Det Skønneste.

Til Rosengaarden gik jeg i Jomfruens Haand;
 Der stod Roser og Lillier paa Enge.
 Meer skøn dog, end Lillien, var Jomfruens Haand,
 Naar Fingrene dansed paa Strænge.

I Rosengaarden quiddred Smaafugle med Lyst;
 Der var lifligt i Sangfuglebrimlen.
 Meer skøn dog var Jomfruens smeltende Røst,
 End Fuglenes Sang under Himlen.

Paa Eiderstrømmen saae jeg, naar Dagen blev varm;
 Paa dens Bølger dvæled mit Døie.
 Meer skøn dog var Jomfruens følgende Varm,
 Naar Tankerne fløi mod det Høie.

I Ratten stod jeg ene, naar Maanen opgik,
 Og i Floden Smaastjernerne glimted.
 Meer skönt dog var Jomfruens tindrende Blis,
 End alle de Stjerner, jeg skimted.

Gloriants Priis.

Haand! du heilige Haand, som leged paa Strænge!
 Under dig bæved Strængene salig og længe.
 Svimmel endnu
 Kommer min Sjæl dig ihu,
 Haand! du heilige Haand, som leged paa Strænge!

Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!
 Aldrig den fangne Ridder kunde dig glemme.
 Hvor du henklang,
 Smelted du Hjerter i Sang —
 Røst! du herlige Røst! dybttonende Stemme!

Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhylede.
 Medens dit Hav af Toner Fangen fortryllede!
 Drømme blev Sang,
 Fulgte din følgende Gang,
 Barm! blufærdige Barm, som strengt dig tilhylede!

Dine! deilige Dine, sunklende, forte!
 I eders Bliif var Glands fra Himmerigs Porte.
 Fast i den Glands
 Git jeg fra Samling og Sands —
 Dine! deilige Dine, sunklende, forte!

Sjæl! du flyvende Sjæl! du kjærlige høie!
 Du var i Haand og i Røst, i Barm og i Die.
 Dig jeg endnu
 Kommer graahærdet ihu —
 Sjæl! du flyvende Sjæl! du kjærlige høie!

Holgers Drøm i Fængslet.

Ei Sol i Taarnet jeg skimted
 Ei Luft eller lyse Strand;
 I Sjælen dog Sollys glimted:
 Den fløi til mit Fædreland.

Naar Fanger lukte sit Dø,
 Min Sjæl blev en vinget Dreng;
 Den fløi mellem Ræmpehoie
 Ved Hav over Sjælunds Eng.

Hvad Skjont jeg skinted i Dromme
 Dengang jeg i Buggen laae,
 Opbuktet af Livets Strømme,
 Naar dybt i dets Bæld jeg isaae.

Jeg hørte de gamle Sange
 Om Ræmpernes Liv i Nord;
 Jeg glemte, jeg selv var Fange:
 Jeg fulgte Ræmpernes Spor.

Jeg fløi med Slægternes Sjæle
 Igjennem usødte Lid,
 Og selv Martusfinders Mæle
 Besang mine Fædres Id.

Jeg var en lykkelig Fange:
 Et Folk mig slutted i Favn;
 Og stolt i Fremtidens Sange
 Jeg hørte mit danske Navn.

Holger Danske og Burmand.

Der klang til Danmark en Ræmpesang
 Om Burmand og Holger Danske*.)
 Der Burmand jeg hilfed første Gang,
 Det stete med Staal og Handske.

*) See Ræmpevisen hos Næder Eyo.

Det gjaldt Klenodet med større Glæds,
 End Kronen, Keiserne bære:

Det gjaldt den favreste Brudekrands
 Og Jomfru Gloriant's Ære.

For Klaffer græd Jomfru Gloriant;
 Jeg saae den Deiliges Jammer.
 For Æren jeg satte mit Hoved i Pant;
 Jeg sprang fra mit Fængselstammer.

Jeg mødte Kæmpens glubende Blik;
 Min Handske fløi mod hans Tunge:
 Jeg vilde ham lære — med bedre Skik
 Om ædle Jomfruer sjunge.

Det aldrig hørte jeg værre Mund;
 Ei saae jeg sortere Veiler:
 Med Burmands Mæle tuder en Hund,
 Naar Maanen i Skyen seiler.

Med Tænder bed han mit Ridderpant;
 Bildt flammed Vinenes Røe.
 Jeg red mod Lybiens Elefant
 Til Kamp for Hindostans Due.

Vi stred paa Den i Liberens Flob
 I Dliestovenes Skygge.
 Paa Rinden randt mig det unge Blov;
 Men det var mit Hæderssmykke.

Prindsesse Gloriant saae derpaa;
 Fjernt saae det Krigernes Hære.
 Den sorte Burmand blev rød og blaa,
 Alt for den Deiliges Ære.

Tre Dage stifted vi Hug og Stik;
 Vi drabelig Landferne svunge.
 Dog Burmand aldrig med bedre Stik
 Sit lært at beile og svinge.

Hans krumme Klinge var fra Damask;
 Hans Stridshingst var af de Spanste.
 Mit Glavind splintred hans Pandebrast —
 Det Glavind var af de Danste.

Holgers Besøg i Keiserleiren.

Burmand laae paa Tiberøen,
 Svømmed i sit sorte Blod.
 Holger hilseb Fyrstemøen;
 Hos min døde Hingst jeg stod.

Over Ræmpen foer den Spanste,
 Hingsten med det ædle Blod.
 Paa dens Ryg sprang Holger Danste,
 Svømmed over Tiberens Flod.

Fængslet vented mig før Aften;
 Vel jeg kom mit Ord ihu.
 Rast henrev mig Ungdomskraften:
 Sol var langt fra Hav endnu.

Hingsten sprang til Keiserleiren;
 Kort jeg var min Keisers Gjest

Til mit Fangetaarn, trods Seiren,
 Bendte jeg min spanske Hest.

Hil Jer! — Klag min Røst mod Seiren
 Lykken fulgte mig idag.
 Roland! hent imorgen Seiren!
 Sving den store Keisers Flag!

Følg ham, Jævnings-Lybt af Helte!
 Iver! Oliver! Turpin!
 Hertug Samson! stram dit Bælte!
 Sving dit Ridderspær, Gerin!

Raste Ottum! slyng din Landse!
 Op, hver Løve, stærk og stor!
 Wolter! lad din Ganger bandse!
 Reis dig, Ridderskabets Flor!

Og der Holgers Røst forstummed,
 Bruste Seiren, som et Hav.
 Kampens stærke Løver brummied;
 Carl et mægtigt Vind dem gav.

Roland svinged Driflammen;
 Hæren reiste sig med Lyst.
 Til mit Fangetaarn med Gammen
 Red jeg rast med Solen Dyst.

Atter knirked Taarnets Hængsel;
 Fjernt Prindsessen for mig sang.
 Holger brømte glad i Kængsel,
 Bastes brat ved Baabentlang.

Det var Keiserleirens Helte,
 Roland, Oliver, Turpin;
 Mure hørte jeg dem vælte —
 Det var Samson og Gerin.

Der blev Jubel efter Trængsel:
 Keiser Carl var Havens Gjest.
 Roland sprængte Holgers Fængsel —
 Jeg kom med til Kroningsfest.

Kroningsdagen.

Der var Pragt i Pavestaden;
 Alle Romas Klokker klang.
 Der var Glædeslarm paa Gaden;
 Alle Romas Klerker sang.

Paven satte Verdenskronen
 Paa den største Keisers Haar.
 Holger Danste stod ved Thronen,
 Hvor St. Peders Stolen staaer.

Roland stod ved Holgers Side
 Og Fyrst Carvel uden Baand.
 Ortnens Søn med Ord fuldblide
 Rakte mig sin Heltehaand.

Skjønne Dine paa os hviled;
 Der var Elfskensblit iblandt.
 Men blandt alle Skjønne smilede
 Skjønneft Jomfru Gloriant.

Brudeparret.

Keiseren undte Fyrst Carvel godt:
 Han vilde til Daab ham tvinge;
 Med Daab han loved ham Lehn og Slot.
 Det agted Hedningen ringe:

„Frihed er bedre i Tigerens Drk,
 End Lænker i Hersterens Sale.“
 Brat Keiserens store Pande blev mørk;
 Det var ham en dristig Tale.

Keiseren saae Jomfru Gloriant;
 Han nitted til Holger Danste:
 „Evers er Jomfrufrandsen, I vandt —
 I greb den med Ridderhandske.“

Holger blev som et dryppende Blod;
 Til Jorden slog jeg mit Die:
 „Er Keiser Carl Holger Danste god,
 En Bøn saa vil I mig føie.“

Keiseren nitted. Jeg blev fuldglad:
 „Hr. Keiser! und mig en Gammen!
 Lad mig ei stille de Sjæle ad,
 Vor Herre vil have tilsammen!

„Vil I høre min første Bøn,
 Tving ei til Troen den Brave!
 Giv Hindostans Mo til Ortenens Søn!
 Og gjør ei Ornen til Slave!“

Bønnen hued ei Reiseren stort;
 Dog frie han hød dem bortdrage.
 De græd ved mit Bryst bag Romas Port;
 Det mindes jeg alle Dage.

www.libtool.com.cn

Trylleslottet.

Jeg stod i den venlige Sommerqvel
 Paa Fjeldet ved Velflands Strande.
 Et Seil mig vinked et fjernt Farvel
 Og dukked i blinkende Blande.

Jeg stirred efter det hvide Seil;
 Det svandt, hvor Solranden lueb.
 Med Seilet gled over Havets Speil
 Den favreste Jomfru, jeg stueb.

Men see! hvor Seilet og Solen svandt;
 Dpfteg en Stab for mit Die:
 Af Volgen vel tusind Laarne oprandt
 Med Kroner og gyldne Floie.

Og Staden var et eneste Slot,
 Et Slot af tusind Paladser.
 De spillede i Guldglands og Himmelblaat
 De himmelftræbende Masser.

Og Slottet stod paa en himmelft Ø
 Paa Bjergets straalende Tinde.
 Altanen sig speiled i gløbende Sø;
 Der stod den heiligste Dvinde.

Saa skøn var ei Jomfru Gloriant;
 Slig Herlighed Jorden ei kjender.
 Hun stod i Purpurskyens Gebant,
 Med Krands i blinkende Hænder.

Jeg saae de følgende Loffers Strøm
 Det heilige Hoved var bøiet.
 Det var som Naturens dybeste Drøm
 Bar malt den Skjønne i Diet.

Det var mig som kjendte jeg Synet godt
 Alt fra mine Barndomsdrømme.
 I Skyen saae jeg Morganas Slot;
 Det svømmed paa Rosenstrømme.

Med Skyen den Deiliges Billeb svandt —
 Til Luft blev Taarne og Floie;
 Men herligt af Sjælens Dyb det oprandt,
 Hvergang jeg lutte mit Die.

Holger Danſkes Sange.

III.

Heltelivet.

www.libtool.com.cn

Følger Danskes Bei.

Jeg frit mig tumled i Verden om;
Jeg fulgte mit danske Sind:
Den Røst, der ærlig, fra Hjertet kom,
I brave Hjerter foer ind.

I Stoven Klang det alt som man sang;
Det lærte mig Store og Smaa;
Mit Skjold og min Livsang gav jeg dog Klang,
Og tog hvad der fulgte paa.

Den Hedning gav jeg gjerne Gudsfred,
Der bed for sin Tro, som en Hund.
Den Christen smed jeg i Dyndet ned,
Der kun havde Troen i Mund.

Blandt Stovens Ulve tudeb jeg ei;
Til Snoggang stod ei min Hu.
Jeg kom dog længst paa den lige Bei;
Den Bei veed Dansken endnu.

Keiser Carl.

Saa venlig en Drot jeg aldrig saae
 Som Keiser Carl med de Dine blaa;
 Men saae jeg Carolus i Harm opglæde,
 Jeg før vilde Lybiens Parder møde.

Carolus var stor, dog tilmaade lang;
 Om Panden de rødbrune Løkker hang.
 Hans Hoved var rundt, hans Dine store;
 Paa Ornevinger hans Tanker fore.

Hans Rind var skarp, mere bruun, end rød;
 I Spøg han Gangerens Hovstø brød.
 I Kraftig stød han paa høiest Stade
 Og løfted en Ridder i Staal og Plade.

I Fyrsternes Raad var Keiseren størst;
 Hvad Stort han saae ophøied han først.
 Han sad blandt Skjalde, Bismænd og Præster,
 Og æred hver Tankens og Ordets Mester.

I Dyst var Carl en luenbe Brand:
 Hans Landse nedlyned Hest og Mand;
 Sit Sværd han svinged med Seiersglæde,
 Og Sværdet gjennemstjær Staal som Klæde.

Jeg mange kronebe Hoveder saae;
 Men alle de var mod Carolus smaa.
 Dog Keiserens Krone jeg agted føie
 Mod Anden, jeg saae i den Stores Die.

De tolv Jævnninger.

Tolv Riddere sad ved Keiserens Bord;
 Den trettende med dem i Kamp udfoer.
 Saalænge jeg red med de Tolv i Dyst,
 Indtil vi deelte Hæder og Lyst.

Geert leged med Landsker i Dyst fuldsnild;
 Stolt Engeler red med Sang gjennem Jld.
 Naar Hertug Samson i Hal indtreen,
 Da ryfled baade Planter og Steen.

I Dystløb kom Ingen Hr. Iver nær;
 Berin kunde gribe det flyvende Spær.
 Hr. Bove oprykked Egen med Rod,
 Og Ottum svømmed som Fisk i Flob.

Gerin stjød Ornen i høiest Flugt;
 Grev Wolter sprængte hver Port, som var luft.
 Hvor Jomfruer nikked bag Gitter og Stang,
 Som Fugl over Muur sig Oliver svang.

Den største Jævning var, from, som stærk:
 Turpin bar Pantser og Mesfærl;
 For Hedningsjælene Bispen bad,
 Naar Krop og Hoved han splitted ab.

Den mindste sad øverst ved Keiserens Bord;
 Hans Navn med Ry gjennem Verden foer:
 Den mindste Jævning, fuldrast og støn,
 Var Roland, Keiserens Søster søn.

Naar Roland i Fruerstuen sang,
 I Stegerset alle Smaaterner sprang;
 Men blæste Roland til Strid paa Luur,
 Da gungreb i Borgen Port og Muur.

www.libtool.com.cn

De Jævniger glemmer jeg ingen Stund:
 Hiin Bisp var en Mand til Haand, som til Mund.
 Ret albrig jeg hører et Horn endnu,
 Min Sjæl jo kommer Roland ihu.

Baabenhvile.

Mod Mænd var Holger lidt mut iblandt,
 Naar Mænd saae stævt til min Lykke.
 Den Krands, mig de Skjønnes Hænder bandt,
 Jeg holdt for mit bedste Smykke.

Blandt Mænd bedst hued mig Baabensklang,
 Og Harpetoner blandt Fruer.
 Jeg hørte heller Jomfruers Sang,
 End Straalet i Driftestuer.

Var Sværdet paa Kæmpernes Hjelme slidt,
 Jeg helst det hvæssed hos Skjalben.
 Blandt Tronbadourerne sad jeg tidt
 Med Roland i Fruerhalden.

Vi undte hverandre Vren fro;
 Vi saae ei skjævt til hinanden.
 Ad Dværgenes Avindsblit vi loe
 Med Jomfruers Krands paa Panden.

www.libtool.com.cn

Triumphdagen.

Carolus bar Verdenskronen;
 Han holdt Triumph i Paris.
 Tre Fyrster knæled for Thronen;
 Høit Skjaldene sang hans Priis.

Blandt Troubadourernes Klynge
 Jeg stod i den høie Halb.
 Jeg hørte Eginhard synge;
 Han var en lykkelig Skjald.

Jeg priske Skrivers Lykke,
 Som Reiserens Datter vandt.
 Selv bar jeg paa Hjelmens Smykke
 Skjen Gloriant's Benflabs-Pant.

Jeg saae paa den store Reiser
 Og Kongerne ved hans Fod.
 Først Maurertongen sig reiser;
 Hans Nafyn var rødt som Blod.

Han trued med Hevnerblitte,
 Mens Trostabseden han soer.
 Jeg troede Argoland ifte:
 Med Harm han sluged hvert Ord.
www.libtool.com.cn

Lombarderkongen stod høiet;
 Fast mindre troede jeg ham:
 Jeg saae Desider i Diet;
 Det gløbed med dulgte Skam.

Den tredie Fyrste heelt mægtig
 Oplofted sin Ræmpehaand.
 Hans Ed mig tyktes fuldvægtig;
 Han soer med frimodig Aand.

Ham saae jeg, da jeg var liden
 Og sad med Ulv under Bord.
 Nu stod jeg Nuland ved Siden
 Og hørte Wittelinds Ord.

Jeg kunde min Fryd ei dæmpe;
 Han soer ved den Christne Tro.
 I Ræ sank Tydsterne Ræmpe,
 Soer op som en Ridder fro.

Løftet i Seiren.

Keiseren gav mig Borg og Lehn.
Dertil stor Magt og Ere;
Ei heller var jeg til Drlog seen;
Jeg maatte hans Banner bære.

Brudt var Lombardens Pagt og Ed;
Hjernt Maurerkongen snyste.
Med Hæder Keiserens Orne stred;
Høit Roland i Kampen lyste.

Seiren omfløi min Bannerstang,
Og Lyffens Fugl min Landse.
Paa Vorgen Dronningens Mær sang —
De smykked min Hjelm med Krandsse.

Herrerne saae lidt skjævt iløn,
Naar Jomfrusang mig priste;
Og mindst forlystet Keiserens Søn
Den Hæder, han selv forliste.

Carlot var Keiserens Diefteen;
Hans Sjæl var Glød og Flamme.
Mod Himlen kneised den unge Green
Fra Jordens høieste Stamme.

Blæste Roland ved Seirens Fæst,
Blev Carlots Blii heelt vilde;
Naar Prindsen sad paa sin Faders Fæst,
Ham Verden tyktes for lille.

Reiseren gav jeg glad mit Ord;
 Det Ord blev svært at holde:
 Ung Carlots Liv trygt Børge jeg soer
 Til Holgers Lemmer blev kolde.

Carlots Moder en Dag jeg saae;
 Hun pinked bleg fra Svalen.
 Prindsen soer i sin Rustning blaa
 Med Hæren igjennem Dalen.

Deilig blinked i Staalets Glæds
 Den Felt med Jomfrulemmer;
 For Rolands og Holger Danskes Krands
 Selv Verdenstronen han glemmer.

Carlott i Slaget vilde fremsoer;
 Sit Liv han agted søie.
 Den Ben, der hjalp ham, Døden han soer
 Han blødte med Lyn i Die.

Lidet jeg ændsed Drengens Harm;
 Jeg seired mod hans Villie;
 Jeg vristed ham ud af Dødens Arm;
 Han blegned alt som en Lillie.

Sværdet han greb fra Jorden brat;
 Dets Lyn mig soer mod Panden.
 I Pant jeg havde min Ære sat:
 Jeg bøded med Skjolderanden.

Aldrig udholdt jeg værre Dyft:
 Jeg stod som Marmorstøtte;
 Mig Pladerne sprang fra Stulder og Bryst;
 En Stund fuldstille jeg blødte.

Længe jeg hused den dyre Ed;
 Jeg told hvert Saar lod brænde.
 Tilfødt blev Holger Danste dog vreb,
 Og brat havde Tvisten Ende.

Aldrig saae jeg en værre Dag:
 Mit Liv jeg vilde værne;
 Men aldrig slog jeg et værre Slag —
 Paa Jorden stod Carlots Hjerne.

Holgers Anger.

Tidt jeg stod, hvor Kæmper blødte,
 Dem jeg vog i freidig Dyft;
 Brustne Dines Blit mig mødte —
 Et dog aanded Holgers Bryst.
 Tungt jeg drog fra Brystet Aanden,
 Med ung Carlots Liig ved Fod;
 Hvor mig Sværdet sank af Haanden,
 Brændte mig hiint unge Blod.

Dag blev Nat for Holgers Die;
 Syn og Tanke mig forgif.
 Kun eet Glimt jeg mindes noie:
 Det var Carlots sidste Blit.

Med i Muld jeg stirred længe,
 Og mit Hoved sank mod Jord.
 Maanen skinned over Enge;
 Op fra Carlots Blod jeg soer.

I min Sjæl der streg en Stemme;
 Holgers Bryst den sønderled —
 Aldrig jeg dens Gru kan glemme:
 Holger Danste brød sin Ed!
 Med det svære Ord paa Hjerte
 Løsteb jeg den faldne Helt.
 Sønnens Liig jeg bar med Smerte
 Til den store Faders Telt.

Der blev Sorg i Keiserleiren;
 Bleg den høie Herster stod.
 Sønnen lagde jeg med Seiren
 Og mit Hoved for hans Fod.
 Der var Dval og Harm at stue
 I den store Keisers Blid.
 Døden saae jeg i dets Lue —
 Taus til Fængslets Grav jeg gik.

Rolands Forbøn.

Roland var Holger Danstes Ven.
 Han naaede knap til min Skulder;
 Frankernes mindste Ungersvend
 Var rappest i Kampens Bulder.

Lyftig han sang i Keiserens Hær;
 Net aldrig jeg saae hans Ege:
 Dyrendal hed hans lange Sværd;
 Det frelste Keiserens Rige.

Hvergang Roland Dyrendal svang
 De stærkeste Kæmper blødte.
 Dødsbud for tusind Dren Klang,
 Naar Roland i Hornet stødte.

Olivant hed hans gyldne Horn;
 Det blæste han med stor Gammen.
 Mænd han meied, som Bønder Korn,
 Og Hære blæste han sammen.

Roland frem for Keiseren sprang;
 Om Hornet klirred hans Handske;
 Dyrendal haardt mod Elisen Klang:
 „Jeg borger for Holger Danske!“

Roland mæled et Ord fuldtro;
 Han vilde mig frelst i Nøden.
 Brat han tang dog, heelt lidet fro:
 I Keiserens Blit laae Døden.

Dommen udfoer fra Keiserens Mund;
 Fast værre blev Holgers Trængsel:
 Den var Dødsens, der nævned en Stund
 Mit Navn, mit Liv og mit Fængsel.

Holger i Hungerstaarnet.

Jeg svelted i Taarnet: det storted paa Brød;
 Dog Hunger var mig den mindste Nød.
 Mit danske Blod mig til Rinden soer,
 Alt for jeg glemte mit Ridderorb.
 Med Harmen jeg dybt i min Tunge bed,
 Alt for jeg glemte hiin dyre Ed.
 Mod sorten Muld jeg mit Dø vendte:
 Ung Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

En Dag fornam jeg en myndig Røst:
 „Dølst dit Hoved og vær fuldtroet!
 Paa Jorden var ingen Mand saa stor,
 Han brød jo Røstet, sin Gud han soer.
 Slog Verden ei selv Guds Søn ihjel,
 Og frelst hun blev dog alligevel“ —
 Mod sorten Muld jeg dog Dø vendte;
 End Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

Og atter taled hiin stærke Røst:
 „Dølst dit Hoved og vær fuldtroet!
 See! her staaer Erkebispens, din Ven;
 Den Ed, du brød, jeg heler igjen!
 Jeg lover dig Fred fra Paven i Rom,
 Hvad Blod der saa paa dit Hoved kom“ —
 Mod sorten Muld jeg dog Dø vendte:
 End Carlots Blod paa mit Hoved brændte.

Da mæled Bispens for tredje Gang:
 „Din Dø dog vorder fuldstreng og lang —

Ere Aar ei Holger Danste skal lee
 Og hverken Sol eller Maane see;
 Al Verden skal troe dig af Hunger død,
 Naar Carlots Moder sender dig Brød."
 Fra sorten Muld jeg mit Die vendte:
 Det var mig som Blodet mindre brændte.

Men Taaren brændte paa Holgers Kind;
 Mig rørte hiin sorgslagne Moders Sind:
 Den høie Frue, hvis Søn jeg slog,
 Fra Dødens Grube min Sjæl opdrog.
 Kuldkarst jeg greb, i mit Fangebaand,
 Det Brød, der kom fra Dromingens Haand.
 For Band hun gav mig god Vin til Drifte --
 Om Sol og Maane spurgte jeg ikke.

Den fangne Holger i Spanieland.

I Modgang loe jeg vel mangan Gang,
 Og tidt jeg sang i Glende;
 Men aldrig jeg loe, ei heller jeg sang
 Ere samfulde Aar tilende.

Mig Bispen førte, liig Bjørn i Buur,
 I Løndom med Keiserleiren;
 Og jeg sad stille bag sorten Muur,
 Naar Hæren stormed til Seiren.

I Verden var Holger Danste glemt;
 Fast død var Wren med Navnet.
 Ved Ebros gif det Keiseren slemt,
 Mod Mauren blev Dansten savnet.

„Var Nordens Bilbbas saasandt ei død“
 — Saa klang det fra Bispens Tunge —
 „Fuldvist han hjalp os af denne Rød
 Og lod nu sit Glavind runge.“

Brat Reiseren blev som en falket Muur;
 Men Roland nikked heelt fløgtig:
 „En levende Bjørn her sidder i Buur;
 Han tykkes mig fuldt saa dygtig.“

„Bil Morbroder høre mit Raad idag,
 Vi løse hiin stærke Fange!
 Og komme vi ei med Seir fra Slag,
 Jeg selv vil i Buret gange.“

Paa Roland stirred Reiseren vist;
 Han kunde hver Sjæl udgranske:
 „Saasandt mig hjælpe hiin rige Christ!
 Den Bjørn er dog Holger Danste.“

„Men har han døiet saa lang en Vob,
 Og er han ei død af Hunger,
 Sin Krop han bærer vel knap paa Fod,
 Og mægtigt hans Sværd ei runger.“

„Men var han en fuldtagen Mand endur,
 Og gav jeg ham fri med Være,
 Til Høvn vel før staaer Dansterens Hu,
 End til mit Banner at bære.“

„Den Karl er endnu heelt vel ved Magt“
 — Fra Bispens Tunge løb Svaret —
 „Dog til han har svoret os trofast Pagt,
 Han sidder fuldtvel forvaret.“

De gif til Taarnet, hvor Holger sad;
 De tinged med mig om Pagten.
 Da sparked jeg Muren ud fuldglab;
 Dertil min Fod havde Magten.

De studsed Alle, som saae derpaa;
 De kjendte mig før ei ganste:
 De meente, det var de Mure graae,
 Der fængslede Holger Danste.

Min Billie kun var mit Fangebuur:
 Min Synd kun vilde jeg sone.
 Fri gif jeg ud af den sprængte Muur;
 Fri soer jeg for Keiserens Throne.

Rampen med Maurerne.

Jeg red mellem Roland og Bispens med Lyst;
 Med Maurerne holdt vi vældelig Dyft.
 Pamplonas Mure vi styrked i Gruus;
 Med Bulder vi kom i Gerona i Huus.

Vi tog Barcelona med Fæller i Haand;
 Vi tæmmede de mauriske Tigre med Vaand,
 Men før Saragossa sin Port os oplod,
 Tre Dage vi farvede Ebro med Blod.

www.libtool.com.cn

Vi kæmpede ved Floden tre Nætter i Nød,
 Og Reiseren saae det. Han nikkede fuldglad.
 Hvor Olivant stingrede og Dyrendal klang,
 Med Roland jeg først over Murene sprang.

Brisfort hed min Ganger; den sprang som en Hjort.
 Courtaïn hed mit Slagsværd, fordi det var kort.
 Min Ganger var langstrakt, men stækket mit Sværd;
 Derfor gik jeg Fjenden et Skridt mere nær.

Min Hingst bar ei Rytter, mens jeg laae i Vast;
 Glad fløi han med Holger, hvor Skjoldene brast.
 Mit Sværd var forrustet; det sang ved mit Greb;
 Paa Maurernes Pander fuldblaaet jeg det sleb.

Min Arm havde hvilet tre Somre i Vaand;
 Tre Døgn kom ei Banner og Sværd af min Haand.
 Mit Ravn var forstummet; nu fik det god Klang,
 Hvor Maurerne peb og hvor Frankerne sang.

Seiersfesten i Saragossa.

Saragossa saae jeg prange
 Med de røde Taarnes Pragt.

Maurerflottets Buegange
 Gjenløb af de Christnes Sange.
 Ridderflabets Flor holdt Bagt.

Der var Seiersfest i Staden;
 Steenpaladser var vor Leir.
 Blomster faldt, som Sne, paa Gaden;
 Tæpper pryded Slotsarcaden.
 Blege Maurer saae vor Seir.

Der, hvor Ebros Strøm sig kruser
 Under Marmorborgens Fod,
 Der, hvor Dag og Nat det bruser,
 Bandspring høit i Hallen sufer,
 Der min store Reiser stob.

Gjennem Gulborangers Haver
 Blaamænd til Paladset gik.
 Sorte Skjonne bragte Gaver;
 Konger bøied Knæ, som Slaver,
 For den store Keisers Blif.

Bed hans Side stob hans Frænder,
 Hine Tolv med Jævningsnavn.
 Verden deres Navne kjender;
 De var Holger Danstes Benner:
 Alle tog de mig i Favn.

Spaniens Døttre os bekrandsed.
 Rolands Horn fik lystig Klang;
 Seiersglæden kun han sandsed.
 I den høie Sal vi bandsed,
 Hvor de friste Bænde sprang.

Aldrig glemmer jeg hiin Gammen
 I de stolte Maurers Hal.
 Sidstegang ved Fattelslammen
 Saae mit Die glad tilsammen
 Dem, som saldt paa Ronceval.

Ronceval.

Gøit paa Pyrenæers Fjelde
 Red vi over Sky med Geir.
 Maurers Skat, vi vandt med Vælde,
 Fulgte Hæren med vor Leir.

Ved den store Keisers Side
 Holger red med Bannerstang.
 Lyftig under Bjergelide
 Nebenfor os Roland sang.

Ved de sorte Fjeldes Huler
 Nys vi red ham glad forbi;
 Der han ventede Byttets Muler
 Paa den snevre Klippefli.

Muler trøb, liig Myrer sorte,
 I de dybe Dales Tragt;
 Der, ved tvende Rigers Porte,
 Ridderflabets Flor holdt Bagt.

Længe Roland blev tilbage
 I det mørke Ronceval.
 Styen fløi, som skumle Drage,
 Over mørke Klippers Dal.
www.libtool.com.cn

Ei Carolus aned Fare;
 Tryk den høie Keiser loe.
 Under lette Ridderflare
 Klappreb muntre Hingstes Stoe.

Dæmpet lød der fjerne Toner
 Bag de sorte Klippers Hegn.
 Var det vilde Bjerg-Bastoner?
 Var det falske Maurers Tegn?

Gavalon, fuldsnild og fløgtig,
 Viste Keiserhæren Wei.
 Han i Fyrsteraad var dygtig;
 Jævningsnavn han bar dog ei.

Gavalon med skarpe Blitte
 Red min store Keiser næst.
 Gavalon jeg troede ikke:
 Han var Maurerkongers Gjest.

Nys han kom med Guld og Slaver
 Fra de Overvundnes Stad.
 Rigt behængt med Fjendegaver,
 Han paa Maurerhvingsten sad.

Fra de vilde Vasters Stammer
 Var han ydmyg Fredens Green;
 Men jeg skimted Hadets Flammer
 I hans hule Diefteen.

www.libtool.com.cn

Frem vi red, og tidt jeg lytted:
 Længst forstummed Rolands Sang;
 Toget saae jeg ei med Byttet.
 Dybt et Horn fra Dalen klang.

„Herre Keiser! Roland kalder“ —
 Gavalon dog listig loe:
 „Er det Rolands Horn, der gjalder,
 Er hans unge Hjerte fro.“

Tryk den store Keiser nilleb.
 Frem vi red. — Naany det klang.
 Blodet mig i Hjernen priffed;
 Bryniens stærke Ringe sprang.

„Roland kalder, Herre Keiser!
 Hør, han ryster Fjeldets Muur!“
 Gavalon heelt trodsig kneiser:
 „Roland leger kun med Luur.“

Frem vi red. — Jeg lytted længe.
 Stum jeg knuged Banrets Stang;
 Blodet vilde Bryttet sprænge.
 Roland blæfte tredie Gang.

Det gjenløb fra Klippemuren,
 Som en Røst fra Gravens Skjød,
 Som han gjennem Fjeldnaturen
 Aanded Varslet om sin Død.

Brat vi vore Hingste vendte;
 Ned mod Nonceval vi foer.
 Sværdet os i Haanden brændte;
 Ingen mæled meer et Ord.

Garalon kun blev tilbage;
 Over ham min Ganger sprang.
 Aldrig red jeg Hest saa sage;
 Aldrig blev mig Bei saa lang.

Lidt det klang, som Torden ruller,
 Der hvor Roland havde faldt.
 Lidt vi hørte hule Bulder,
 Som de haarde Klipper faldt.

Røverfolkets vilde Brimle
 Laae i styhøi Røst paa Euur.
 Hære hang, liig Røvfuglstimle,
 Paa de sorte Fjeldes Muur.

Ned fra Klippetaarne høie
 Rulled Steen, som Hagl fra Sky.
 Dagen fortned for vort Døie;
 Frem vi foer i Brag og Gny.

Aldrig glemmer jeg den Jammer,
 Da vi naaede Ronceval:
 Slutt var Heltelivets Flammer
 I de sorte Klippers Dal.

www.libtool.com.cn

Lutt var Bispens strenge Die,
 Stum hver Jævnings Høddingrøst.
 Bleg laae mellem Benner høie
 Oliver med knust Bryst.

Dybt begravet under Stene
 Laae den halve Keiserhær.
 Mellem tvende Klipper ene
 Roland laae med Horn og Sværb.

Haanden sig om Sværdet krumbled;
 Hornet holdt endnu han fast:
 Før dets sidste Klang forstummed,
 Aaren i hans Pande brast.

Stum den store Keiser blegneb;
 Alle grued, som det Yaae.
 Ned blandt Liig Carolus segneb;
 Bleg ved Rolands Bryst han laae.

— Synker Sol og stiger Maane
 Over Fjeld og Sø og Dal,
 End jeg seer min Keiser daane
 Mellem Liig paa Ronceval.

Der, hvor gjennem mørke Dale
 Rilden sprang fra Bjergets Bryst,
 Balte jeg hans Sjæl af Dvale,
 Hørte jeg hans Kæmperøst.

www.libtool.com.cn

„Hvor er Roland! — brast min Lykke!
 Hvor er Heltestaren stor!
 Hvor er Verdensthronens Smykke!
 Hvor er Ridderflabets Flor!

„Hvor er' eders Høvdingsskave,
 Samson! Oliver! Gerin!
 Hvor er alle mine Brave!
 Hvor er Wolter og Turpin!”

„Jugen meer sit Hoved reiser“
 — Mæled jeg fuldmørk i Hu —
 „De ere saldne, Herre Reiser!
 Hevnet er de ei endnu.”

Fast han knuged flab min Handske,
 Og jeg blussed ved hans Ord:
 „Hevn, ja Hevn! — Med Holger Danste
 Døer først Ridderflabets Flor.”

— Brat Bastoners vilde Hære
 Styrked ned til Rov paa Val.
 Roland hevned vi med Væ:
 Ronceval blev Hevnens Dal.

Der blev Brag ved Klippemuren;
 Der løb Bulder gjennem Dal.
 Sværdet klang; men stum var Luren —
 Roland tang paa Ronceval.

Fra min store Reisers Side
 Beg ei Holger Danstes Fod.
 Der blev taust ved Midnatstide;
 Maanen speilede sig i Blod.

Dalens Sø laae fjeldomgjærdet;
 Basterhæren saae vi døe:
 De, som ei laae knuust for Sværdet,
 Styrted i den sorte Sø.

Rolands Sværd.

Øvergang Dyrendal blev nævnet,
 Klang i Berden Rolands Navn.
 Først da Rolands Død var høvnet,
 Tog jeg Heltens Liig i Favn.

Sværdet holdt han fast i Haanden;
 Døden stod i Fjeldets Rist.
 Vandet røbed Helteaanden;
 Men hvert Træk var marmorstift.

Hjaltet kæmpehærl han klemte
 Med forstenet Kraft og Marv,
 Som i Døden tro han gjemte
 Til en Ben sin bedste Arv.

Ingen Ridder dog i Hæren
 Kunde rokke Rolands Sværd.
 Jeg for Sorg ei ændsed Vren;
 Ingen Ben var mig saa kjær.

Rolands Haand mod min var lille;
 Men han var fuldstor en Mand.
 Fastklemmt Haand jeg trykte stille,
 Og mit Die løb i Band.

Keiser Carl stod dybt nedboiet;
 Sorgen knuged svart hans Bryst.
 Ham dog løb ei Band i Diet:
 Stam han stod og uden Trøst.

Sværdet, som vi rørte Alle,
 Sværdet, rigt paa Heltebaad,
 Roland i hans Haand lod falde —
 Og Carolus brast i Graad.

Erkebisp Turpin.

Vi sørged for de Døde;

Paa Ronceval de blev blandt Klipper øde.

De forte Fjeldes Hule

Dog stulde Ridderstabets Flor ei skjule.

Tolv Liig med Pragt og Ære

Til helligt Gravkapel vi vilde bære.

Paa Baaren laae de Stærke

Med Jævningsnavn og stolte Riddermærke.

Ung Roland var den første;

Men Bispens Kæmpelegem var det største.

Vi løfted ham paa Skulder;

Paa Baaren Bispens Harnisk klang med Bulder.

Fra Ronceval drog Hæren.

Paa Hæltedøden tænkte jeg og Æren;

Min Skulder bar i Døden

Den fromme Helt, som trøstet mig i Røden.

Da hørte jeg hans Stemme:

„Hvor særdes jeg? mig tyktes, jeg var hjemme.“

Brat standsed Holger Danste;

Den Døde slog i Baaren med sin Handske.

Heelt sært vi blev tilmode;

Med Rædsel fast paa Livet ei vi troede.

Vi Baaren tog fra Skulder —

Høit Erkebispen reiste sig med Bulder.

„Den Dyst var haard at døie“
 — Saa mæled Bispen med det strenge Die —
 „Jeg knustes dog ei ganske:
 Jeg bæres i Triumph af Holger Danske.“

Vi hilste høit med Vre
 Den Helt, vi troede til sin Grav at bære.
 Vi undte Bispen Lykke;
 Turpin gif stille til sin Grav med Krypte.

De elleve Jævningers Forbefærd.

Fahner visted over Skjolde
 I det store Gravkapel.
 Der laae mine Venner kolde;
 Til de Helte, troe og holde,
 Sagde jeg et tungt Farvel.

Geert ei leged meer med Landse;
 Han var stum, som lystigst loe;
 Han, som sang i Baabendandse —
 Han, som floi mod Jomfrustrandse —
 De var Alle bragt til Ro.

Sidste Gang jeg saae de Stærke;
 Fast jeg kjendte dem ei meer.
 Under Sang af Bisp og Klerke
 Hilste jeg hvert Baabenmærke —
 Dem jeg aldrig mere seer.

Flyve Drue over Strande,
Lærer jeg paa eders Dyst,
Drue fra Bedrøftens Lande!
Roland med den brustne Hænde!
Oliver med knust Bryst!

Lans, Carolus sønderklemte
Rolands Sværd i Dødens Hal.
Hjæltet til sin Død han glemte;
Aldrig Verdens Herster glemte
Dem, som faldt paa Ronceval.

Holger Danskes Sange.

IV.

Holger i Norden og Østen.

www.libtool.com.cn

Holgers Orlov og Hjemkomst.

Vi red over Bjerg til Keiserens Stad;
Der fløi Huer i Luft til hans Xre.
Paa Verdensthronen Carolus sad;
Men aldrig blev Keiserens Hjerter glad:
Han sørged for alle de Kjære.

Det blev mig for mørkt i Keiserens Gaard;
Jeg fik Uro i Blodet i Freben.
Mig længtes efter en Dybt fuldhaard:
I Raadbenstak, tyktes mig, Verden gaaer,
Naar Sværdet er rustet til Sleben.

Svart længtes jeg efter mit Fædreland;
Over Hav fløi der Tidender onde:
Roug Gæstrik kæmper mod Oprørsmand;
Ei Dankongen slukter den arge Brand;
Dybt sukker den fattige Bonde.

Og Orlov jeg tog af Keiseren brat;
Som en Fugl fløi min Stavn over Boven.
Hvor Holger leged med Hund og Kat,

Der sprang jeg i Land med min Baabenhat,
 Og Brynierne buldred i Stoven.

Mig fulgte tre hundred Kæmper i Jern;
 De bar Landsen i klirrende Handske.
 Dankongen bragte jeg Skjold og Bærn;
 Men Gøttrik var myrdet; hans Sjæl var fjern.
 Hans Dine ei saae Holger Danske.

Til Thinge jeg foer. Jeg nævned mit Navn;
 Og de Danske blev lystig tilmode.
 De bad mig glemme al Harn og Savn;
 De bar Holger Danske trofast i Favn
 Til Thronen, hvor Bogene groede.

Dog Sønnen skal hævne Faderens Mord,
 Skal Guds Jord under Fod ham ei brænde;
 Den Herens Lov var gammel i Nord.
 Dyrt soer jeg at søge Stimandens Spor
 Fra Danmark til Jorderigs Ende.

Holger i Offerlunden.

Jeg stod en Sommermorgen i Hertias grønne Lund
 Ved den brusende Fjorb.
 Trælle gik til Døden i favre Morgenstund;
 Der var blodige Spor.
 Kælt Trællene jamred i Lunden.

Om Livets Lyst de trygled; de streg til gamle Thor;
 Men han hørte dem ei.
 Ynkelig de streg til hver Afgud i Nord
 Paa den blodige Bei.
 Sidst streg de mit Navn gjennem Lunden.

De ynkelige Trælle var neppe Livet værd;
 Jeg blev bister i Hu:
 „Slagtesviin kun hvine, før Kniven er dem nær —
 Danst Dreng ei kjender Gru.“
 Der blev tyft som i Graven i Lunden.

Tolv Offerknive blinked i mørke Præsters Haand
 Ved den blodige Steen.
 Trællene laae taus, som Offerlam i Baand,
 Mellem Ornenes Been.
 Det blev mig for stummelt i Lunden.

Ud foer mit gode Sværd mig af Valg med megen Hast;
 Det fused i min Haand.
 Præsterne bortflyede, og Offerstenen brast.
 Saa sprængte jeg hvert Baand.
 Glad Trællene jubled i Lunden.

Men nu jeg var i Aande, og nu jeg gjorde Lyst:
 Først Asathor jeg vog;
 Saa styrted jeg Odin i Gruus ved Fjordens Ryst.
 Hans Tempel jeg nedslug.
 Mit Korsbanner vaied i Lunden.

Rattebesøget paa Kongsgaarden.

www.libtool.com.cn
 Jeg stod paa Leireborgen,
 Jeg saae paa Fjord og Skov.
 Alt for Blodhevnensfor
 Ei Holger Danste sov.
 Jeg stirred ud saa vide
 I maaneklare Nat,
 Da stod der ved min Side
 En Mand med Styggehat.

Jeg saae ham under Hatten:
 Et Die kun jeg saae.
 Høi stod han der i Ratten,
 Med Raaben lang og graa.
 Han Billedstenen ligned
 I Obins Offerlund.
 Med Kors mit Bryst jeg signed;
 Han hylede som en Hund.

Fuldsært jeg blev tilmode;
 Jeg greb dog ei mit Sværd.
 Jeg paa Vor Herre troede,
 Stod Satan end mig nær.
 Jeg saae paa Rappemanden;
 Jeg kjendte Obins Præst:
 Dødt under Maste-Panden
 Sad Diet af en Hest.

Dog hos det døde Die
 Der blinked et Par smaa.
 Jeg maalte Karlen nøie;
 Jeg Dofferkniven saae.
 Et Strid jeg treen tilbage;
 Jeg lod ham hyle ud.
 Han tubed uden Mæge
 Den ynkelige Gud.

Mig lysted dog at høre
 Et Ord med bedre Klang;
 Da lod der for mit Øre
 En myndig Varselsang:
 „Fly vrede Guders Lunde!
 Og stands din Banvilds-Daad!
 Lænt aldrig at udgrunde
 De strenge Norners Raad!“

Jeg hørte Haner gale
 I Leiredrotters Gaard;
 Og Nattegjestens Tale
 Lød atter dyb og haard:
 „Hør, Helas Hane galer!
 Fly brat for Morgenrød!
 Hvis her et Ord du taler,
 Du døer din Faders Død.“

Jeg vilde Legen ende:
 Jeg greb mit gode Sværd —
 Da stod i Hallen Trende
 Med Rapper og med Spær.

Fra Læben foer mig Ordet:
 „I skal min Faders Liv —
 Her stete Kongemordet
 Med Dvins Offerkniv.“

www.libtool.com.cn

Da blinked Spær og Knive
 Mod Holger Danstes Bryst.
 Kun To vi blev ilive;
 Kun Een bestod den Dyst.
 Jeg slætted Barke-Panden
 Paa Dvins lange Præst;
 Da flyede ræd den Auden —
 Den Tredie fik sin Rest.

Holger Danstes Mærke.

I alle de Riger og Lande,
 Hvorhen jeg i Verden foer,
 Jeg segted med aaben Pande
 For hvad jeg for Alvor troer.

En Drn var mit Hjelms-Mærke;
 Paa Brynien stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
 Dvslog jeg min Ridderhjelms;

De saae, jeg var Holger Danste
Dg ingen formummet Stjelm.

Bil Dansten i Berden fegte,
Men følger Afsyn og Navn,
Jeg veed, hans Aand er ei ægte —
Jeg tager ham ei i Favn.

Holgers Bortreise.

Min Sjæl sig tumled fornsiet:
Jeg var i mit Fædreland.
Deilig sig speiled i Diet
De flodgrønne Ders Strand.

Livsalig klang mig ved Kysten
Den brusende Havfrurost;
Dybere klang mig dog Røsten
Fra danste Jomfruers Bryst.

Jeg elsted de grønne Ryster;
Jeg elsted det store Hav.
Høit mig glæded de Røster,
Der sang over Kæmpers Grav.

Men slagred Lovet i Høsten,
Foer Trækfuglestarer hen,
Diet dog stirred mod Osten:
Min Sjæl vilde bort igjen.

Her kunde jeg dog ei blive;
 Det brændte mig under Fod
 Nordens Aand var ilive;
 Men Dansten mig ei forstod.

Endnu klang Piben og Trommen
 I Offerlunden med Gru;
 Hjem var min Sjæl ei kommen:
 Her var mig for mørkt endnu.

Jeg kunde lagt Folket øde,
 Og dog deres Tro stod fast.
 Nidbinger skulde kun bløde;
 Kun Fjendernes Hjerner brast.

Blandt hundred Snekker, paa Stavnen
 Jeg stormed i Kampmuls hen.
 Seiren fløi med til Havnen;
 Men Holger kom ei igjen.

Med Sorg soer Ry' gjennem Dale:
 Alt Holger Danste var død;
 Høit over Bølger spale
 Jeg seiled dog, sund og rød.

Paa Thing de hyldeb min Broder.
 Jeg saae mod Skovkysten hen:
 Danmark er dog min Moder —
 Fuldstøft jeg kommer igjen.

Jeg kommer igjen itide;
 Jeg ligger ei dorst i Grav.
 Eystig mod Østerside
 Jeg seiled med Pilgrimsstav.

Holger paa Balfartsskibet.

J Mulm over Volgernes Bjerger jeg foer;
 Blandt Venner jeg stod paa min flyvende Drage.
 Raft sloi jeg med Dragen, i Stormenes Spor,
 Paa Østersø-Dyb, gjennom Sund, gjennom Fjorb,
 Og hvor Rattegatsstyrtinger brage.

Helt foer jeg med Dansten til Sohanedyst,
 Og med Provencaler til Palmernes Skove.
 Paa Nordsoen sang Troubadourer med Lyst;
 Ved Spanjernes Bjerger, ved Afrernes Ryst,
 Sang vi høit paa den flummende Bove.

Tolv høibaarne Bæbnere Troslab mig svoer;
 Paa Ronceval herved vi Roland tilfammen.
 De kom fra Provence; dog John kom fra Nord.
 De dansed med Sværdklang og Sang i mit Spor;
 Jeg til Ridderne slog dem med Gammen.

Paa Hav holdt vi Messe; ved Mast holdt vi Bøn;
 Blandt Ridderne sang dog ei Præst eller Klerke.
 Bedst messed John Friser, den Konningesøn;
 Ham loved jeg Paradiisfrugter til Bøn:
 Han var frommest blandt alle de Stærke.

Ei gienste vi Keiserens Jævn timer troe;
 Carolus kom ei Holger Danstte af Minde.
 Om Roland jeg sang mellem Jævninger froe;
 Mod Landet, det sjerne, hvor Palmerne groe,
 Fløi vor Sjæl med de susende Vinde.

Osterlide.

Osterlide! Osterlide!

Det var vore Drommes Land.

Naar vi red ved Bjergets Side,

Naar vi sang ved Havets Rand —

Osterlide! Osterlide!

Klang det over Bjerg og Strand.

Oriente! Oriente!

Høit fra Sjæl til Sjæl det klang.

Naar vi stod paa Bjergestrænten,

Naar vi hørte Valfartssang —

Oriente! Oriente!

Did sig Længselsfuglen svang.

Eyslands-Bjerger! Solglands-Dale!

Al min Hu til Eder stod —

Høilandskyst med Palmer svale!

Land med Aferstammens Rod!

Eyslands-Bjerger! Solglands-Dale

Under Himalayas Fod!

Himalaya! Himalaya!
 Himmelluftnings grønne Bang!
 Ararat og Strelonaia!
 Navne med fortryllet Klang!
 Himalaya! Himalaya!
 Gloriant for Holger sang.

Cederstove! Palmelunde!
 — Engle sang i Verdens Støi —
 Dal, hvor Livets Bæld oprunde!
 Bjerg, hvor Arkens Due fløi!
 Cederstove! Palmelunde!
 Myrrhahjerger! Virakshøi!

Paradiset! Paradiset!
 Land, hvor Liv og Sol oprandt!
 Sjælens Bugge, høit loypriset!
 Guddomshave, som forsvandt! —
 Paradiset! Paradiset!
 Veien til dets Port jeg fandt.

Ofterlide! Ofterlide!
 Kroner for din Glands jeg gav.
 Mod dit Paradiis saa vide
 Gaae jeg over Dybets Grav —
 Ofterlide! Ofterlide!
 Sang jeg høit paa Verdens Hav.

Følger i det hellige Land.

Jeg stod i de stærke Anderes Land;
 Jeg aanded blandt nye Naturer.
 Mit Die saae, hvad ved Frankers Strand
 Opflammed den stille Pilgrimsmand
 Og de drømmende Troubadourer.

Jeg sprang i Land paa den hellige Kyst;
 Jeg steg paa Libanons Høie.
 I Cedrene fused hiin stærke Røst,
 Som fyldte med Gaaders Gaade mit Byst
 Og med Svimmeltaage mit Die.

Jeg gik til de gamle Tordeners Bjerg;
 Den Balfart Bor Herre jeg loved.
 Jeg stod under Lyn paa Sinai Bjerg —
 Da følte jeg, Kampen var dog en Dværg —
 Og i Støv jeg boied mit Hoved.

Mød Bethlehem gik jeg paa nøgne Fod;
 Paa Beten jeg stille dvæled.
 Da fik jeg atter fuldtrofast Mød:
 Jeg sang paa Marken, hvor Hyrderne stod;
 Jeg knæled, hvor Magerne knæled.

Paa Golgatha bad jeg tre Nætter i Nød
 Tre Døgn jeg knæled ved Graven —
 Da blev mit Hjerte vidunderlig glad.
 Jeg Pintsemorgen paa Hingsten sad —
 Jeg red imod Paradiisshaven.

Paradiishaab.

Det var mig en trostlig Tante;
 Den randt mig hver Dag i Sind:
 Naar dygtig paa Porten vi banke,
 Saa lukkes vi ogsaa ind.

Jeg loe, naar Stymperne fulted;
 I Veir jeg al Tvivl slog hen:
 Blev Paradiisporten lukket,
 Hun kan vel aabnes igjen.

Naar Sol over Hav fremglimted
 I Lyslands-Straalernes Krands,
 Jeg altid i Verden skinted
 Et Glimt af Paradiisglands.

Dg saae jeg i Dine sorte
 Med Ild fra Morgenens Hjem,
 Jeg meente, Guds Haves Porte
 Var dog kun lukte paa Klem.

Reisen til Bampan*).

Vi red mod Morgen, red mod Vest.
 Rast Haabet sang i Holgers Bryst:

*) Hien ældgamle berømte Stad i Hindostan ved Himalaya-Bjer-
 genes Fod, hvoraf der endnu skal være saa vidunderlige Min-
 desmarker tilbage med uhyre Tempelgrotter i Fjeldene.

Run fremad! frem, hvor Sol opgaaer!
Tilfids du Paradiset naaer.

Vi saae de friske Nomaders Land;
Vi red igjennem Ørtnens Sand.
Vi fulgte Karavaners Bei;
Dog — Paradiset saae jeg ei.

Blandt Muler gjennem Sandet drog
Kamelers lange Reisetog.
Paa Elefantens øde Sti
Vi Bjergets Tigre foer forbi.

Schakalen tubed høit i Skov,
Og Løven brøled efter Rov.
Mod Vst! mod Vst! jeg lystig sang —
Og Hingsten over Slanger sprang.

En Dag jeg svømmed over Phrat;
Bed Tigris Bred jeg stod en Nat.
Jeg aanded paradisisk Luft;
Dog bort jeg foer i Myrrhadust.

I Øst, paa Bjerg, i dybe Floed
Giet Billed for mit Die God.
Paa Flodens Siv jeg Knuder bandt
Til Hæder for sin Gloriant.

Vi red mod Morgen, red mod Vst;
Rast Haabet sang i Holgers Bryst.
Jeg over Palmestove saae
Mod Himalayas Bjerge blaa.

Til Bjergets Fod vi naaede glad;
 Der laae saa underfuld en Stad:
 I Guldglands under Bjergets Sky
 Laae Bamyas i Morgengry.

www.libtool.com.cn

Det var som Staden vored op
 Fra Flobens Dal til Bjergets Top;
 Blandt Palmer Fjeldpaladser steg.
 I Holgers Bryst lod Strængeleg.

Bed Himalayas Fjeldnatur
 Med sine Tempelgrøtters Muur
 Jeg kom ihu en deilig Sang;
 Den forðum i mit Fængselklang.

Vi red mod Stadens Mure frem.
 Jeg var i Underværkers Hjem:
 Det var som Leven paa mit Skjold
 Opsprængte Stadens Port med Bold.

Med ubekjendte Tungers Røst
 Mit Ravn gjentoges høit med Lyft.
 De bar mig til det gyldne Slot
 Og til den største Østens Drot.

Og Drotten var min Hjertensven:
 Mit Die Carvel saae igjen.
 Saa stjon en Dag ei før oprandt:
 Jeg saae igjen stjon Gloriant.

De fløi med Jubel til mit Bryst;
 De nævned mig med kjærlig Røst;

De freg af Glæde ved mit Navn;
De græd af Fryd i Holgers Favn.

Jeg saae igjen de Dines Glands,
Som før mig trylled Sind og Sands;
Hos Østens lykkeligste Søn
Stod Østens Lillie, rant og stjon.

Jeg hørte glad endnu en Gang
Den underfulde Skjønnes Sang;
Endnu den smelted Holgers Bryst;
Men dyb og stille var min Lyst.

Bed Harpen paa den Skjønnes Skjød
Der sad en Engel, hvid og rød;
Han sprang med Lyst fra Favn til Favn;
Han lalled ogsaa Holgers Navn.

Og Drengen tog jeg paa min Arm;
Han leged Skjul ved Holgers Varm.
End mindes jeg hiin Stund med Lyst:
— Gudsenglen leged i mit Bryst.

Holger hos Fyrst Carvel.

Jeg sad i Hedningsfyrstens Hal;
Jeg sang om Carl og Ronceval.
I Sjælen blev hver Gnist til Glød:
Jeg sang om Rolands Heltedød.

Jeg sang om Holgers Valfartsgang
 Mod Paradiesets grønne Bang,
 Om Graven, som jeg sidst kom fra,
 Om Libanon og Golgatha.

www.libtool.com.cn

Og som jeg sang med dygtig Røst,
 Foer Hedningsfyrtten til mit Bryst.
 Skjøn Gloriant i Taarer laae;
 Saa skjøn jeg hende aldrig saae.

De laae paa Tæppet ved min Fod;
 De Hjertets rige Skat oplod.
 Og jeg fornåm heelt sjælefro,
 De deelte Holger Danstes Tro.

Kun Eet de savned uden Haab:
 De længtes efter kraftig Daab.
 Dog derfor vidste Holger Raad:
 Jeg tog mig paa hiin Klerkebaab.

Jeg læste som jeg huffed bedst;
 Mig tyktes, jeg var ogsaa Præst.
 Jeg gav dem himmelfst Børneret;
 Jeg spareb ei paa hellig Tvæt.

Jeg gav paany de Kjære Navn
 Til Løsen i de Frelstes Havn.
 Skjøn Gloriant beholdt dog sit;
 Men Drengen døbte jeg med mit.

Da blev jeg først for Alvor glad:
 En christen Drot i Osten sad;
 De Sjæle, Holger elsked mest,
 Jeg frelst som jeg kunde bedst.

www.libtool.com.cn

Felttoget i Orienten.

Før fulgte jeg Carolus ved Elben og ved Rhin:
 Han døbte Hedninghære med Mester Alcuin.

Jeg selv det havde prøvet. Jeg saae, det kunde gaae.
 Heelt freidig tog jeg atter Stridshandskerne paa.

Det tyktes mig, paa Beien til Paradiset, smukt,
 Om først jeg sprængte Porten, som Satan har lukket.

Jeg kaldte mine Krigsmænd. Med Carvel holdt jeg Raad.
 Det tyktes dem Alle fuldprikelig en Daad.

De rasle Provençaler paa Hingstene sig svang:
 De vilde hele Verden erobre med Sang.

John Griser blussede ivrigt; paa Gud han støled mest.
 Den fromme stærke Ridder jeg nævned John Præst.

Vi drog fra Himalaya med døbte Hindus-Hær;
 Dem, Ordet ei omvendte, vi vendte om med Spær.

Vi døbte Libetaner med Palmestjort om Lænd;
 En Dronning liig blandt Bier, der Dvinden sad blandt Mænd.

Tartarers hvide Stammer, Mongolers gule Hær,
Malayers brune Horder vi korsed med Sværb.

Det kosted brodne Vænder; dog ærligt var det meent:
Vist Sjælene blev frelst, om ogsaa lidt seent.

Det Tog var ei tilende før trende Aar løb om;
Med Seier vi tilbage til Gloriant kom.

Til Ridderne jeg skjænkede de Kroner, jeg vandt.
Selv tog jeg kun Krandsen, skjon Gloriant mig bandt.

Seierskrandsen.

Krands fra Orientens Skove!
Lilliebrev fra Ganges dybe Bove!
Jeg forstod din Blomsterroft.
Laurbærkrands med Himalayalusten!
Krands med Virak og med Myrrhabusten!
Du med Dliebladet kom i Høst.

Krands fra Fredens Palmeskove!
Frisbue paa Bedrøftens Bove!
Seierskrands med Perlers Stat!
Du var med den Frommes Taarer badet.
Afsens Due kom med Dliebladet —
Og mit Die saae mod Ararat.

Afskeden i Bamyan.

Tre Dage var jeg atter i Bamyan Gjest;
En Ridder kun mig fulgte, og det var John Præst.

De rasste Provençaler alt Spirerne soang;
De vilde deres Rige regjere med Sang.

Den første Østens Krone blev Griserens Bøn;
Men først han vilde holde i Paradiset Bøn.

Den Herlighed, dog Jorden har ei et engang,
Jeg tænkte vel kan findes, er Brien end lang.

Jeg hilseb Kong Carvel; jeg tog ham i min Favn;
Jeg nævned ham Carolus: det var hans Christen-Ravn.

For Gloriant jeg boied mit Knæ for, sidste Gang,
Og lydelig Gudsenglen i Hjertet mig sang.

Men aldrig i Verden mit Die mere saae
Den Paradiisfugl, min Haand ei skulde naae.

For sidste Gang tog jeg Smaadrenge paa Arm;
Til Affed han putted sit Hoved i min Barm.

Jeg kysseb hans Paande og hybeurode Mund;
Paa Hingsten jeg soang mig alt i den samme Stund.

Om Paradiset sang ved min Side John Præst;
Tilbage dog stirred den tankefulde Gjest.

Ved Vampans Port jeg saae endnu en Gang
Den Deiliges Glor, som paa Landespidsen hang.

Paa Vampans Taarn jeg skimted allerlidst
De Sjæle, jeg gjenfavner i Himmerig dog vist.

www.libtool.com.cn

Følger Dankes Sange.

V.

Gjenoplivelsen.

www.libtool.com.cn

Holgers Farvel til hans Tid.

Der klang et Ord fra Holgers Bryst;
Det klang med gamle Dages Røst:
Farvel! det klang mod Syd, mod Nord; —
Mod Himalaya klang hiint Ord.

Farvel! jeg sang paa Bjergets Sti;
I Sangen foer et Liv forbi.
Det var som alle Traade brast,
Der bandt min Sjæl til Verden fast.

Farvel! jeg sang i Taagers Dal;
Det klang som hist paa Nonceval:
Farvel, du Tid, fuldstjøn og stor,
Med Carl og Ridderstøbets Flor!

Farvel, min rige Ungdomslyst,
Med Jomfrusang og Ridderdyt!
Farvel, du høie Stjernefrands,
Med alle mine Kroners Glænde!

Farvel! — jeg sang paa øde Sti —
 Er alt Bedriftens Dag forbi?
 Har Seirens Ørn min Hjelm forladt?
 Og sjunger Livets Fugl Godnat?

Bortfoer en Slægt med Heltæry,
 Som Blad i Skov, som Glimt i Sky?
 Blev Glandsen Skin — det Store smaat?
 Og Verden gammel — Livet graat?

Endnu min Kind var bruun og rød:
 Endnu var ei min Ungdom død.
 Mit Haar var guult, min Pande glat —
 Endnu sang Holger ei Godnat.

Farvel! jeg sang dog til hiin Tid
 Med Jomfrusang og Ridderid.
 Tilbage saae min Sjæl endnu —
 Jeg kom en herlig Dag ihu.

Holgers Sang om Livet.

Jeg saae kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
 Da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
 See frem, men ei tilbage! — Hvad Hjertet attraaer,
 Maaskee dog engang under Solen du naaer.

Lad Bølger bortrulle! Lad Bøvet slagre hen!
Rast bruser dog Strømmen, frist Stoven staaer igjen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
Dog Sol og Maane stiger fuldkraft over Hav.

Lad rulle det Svundne i Eidernes Elv!
Det Liv, der ei bortfarer, er Sjælen dog selv.
Har Sjælens Liv ei Ende, saa er der ingen Død,
Dg vi er dog saagodtsom i Paradiset fød.

Der springer en Rilde ved Livstræets Rod:
I Verdenshavet strømmer Udsødeligheds Flod;
Dg Havet ei ældes, og Jordens grønne D
Hver Sommer staaer forynget i livsgrønne S.

En Draabe kun af Rilden, hvor først den udsprang!
En Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler hang!
Dg Haaret aldrig graaner, og Sindet blie'r ei tungt;
Men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, vidhen staaer min Hu.
Hvor Livstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
See frem, men ei tilbage! — Hvad Sjælen attraaer,
Maafte dog engang under Solen du naaer.

Men naaer under Solen ei Sjælen hvad den vil —
Saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
Dg sluktes alle Sole og Stjerner engang —
Dog Livets Rilde springer, hvor evig den sprang.

Det luffede Land.

Vi red i Landet, hvor Sol stod op,
 I Ørtnens Sand og ved Havets Bøve,
 I Flodens Dal og paa Bjergets Top
 Og dybt gennem natforte Skove.

Vi hørte Bøfens og Panterens Røst
 Og Brøl fra Schakalens og Tigerens Struber
 Og Hyl fra Hyæners hungrige Bryst
 Og Hvislen fra Slangernes Gruber.

Men luft var Landet, hvor Fred kan boe,
 Hvor ei de strigende Drifter stride,
 Hvor Lammet leger ved Løvens Klo,
 Og Riddet ved Parderens Side.

En Nat jeg drømte ved Fjeldets Fod:
 Ved Afgrundsdybet lød Varselrøster;
 Det var som ved Verdens Ende jeg stod,
 Ved Jordlivets yderste Ryster.

Da braged det over Fjeldet med Lyn,
 Og spaltet syntes mig Bjergemuren:
 Et Glandsøhav blendet mig Sands og Syn —
 Forklaret var Verdensnaturen.

Jeg stirred ind i et fremmed Land;
 Dets Herlighed har i Verden ei Lige.
 Jeg saae, hvad Læber ei nævne kan
 Og Tungen ret aldrig udfige.

Et Glimt, liig Tankens Lyn i mit Sind —
 Et Blink — og Gladsen var atter sluttet.
 Et Blik kun i Paradiishaven ind —
 Et Nu kun — og Hjelbet var lukket.

www.libtool.com.cn

Mig syntes, jeg saae i det ene Blink
 Hvad tusind Liv skulde aabenbare.
 Mig syntes, jeg saae Cherubens Bink;
 Mit Liv han vilde bevare.

Mig syntes, jeg vidste hvor Rilden flød
 Med Blomst af Urten, som groer mod Døden.
 Jeg vaagned ene. Min Hingst laae død.
 Frem gif jeg mod Morgenrøden.

Reisen til Vidunderlandet.

Jeg Kroner havde vundet, men gav dem bort igjen;
 Mit Navn fløi med Ry over Jorden.
 Den sidste Ben, mig fulgte, var ogsaa faret hen:
 Jeg tænkte paa Folket i Norden.

Hos Havet stod jeg ene, ved Orientens Strand;
 Jeg steg paa den flyvende Snekke.
 Den hele vide Verden dog eied intet Land,
 Hvor Muld mig i Grav skulde dække.

Jeg vidste et hvorkunde; det var vist ingen Drøm:
 Min Fod havde vandret saa vide;
 Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Strøm,
 Med Glavind og Sværb ved min Side.

www.libtool.com.cn

Mig syntes, jeg var kommen til Paradisets Port;
 Den stod mellem Afgrund og Himmel.
 Men alt hvad jeg banked, det hjalp dog ikke stort;
 Ved Afgrunden styrted jeg svimmel.

Mig syntes, jeg var tørstig, men Verden var for tør;
 Dog Tanterne blev mig fuldmilde —
 Og da min Sjæl blev læbftet, som ei i Verden før:
 Jeg ofte af Livsstrømmens Kilde.

Jeg troede det tilvisse: jeg flulde aldrig døe;
 Mit Liv var som Aandens i Norden;
 Min Sjæl var som Folkets paa Daners grønne D:
 Den aldrig udslettes af Jorden.

Mig lysted nu at seile til Verdens Ende hen;
 Heelt underligt var jeg tilmode:
 I Syden og i Norden jeg eied ingen Ven;
 End ei mig de Danste forstode.

De Mænd, jeg æred høiest, de faldt paa Ronceval;
 Og død var Carolus den Store.
 De Kjæreste forlod jeg ved Himalayas Dal;
 — Nu Vølgerne med mig bortføre.

- Drkaner om mig brølte; paa Vølgebjerg jeg foer;
 Og nu blev jeg trøstlig tilmode.

Jeg heisød alle Sæll, og jeg kyled bort mit Ror;
Til Havet jeg tryg mig betroede.

Jeg vidste ei hvorlunde; det var dog ingen Drøm:
Mit Skib var blandt Klipper begravet.

Ud Naglerne var fløiet; hver Plante drev for Strøm;
Men jeg reb paa Masten i Havet.

Jeg reb som i Triumph til saa underfuld en D;
Og Den jeg kjendte fuldnøie:

Der stinned tusind Taarne og speilede sig i Sø
Med Kroner og gyldene Fløie.

Det Slot jeg kjendte nøie: jeg før engang det saae,
Da vandt det som Sky over Boven.

Nu stod det for mit Die; paa Klippetind det laae
Med Paladser i Guldbællestoven.

Altanen jeg gientkjendte; den speilede sig i Sø
Med Laurer og Myrther saa grønne.

Der vinked mig fra Svalen paa underfulde D
Med Krandsen den skønneste Skjønne.

Om Rosenkinden bølged de rige Loffers Strøm;
Det heilige Hoved var bøiet.

Det var som Naturens den hemmeligste Drøm
Var malet den Skjønne i Diet.

Jeg vidste ei hvorlunde — jeg fløi i hendes Favn,
Som bar mig usynlige Vinger.

Hun krandsed mine Loffer; hun nævned mig ved Navn;
Det klang mig som Englerøst klinger.

„Jeg saae dig i din Bugge; jeg saae din Heltegang“

— Saa sang hun den skønneste Skjønne —

„Jeg holder hvad jeg loved og ved din Bugge sang:

Udsødeligheds Krands skal dig lønne.

www.libtool.com.cn

„Det Største var din Attraa; det Største blev din Løn;

Din Tid dog en Stund du skal glemme.

Naturen dig laared til alle Liders Søn,

Dg heelt skal du Livet fornemme.

„Du øfte af den Rilde, du øfte af det Bæld,

Som underfuld Verden forynger.

Du saae gjennem Porten ved Helligdommens Fjeld,

Hvor Fuglen i Livstræet synger.

„See! derfor skal du leve naar Verden bliver graa;

Mit Liv skal din Sjæl gennemstrømme.

Til Daad skal du atter med Kæmpekraft udgaae;

Til dit Følt dig forstaaer, skal du drømme.

„Hvad Verden kalder Drøm, er dog Sandhed i min Favn,

I Naturens forborgneste Rige:

De hemmeligste Tanker, de hemmeligste Savn

Skal til Klarhed fra Dunkelhed stige.

„Den Krone, du har vundet, er underfuld og stor;

En større dog venter dig siden:

Den glemmes ved din Bugge; den straalers høit i Nord —

Den er Evighedsstjernen i Tiden.“

Jeg vidste ei hvorlunde; det var dog ingen Drøm:

Hvad før jeg kun drømte var fundet;

Men bukket var mit Hoved i Glemfelses Strøm,
 Og brat var hvert Minde forsvundet.

De gamle Dages Billed bortrulled i et Nu:
 Carolus og Roland var glemte;
 Skjøn Gloriant selv kom mit Sind ei meer ihu —
 I Stør laae dog Minderne gjemte.

Jeg leved hos den høie udsødelige Fee,
 I Morganas og Alfernes Rige.
 Mit Dre kunde høre, mit Die kunde see
 Hvad Martusfinder først kan udsige.

Hvad Skjalbene kun aned, hvad Genien kun saae,
 Som slumrer i Follenes Sjæle,
 Det klart i den Deiliges dybe Vine laae,
 Det klang med den Deiliges Mæle.

Magnet-Den nævnes hiin underfulde D;
 Der Seclet som Døgn mig er svundet.
 Hvor Avalun opstiger af Verdensdybets Sø,
 Mig det dybeste Liv er oprundet.

Festen paa Avalun.

I Sommernatsfest paa Morganas D
 Jeg hilseb Alfernes Konning.
 Skjönt Oberon bar paa Sky over Sø
 Til Festen sin lille Dronning.

Han er en Smaadrenge med Binger paa
 Og Guldrands i gyldne Loffer.
 Den Drot kan Sjælens Liv forstaae,
 Som toner fra Fuglestruber smaa
 Og drømmer i Blomsterklokker.

I Oberons Blit der tindrer en Ild,
 Liig Blint fra brændende Klover;
 Og tidt mod sin Dronning underlig vilde
 Opflammer Morganas Broder.
 Da er der Storm i Naturens Bryst:
 Bleg flygter den Lillie-Dronning.
 Men naar de kan høre Morganas Røst,
 Titania kommer igjen med Lyst,
 Gjenfavnnet af Alfes Ronning.

Da bliver der Fæst paa Morganas D:
 Glad hilses Hjerternes Ronning;
 Med Natværmer-Hær paa Skj over Sø
 Han bærer sin lille Dronning.
 Sit gyldne Valdhorn blæser han paa;
 Han ryfter de gule Loffer.
 Det kan hver slumrende Sjæl forstaae:
 Det jubler fra Nattergalstruber smaa;
 Det dufter fra Lillieklokker.

Titania svæver i Glands saa mild
 Som Straalen fra Maanernes Klover.
 I Alfernes Dands ved Lysfugle-Ild
 Hun favner Morganas Broder.
 Da er der Fred i Naturens Bryst:

Hver Smaablomst nisser og neier;
 Hvert Træ, hver Bust og hvert Stov faaer Røst;
 Paa dansende Bølger sjunger med Lyft
 Hver Lustning om Kjærligheds Seier.

Alfepoesien.

Oberon svang sig op paa mit Skjod;
 Der sad han med Spiir og Krone.
 Titania sad paa Fjærpudden blød,
 Paa Guldsafanvingens Throne.
 Oberon rysted sin gyldne Lok;
 Hans Krone faldt mig i Haanden.
 Glad sang den dansende Alfestof;
 Men dybt jeg røstes i Anden.

Det var som Kronen, jeg holdt i Haand,
 Var hele Naturens Hjerte;
 Det var som det gyldne magiske Baand
 Omflutted al Fryd og Smerte.
 Oberon gav mig sin Herkerstav;
 Hans Spiir var en Lotosstængel:
 Min Sjæl mig syntes et bundløst Hav,
 Og Hjertet en mægtig Engel.

Oberon gav sin Dronning et Nis;
 Hun flet fra sin Guldfuglthronen.
 Hun smilede med sølsomt Maanestjensblik;
 I Luften hun svang sin Krone.

Dg Kronen blev til et Regnbuesløb;
 Det løb mellem Jord og Himmel.
 Ret aldrig stued mit Die før
 Saa deilig en Farvebrimmel.

www.libtool.com.cn

Ret aldrig stued mit Die før
 Slig Pragt mellem Jord og Himmel:
 Igjennem det flyvende Regnbuesløb
 Der skinned en Særlyng-Brimmel.
 I Lyssglands flagred der Piger smaa
 Med Stjerner paa Sommerfuglbinger.
 Det var som jeg alle Guds Engle saae;
 Det klang som Sphæresang klinger.

Dg det var Oberons Horn, som klang;
 Han stod paa mit Skjød og blæste.
 Det var som hele Naturen sang;
 I Drengens Vind jeg læste:
 De tindred med tusind Stjerner's Ild,
 Med tusinde Maaners Flamme.
 Den mægtige Klang, snart dyb, snart mild,
 Udvided mit Hjerteflamme.

Mig syntes den hele Verden sang,
 Dg selv jeg høit maatte svinge.
 Det var som min Røst i Stjerne klang;
 Hvert Baand var løst fra min Tunge.
 Men Sangen med hele Naturens Røst,
 Hiin Sphæresang uden Rige —
 Den steg fra den skønneste Skønnes Bryst —
 Den klang fra Morganas Rige.

Alfespøgen.

Dagenes rullende Strøm bortgik;
 Forglemt var Kamptidens Luer.
 Forglemt var Heltenes Daad og Skik;
 Da brast et Slør ved Titaniass Nit:
 Jeg studsed og saae med smilende Blif
 En Feir af Kæmper som Fluor.

Jeg saae, hvor Klippen tatted sig steil,
 I Maanelys Spindelværvs-Telte.
 Paa Søen blev Guldsmedvinger til Seil;
 Mit Die saae i et magist Speil
 Et Spil af Kæmpers pudsig Feil,
 Udført af Puslingehelte.

De snapped Oberon Hornet af Haand;
 De satte det bagvendt for Munden.
 De smælded med Svøbe; de klapped med Baand;
 Hver Hornet indaanded sin skjemtende Aand;
 Da løsned Naturens Luer hvert Baand,
 Og Spøgen blev broget i Lunden.

Paa Hovedet dandsed Bætternes Hær;
 Forvandlet var Alle til Gjæffe.
 Der valsed Smaaharer med Harnisk og Sværd,
 Og Pindsvinet neied med Biste og Hjør.
 Godmodigt i venlige Sommernatstjør
 Klang Latte fra Bust og fra Hætte.

Den bagvendte Verben forlystet en Stund.

Smaastjælmerne tog jeg paa Armen;
 Slet Ingen de saared i Gjæffenes Lund.
 Men da satte Oberon Hornet til Mund;
 Morgana sang Lunernes Brimmel i Blund —
 Og Hjertet sig løstet i Barmen.

Litania Sløret mod Stjernerne fvang;

Dybt Dberon blæste i Stoven.

Flux alle Smaaalfes saa nydelig sprang,
Og Fuglene jubled, og Rilderne sang,
I Stoven det sused, i Skyen det klang,
Og Ristene leged i Boven.

Morgana hæved i Matten sin Røst.

Med Toner fra Livsstrømmens Kilde.
 Det klang som fra Kjærligheds evige Ryst —
 Da bæved hvert Hjerte af saligste Lyst;
 Hvert Lune blev fromt i Naturens Bryst;
 De spørgende Alfer blev stille.

Spilen hos Morgana.

Sad jeg ved Morganas Side paa den underfulde D —
Lyttes jeg til hendes Tale ved den dybe klare S —
Saae jeg i den Skjønnes Mine, hvor et Hav af Tanker
laae —
Runde Tidens Hjul udrullet, dog det syntes stille staae.

Dg som Kjærnen samlet gemmer Egens Blad og Blomst og Green,
 Alle Tanker i min Hjerne sammenslynged sig i een.
 Alle Døfter i mit Hjerte, alle Haab og alle Savn
 Sammensmelted og opløstes i den ene Tankes Favn.

www.libtool.com.cn

Det var Fred foruden Lige; det var en lykkelig Ro;
 Det var Hvile, det var Stilhed, som vi hørte Græsset groe.
 Det var som Alverdenspulsen i mit eget Hjerte slog;
 Det var som Naturen aanded, naar hun salig Aande drog.

I hvert Ord fra hendes Læbe aanded Sjælen af en Lid,
 Med den store Aandens Villie, som udpræges i dens Id.
 Hvad de tusind Slægters Sjæle efterstræbe ubevidst,
 Blev en Tankesol af Straaler, som udvælded af en Gnist.

— Dg jeg saae hvad selv jeg vilde; hun blev Storhedstankens Tolk,
 Som udfolder sig til Klarhed i mit Liv og i mit Folk.

Følger ved Mindernes Ailde.

Hvor Oberon lever, hiin Hjerterigets Drot,

Dg Titania, Synernes Dronning,

Jeg mødtes paa Morganas vidunderlige Slot

Med Artur, hiin herlige Koning.

Vi Daadskraften øved; vi red i mægtig Dyft.

Hver Dag vandt vi Hæder og Krands.

Hver Nat der klingeð Harper i Lunden med stor Lyft;

Da saae vi paa Alfernes Dandse.

Dg Dagene bortsvang sig med Diebliffets Flugt,
Dg Rætternes Fryd havde Binger.

Den hele Verden eier dog intet Liv saa smukt;
Men brat, som en Sang, det bortklinger.

www.libtool.com.cn

Aarhundreder bortfløi; jeg mærked ei dertil;
Da stod jeg en Uel ved en Rilde.

Jeg lytted til Bovernes underlige Spil:
De hviffed saa venlige milde.

Jeg bøied mit Hoved; jeg aned dog et Savn;
— End bar jeg Forglemmelsens Krone:
Jeg huffed end ikke mit gamle danste Navn —
Sært rørte mig Belgernes Tone.

Det var mig som de hviffed om hvad jeg havde glemt.
Min Guldfrands var trilled i Boven —
Brat vaagned hvert Minde, som var i Sjælen glemt,
Om Danmark og Issefjordsstoven.

Jeg mindedes Carolus og Ridderflabets Flor,
Dg alle de Kjære, som døde;
Jeg huffed paa mit Navn, og min Længsel blev stor —
Da klang det som Bindharper løde.

Jeg hørte Morgana; men ei jeg hende saae —
Mig faved usynlige Arme:
„Nu Timen er kommen — tilbage skal du gaae,
Hvor Follenes Livsbølger larme.

„Naany skal du vandre til mægtig Idræt hen;
Dit Foll skal gjenkjende din Stemme.

Men glemmer det dig atter, jeg favner dig igjen;
 Hvor Aanden har Liv, har du hjemme."

Forsvundet var Slottet — som Skyer foer det hen —
 Og Skibet sig vugged paa Sandet.
 Ud stød jeg min Snetle; jeg seiled bort igjen —
 Jeg seiled mod Fædrelandet.

Følger Danstes Tilbagekomst.

Jeg foer til Jdræt; jeg foer til Strid;
 Høit sang jeg atter paa Havet:
 Det Liv, der drev mig til Manddomsid,
 Var ei med Secler begravet.

Bed Lænd mig Kirreb mit gamle Sværd,
 Og Løvestjoldet paa Armen;
 En Skat jeg dog eied, fuldmere værd:
 Den bar jeg lønlig i Barmen.

Jeg havde seet, paa Morganas D,
 Tilbunds i Naturens Sjæle,
 Og hvad der i Verden aldrig kan døe,
 Fik dybest i Hjertet Mæle.

Det kaldte mig til udsødelig Færd
 Paa Verdens Ver og Have,
 Med Haand og Tunge, med Aand og Sværd,
 Trods Tidens Drme og Grave.

Mig fulgte de store Eiders Aand
 Fra Keiser Carolus' Dage.
 Menodet, mig laantes af Alfhaand,
 Stjont lakde Livet tilbage.

www.libtool.com.cn

Jeg gjemte til herligst Syn hver Stund
 Titaniass Elor ved Varmen.
 Naar Oberonshornet klang for min Mund,
 Til Toner blev Hjertevarmen.

I Franken jeg laubed med Sværd i Haand;
 Derom gik Sagn gjennem Tiden.
 Den døende Gnist af Ribbernes Aand
 Udsluktes fast aldrig siden.

Til Danmark foer jeg med Sværd og Skjold,
 Med Oberonshornet for Munden;
 Glad Dansten saae mig paa Hav, paa Bold,
 Og altid i Hædersstunden.

Med store Knud jeg til Bretland foer;
 Jeg streb, hvor Volmerne strebe.
 Jeg fulgte den største Dronning i Nord
 Og Helten paa Colberger-Heide.

Blandt Thingmænd red jeg paa skumhvid Hest.
 Godt Raad jeg dem hviffed i Dret.
 De Nordens Skjalde, jeg undte bedst.
 Jeg laante Hornet og Sløret.

Tidt seiled jeg til Magnetoen hen,
 Naar Jdrætstider var omme;

Jeg kom dog hvert hundreb Aar igjen,
Naar Frænder ventede mit Komme.

Da sidst jeg stod paa Danrigets Bang,
Jeg hilseb Drotten hiin milde,
Hvis Røst blandt løste Sjæle mig klang
Næst dansk fra Eibernes Kilde.

Naar Livet blomstrer i Danstens Sind,
Og Sangen paa Folkets Tunge,
Fuldklar jeg træder i Livet ind,
Og Stjældene om mig sjunge.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
Og glad jeg rækker ham Haanden.
Med Lyft jeg kommer mit Liv ihu:
Jeg lever med Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død;
Med Kraft jeg kommer tilbage:
Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød
Paa Dannemarks gamle Dage.

www.libtool.com.cn

Rettelser.

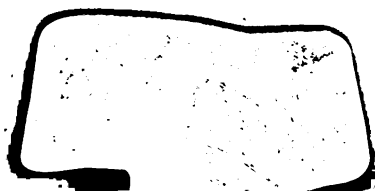
Side 38,	Linie 3 f. n.	im Smelluftens læs: Himmelluftens
— 68,	— 6 f. n.	H igdommens l. Helligdommens
— 87,	— 1 f. o.	Hiertets l. Hjertes
— 99,	— 4 f. n.	flygtig l. flygtigt
— 108,	— 14 f. o.	, bortfalder
— 128,	— 4 f. n.	Hjerg l. Hjerge
— 144,	— 5 f. o.	*) mangler
— 236,	— 1 f. o.	glemte l. glemte
— 243,	— 3 f. o.	lom l. lom
— 246,	— 2 f. o.	Hige l. Higer

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn